

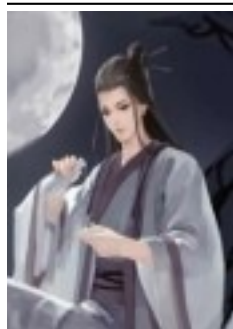
Cuộc Sống Xuyên Việt Khoái Hoạt Của Nông Phu

Contents

Cuộc Sống Xuyên Việt Khoái Hoạt Của Nông Phu	2
1. Chương 1: Xuyên Qua	3
2. Chương 2: Hỏi Thăm Tình Huống	3
3. Chương 3: Sinh Kế	4
4. Chương 4: Làm Ruộng	5
5. Chương 5: Lên Núi	6
6. Chương 6: Ô Liu	7
7. Chương 7: Lăn Đầu Kiếm Tiền	8
8. Chương 8: Đãi Khách	10
9. Chương 9: Làm Ra Dầu Ô Liu	11
10. Chương 10: Doanh Thu	12
11. Chương 11: Cứu Hay Không Cứu	14
12. Chương 12: Cứu Người	16
13. Chương 13: Lễ Mừng Năm Mới	18
14. Chương 14: Năm Mới	19
15. Chương 15: Lễ Phúc Trạch	21
16. Chương 16: Vụ Xuân	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18: Nô Bộc	26
19. Chương 19: Chia Ly	28
20. Chương 20: Nhớ Nhung	30
21. Chương 21: Tưới Nước	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23: Suy Đoán	35
24. Chương 24	38
25. Chương 25: Khô Cạn	40
26. Chương 26: Nguồn	43
27. Chương 27	44
28. Chương 28: Tìm Cách	48
29. Chương 29: Thức Tỉnh	51
30. Chương 30: Đào Giếng	54
31. Chương 31	57
32. Chương 32	58
33. Chương 33	59
34. Chương 34	60
35. Chương 35: Ngoại Truyện Cảnh Nguyên [1]	69
36. Chương 36	72
37. Chương 37: Mâu Thuẫn	74
38. Chương 38: Nem Rán	77
39. Chương 39: Cách Biệt	80
40. Chương 40: Nạn Dân	82
41. Chương 41: Xem Bệnh	85

42. Chương 42: Về Thôn	87
43. Chương 43: Đệ Đệ	90
44. Chương 44: Bán Măng	93
45. Chương 45: Lạp Xưởng	96
46. Chương 46: Đông Chí	98
47. Chương 47: Trở Về	100
48. Chương 48: Cái Ăn	102
49. Chương 49: Cơm Tất Niên	105
50. Chương 50: Mạt Trược	108
51. Chương 51: Lớn Lên	110
52. Chương 52: Chuẩn Bị	113
53. Chương 53: Mở Cửa Hàng	116
54. Chương 54: Tiếng Gió	119
55. Chương 55: Được Biết	122
56. Chương 56: Phó Quan	125
57. Chương 57	129
58. Chương 58	130
59. Chương 59	132
60. Chương 60: Về Nhà	137
61. Chương 61: Phiên Toái	139
62. Chương 62	142
63. Chương 63: Trở Về	145
64. Chương 64: Sinh Bệnh	147
65. Chương 65: Say Rượu	150
66. Chương 66: Hồi Kinh	154
67. Chương 67: Vào Cung	157
68. Chương 68: Phiên Nào Của Hoàng Thượng	160
69. Chương 69	162
70. Chương 70	164
71. Chương 71: Thổ Lộ	173
72. Chương 72: Kết Cục	176

Cuộc Sống Xuyên Việt Khoái Hoạt Của Nông Phu

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, chủng điền văn, Xuyên không. Đỗ Vĩ Minh còn nhớ một khắc trước, hân đang cù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-xuyen-viet-khoai-hoat-cua-nong-phu>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Một mảnh tối đen, dường như có chút ánh sáng xuất hiện từ xa, muốn mở to mắt nhìn chung quanh nhưng mắt không tài nào mở ra được. Cố gắng như vậy một hồi, cuối cùng mắt cũng mở ra được.

Hả, đây là đâu? Căn phòng bụi bặm, quần áo cũ nát, chần chập trên người cũng có lỗ thủng cộng thêm vài chỗ chắp vá, còn bốc mùi kì lạ. Không thể nào, mặc dù đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết xuyên không, Đỗ Vĩ Minh bị thăm phát hiện, hẳn đã trùng sinh.

Đỗ Vĩ Minh còn nhớ một khắc trước, hẳn đang cùng bạn bè leo núi, nhưng vì tính tình nóng vội nên hẳn luôn đi đầu đội ngũ. Sau đó phát hiện ra một cái sơn động, Đỗ Vĩ Minh liền đi vào thăm dò, không chú ý liền đạp phải khoảng không, khi rơi xuống, Đỗ Vĩ Minh đã nghĩ lần này mình chết chắc rồi, không ngờ hẳn lại xuyên đến đây.

Khẽ cử động, Đỗ Vĩ Minh phát hiện thân thể hiện tại của hẳn rất yếu ớt, chỉ có da bọc xương, có lẽ chủ nhân ban đầu của thân thể này bị đói chết. Nằm trên giường nửa ngày, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy thân thể tốt hơn một chút, liền muốn xuống giường quan sát chung quanh nhưng cái bụng vẫn tiếp tục phát ra tiếng kháng nghị. Được rồi, ăn cơm là lớn nhất, trước ư hay cái bụng rồi tính tiếp. Đỗ Vĩ Minh rời giường, tính toán sau khi ăn no thì đi xem hoàn cảnh chung quanh một chút.

Ra khỏi gian phòng vừa nằm là một gian phòng khác không lớn lắm, đồ đạc cũng không nhiều, chỉ có một cái bàn vuông, mấy cái ghế, đi tiếp là phòng bếp, phòng bếp rất sạch sẽ, có lẽ trước kia thường xuyên sử dụng. Trên kệ bếp có vài cái hũ nhỏ, là gia vị, muối, tiêu, dấm ăn vân vân, thứ có nhiều nhất phỏng chừng là dầu ăn, quét một ít xem thử, có lẽ là mỡ động vật. Trong nồi có hai củ khoai lang đã luộc chín, nhưng giờ đã nguội lạnh. Đỗ Vĩ Minh tìm củ lửa, mất nửa ngày mới dùng được củ lửa trong truyền thuyết. Đỗ Vĩ Minh lang thôn hồ ýet ăn hai củ khoai lang vào bụng. Cuối cùng cũng hơi có khí lực, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy nên đi xem xét hoàn cảnh chung quanh.

Từ những gì thấy được trong phòng, Đỗ Vĩ Minh nhận định đây không phải là ở nông thôn, mình chắc đã xuyên về cổ đại. Sờ sờ bản thân, khối thân thể này khoảng chừng mười tuổi, bởi vì rất gầy nên không thể tính tuổi chính xác. Có lẽ là sống một mình, vì từ khi hẳn tỉnh đến giờ, cũng chưa thấy ai khác, đồ dùng trong nhà cũ nát, càng chứng minh phỏng đoán của hẳn. Ai, không biết bây giờ chị thế nào, có lẽ không chịu nổi khi nghe tin tức của mình. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có hai chị em sống nương tựa vào nhau, thật may chị bây giờ đã có một gia đình riêng, cũng vừa có con không bao lâu, bằng không khó có thể vượt qua đả kích này.

2. Chương 2: Hỏi Thăm Tình Huống

Đi ra khỏi nhà, đập mắt đầu tiên là một mảnh ruộng xanh mướt, xa xa có thể thấy vài người đang canh tác, cách cửa trăm bước là một con sông, Đỗ Vĩ Minh tính toán, không tệ, có sông có ruộng, không lo chết đói.

Thấy hẳn ra khỏi nhà, đại thẩm nhà kẻ bên liền đi tới, “Nhị cầu tử dậy rồi a, thân thể đã tốt hơn chưa?”

Nghe thấy tiếng đại thẩm, Đỗ Vĩ Minh hoảng sợ, Nhị cầu tử là đang gọi mình ư. Hẳn liền nhanh nhẹn đáp : “Đại thẩm, thân thể con giờ đã tốt hơn nên con ra ngoài phơi nắng.”

Cùng Trương đại thẩm nói chuyện một hồi, Đỗ Vĩ Minh biết được thời đại hẳn đang ở gọi là Thân, hẳn học lịch sử chưa từng thấy nhắc đến triều đại này. Nhưng mặt khác, quy tắc so với cổ đại cũng không khác biệt lắm. Bản thân là cô nhi, cha mất sớm, nương nuôi hẳn đến khi bảy tuổi thì cũng qua đời. Trong nhà có ba mẫu đất cằn cỗi, bởi vì bản thân tuổi con nhỏ, nên trưởng thôn thay mặt cho Lưu Ba ở thôn Đông thuê.

Trương đại thẩm nhìn Đỗ Vĩ Minh một cách kì quái, “Nhị cầu tử này, người đụng cái gì cũng không biết, có phải ốm hỏng rồi hay không?”

Đỗ Vĩ Minh thấy nói như vậy sẽ không làm người khác hoài nghi, liền thuận theo lời đại thẩm nói, “Dạ, hai ngày trước không cẩn thận bị té, đầu bị đập một cái, sau khi tỉnh lại thì quên mất vài chuyện.”

Trương đại thẩm hoảng sợ, lôi Đỗ Vĩ Minh đi về phía tây, “Nhanh lên, đại thẩm mang con đến nhà Lí đại phu, để đại phu xem qua một chút, con trước đó đã ốm một trận, Lí đại phu kê vài thang thuốc, đại thẩm tưởng con đã khỏe, sao bây giờ lại bị đập đầu.”

Đi dọc theo bờ sông khoảng một giờ đồng hồ, xuất hiện một gian nhà, từ xa đã ngửi thấy mùi thảo dược, có lẽ là nhà Lí đại phu.

Trương đại thẩm vừa bước đến trước cửa đã hô, “Lí đại phu, Lí đại phu, Nhị cầu tử nói bị đập đầu, đại phu mau nhìn xem.” Một nam tử trung niên bước ra từ trong phòng, chắc là Lí đại phu, “Lý Nhị, ngồi xuống đi, ta xem bệnh cho ngươi.” Lý Nhị chắc hẳn là chỉ mình, Đỗ Vĩ Minh ngồi xuống, Lí đại phu xem bệnh cho hắn, nói có lẽ là do bị đập đầu nên bị tụ huyết bên trong, cho nên bị ảnh hưởng, đưa cho hắn một bao thuốc nói là giúp lưu thông máu bị ứ, dặn dò về nhà uống thuốc, qua vài bữa nữa thì quay lại xem bệnh.

Trên đường về, Đỗ Vĩ Minh từ Trương đại thẩm biết được Lí đại phu mới đến thôn này hai năm trước, giúp mọi người trong thôn xem bệnh, thôn này vốn không có thầy thuốc, từ khi Lí đại phu đến, mọi người bị gì cũng đến đó xem bệnh, không thu phí, thảo dược cũng do Lí đại phu lên núi hái, mọi người sau khi xem bệnh xong sẽ tặng chút đồ ăn hoặc thỏ rừng thay cho tiền khám bệnh.

Đỗ Vĩ Minh đi một chuyến này cũng hiểu đại khái tình huống, thôn này không lớn lắm, chỉ khoảng năm, sáu mươi hộ, nhìn quần áo của mọi người có thể đoán được gia cảnh mọi người trong thôn đều bình thường. Dọc đường, Trương đại thẩm cùng Đỗ Vĩ Minh vừa đi vừa nói chuyện, gặp được thôn dân liền lên tiếng chào hỏi, Trương đại thẩm kể cho thôn dân tình huống của Đỗ Vĩ Minh, mọi người đều khuyên hắn nên về nhà nghỉ ngơi.

3. Chương 3: Sinh Kế

Trương đại thẩm dặn dò Đỗ Vĩ Minh buổi tối phải qua nhà mình ăn cơm, Đỗ Vĩ Minh liền nghe theo, chồng Trương đại thẩm chính là thôn trưởng, gọi là Trương Ngưu, mẹ Lý Nhị đã chết ba năm trước, bình thường cả hai người đều coi Lý Nhị như người một nhà mà chăm sóc, nếu không hài tử này đã sớm chết. Nhưng thân thể của Lý Nhị từ nhỏ đã không tốt, thôn này cũng không có gì giúp điều dưỡng, chỉ đủ ăn no. Lúc trước Lý Nhị sốt cao một trận, tuy được Lí đại phu xem bệnh bốc thuốc nhưng vì thân thể vẫn quá yếu mà chết, sau đó Đỗ Vĩ Minh lại trùng hợp xuyên vào thân thể này.

Buổi tối, thôn trưởng từ ngoài đồng trở về, thấy Đỗ Vĩ Minh đang ở nhà mình nên rất cao hứng. Cơm chiều làm đơn giản gồm cháo và khoai lang, Trương đại thẩm còn cố ý cho Đỗ Vĩ Minh hai quả trứng chim để hắn ăn nhiều một chút. Nhà thôn trưởng có ba đứa nhỏ, mỗi đứa đều cao to hơn Đỗ Vĩ Minh nhiều, đã có thể giúp thôn trưởng ra đồng làm việc.

Sau khi ăn xong cơm chiều, Trương đại thẩm kể lại tình huống hiện giờ của Đỗ Vĩ Minh, thôn trưởng nói với hắn, hiện tại vừa lúc mùa thu, tất cả mọi người đều bận rộn làm ruộng, đất của nhà Lý Nhị cho thuê một năm được 50 cân gạo, còn thêm 300 văn tiền, nhưng phải sau khi vụ thu hoạch xong mới trả tiền thuê. Đỗ Vĩ Minh cũng muốn tự mình trồng một ít, nhưng đất đã cho thuê nên không biết trồng ở đâu. Thôn trưởng lại nói với hắn, mảnh đất từ phía trước nhà hắn cho đến bờ sông đều là của nhà Lý Nhị, phía sau nhà cũng có một khoảnh đất nhỏ, nếu hắn muốn trồng gì cũng có thể trồng.

Đỗ Vĩ Minh tính toán một chút, mảnh đất ở trước và sau nhà nhìn chung cũng không nhỏ, liền vui vẻ cười cảm ơn thôn trưởng. Thôn trưởng để Đỗ Vĩ Minh về nhà chuẩn bị, ngày mai sẽ mang qua một ít hạt giống. Về đến nhà thì trời đã tối, may mà trong lu vẫn còn nước, Đỗ Vĩ Minh sau khi tắm rửa sơ qua, liền nằm trên giường tính toán xem mình nên trồng cái gì. Trong nhà bếp có một ít khoai lang, thêm mấy củ khoai tây, còn có đậu tương. Đỗ Vĩ Minh định ngày mai sẽ xin thôn trưởng thêm một ít mạ lúa, lúc này đi dọc bờ sông hắn phát hiện bây giờ vẫn đang là giữa vụ lúa, trồng thêm một ít ngô, còn rau thì sẽ trồng cải trắng và củ cải vân vân, dù sao chỉ có một người, ăn cũng không nhiều.

Từ giờ đến vụ thu hoạch, lương thực trong mấy tháng này là một vấn đề. Mặc dù nói có 50 cân gạo, nhưng từ giờ tới đó ăn cái gì, trong nhà chỉ còn một ít gạo, nhiều nhất là duy trì được nửa tháng. Cũng may trước

đây hẳn cùng chị gái sống ở nông thôn, lúc nhỏ cũng hay đi hái rau dại, giúp đỡ ở ngoài đồng, bằng không thì bây giờ không biết phải làm sao. Phía sau thôn có một ngọn núi, vài bữa nữa thăm quan xem có cái gì... có thể ăn hay không. Đỗ Vĩ Minh phát hiện mình thật là bận rộn, nghĩ tới ngày mai bắt đầu trồng trọt, Đỗ Vĩ Minh cố gắng ngủ sớm hơn. Nhưng chăn này có mùi rất không dễ ngủ, chờ mình có tiền sẽ mua hai bộ chăn giường, mình một cái, cái kia cũng của mình nốt. Trong đầu nghĩ đến chị gái không biết bây giờ ra sao, cứ thế rồi ngủ mất.

Hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, Đỗ Vĩ Minh đã tỉnh, chỉ vì giường ngủ không quen, cũng không có cách nào, chờ có điều kiện tính tiếp. Đi tới bờ sông rửa mặt, không có kem đánh răng, cũng không có bàn chải, ai, thật sự vẫn chưa quen được. Vốc nước sông súc súc miệng, lại lấy nước sông rửa mặt, cuối cùng dùng chậu nhỏ múc nước, đi qua đi lại bốn lượt mới được có ba phần tư lu nước, thân thể có hơi mệt mỏi, thôi để sau làm tiếp vậy.

Vội vàng dùng gạo lứt nấu chút cháo, bỏ thêm mấy củ khoai lang, đồ ăn hôm nay đều dựa vào nó. Ăn xong điểm tâm, Đỗ Vĩ Minh tìm khoai tây và những thứ ngày hôm qua nhìn thấy, khoai tây đã gần nảy mầm, trước hết cứ để đó, khoai lang cũng thế, còn đậu tương thì phải nghĩ cách ngâm giống, nếu không tỉ lệ nảy mầm sẽ không cao. Dem mấy thứ tìm được ra phía sau nhà, Đỗ Vĩ Minh muốn đem đất cải tạo lại, nếu không sẽ không trồng được.

4. Chương 4: Làm Ruộng

Ra khỏi nhà, nhìn những bụi cỏ dại cao ngất, Đỗ Vĩ Minh tự hào hét một tiếng “cố lên” trong lòng. Đầu tiên là phải dọn cỏ, tìm được một cái cuốc nhỏ trong nhà, nhưng mặt cuốc đã gần như rỉ sét, kệ đi, trước cứ dùng tạm, sau này có tiền rồi mua cái mới. Nguyên cả buổi sáng chỉ dọn được một phần ba đám cỏ, do chưa quen công việc, cộng thêm thân thể này thật sự rất yếu, làm lâu sẽ không chịu nổi.

Giữa trưa, đem cháo hồi sáng hâm nóng một nửa, sau khi ăn nghỉ ngơi một chốc, tránh ánh nắng mặt trời gay gắt giữa trưa, đợi mặt trời ngả về tây lại tiếp tục nhổ cỏ, Trương đại thẩm có hơi lo lắng nên chạy qua nhìn, không nghĩ đến Lý Nhị lần đầu tiên trồng trọt đã có thể làm ra hình ra dạng như thế. Buổi chiều, do đã có kinh nghiệm, tốc độ cũng nhanh hơn, cuối cùng đến khi mặt trời lặn cũng đem cỏ dại dọn sạch.

Nghỉ ngơi một hồi, Đỗ Vĩ Minh quyết định trước tiên đi bờ sông tìm xem có rau dại gì không, thuận tiện thăm dò đường. Dọc theo bờ sông đi đến cuối thôn, Đỗ Vĩ Minh phát hiện một thứ tốt, cây tể thái, lúc nhỏ từng hái qua, hơn nữa hẳn cũng thực thích ăn cây tể thái, ha ha, tốt lắm. Bước nhanh về nhà tìm rổ, còn có xéng nhỏ, Đỗ Vĩ Minh hưng phấn đào lên, ha ha, thật tốt, có thể ăn được vài ngày. Cầm theo một rổ tể thái, Đỗ Vĩ Minh hài lòng bước về nhà.

Về đến nhà liền đem một bó tể thái đi ngâm nước, lấy nồi đun nước, cho thêm củi, Đỗ Vĩ Minh quay qua rửa bó tể thái, lấy tay ngắt thành từng đoạn, chờ nước sôi lên liền bỏ vào, tể thái vừa chín liền vớt ra, mùi hương nồng đậm bốc lên, rắc chút muối, dùng đũa trộn đều, ai, nếu có chút dầu vừng thì tốt rồi. Dem cháo hâm nóng, trộn cùng rau tể thái ăn, Đỗ Vĩ Minh ăn thật no.

Nghỉ ngơi một chốc, Đỗ Vĩ Minh nghĩ biện pháp tăng tỉ lệ nảy mầm của đậu, trước kia từng nghe qua có người nói ngâm nước ấm giúp thúc đẩy nảy mầm, sáng mai đem ngâm một ít hạt đậu tương, hôm qua có xin Trương đại thẩm chút hạt ngô cùng mầm lúa. Nếu có thể nuôi thêm mấy con gà con thì tốt biết bao. Hiện tại không phải mùa xuân, nhưng khí trời đã không còn lạnh, chờ khi có thời gian đi xung quanh nhà ai có gà thì mua vài con gà con.

Bởi vì ban ngày mệt nhọc, Đỗ Vĩ Minh cũng mặc kệ mùi chăn cùng ván giường rất cứng, rất nhanh liền ngủ.

Liên tục vài ngày, Đỗ Vĩ Minh đã dọn sạch cỏ phía trước và sau nhà, mỗi ngày đều mệt đến bủn rủn tay chân. Khê cắn môi, đất cuối cùng cũng đều đã sửa sang xong, đậu tương và hạt ngô Trương đại thẩm cho đều đã ngâm khá được, nghĩ đến ngày mai còn một đồng việc phải làm, Đỗ Vĩ Minh tự thôi miên bản thân phải mau đi ngủ.

Lại qua vài ngày, hạt giống đã gieo trồng tốt, vườn sau chủ yếu là rau củ, nào là khoai lang, khoai tây, củ cải, cải trắng, thất thất bát bát đủ các các loại, phía trước nhà thì trồng lương thực, ngô và lúa đều ở đó. Thật may nhà thôn trưởng kể bên đều đã chuẩn bị tốt vụ mùa nên thôn trưởng cho hai đứa con qua đây hỗ trợ nửa ngày, nếu không thì bây giờ vẫn làm chưa xong. Hai người này ngay cả miếng nước cũng không uống, liền vội vã về nhà.

Nhìn mảnh đất đã được san bằng, tưởng tượng mấy tháng nữa có thể ăn được rau ngon, trong lòng Đỗ Vĩ Minh lập tức vui vẻ. Trong nhà không còn nhiều tế thái, Đỗ Vĩ Minh dự định mai lại đi hái thêm một ít. Thuận tiện đi lên núi nhìn xem có cái gì... ăn được hay không. Nhớ lại mấy tiểu thuyết xuyên không, nhân vật chính sau khi xuyên đến đều làm ra công trạng, trong lòng Đỗ Vĩ Minh tự biết bản thân không làm được. Nhưng mà nuôi sống chính mình, buôn bán nhỏ thì vẫn có niềm tin. Trong đầu không ngừng hiện ra bóng dáng của chị, hẳn vừa mới tốt nghiệp đại học không lâu, nghĩ đến chị mình ngâm đắng nuốt cay nuôi mình học hết đại học, đang chờ có thể báo đáp cho chị, bỗng dưng lại xảy ra tai họa bất ngờ, trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng chị mình có thể mau chóng hồi phục tâm tình, lại nhớ đến hai đứa cháu trai còn nhỏ, ai, nghĩ nghĩ một hồi liền ngủ mất.

5. Chương 5: Lên Núi

Hôm sau trời vừa sáng, Đỗ Vĩ Minh liền rời giường, dùng ít bột ngô trong nhà làm bánh, ăn hai cái, còn lại mang theo trên người, trên lưng đeo giỏ trúc, bên trong có một cái liềm cùng một cái xẻng nhỏ, Đỗ Vĩ Minh xuất phát lên núi.

Đi dọc theo sơn đạo không lâu, Đỗ Vĩ Minh phát hiện một mảnh rừng trúc, trong lòng hẳn mừng thầm, trúc có thể dùng làm đồ gia dụng, măng còn có thể ăn. Quả nhiên ở bên kia phát hiện một ít măng, bởi vì bây giờ không phải mùa xuân nên măng mọc không nhiều lắm, Đỗ Vĩ Minh lấy xẻng đào hơn mười gốc măng bỏ vào giỏ, dùng liềm chặt vài cây trúc, mang về xây nhà xí, rào chắn vân vân, nhiều đây coi bộ không đủ, mai mốt lại đến chặt thêm một ít mang về.

Tiếp tục đi lên núi, Đỗ Vĩ Minh thấy ven đường có mấy bông hoa trắng rơi rải rác, tản ra hương khí thiên nhiên, Đỗ Vĩ Minh thấy mùi hương có vẻ quen thuộc, hình như trước kia từng ngửi qua, đi theo những bông hoa, Đỗ Vĩ Minh phát hiện một rừng ô liu, trong lòng mừng rỡ. Ô liu là thứ tốt, trên cây đã mọc tốp năm tốp ba quả ô liu, Đỗ Vĩ Minh hồi trước rất thích ăn ô liu, ăn sống, nấu canh, pha trà, ướp đồ ăn, ô liu trộn dưa muối còn có thể ăn kèm với cháo. Đỗ Vĩ Minh reo hò lượm quả ô liu dưới đất, cầm cành trúc khều vài quả trên cây, hiện giờ quả ô liu còn chưa chín hẳn, khoảng một tháng nữa quả ô liu mới chín, nghĩ đến đó đã muốn chảy nước miếng.

Đỗ Vĩ Minh cầm một quả ô liu bỏ vào miệng, vị chua bốc lên trong miệng, nhưng nhai hồi lâu, dần dần lại lan tỏa hương thơm và vị ngọt, ha ha, chính là hương vị này. Trước đây chị gái hẳn không thể lý giải được tại sao lại có người thích ăn loại quả có vị sấp này, nhưng Đỗ Vĩ Minh vẫn cứ ăn. Về nhà tính toán sẽ đem ô liu ướp đồ ăn. Chợt trái ô liu nửa ngày, không nhiều lắm, chỉ khoảng hai ba cân, Đỗ Vĩ Minh nghĩ chờ đến lúc ô liu chín lại tới hái.

(*trên thực tế ô liu không thể ăn trực tiếp ngay khi hái xuống mà phải qua xử lý mới ăn được, vị của ô liu sẽ phụ thuộc vào quá trình xử lý và quả ô liu là ô liu đen hay ô liu xanh. Ô liu xanh sẽ không có vị ngọt)

Tiếp tục đi dọc sơn đạo, còn phát hiện thêm một ít nấm, có vài cây nấm màu sắc sặc sỡ, có lẽ đều là nấm độc, hẳn hái một cây nấm bào ngư và chút ít nấm đông cô, còn phát hiện một ít mộc nhĩ, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy núi này thật nhiều bảo bối a. Vội vàng lấy bánh ngô ra ăn, tiếp tục hướng lên trên núi, trong rừng có thỏ hoang, chim trĩ vân vân, Đỗ Vĩ Minh dự tính nếu thiết kế một ít bẫy, không chừng có thể bắt được vài con. Lập kế hoạch trong lòng, về nhà sẽ tiếp tục suy nghĩ xem nên bố trí bẫy thế nào.

Mặt trời sắp lặn, phải mau xuống núi, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy hôm nay thu hoạch rất lớn, giỏ trúc cũng đầy ắp. Còn phải hái ít rau dại về ăn nữa. Ngọn núi này cũng thật lớn, đi nửa ngày cũng chưa hết, Đỗ Vĩ Minh quyết định sau này có thời gian lại đến.

Theo sơn đạo về nhà, thỉnh thoảng lại ăn một quả ô liu, trong lòng vui vẻ khó tả. Xuống tới chân núi, mặt trời đã sắp lặn gần hết, vội vàng hái một ít rau dại, Đỗ Vĩ Minh chuẩn bị về nhà nấu cơm chiều. Vừa về đến cửa nhà thì đụng phải Trương đại thẩm, hỏi hán hôm nay đã đi đâu, Đỗ Vĩ Minh đáp mình lên núi, đại thẩm dặn dò hán cẩn thận một chút. Đỗ Vĩ Minh nhớ tới bình thường đại thẩm thường hay chiều cổ hán, lấy một ít ô liu trong giỏ đưa cho đại thẩm.

Trương đại thẩm kỳ quái nhìn Đỗ Vĩ Minh: “Nhị cầu tử, ngươi hái quả trám làm gì, cái này không ăn được, ở giữa còn có hạt, cho dê cũng không ăn a.” Đỗ Vĩ Minh không có gì để nói, bản thân mình thì thấy ăn siêu ngon, bọn họ lại không biết thưởng thức, “Đại thẩm, hôm nay con lên núi, thấy khát nên hái quả này ăn, cảm thấy rất ngon nha, muốn hái về một ít cho Đại thẩm ném thử.”

“Trong thôn lúc trước cũng có người hái quả trám ăn, nhưng hương vị kì lạ, cho nên giờ không ai ăn.”

Đỗ Vĩ Minh nghe thế nên thôi, cùng đại thẩm nói chuyện một lát rồi về nhà. Trong nhà còn ít bánh ngô, dùng tẻ thái nấu canh, ăn cùng bánh bột ngô. Sau đó tắm tấp chuẩn bị ngủ.

6. Chương 6: Ô Liu

Sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt xong, Đỗ Vĩ Minh quyết định tự khảo mình một chút, làm mấy món ngon. Đầu tiên đem hai gốc măng hôm qua đào được đặt vào trong nước ngâm, lát nữa sẽ làm rau trộn măng. Số măng còn lại thì để dành hai ngày sau ăn. Cho măng vào nồi, thêm chút muối, tiêu, vài lát ớt, đập dập lại, vậy là xong món măng kho tiêu, một lát nữa là có thể ăn. Món này ăn cùng với cơm rất tuyệt.

Lấy ra một phần nấm bào ngư và một số loại nấm khác, cắt thành sợi, chuẩn bị làm canh nấm. Phần nấm còn lại đem phơi nắng ở ngoài sân, để dành mai một tiếp tục ăn. Sắt sợi một ít mộc nhĩ bỏ vào nồi canh, phần mộc nhĩ còn lại cũng đem phơi nắng nốt.

Món cuối cùng là quả ô liu mà Đỗ Vĩ Minh thích nhất. Chừa lại một nửa làm đồ ăn vặt, phần còn lại đều bỏ vào nước sôi, đun khoảng hai phút để khử vị sập của quả ô liu. Bắc một nồi nước khác, cho đường cùng ô liu vào đun trong một lát, sau đó tắt bếp, đổ hỗn hợp trong nồi vào một cái hũ để quả ô liu ngâm, phỏng chừng tối nay hoặc ngày mai là ăn được. Phần ô liu còn lại, cho một ít muối và tiêu làm rau trộn, có thể ăn được vài ngày.

Hoa ô liu còn thừa, Đỗ Vĩ Minh quyết định làm một vài món. Nếu thành công có thể mang ra trấn bán kiếm chút tiền. Tiền trong nhà không còn bao nhiêu, hán thật vất vả mới kiếm được ba mươi tám văn tiền dưới gầm giường, còn có một ít lương thực, tiền thuê đất ít nhất ba tháng nữa mới lấy được. Vì vậy phải mau nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Đỗ Vĩ Minh ăn canh nấm, măng kho tiêu, ô liu và một chút cơm. Ăn xong sẽ qua nhà thôn trưởng kể bên xin ít dưa muối. Dầu mỡ trong nhà cũng không còn, lát nữa xin thôn trưởng cho hán đi kể lên trấn trên dạo một chút.

Qua nhà kể bên, công việc trên đồng đã xong xuôi hết, Trương đại thúc, đại thẩm và ba người con đều ở nhà. Có lẽ hôm nay họ định nghỉ ngơi. Nói sơ lý do hán đến, thôn trưởng gật đầu đồng ý, mừng một và mười lăm mỗi tháng, ở trấn trên đều mở phiên họp chợ, nếu Lý Nhị có hứng thú thì có thể đi cùng. Đỗ Vĩ Minh lại hỏi xin ít dưa muối, đại thẩm vui vẻ cho hán cả một bình. Trong thôn, mỗi gia đình đều tự ngâm dưa muối. Khi trước đều là nương của Lý Nhị làm, nhưng sau khi nương qua đời, ‘hán’ không chịu nương nhờ nhà người khác, mà thân thể cũng không tốt nên cũng chẳng ai chịu thu dưỡng ‘hán’. Nhưng mọi người trong thôn đều chất phác, đôi khi cũng sẽ tặng cho ‘hán’ một ít đồ ăn vụn vụn.

Cầm dưa muối về nhà, Đỗ Vĩ Minh quyết định sẽ thử chế biến vài món làm từ ô liu. Đem ô liu rửa sạch, dùng nước sạch ngâm để trừ đi vị sập. Lấy dưa muối, cắt chính tẻ, cho dưa muối và ô liu vào nồi, thêm ít muối, nấu một thời gian thì cho thêm ớt và tỏi, chờ gia vị ngấm đều, lại nấu thêm một chút là được. Đến gần trưa, Đỗ Vĩ Minh đã hoàn thành món ô liu đầu tiên.

Vì là lần đầu tiên làm, nên Đỗ Vĩ Minh không dám làm nhiều, chỉ dùng một nửa dưa muối và ô liu. Hắn ăn thử một ít, hương vị cũng không tệ. Đỗ Vĩ Minh định mang tặng nhà thôn trưởng một đĩa, cho bọn họ nếm thử, thuận tiện hỏi xem có thể đem bán hay không.

Vì là dưa muối nấu chung với ô liu, nên sẽ khác những món dưa muối bình thường, có hương vị ô liu, hơn nữa phía trên dưa muối còn xuất hiện một lớp dầu bóng lánh. Vừa đến trước cửa, Trương thúc đã hỏi mùi gì thơm vậy.

“Đại thẩm, mọi người đã ăn cơm chiều chưa?”

“Nhị cậu tử, con đến rồi a. Chúng ta còn chưa ăn, còn con?”

“Đại thẩm, con cũng chưa ăn, vừa rồi làm vài món, cảm thấy thật thơm nên mang qua cho mọi người nếm thử.”

“Món gì thơm vậy, nhìn rất giống dưa muối, nhưng mà dưa muối không có mùi, ngậm không tốt còn có mùi thối.” Trương đại thẩm vừa nói vừa dùng đũa gắp một miếng, “Ừm, ăn thật ngon.”

“Đại thẩm, vậy con để đĩa đồ này cho mọi người ăn, nhà con còn một ít, nếu mọi người thích, hai ngày nữa con mang qua thêm một ít.”

Thôn trưởng ngồi kế bên cũng ăn một ít, gật đầu khen Lý Nhị, nói hắn càng lúc càng giỏi.

“Thôn trưởng, dưa muối này con có thể mang bán lấy tiền không?”

Thôn trưởng ngây ra một lúc, “Nhị cậu tử a, con sao phải bán cái này a?”

“Gần đây trong nhà hết tiền, tiền thuê đất cũng phải chờ một thời gian nữa mới lấy được, nên con muốn kiếm chút tiền, dầu mỡ và vài thứ nữa trong nhà đã dùng hết.”

“Trước kia chưa từng thấy ai bán thứ này, phỏng chừng con bán cũng không ai mua. Nhưng mà trong thôn có vài người làm chưởng quầy ở trấn trên, ta sẽ giúp con hỏi một chút xem nhà ai mở tửu quán hay quán ăn muốn nhận không.”

“Cảm ơn thôn trưởng.”

Khéo léo từ chối ý tốt lưu lại dùng cơm của nhà thôn trưởng, Đỗ Vĩ Minh quyết định thừa dịp này luyện tập thêm vài món làm từ ô liu, xem có thể bán hay không.

7. Chương 7: Lần Đầu Kiếm Tiền

Vài ngày sau, Đỗ Vĩ Minh mỗi ngày đều bận rộn, đầu tiên là lên núi hái ô liu, hắn đã đặt mua mười bình dưa muối của các hộ trong thôn, mỗi bình ba văn tiền. Vì vậy tổng cộng phải làm mười lăm bình dưa muối ô liu, chừa lại hai bình để ăn. Đỗ Vĩ Minh còn làm thêm năm bình ô liu ngào đường, chuẩn bị thử đem bán. Bên cạnh đó, mỗi lần lên núi, Đỗ Vĩ Minh đều đặt thêm bẫy rập, bắt được hai con thỏ rừng và hai con gà rừng, hắn quyết định để lại nuôi thử. Dùng trúc tạo thành hai cái chuồng đơn giản, nuôi thỏ và gà ở bên trong, mai mốt sẽ có gà con và thỏ con.

Chờ Đỗ Vĩ Minh làm đủ số dưa muối thì ngày họp chợ cũng đến, Đỗ Vĩ Minh đã sớm chuẩn bị tốt, chờ thôn trưởng đến nhà gọi hắn. Thôn trưởng giúp hắn đem hai mươi bình dưa muối lên xe bò. Điều kiện nhà thôn trưởng khá tốt, còn có một con bò nên vừa lúc lấy dùng. Thời điểm mọi người đến trấn trên cũng tốn một thời gian dài, trên người Đỗ Vĩ Minh chỉ có 8 văn tiền, số tiền còn lại lúc trước đều dùng mua dưa muối. Hắn trong lòng không để ý chuyện đó, nhưng món ô liu này không biết có thể bán được không.

Trấn trên gọi là Bình Phúc trấn, cũng khá lớn. Cùng thôn trưởng đến quán rượu của Phòng chưởng quầy, thôn trưởng bảo Lý Nhị mang một ít dưa muối cho Phòng trưởng quầy nếm thử, Phòng trưởng quầy đồng ý cho bán thử, nhưng giá sẽ không cao, dù sao đây chỉ là dưa muối, mặc dù chưa từng ăn qua trước đây, mùi hương thật nồng đậm. Nếu mọi người đồng ý sẽ dẫn họ đến Thiên Hương Lâu, đây là quán ăn khá tốt của trấn.

Chưởng quầy của Thiên Hương Lâu sau khi ném thử cũng gật đầu đồng ý, cuối cùng thương lượng giá cả, đưa muối ô liu 10 văn tiền một bình, ô liu ngào đường thì 15 văn tiền một bình. Hơn nữa, ước định về sau mỗi tháng sẽ đến nhà Đỗ Vĩ Minh lấy dưa muối ô liu và ô liu ngào đường. Đỗ Vĩ Minh không ngờ tới hai mươi bình đó có thể bán được 225 văn tiền. Kỳ thực Thiên Hương Lâu đã gạ hỏi Đỗ Vĩ Minh bán công thức, nhưng Đỗ Vĩ Minh từ chối. Chuyến buôn bán này Đỗ Vĩ Minh không ra mặt, đều là thôn trưởng và Phòng chưởng quầy thương lượng giúp, ai mà nghĩ ra một đứa trẻ con có thể bán được thứ gì.

Rời khỏi Thiên Hương Lâu, Đỗ Vĩ Minh lấy ra 50 văn đưa cho Phòng chưởng quầy, dù sao nếu không có hắn ấy thì dưa muối cũng không bán được. Phòng chưởng quầy từ chối, hắn biết hoàn cảnh của nhà Lý Nhị, đều là người một thôn, nếu có thể giúp thì sẽ giúp. Dặn dò Đỗ Vĩ Minh sau này thiếu gì có thể đến tiệm hắn mua, cũng có thể nhờ hắn hỗ trợ. Thôn trưởng đã đi bán số gà con mới ấp được ở nhà, chỉ còn lại Đỗ Vĩ Minh và Phòng chưởng quầy đi đến cửa hàng, mua một ít bình đất, muối, tiêu và gia vị, còn mua thêm một ít hạt giống. Muối ở thời đại này rất quý, tới 20 văn tiền một cân, Đỗ Vĩ Minh mua hai cân, các gia vị khác chỉ từ ba tới năm văn một cân, Đỗ Vĩ Minh không rành nên nhờ Phòng chưởng quầy mua hộ một ít. Còn có hạt giống cũng không quý, mỗi loại mua một ít, bình đất là rẻ nhất, bình nhỏ 1 văn tiền, bình lớn thì 2 văn tiền. Mua thêm hai cục di tử và tạo giác, di tử chính là xà bông dùng để tắm rửa ở hiện đại, còn tạo giác chính là bột giặt, chỉ dùng để giặt quần áo. Các thứ linh tinh khác đều mua một ít, tổng cộng là hết 120 văn tiền. Tiền chưa cầm nóng tay đã tiêu gần hết, Đỗ Vĩ Minh tự nhủ mình phải cố gắng lên, về nhà lại nghĩ thêm cách kiếm tiền.

Để những thứ vừa mua được lại cửa tiệm của Phòng chưởng quầy, chờ đến khi về thì ghé lấy. Đỗ Vĩ Minh đi tìm thôn trưởng, gà ở nhà thôn trưởng đã bán gần hết, chỉ còn vài con, Đỗ Vĩ Minh cũng mua năm con. Mọi thứ xong xuôi, Đỗ Vĩ Minh muốn đi dạo quanh chợ. Mua hai cân thịt heo, 10 một cân, đều là nhiều mỡ ít nạc. Ở đây không có dầu ngô và dầu đậu nành, trong nhà chỉ có mỡ heo. Đỗ Vĩ Minh không thích dùng mỡ heo, nhưng không có cách nào khác, đợi có thời gian sẽ thử chế biến một ít dầu thực vật. Đi dạo một vòng, cũng đi gần hết Bình Phúc trấn, gần đến thời gian trở về, Đỗ Vĩ Minh không dám mua thêm nhiều đồ. Tiền trong tay chỉ còn có 93 văn, Đỗ Vĩ Minh dự tính phải chừa lại chút tiền, phòng khi đến lúc cần lại không có.

Sau khi hội hợp cùng thôn trưởng thì đến cửa tiệm của Phòng chưởng quầy lấy đồ, sau đó hai người quay về thôn. Thôn trưởng đưa năm con gà, Đỗ Vĩ Minh trả thôn trưởng 50 văn tiền. Ngoài tiền mua gà, hôm nay thôn trưởng đã giúp hắn bán dưa muối nên hắn cũng muốn đưa chút tiền, mai mốt còn phải phiền thôn trưởng nhiều. Dù sao hiện tại hắn chỉ là một đứa trẻ con mười tuổi, có nhiều chuyện không thể tự làm được. Nhưng thôn trưởng lại tức giận, không chịu nhận tiền của hắn, hai người tranh chấp một lúc, cuối cùng thôn trưởng chịu thu 20 văn, không nhận tiền bán gà. Đỗ Vĩ Minh cảm ơn thôn trưởng mấy lần, liền trở về nhà.

Về đến nhà, bỏ đồ xuống, nhìn số tiền còn dư, Đỗ Vĩ Minh thấy lần đầu tiên kiếm tiền cũng coi như thành công. Trong nhà còn đôi thỏ và gà rừng, thêm năm con gà con phải cho ăn. Đỗ Vĩ Minh ra bờ sông cắt ít cỏ cho đám thỏ. Còn gà rừng và gà con, Đỗ Vĩ Minh nấu chút trấu trộn với rau dại, để nguội cho bọn nó ăn. Thịt heo mua được, tách phần thịt béo làm mỡ heo, đổ đầy bình mỡ heo lúc trước, ước chừng có thể ăn được khoảng hai tháng. Phần mỡ heo còn thừa, cho thêm chút muối làm món mặn. Còn thịt nạc để dành, mai mốt lên núi hái một ít măng về xào chung. Nấu ít cháo, cho thêm một ít tể thái, lấy dưa muối ô liu trong nhà, thêm mấy khối mỡ heo, coi như là cơm chiều.

Bắc nồi đun một ít nước nóng, Đỗ Vĩ Minh lấy xà bông vừa mua chuẩn bị đi tắm. Khi đến thế giới này, Đỗ Vĩ Minh chỉ cảm thấy không quen hai chỗ, một là tắm rửa, hai là nhà xí. Đổ nước nóng vào thùng gỗ, pha thêm nước lạnh, Đỗ Vĩ Minh lần đầu tiên được tắm rửa sạch sẽ. Trong lòng trù tính, mai mốt có điều kiện sẽ xây riêng một cái nhà xí. Đằng sau nhà có một hố đất, Đỗ Vĩ Minh quyết định cải tạo chỗ đó thành nhà xí.

Ngày hôm sau, Đỗ Vĩ Minh qua nhà Trương đại thẩm mua hai mươi bình dưa muối, mỗi bình 3 văn tiền. Trương đại thẩm vui vẻ nhận tiền. Sau đó lên núi hái thêm măng, chặt một vài cây trúc. Gần đây không có thời gian làm thêm bắp, nên vẫn không bắt được con mồi nào. Ô liu khoảng mười ngày nữa sẽ chín, đến đó có thể hái về làm đồ ăn. Các loại nấm linh tinh cũng hái một chút, đã có kinh nghiệm từ lần trước, nên lần này Đỗ Vĩ Minh chỉ dùng nửa ngày đã hoàn thành mọi việc.

Vì vậy Đỗ Vĩ Minh lại lục tục chặt thêm không ít trúc mang về, hắn ước lượng đủ để dựng một cái nhà xí.

Thêm một ít để làm chuồng cho thỏ con và gà con. Nhưng khiêng gậy trúc về thì khó khăn hơn trong tương tượng, nên Đỗ Vĩ Minh chặt trúc thành từng đoạn, dùng dây thừng buộc lại, nhưng thân thể lại quá yếu ớt, không buộc nổi. Sau đành xuống núi nhờ ba đứa con của thôn trưởng đến giúp mang về, tuy rằng bọn họ chỉ lớn hơn Đỗ Vĩ Minh vài tuổi, nhưng sức khỏe lại xấp xỉ người lớn, có bọn họ hỗ trợ, nhà xí cùng chuồng gà làm một chút là xong. Nhờ bọn họ chỉ dẫn, thỏ con nên nuôi trong một cái sọt lớn, Đỗ Vĩ Minh không nghĩ tới điều này, cũng may có bọn họ nhắc nhở.

Đỗ Vĩ Minh tốn rất nhiều công sức để thiết kế nhà xí, mỗi ngày đều ngồi xổm ở hố đất rất áp lực. Ở sau nhà có cái sườn dốc khoảng 50 thước, Đỗ Vĩ Minh định xây nhà xí ở đó. Dưới sườn dốc đào một cái hố, dùng trúc dựng lên xung quanh, nhìn từ xa như một gian phòng nhỏ, Đỗ Vĩ Minh nhờ thôn trưởng mời một vị thợ mộc trong thôn hỗ trợ làm một ván gỗ dày lót ở trên, sau này nước sẽ trôi xuống hố, có thể ủ phân, cũng sẽ không ngửi thấy mùi khó chịu.

Tiện thể cũng nhờ thợ mộc đóng hai cái tủ, thêm mấy cái thùng và bàn ghế mới, mặt khác còn làm thêm vài tấm gỗ mỏng. Đỗ Vĩ Minh nghĩ dù sao cũng đã mở miệng nhờ, không bằng làm thêm vài thứ, mất công sau này lại phiền người ta nữa. Đỗ Vĩ Minh nói với thôn trưởng, nhờ thợ mộc làm nhiều đồ như vậy nên cảm thấy hơi ngại, muốn đưa chút tiền coi như tiền công, dù sao để làm xong cũng tốn một thời gian dài của thợ mộc.

8. Chương 8: Đãi Khách

Đỗ Vĩ Minh nằm ở trên giường tính toán, cảm thấy mình cần tạo quan hệ tốt với thôn trưởng. Đầu tiên, Lý Nhị ở thôn này không còn người thân, có thể lớn đến nhường này là nhờ thôn trưởng chăm sóc. Thứ hai, bản thân về sau còn phải kiếm tiền, bộ dạng hiện tại chỉ là đứa trẻ, không thích hợp ra mặt, có thể nhờ thôn trưởng giúp. Hơn nữa ruộng đất trong nhà, nếu không có thôn trưởng hỗ trợ thì không xong, nhà xí cũng do thôn trưởng hỗ trợ nốt. Đỗ Vĩ Minh định ngày mai sẽ mời người nhà thôn trưởng dùng cơm chiều, coi như kéo gần quan hệ.

Kỳ thật còn một chuyện Đỗ Vĩ Minh không thể tiếp nhận, chính là xưng hô Nhị cậu tử hay Lý Nhị, hẳn thật sự không quen. Nhưng chuyện đổi tên không thể một sớm một chiều. Thôi, mai một xem tình huống rồi tính sau.

Ngày hôm sau, Đỗ Vĩ Minh sang nhà thôn trưởng nói Trương đại thẩm đừng làm cơm chiều, buổi tối qua nhà hẳn dùng cơm. Trương đại thẩm lúc đầu không chịu, Đỗ Vĩ Minh phải nói dối rằng hôm nay là sinh nhật hẳn, bởi vì trong nhà không còn người thân, nên muốn mời mọi người dùng cơm, khiến Trương đại thẩm cảm động không thôi, miệng lập tức đáp ứng. Còn hỏi hẳn có cần giúp đỡ gì không, nhưng Đỗ Vĩ Minh nói không cần, buổi tối sang ăn là được.

Trước tiên lên núi đào thêm măng, hái nấm, cả mộc nhĩ. Vừa lúc bắt được con gà rừng, ha ha, món mặn cũng có rồi. Đỗ Vĩ Minh vừa lòng xuống núi, chuẩn bị trở tài. Khả năng nấu ăn của hẳn không tồi, đáng ra nam sinh bình thường không có tay nghề tốt như thế, nhưng ai bảo lúc trước chị hẳn bận rộn kiếm tiền nuôi gia đình, không có thời gian chăm sóc hẳn, cho nên mọi chuyện trong nhà đều do Đỗ Vĩ Minh làm. Từ giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, hẳn đều làm tốt. Cười khổ một chút, không nghĩ đến bây giờ lại hữu dụng.

Măng xào thịt, dưa muối ô liu, rau tẻ thái trộn, thịt gà kho tàu, rau xanh xào, bầu dục ngào đường, khoai tây sốt sệt xào chua cay, cuối cùng là canh gà. Nhìn một bàn đầy đồ ăn, Đỗ Vĩ Minh nở nụ cười. Món măng xào thịt, hẳn dùng rượu ướp thịt một chút nên thịt rất mềm. Dưa muối ô liu và ô liu ngào đường thì trong nhà có sẵn. Về gà kho tàu, hẳn tốn không ít công phu, đòi hỏi phải có chuyên môn. Thơm nhất là bát canh gà, con gà rừng kia phần lớn đều dùng làm món gà kho, Đỗ Vĩ Minh dùng xương gà, nấm và mộc nhĩ, nấu cả một ngày mới xong.

Bận rộn tới giữa trưa, đồ ăn đã mang lên đầy đủ, nhà thôn trưởng cũng vừa đến. Nhìn bàn ăn đầy đủ sắc hương vị, tất cả mọi người nở nụ cười. Người trong thôn ít khi được ăn món mặn, chỉ có ngày lễ đồ ăn mới

phong phú hơn, thôn trưởng ha ha cười nói, không ngờ Lý Nhị có tay nghề tốt như vậy, Trương đại thẩm cũng khen, sau này ai lấy được Nhị cầu tử thì thật có phúc.

Mọi người cười cười nói nói, một bữa ăn mà kéo dài nửa ngày. Đỗ Vĩ Minh cảm khái, đến đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cùng người khác dùng cơm. Hắn nhớ trước kia, chị mình mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, nhưng đến giờ cơm là vội chạy về nhà.

Chỉ có hai chị em ăn cơm, trò chuyện, nhưng đặc biệt ấm áp. Nghĩ nghĩ một hồi, hốc mắt hắn phỉm chút nước, nhà thôn trưởng nghĩ rằng Lý Nhị nhớ mẹ, an ủi vài câu, đều là người một thôn, sau này cũng như người một nhà, nếu Lý Nhị có chuyện gì thì có thể tìm bọn họ thương lượng. Đỗ Vĩ Minh vội vàng cảm ơn.

Ngày hôm sau, ô liu trên núi đã chín một ít, Đỗ Vĩ Minh liền lên núi hái ô liu, ruộng đất ở nhà cũng cần bón phân tưới nước. Chờ hái ô liu về, vội vàng làm dưa muối ô liu và ô liu ngào đường. Cuộc sống mỗi ngày vừa bận rộn vừa phong phú. Ô liu làm xong lại nhờ thôn trưởng đem đi bán cho Thiên Hương Lâu, lần này hắn làm khá nhiều, tổng cộng được ba trăm văn tiền.

Thôn trưởng dặn hắn ngàn vạn lần không được kể cho người khác là hắn kiếm được nhiều tiền như vậy, tiền phải đem cất kỹ. Đỗ Vĩ Minh đồng ý, đồng thời nhờ thôn trưởng lần sau mua dùm hắn ít bình đất, trong nhà không còn cái nào.

Vật dụng Đỗ Vĩ Minh nhờ thợ mộc gia công đã làm xong, hai cái tủ, một cái đặt ở trong phòng, cái còn lại đặt ở trong nhà bếp. mấy hòm gỗ đều đặt ở trong phòng. Phòng ở giữa đặt một bộ bàn ghế mới, thợ mộc còn giúp hắn làm một cái dục dĩnh, có lẽ là do thôn trưởng nhờ, sau này đã có nơi tắm rửa sạch sẽ. Còn có một ít ván mỏng, muối và thìa gỗ mới vân vân.

Thợ mộc rất cẩn thận, tất cả những thứ cần dùng đều làm tốt. Tắm ván gỗ dày được thôn trưởng và thợ mộc khiêng đến chỗ nhà xí. Thuận tiện thôn trưởng xem qua nhà xí một chút, cảm thấy không tồi, về sau cũng muốn làm một cái. Thì ra người trong thôn đều ngồi chồm hổm trên hố đất, nếu trời mưa thì cũng phải hứng mưa. Nóc nhà xí làm từ trúc, hạn chế muối tới viếng thăm. nhà xí của nhà Đỗ Vĩ Minh liền trở thành truyền kỳ, mỗi nhà trong thôn đều làm một cái. Mọi người đối xử với Đỗ Vĩ Minh càng hòa ái.

Đỗ Vĩ Minh đưa cho thợ mộc 50 văn tiền, ban đầu thợ mộc từ chối, nhưng nghe thôn trưởng khuyên một hồi liền nhận lấy, cười ha ha rời đi. Nhìn đồ mới trong nhà, Đỗ Vĩ Minh cuối cùng cũng có cảm giác gia đình. Từ sự cố gắng của hắn, nhà này đã có một chút thay đổi, đây là thành quả lao động của hắn.

9. Chương 9: Làm Ra Dầu Ô Liu

Quả ô liu trên núi đã đến mùa thu hoạch, vì vậy Đỗ Vĩ Minh càng thêm bận rộn. Cơ hồ mỗi ngày đều phải lên núi hái quả ô liu, hái ô liu về, một phần làm dưa muối ô liu và ô liu ngào đường, rồi lại bán cho Thiên Hương Lâu. Đỗ Vĩ Minh nhìn thấy trong nhà một đống ô liu như vậy, không biết dùng làm gì, nhiều quá ăn không hết, đem bỏ thì lãng phí.

Đỗ Vĩ Minh nghĩ dùng ô liu ép thành dầu, không phải sẽ trở thành dầu ô liu ư, thứ này tốt hơn mỡ heo nhiều. Là một người hiện đại, thật không quen ăn mỡ heo. Làm sao để ép dầu, Đỗ Vĩ Minh chỉ có khái niệm đại khái, chuyên ngành của hắn là hóa học, đối với vấn đề này chỉ biết một vài tri thức lý luận, không có thực tiễn, kệ, cứ làm thử vậy.

Đầu tiên lựa ra những quả ô liu to, có màu sắc tốt, rửa sơ qua rồi bỏ hạt, đặt ở ngoài sân phơi. Trình tự này cũng tốn mất vài ngày, chờ quả ô liu bốc hết nước, đem quả ô liu xắt nhỏ như hạt đậu xanh, sau đó bỏ vào nồi đun, tốn rất nhiều công phu, vì lửa không thể quá lớn hoặc quá nhỏ, hơn nữa phải đảo đều tay để phòng bị cháy khét. Chờ xong công đoạn này, Đỗ Vĩ Minh mang thành quả bỏ vào thiết bị đun nóng mà hắn tự thiết kế, bởi vì không có vật liệu, nên không dám khẳng định có thể thành công. Khi dầu từ miệng ống dẫn nhỏ chảy ra, Đỗ Vĩ Minh la hò nhảy nhót. Thành công rồi. Nhưng vì máy móc có hơi đơn sơ nên lượng dầu làm ra không nhiều, ước chừng 10 cân quả ô liu chỉ cho ra 2 cân dầu, còn lại đều là bã. Đỗ Vĩ

Minh quyết định thử nghiệm lần hai, lần này còn ít hơn, chỉ khoảng một cân dầu. Đỗ Vĩ Minh đem thành phẩm hai lần thử nghiệm để riêng, một cái là thứ phẩm, một cái là tinh phẩm.

Buổi tối, Đỗ Vĩ Minh dùng dầu ô liu thử làm đồ ăn, món ăn hương thơm ngào ngạt, Đỗ Vĩ Minh thật muốn rơi lệ. Đây là sản phẩm thiên nhiên tinh khiết, không bị ô nhiễm, dầu siêu đặc biệt. Mấy ngày sau Đỗ Vĩ Minh đều thử nghiệm ép dầu, nhưng bình đất trong nhà không đủ dùng, Đỗ Vĩ Minh tự đi Bình Phúc trấn một chuyến, mua một đồng bình được làm khéo léo tinh xảo, còn mua thêm một ít bình gốm nhỏ, so với bình đất đất hơn, năm văn tiền một cái.

Trong lòng Đỗ Vĩ Minh không ngừng nghĩ kế hoạch bán dầu ô liu. Nhớ trước kia chị mình luôn bận rộn, trong người thượng hỏa, hay bị nổi mụn, sau đó được một người theo đuổi tặng một chai dầu ô liu XXX. Dùng không bao lâu mụn liền xẹp, trên mặt cũng không để lại sẹo. Nghe chị nói chai ô liu đó là hàng cao cấp, hiệu quả rất tốt. Đỗ Vĩ Minh tính hai ngày sau tặng một ít dầu ô liu cho các cô nương trong thôn dùng thử, xem hiệu quả, nếu kết quả tốt thì mang đến Bình Phúc trấn bán.

Ngoài dầu ô liu, Đỗ Vĩ Minh cân nhắc chế tạo xà phòng ô liu. Xà phòng mua lần trước ở Bình Phúc trấn, nói thật không tốt bằng xà phòng hiện đại, khả năng tẩy sạch cũng không tệ lắm, nhưng dùng xong da rất thô ráp. Xà phòng so với dầu dễ chế tạo hơn, trước kia bản thân từng thử qua, hẳn liền đi mua một túi vôi trở về. Kỳ thật muốn làm xà phòng phải dùng dung dịch nước xút, ở đây lại không có, nhưng thành phần của vôi chứa nhiều chất này, nên có thể dùng vôi thay thế.

Đến chỗ thợ mộc, nhờ làm giúp mười cái khuôn hình tròn bằng gỗ và những hộp gỗ tinh xảo, bề mặt khắc thêm hoa văn. Thợ mộc đồng ý, nói mấy bữa nữa sẽ đưa cho hẳn, trong lòng nhủ thầm Lý Nhị cần mấy thứ này làm cái gì.

Đỗ Vĩ Minh chuẩn bị thực hiện thí nghiệm làm xà phòng. Đầu tiên cho nước lạnh vào một cái bát lớn, thêm một thìa muối lớn, một thìa đường lớn, khuấy đều. Thả vôi vào trong nước liền tan chảy. Khi làm cần đặc biệt cẩn thận, vì vôi có tính ăn mòn.

Đỗ Vĩ Minh dùng quần áo bao quanh mình một tầng, rồi đổ vào nồi lượng dầu ô liu vừa phải. Đổ từ từ hỗn hợp vôi vào nồi, dùng thìa khuấy từ mười đến mười lăm phút, vừa khuấy vừa cho thêm bột mì. Sau đó còn cho thêm ba bát nước, nhấc xuống, để ở nơi thoáng gió.

Nửa tháng sau, khối xà phòng đầu tiên đã hình thành, Đỗ Vĩ Minh thử dùng, thấy hiệu quả không tồi, có thể nói sau khi tắm xong da thịt co giãn, đàn hồi tốt. Thợ mộc cũng đã đưa qua khuôn gỗ từ sớm, rất tốt, xem như tinh xảo, nắp khuôn có khắc mấy đóa hoa, xung quanh còn có một ít hoa văn đơn giản.

Đỗ Vĩ Minh chế tạo hai mươi khối xà phòng ô liu, vì lúc làm khuôn chỉ có nhiều đó, ngoài ra để thử xem mức độ được hoan nghênh của xà phòng. Xà phòng hình tròn trắng nõn, được gói trong giấy tuyên thành, một khối chính tề để trong hộp gỗ. Dầu ô liu thì để trong bình sứ, tổng cộng cũng hai mươi bình. Đỗ Vĩ Minh qua nhà thôn trưởng, hẹn ngày mai tập hợp đi lên trấn.

Đỗ Vĩ Minh làm một chút thực nghiệm, chọn năm đại thẩm và năm cô nương trong thôn, cho thử dùng xà phòng và dầu ô liu thứ phẩm, hiệu quả thật sự rất tốt. Đặc biệt những người trên mặt có mụn, hiệu quả rất rõ rệt. Trương đại thẩm cũng nói, dùng tốt hơn xà phòng mua ở trên trấn nhiều. Đỗ Vĩ Minh thấy làn da của Trương đại thẩm có vẻ đẹp hơn trước. Đỗ Vĩ Minh chuẩn bị tung hàng ra bán, còn dầu ô liu tinh phẩm thì để lại dùng xào rau. Quả ô liu trên núi chỉ mới hái được một nửa, phần còn lại chờ khi trở về thì tiếp tục. Thu hoạch xong phỏng chừng chế tạo được 100 cân dầu thứ phẩm và 50 cân dầu tinh phẩm. Bã ô liu cũng không để lãng phí, đem tất cả cho thỏ và gà, bọn nó ăn đến vui vẻ. Còn dư một phần mười trộn với bột ngô làm bánh, mùi vị không tệ, nên Đỗ Vĩ Minh đem bã ô liu giữ lại, khi nào về tiếp tục xử lý.

10. Chương 10: Doanh Thu

Đối với bã ô liu, lúc đầu Đỗ Vĩ Minh còn chưa nghĩ được biện pháp chế biến thế nào. Buổi sáng, hẳn chuẩn bị mấy cái bánh làm từ bã ô liu mang theo ăn dọc đường, mặc dù mấy ngày nay tiền kiếm được cũng khá,

nhưng mà tiêu cũng nhanh, cho nên vẫn chuẩn bị thức ăn mang theo, ở trấn thứ gì cũng đắt. Trong lúc đang hăng say làm bánh thì xuất hiện ý tưởng, lấy bột mì đã mua lần trước, đem trộn với bã ô liu, thêm muối, tiêu, quét lên một lớp mỡ heo, ngắt bột vo vo thành từng cái bánh tròn, hương thơm ngào ngạt bỗngưng ập đến.

Đỗ Vĩ Minh làm hai mươi cái bánh, dày hơn bánh ngô nướng bình thường, nhưng chu vi nhỏ hơn. Đỗ Vĩ Minh ném thử hai cái, mang theo ba cái. Còn lại đều dùng giấy dầu gói kĩ. Đem dầu ô liu, xà phòng ô liu và các món ăn bán cho Thiên Hương Lâu chất lên xe. Thấy thôn trưởng đến, Đỗ Vĩ Minh xuất ra một cái bánh đưa cho thôn trưởng ném thử, hẳn khen không dứt miệng. Đỗ Vĩ Minh cảm thấy bánh này rất có triển vọng.

Đến Bình Phúc trấn, Đỗ Vĩ Minh và thôn trưởng đi đến Thiên Hương Lâu trước. Chưởng quầy sai tiểu nhị mang tất cả đồ ăn vào bếp. Đỗ Vĩ Minh kéo kéo áo thôn trưởng, thôn trưởng hiểu ý liền nói với chưởng quầy rằng có món ăn mới, muốn cho hắn ném thử. Đỗ Vĩ Minh lấy ra hai cái bánh, chưởng quầy cắn một miếng, thấy thật mới mẻ. Khác với bánh nướng bình thường, nhặt nhèo vô vị, bánh này có mùi thơm ngát, ngon mà không ngấy, chưởng quầy một hơi ăn hết hai cái bánh.

Quyết định mua công thức chế biến, thôn trưởng đáp ứng công thức có thể giao cho đại trù, nhưng nguyên liệu ở trấn không mua được. Thương lượng một hồi, mọi người đi đến quyết định, bán nguyên liệu cho Thiên Hương Lâu với giá năm văn tiền một cân. Kỳ thật công thức chế biến cũng không có gì lạ, nhưng nguyên liệu phải được họ sơ chế trước mới có thể làm bánh. Hẹn ngày mai sẽ chuyển nguyên liệu đến, sau đó Đỗ Vĩ Minh và thôn trưởng liền rời đi.

Ở trên đường tới trấn, Đỗ Vĩ Minh đã cùng thôn trưởng thương lượng trước, thôn trưởng giúp hắn ra mặt bán bánh ô liu, tiền hắn lấy một nửa, một nửa đưa thôn trưởng. Hơn nữa Đỗ Vĩ Minh cũng dặn, bánh này hắn tốn rất nhiều công sức mới làm được, nhưng không thể nói cho người khác là hắn tự làm. Thôn trưởng lúc đầu không chịu nhận tiền, nhưng cuối cùng cũng bị thuyết phục. Trong lòng thôn trưởng cũng vui vẻ.

Tiếp theo đến cửa hàng của Phòng chưởng quầy, Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ thật lâu mới quyết định nhờ cửa hàng này bán dầu ô liu và xà phòng. Phòng chưởng quầy ngẩn ra nhìn hai thứ này, Đỗ Vĩ Minh giới thiệu đây là xà phòng và dầu ô liu. Đỗ Vĩ Minh nói sơ qua cách dùng và hiệu quả, thôn trưởng đứng bên cạnh cũng nói giúp, vợ hắn đã dùng thử, rất tốt, da mặt cũng mềm hơn.

Đỗ Vĩ Minh giới thiệu tiếp, trong thôn đã có mười người dùng thử, hiệu quả không tệ lắm, nên muốn gửi bán hộ. Phòng chưởng quầy suy nghĩ nửa ngày mới đồng ý, nhưng vẫn cảm thấy ở đây chẳng ai dùng thứ này, không biết bán có được không. Đỗ Vĩ Minh liền đưa ra một biện pháp, nhờ Phòng chưởng quầy treo một cái bảng, trên đó viết rõ trong cửa hàng có sản phẩm mới, có công hiệu với da.

Sau đó nhờ phòng chưởng quầy viết hướng dẫn sử dụng lên giấy, nhét vào hộp xà phòng. Hơn nữa còn quảng cáo, mười người mua đầu tiên sẽ có ưu đãi, Phòng chưởng quầy nghe liền hiểu đây là một thủ đoạn thu hút khách hàng.

Chưa từng thấy cửa hàng nào dán quảng cáo, nên cảm thấy rất mới mẻ, quyết định thử xem. Xà phòng được định giá 30 văn tiền một cục, dầu ô liu 50 văn một bình, xà phòng khuyến mãi chỉ 20 văn tiền một cục, còn dầu ô liu là 35 văn, chỉ có 10 người đầu tiên được hưởng giá đặc biệt này, nhưng giới hạn mỗi người một bộ. Hai bên đồng ý, song phương lập chứng từ, ký tên, Đỗ Vĩ Minh giao hai mươi cục xà phòng và dầu ô liu.

Đỗ Vĩ Minh và thôn trưởng chia nhau đi mua đồ. Muốn mua một bộ chăn đệm mới, bộ cũ trong nhà khiến hắn không quen. Thôn trưởng còn nhắc nhở phải may hai cái áo bông, mấy ngày nữa trời sẽ bắt đầu trở lạnh. Đỗ Vĩ Minh đến cửa hàng may, mua mười cân bông, định nhờ Trương đại thẩm may giúp hai bộ quần áo, một bộ chăn đệm, tổng cộng hết 100 văn tiền.

Sau đó, Đỗ Vĩ Minh đi dạo quanh chợ mua hai cân thịt, thật tưởng niệm nha, đã lâu không được ăn thịt. Còn bảo người bán thịt chọn giúp hắn loại nhiều nạc ít mỡ, tất cả mọi người dùng ánh mắt không tin được nhìn Đỗ Vĩ Minh. Trước đây phải dùng thịt béo làm mỡ heo, hiện tại đã có dầu ô liu, không cần dùng mỡ heo xào rau nữa, đương nhiên sẽ lấy loại ít mỡ. Lại tốn 40 văn tiền mua thịt heo, một cái cốc ba mươi văn tiền và bột mì, trong tay Đỗ Vĩ Minh chỉ còn hơn một trăm văn, không dám mua đồ nữa, cùng thôn trưởng tập hợp trở về thôn.

Ngày hôm sau, thôn trưởng một mình giao nguyên liệu làm bánh đến Thiên Hương Lâu, Đỗ Vĩ Minh chỉ giao một nửa, một phần để lại ăn, một phần tặng Trương đại thẩm, chỉ phương pháp chế biến. Đỗ Vĩ Minh còn tặng một ít cho người trong thôn, dù sao cũng cùng một thôn, bình thường mọi người cũng hay chăm sóc lẫn.

Thôn trưởng trở về nói với Đỗ Vĩ Minh, hôm nay tổng cộng bán được 300 cân, mỗi cân năm văn, hết thấy được một ngàn năm trăm văn. Đỗ Vĩ Minh gửi thôn trưởng ba trăm văn. Thôn trưởng cực kì vui vẻ. Tiền thôn trưởng về, Đỗ Vĩ Minh đem số tiền thừa cất vào hũ bạc giấu dưới gầm giường. Đỗ Vĩ Minh đếm thăm, hiện tại tài sản của hắn tổng cộng là một lượng và năm trăm năm mươi văn tiền. Đây là một tiến bộ không nhỏ, nhưng vẫn thua dự đoán của Đỗ Vĩ Minh một chút.

Đỗ Vĩ Minh tiếp tục lên núi hái quả ô liu, chuyện này hắn phải tự làm. Đỗ Vĩ Minh lo nếu mọi người trong thôn mà biết ô liu có thể kiếm tiền thì mình sẽ mất cơ hội làm giàu. Vì thực vật trên núi ai muốn hái thì hái nên bản thân phải cẩn thận một chút.

Chờ về sau có điều kiện, sẽ trồng ở nhà hắn, vừa thuận tiện lại không cần lo lắng nhiều. Mùa thu hoạch cũng đã tới, Đỗ Vĩ Minh chỉ gieo trồng ở hai khối đất trước và sau nhà, thôn trưởng liền sai con của hắn qua giúp Đỗ Vĩ Minh một ngày, hai ngày sau hoa màu đã thu hoạch xong.

Nào là cải trắng, khoai tây, củ cải, rau xanh, ngô và lúa. Ngô và lúa phải thu hoạch rất lâu, dù sao hắn cũng không thuần thực. Ngô sau khi phơi nắng thì giữ lại một phần làm giống, còn thóc thì nhờ thôn trưởng xay xát, cuối cùng cũng được ăn gạo tẻ. Lương thực đều không bán vì số lượng cũng không nhiều.

Vài ngày sau, tiền thuê đất gồm năm mươi cân gạo và ba trăm văn tiền cũng được giao tới, Đỗ Vĩ Minh nói với thôn trưởng muốn thu hồi ba mẫu đất để tự mình canh tác. Lúc đầu thôn trưởng hơi lo lắng, đứa trẻ gầy teo mấy tháng trước đã không còn bóng dáng, Đỗ Vĩ Minh đã có chút da thịt, nhìn thân thể hiện tại của Lý Nhị, thôn trưởng nghĩ chắc không có vấn đề gì. Nếu không làm nổi thì mình có thể hỗ trợ.

11. Chương 11: Cứu Hay Không Cứu

Tháng sau là tới lễ mừng tân niên, mọi nhà đều tất bật chuẩn bị đồ dùng. Thời gian này, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy cảm giác cô đơn rõ rệt. Lúc mới đi đến thế giới này, cuộc sống tất bật, bận rộn kiếm tiền, mỗi ngày giống như con quay không ngừng di chuyển, nên không cảm thấy cô đơn như bây giờ. Mỗi ngày làm việc xong đều trong tình trạng kiệt sức nằm trên giường, đâu có thời gian nghỉ ngơi nghĩ tây nữa.

Nhìn người trong thôn ra ra vào vào, chuẩn bị đồ tết, làm Đỗ Vĩ Minh nhớ đến chị mình. Không biết cháu trai của mình hiện tại như thế nào. Tưởng nhớ mỗi lúc một mãnh liệt, Đỗ Vĩ Minh nhìn không được rơi lệ. Chị, hiện giờ em tốt lắm, mỗi ngày đều cố gắng làm việc, em nhất định sẽ sống tốt, có lẽ lúc nào đó có thể trở về, hy vọng mọi người đều mạnh khỏe.

Việc đồng áng dừng lại, Đỗ Vĩ Minh chỉ trồng một ít khoai tây và cải trắng ở sau vườn, nhưng tốc độ sinh trưởng không nhanh lắm. Vài ngày mới lên núi một lần, dù sao trời đã trở lạnh, hai ngày trước còn có tuyết rơi.

Khoảng thời gian trước đã đem quả ô liu phơi nắng, từ từ xem nên dùng làm gì. Không biết xà phòng và dầu ô liu có bán được không, hai ngày sau phải lên trấn xem tình huống rồi tính tiếp.

Đỗ Vĩ Minh lựa ra một ít cải trắng, chuẩn bị làm kim chi, hắn thấy Trương đại thẩm cũng làm hai bình, mùi vị không tệ nên quyết định thử xem, kim chi ăn chung với cơm là tuyệt hảo. Hai ngày nay đều dùng gạo trắng nấu cơm, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy hơi xa xỉ.

Hắn khảo sát tình hình trong thôn, thấy mọi người bình thường đều không ăn cơm, nhiều nhà gia cảnh tốt như nhà thôn trưởng thì dùng gạo lứt, nên Đỗ Vĩ Minh dùng hai mươi cân gạo trắng đổi lấy sáu mươi cân gạo lứt cất trong nhà. Khoai tây và củ cải thì còn dùng đủ đến mùa xuân.

Hiện tại là mùa đông nên không có nhiều rau củ, cơ bản chỉ dùng khoai tây, cải trắng và củ cải, còn có thêm ít dưa muối. Thỉnh thoảng lên núi còn hái được chút nấm, cải thiện bữa ăn một chút. Đỗ Vĩ Minh rất muốn ăn rau xanh, như rau chân vịt vân vân. Nhưng mùa đông khẳng định không gieo trồng được, làm sao có thể ăn được rau xanh đây?!

Đỗ Vĩ Minh gác mọi chuyện trong nhà lại, chuẩn bị ngày mai lên trấn mua đồ dùng cho năm mới. Trong nhà đã có sáu con gà, trứng chim cũng có một ít, còn có hai con thỏ béo, mộc nhĩ, nấm rơm cũng còn. Còn dưa muối thì nhà thôn trưởng làm, hần chỉ đợi ké một chút. Đỗ Vĩ Minh không biết làm đậu hũ, nên đợi nhà nào làm thì bỏ tiền mua.

Bởi vậy ngày mai lên trấn dự định mua vài con cá, thịt dê, thịt bò, thịt heo vân vân, còn đặc biệt mua tranh tết, ở đây không biết có câu đối xuân hay không. Kiểm tra lại những thứ phải mua, Đỗ Vĩ Minh lấy ra năm trăm năm mươi văn tiền giấu dưới gầm giường, một lượng còn lại sẽ để dành, nhiều đây tiền cũng đủ mua rồi, dù sao hần cũng chỉ có một mình.

Hôm sau, mọi người đổ xô lên trấn rất nhiều, vài nhà ngồi trên xe bò, một số ít đi bên cạnh, mỗi người đều mang vẻ mặt vui mừng. Quả nhiên mọi người đều mong chờ năm mới.

Tất cả mọi người đều thảo luận xem sẽ mua cái gì, Đỗ Vĩ Minh ngồi bên cạnh nghe, đôi khi cũng chen vào vài câu. Mọi người cười cười nói nói, cảm thấy thời gian trôi nhanh hơn mọi khi. Đến trấn, mọi người tự ai nấy lo mà đi mua đồ, quy định buổi chiều tập hợp.

Thôn trưởng muốn mua một ít chén đĩa, Đỗ Vĩ Minh cũng nhờ hần mua giúp vài cái, việc quan trọng bây giờ là đi xem tình hình buôn bán. Phòng chưởng quầy nói đầu ô liu và xà phòng bán được sáu bộ, bởi vì giá cao, người dân bình thường không mua nổi, chủ yếu là một số tiểu thư ở trấn mua về dùng thử.

Tổng kết tiền, năm mươi năm văn tiền một bộ, bán sáu bộ vị chi là ba trăm ba mươi văn, trừ đi hoa hồng của Phòng chưởng quầy là ba mươi ba văn, còn lại hai trăm chín mươi bảy văn tiền.

Buôn bán không tốt như Đỗ Vĩ Minh dự đoán, nhưng coi như không tệ, Đỗ Vĩ Minh mua một ít chén đĩa và gia vị, hết 60 văn, gửi đồ ở chỗ Phòng chưởng quầy, Đỗ Vĩ Minh cầm hai trăm ba mươi bảy văn tiền còn lại đi mua đồ tết.

Trên đường cũng đông đúc hơn bình thường, mọi người đều cầm bao lớn bao nhỏ hàng hóa, Đỗ Vĩ Minh đi tới chỗ bán thịt trước, mua năm cân thịt heo, hết năm mươi văn, hai cân xương, tay nghề người bán thịt rất tốt, xương lóc đến không còn miếng thịt nào dính trên đó, hết mười văn.

Mua thêm ít thịt bò và thịt dê, tổng cộng sáu mươi văn. Cá đắt hơn dự tính, mọi người trong thôn nói có thể ra sông bắt cá, nên không mua nữa. Cầm nhiều đồ vật nặng, Đỗ Vĩ Minh quay lại cửa hàng của Phòng chưởng quầy gửi tạm, tiếp tục dạo phố mua sắm. Nằm ở phía đông trấn là một vài cửa hàng xa xỉ, bình thường chỉ kẻ có tiền mới đến đó, phía tây là khu dân cư.

Đỗ Vĩ Minh vòng vo ở cửa hàng văn phòng tứ bảo một hồi, nghĩ tạm thời chưa cần dùng đến, hỏi giá một chút, cảm thấy tốt nhất sau này có tiền rồi quay lại, với lại hần cũng không quen sử dụng bút lông. Đối diện là một cửa hàng bán điểm tâm, người bên trong khá là nhiều, Đỗ Vĩ Minh ghé vào mua một ít, để dành đến lễ mừng năm mới lôi ra ăn, lại tốn thêm năm mươi văn tiền.

Ven đường cũng có nhiều người bán hàng rong, Đỗ Vĩ Minh thấy có hứng thú liền dừng lại ăn, nào là bánh bao, bánh trôi các loại, ăn đến no căng bụng. Cuối cùng mua hai bức tranh tết, ở đây hình như không có câu đối xuân nhưng tranh tết vẫn có. Cũng sắp đến giờ tập hợp, Đỗ Vĩ Minh ghé chỗ Phòng chưởng quầy lấy đồ, đi đến chỗ mọi người.

Đến nơi, trong tay mọi người cầm không ít đồ, Đỗ Vĩ Minh quan sát, hần là người mua ít nhất. Nhà nào có nhiều người, đều mua không ít các loại thịt. Những nhà có trẻ nhỏ còn mua đồ chơi và vải để may quần áo mới. Đỗ Vĩ Minh cũng chuẩn bị một bộ đồ mới, là nhờ Trương đại thẩm làm hộ, để dành đến tết sẽ mặc.

Mọi người trong thôn bình thường rất tiết kiệm, nhưng gần tới tết lại đặc biệt hào phóng. Điều này làm Đỗ Vĩ Minh nhớ lại quang cảnh ngày tết ở hiện đại, mỗi lần tết đến, hần cùng chị sẽ đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, món nào bình thường thêm nhưng không dám bỏ tiền mua đều lấy hết.

Hoàn cảnh gia đình hẳn không tốt, chị gái cũng vừa kiếm được việc làm, thế nhưng hai người vẫn đi siêu thị mua rất nhiều đồ, chị còn đặc biệt mua một bộ quần áo mới cho hẳn. Đỗ Vĩ Minh lập tức hoảng hồn, chị chắc có lẽ cũng đang chuẩn bị đón năm mới?!

Không biết thời gian ở hai thế giới có giống nhau không nữa?!

Xe bò dừng lại, Đỗ Vĩ Minh chậm rãi bước xuống. Khiêng tất cả đồ vào nhà, Đỗ Vĩ Minh đem đồ ăn xuống bếp, chờ ngày mai xử lý. Đi cho gà và thỏ ăn, tiếp đó lại vào nhà xí, tự nhiên lại phát hiện một người đang nằm ngất xỉu cạnh nhà xí. Đỗ Vĩ Minh vội vàng chạy lại, đánh giá người này một chút, trên người hẳn có vài vết thương, ần ần còn có vết máu chảy ra, lấy tay vén lên mái tóc người nọ, phát hiện không phải là người trong thôn, làm sao bây giờ nha?

12. Chương 12: Cứu Người

Do dự một chút, thấy người nằm trên đất vẻ mặt trắng bệch, trời sinh Đỗ Vĩ Minh tính tình thiện lương nên vẫn quyết định cứu người này. Khiêng người lên trên giường, một người to lớn như vậy đối với Đỗ Vĩ Minh có hơi quá sức, cuối cùng đành kéo lê hẳn tới giường. Đỗ Vĩ Minh chạy đi đun ít nước ấm để lau vết thương. Sau khi cởi bỏ quần áo, phát hiện trên người hẳn có không ít vết thương, vẫn đang chảy máu. Đỗ Vĩ Minh thấy không ổn, quyết định đi mời lang trung trong thôn tới.

Trên đường đi mời đại phu, Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ xem nên giới thiệu người bị thương thế nào, nếu mình nói không biết hẳn, trên người hẳn còn nhiều vết thương như vậy, thì phải lên báo quan mất. Cuối cùng, Đỗ Vĩ Minh quyết định bịa hẳn là bà con xa của hẳn, trên đường đến thăm không may gặp thổ phỉ, của cải trên người đều bị cướp, hơn nữa còn bị thương. Đến nhà Lí đại phu, đúng lúc đại phu đang ăn cơm chiều, Đỗ Vĩ Minh có hơi ngại ngùng.

“Lí đại phu, thật xấu hổ quá, muộn như vậy còn quấy rầy, ngài ăn cơm trước đi.”

“Lý Nhị, người đã ăn cơm chưa, nếu chưa thì vào ăn chung cho vui.”

“Không cần, không cần. Chờ ngài ăn xong cơm, ta muốn mời đại phu đến xem bệnh cho biểu ca ta.”

Lí đại phu gấp hai ba cái liền đem cơm ăn hết, cầm hòm thuốc cùng Đỗ Vĩ Minh về nhà. Kiểm tra miệng vết thương, trước phải cầm máu.

“Biểu ca của người chủ yếu do mất máu quá nhiều, ta dùng kim sang được cầm máu, lát nữa người theo ta trở về, ta kê đơn thuốc cho hẳn. Bình kim sang được này người giữ lại, ngày mai giúp hẳn đổi được.”

Lại đi đến nhà Lí đại phu hốt thuốc, được đại phu chỉ dẫn, dùng lửa to đun rồi lại dùng lửa nhỏ đun thuốc, ba chén nước đun thành một chén thuốc. Đợi đun thuốc xong thì trời cũng đã khuya. Lay nửa ngày nhưng người bệnh vẫn không tỉnh, hết cách, đành mở miệng hẳn ra đổ thuốc vào. Làm xong, Đỗ Vĩ Minh nhớ tới mình chưa ăn cơm chiều.

Ai, ở hiện đại thì tốt rồi, một bịch bánh qui là giải quyết xong cái bụng đói. Bánh qui? Chợt nhớ đến điểm tâm mua ở trấn, vội lấy ra tùy tiện ăn một chút.

Đỗ Vĩ Minh tắm sơ qua, chuẩn bị đi ngủ thì phát hiện một vấn đề lớn, trong nhà chỉ có một cái giường. Hẳn không muốn ngủ trên đất, bèn đẩy người kia vào góc trong, hẳn ngủ ở bên ngoài, nếu xảy ra chuyện gì còn có thể chăm sóc hẳn. Trong nhà chỉ có một tấm chăn mới, đã đưa tên kia dùng, Đỗ Vĩ Minh đành lấy cái chăn cũ trong tủ ra. May mà người ta cứu là một nam nhân, bằng không sẽ bất tiện, đây là ý niệm cuối cùng trong đầu Đỗ Vĩ Minh trước khi chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Đỗ Vĩ Minh bị nóng ngủ không được, phát hiện người bên cạnh mặt đỏ gay, sờ sờ trán hẳn, quả thật bị sốt rồi. Vội chạy đi lấy một chậu nước lạnh, nhúng khăn vào nước rồi đắp lên trán hẳn, lâu lâu lại đổi khăn một lần. Lấy chăn của mình trùm lên người bệnh, để hẳn xuất ra mồ hôi, trời gần sáng thì sốt cũng hạ bớt.

Đỗ Vĩ Minh cả đêm không ngủ, thấy trời đã sáng nên đành rời giường, ngáp một cái, đi kiếm gì đó bỏ bụng. Nghĩ lại người bệnh cũng đã một ngày không ăn gì, Đỗ Vĩ Minh quyết định nấu chút cháo, không dùng gạo lứt, là dùng gạo trắng nấu.

“Tĩnh tĩnh, dậy ăn chút gì đi.” Kêu vài lần, hần vẫn không tỉnh, hết cách, đành dứt cho hần vậy. Thật vất vả dứt hết tô cháo, Đỗ Vĩ Minh đổi kim sang được hôm qua Lí đại phu lưu lại. Trên người hần có một vết thương rất nặng, chiếm hết nửa người trên, nhìn có hơi dọa người. Đỗ Vĩ Minh tiếp tục đi đun thuốc dứt cho hần.

Mấy ngày nay, Đỗ Vĩ Minh chẳng làm được việc gì, thời gian đều dùng chăm sóc người bệnh. Sốt cứ tới rồi lại lui, lặp lại nhiều lần, Lí đại phu cũng ghé qua hai lần. Để lại kim sang được, dặn dò Đỗ Vĩ Minh mỗi ngày đều phải thay thuốc. Hốt thêm hai thang thuốc, đại phu nói hần đã khá hơn, có lẽ hai ngày sau sẽ tỉnh.

Khi Lưu Cảnh Nguyên tỉnh lại đã là chạng vạng. Cố gắng mở mắt, nhận ra mình đang nằm trên giường, vết thương trên người đều được băng bó kỹ càng. Hần còn tưởng mình chỉ còn đường chết, không ngờ lại được cứu.

Đỗ Vĩ Minh đang ở trong bếp nấu cháo, mấy ngày nay đều chỉ ăn cháo, đành vậy, người bệnh cũng không ăn được thứ gì khác. Nghe trong phòng có tiếng động, Đỗ Vĩ Minh vội chạy lên xem. Phát hiện người kia đã tỉnh.

“Người tỉnh rồi hả? Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?”

Lưu Cảnh Nguyên nhìn thấy một đứa trẻ hơn mười tuổi, là hần đã cứu ta ư?

“Tĩnh, là người cứu ta?”

“Đúng vậy, người ngất xỉu ngay cạnh nhà ta. Người từ từ, để ta đi tìm đại phu đến xem.”

Lí đại phu nghe nói người bệnh đã tỉnh, cũng vội chạy đến kiểm tra trước sau một phen, “Lý Nhị, biểu ca người hiện tại đã không có gì đáng ngại. Ta để lại một ít kim sang được, người tiếp tục mỗi ngày thay cho hần. Đơn thuốc cũng phải đổi, lát nữa theo ta về nhà bốc thuốc.”

Đỗ Vĩ Minh đến nhà đại phu lấy thuốc mới, xong rồi vội chạy về nhà canh nồi cháo, múc một chén cho Lưu Cảnh Nguyên, lại nghĩ hiện tại hần đã tỉnh, húp cháo không cũng lạt miệng liền lấy chút dưa muối ô liu và ô liu ngào đường, còn có kim chi đặt ở chén nhỏ.

“Ăn cháo trước đi, ăn xong ta giúp người bôi thuốc. Người vừa mới tỉnh, mấy ngày tới nên ăn nhẹ chút, hôm nay vẫn húp cháo đi.”

Đỗ Vĩ Minh đã quen dứt cho hần, cầm thìa mới phát hiện bây giờ hần đã tỉnh liền đưa thìa cho hần. “Tự mình ăn được không?”

Lưu Cảnh Nguyên gật đầu. Cầm lấy thìa tự múc ăn, chỉ là cháo trắng và dưa muối, nhưng lại ăn vô cùng ngon miệng. Đặc biệt là dưa muối kia, chưa từng nếm qua, hương vị thanh đậm. Rất nhanh đã ăn hết một chén.

“Ta gọi là Cảnh Nguyên, cảm ơn người đã cứu ta. Nghe đại phu gọi người là Lý Nhị?”

“Ừ, gọi Lý Nhị hay Vĩ Minh cũng được. Ngày đó người xỉu gần nhà ta nên ta mang người về nhà.”

Hai người giới thiệu một chút, Lưu Cảnh Nguyên không nói cho Đỗ Vĩ Minh biết họ của mình. Họ Lưu là quốc họ, chưa biết rõ về người trước mặt nên hần cũng không muốn để lộ. Đỗ Vĩ Minh tiếp tục đun thuốc cho Lưu Cảnh Nguyên uống. Buổi tối chuẩn bị đi ngủ, Lưu Cảnh Nguyên xấu hổ phát hiện chỉ có một cái giường. Về phần Đỗ Vĩ Minh đã quen nên không thấy có gì xấu hổ, trực tiếp đắp chăn liền ngủ.

Một nhọc cả ngày, Đỗ Vĩ Minh rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Ngược lại, Lưu Cảnh Nguyên không ngủ được, phát hiện mình đắp một cái chăn mới sạch sẽ, còn Đỗ Vĩ Minh dùng một cái chăn cũ nát, Lưu Cảnh Nguyên cảm động, trong lòng tính toán, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

13. Chương 13: Lễ Mừng Năm Mới

Đối với Lưu Cảnh Nguyên, những ngày dương thương ở thôn trang rất vui và thoải mái, còn Đỗ Vĩ Minh chỉ cảm thấy thống khổ. Lưu Cảnh Nguyên mỗi ngày chỉ nằm trên giường, hết ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ thì uống thuốc, uống xong lại ngủ. Đỗ Vĩ Minh thì tắt bật, vất vả bao lâu nay trong nhà mới khá hơn một chút, giờ phải chăm sóc một người bệnh, ngày nào cũng phải sắc thuốc, Đỗ Vĩ Minh tưởng niệm những viên thuốc ở hiện đại biết bao. Một ngày phải sắc thuốc ba bốn lần, ngồi canh lửa. May mà bây giờ là mùa đông, công việc đồng áng không cần làm, các gia đình khác đều trong khoảng thời gian nghỉ ngơi hoặc chuẩn bị đồ đón năm mới.

Đỗ Vĩ Minh cũng chuẩn bị đem quả ô liu bảo quản. Đào hai cái hố to ở sân trước, cho ô liu vào một tấm vải lớn, cột chặt lại, bỏ xuống hố. Phương pháp này do thôn trưởng chỉ dạy. Khoai tây và rau củ các loại cũng phải lưu trữ, từng cái từng cái làm xong, tiếp theo chọn những hạt giống mùa xuân tốt, đặt ở giữa phòng, này là kinh nghiệm mọi người truyền nhau.

Sau đó lại bắt tay vào chuẩn bị đồ ăn cho năm mới. Ướp 2 cân thịt heo, chỉ để lại một cân làm thịt kho tàu, phần còn lại băm thành thịt vụn, trộn với khoai tây, dùng để làm thịt om đầu sư tử. Lăn viên thịt qua lòng trắng trứng, cho vào chảo chiên, hương thịt nồng đậm tỏa ra bốn phía. Thế là xong một đĩa thịt om đầu sư tử lớn.

Xẻo phần thịt dê tốt nhất để nấu canh, còn lại làm thịt dê kho tàu. Nhưng món thịt dê kho tàu muốn ngon phải khử đi mùi thịt dê kia, bởi vậy trong quá trình nấu không dùng nước mà dùng rượu để nấu. Một lúc sau đã hoàn thành một tô thịt dê kho tàu, cất trong chạn bếp, lúc nào ăn thì đem hâm lại là được. Mùa đông ăn thịt dê là tốt nhất, ăn xong bảo đảm toàn thân nóng hầm hập.

Tiếp đến là thịt bò. Chọn lựa tốt nhất là xắt thành miếng, xào chung với nấm, có thể cho thêm ớt, ăn ngon vô cùng. Một phần thịt dùng để nấu bò kho. Phần còn lại nấu canh, canh nóng cho thêm cải trắng và miến, thật không thể cưỡng lại.

Đỗ Vĩ Minh mua bánh tổ ở nhà thôn trưởng, hết 30 văn tiền. Còn đến nhà Vương đại nương trong thôn mua đậu hũ, dùng nước ngâm có thể để lâu.

Đỗ Vĩ Minh cả ngày quay cuồng trong bếp, lúc thì nấu đồ ăn, lúc thì phải sắc thuốc, bận rộn đến mức móng không chạm ghế. Còn về phía Lưu Cảnh Nguyên, mỗi ngày ngồi ngửi mùi hương thịt tỏa ra khắp nhà, thật sự là một khảo nghiệm lớn. Không thể trách Đỗ Vĩ Minh, người Hoa trước nay đã có tập tục ăn cơm tất niên, hạn không thể đem tất cả món ăn ngon cả năm không được ăn, ăn trong vài ngày.

Ngày bình thường, Đỗ Vĩ Minh chỉ làm hai món mặn một món canh, nhưng từ khi có Lưu Cảnh Nguyên, Đỗ Vĩ Minh phải chú ý bữa ăn nhiều hơn trước, thấy hần có vẻ xanh xao nên hần còn đặc biệt làm một số điểm tâm cho hần.

Đến buổi tối, Đỗ Vĩ Minh cùng Lưu Cảnh Nguyên hàn thuyên vài ba câu. Trước kia chỉ có một người, buổi tối lại không có gì làm, ban ngày phải làm việc mệt nhọc nên buổi tối đều đi ngủ sớm. Tuy trong nhà có đèn dầu, nhưng không dùng nhiều. Hiện tại có Lưu Cảnh Nguyên làm bạn, buổi tối cũng trở nên thú vị hơn. Có khi Lưu Cảnh Nguyên sẽ dạy hần ít chữ, đôi lúc lại kể về chuyện ở ngoài thôn, hoặc chơi vài ván cờ.

Qua đó, Đỗ Vĩ Minh biết được quốc gia này gọi là Cảnh Quốc, xung quanh giáp hai nước khác là Chu Quốc và Ngô Quốc. Trong ba nước thì Cảnh Quốc lớn nhất, nhưng vua tuổi đã già, có ba người con trai. Hiện tại là thời kì thịnh vượng nhất của Cảnh Quốc, có thể nói người dân an cư lạc nghiệp. Đỗ Vĩ Minh phát hiện, khi nói những lời này, trên mặt Cảnh Nguyên toát ra vẻ ưu nhã nhàn nhạt. Hỏi hần hần lại không nói, thôi vậy.

Còn có một chuyện làm hần cao hứng, là việc văn tự ở đây tuy khác chữ Hán hiện tại, nhưng mà lại giống chữ phồn thể. Cảnh Nguyên chỉ dạy vài ngày, Đỗ Vĩ Minh đã học được hơn trăm chữ. May mà trước kia đã học cơ bản, bằng không phải tốn chút thời gian mới học được. Đỗ Vĩ Minh nhờ Cảnh Nguyên viết những

chữ hán không biết lên giấy, bắt đầu ngồi ghép vần, Cảnh Nguyên đối với cách ghép vần của Đỗ Vĩ Minh rất hứng thú, hán tùy tiện nói đây là cách học hán nghĩ ra.

Cứ như vậy, ban ngày, một người dưỡng thương, một người làm việc, buổi tối cả hai cùng nhau nói chuyện phiếm hoặc học tập, một ngày trôi qua cũng không nhàm chán.

Vết thương của Lưu Cảnh Nguyên đã kết vảy, mời Lí đại phu đến khám lần nữa, bên trong đã không còn đáng ngại, rốt cuộc Lưu Cảnh Nguyên có thể xuống giường hoạt động.

Mặc thêm quần áo rồi ra ngoài phòng, hán phát hiện người dân trong thôn đều thuần phác. Thôn tuy không lớn, nhưng sau thôn còn có một ngọn núi to, xanh um tươi tốt. Lưu Cảnh Nguyên đi dạo một vòng liền trở về. Người trong thôn liên hệ với bên ngoài không nhiều, cũng không biết tình hình bên ngoài thế nào, thôi, dưỡng thương rồi tính tiếp.

Đỗ Vĩ Minh nhìn quần áo của Lưu Cảnh Nguyên mà hết chỗ nói, từ quần áo có thể nhìn ra được hán hán là người có tiền. Quần áo được làm bằng tơ lụa, tuy rằng bị rách, nhưng khi hán nhờ Trương đại thẩm vá lại, Trương đại thẩm cũng nói chưa từng thấy qua quần áo nào đẹp như vậy. Nhìn hán mặc quần áo vá lỗ chỗ có chút buồn cười. Nghĩ nghĩ một chút, Đỗ Vĩ Minh lấy ra từ trong rương một tấm vải bông mới, nhờ Trương đại thẩm may cho hán một bộ quần áo, năm mới hán cũng nên có quần áo mới để mặc.

Ngày hôm qua, thôn trưởng tặng hán năm con cá, trong đó có hai con là cá trắm, ba con còn lại là cá trích. Cá là do mọi người trong thôn cùng nhau bắt, thời tiết rét lạnh, mặt hồ bị kết băng, hai thanh niên trong thôn đập vỡ băng thành một cái lỗ to, cá từ bên trong nhảy tới nhảy lui, mọi người hợp lực dùng lưới bắt cá. Bắt được không ít, thôn trưởng chia cá theo đầu người.

Nhà nào nhiều người thì lấy nhiều, ít người thì lấy ít. Năm con cá của Đỗ Vĩ Minh là phần của hai người, do có thêm biểu ca của hán. Đỗ Vĩ Minh dành một con cá trắm ướp đem chiên, toàn bộ cá trích mang đi kho, còn một con cá trắm dùng làm cá khô.

Bận rộn một hồi thì ngày tết đã tới. Hôm nay trời vừa sáng, Đỗ Vĩ Minh đã rời giường, chuẩn bị giết gà. Kỳ thật Đỗ Vĩ Minh cũng hơi sợ, cuối cùng là Lưu Cảnh Nguyên làm. Từ buổi sáng Đỗ Vĩ Minh đã bận rộn, vết thương của Lưu Cảnh Nguyên đã lành hơn phân nửa, nhưng có nhiều việc hán làm không quen, Đỗ Vĩ Minh liền giao cho hán một trọng trách vĩ đại, đó là nhóm lửa. Đến chạng vạng, Đỗ Vĩ Minh đã hoàn thành một bàn đồ ăn.

Nào là thịt dê kho tàu, thịt om đầu sư tử, thịt bò xào nấm, thịt dê nướng, thịt kho tàu, cá kho, gà hầm nấm, đậu hủ nhồi thịt, cải trắng xào, còn có một tô canh bò nóng hầm hập. Đỗ Vĩ Minh tính toán, chờ đồ ăn làm xong hết thì mấy món trước đã nguội, hán nghĩ ra một biện pháp, những món đã làm trước mang lên bàn, bỏ vô một cái chậu gỗ, dùng quần áo cũ không mặc nữa gói lại.

Đỗ Vĩ Minh đưa quần áo mới cho Lưu Cảnh Nguyên thay, làm cho hán cảm động không thôi. Hằng năm ngày tết hán đều có đồ mới, tuy rằng đều là cảm hán hoa thực, nhưng chưa lần nào cảm thấy ấm áp như bây giờ. Hai người thay đồ mới, ngồi quanh bàn bắt đầu ăn cơm tất niên. Cảnh tượng này khắc sâu vào lòng Lưu Cảnh Nguyên, làm cho hán chậm rãi biến đổi.

14. Chương 14: Năm Mới

Phong tục mừng lễ ở Cảnh Quốc không khác những ngày Tết mà Đỗ Vĩ Minh đã trải qua trước đây nhiều lắm. Buổi tối đêm ba mươi, mọi người cùng nhau đón giao thừa. Ăn xong cơm tất niên, Đỗ Vĩ Minh lấy ra quả dưa hấu và một ít đồ ăn vặt, còn có điểm tâm mua ở trên trấn, pha một bình trà nóng, hai người cùng nhau đón giao thừa. Trước đó vài ngày, bởi vì vết thương nên Cảnh Nguyên vẫn phải ăn cơm ở trên giường, cuộn cuộn thủy thủy cũng không tiện. Đỗ Vĩ Minh nhớ đến ở hiện đại, vì để thuận tiện sử dụng máy tính trên giường nên đã phát minh ra bàn nhỏ để kê laptop, hán nhờ thợ mộc trong thôn giúp làm một cái bàn, có thể sử dụng trên giường, bây giờ nó đã phát huy hiệu quả.

Dọn đồ ăn đặt lên bàn nhỏ, hai người ngồi xếp bằng trên giường, đem chăn bông phủ trên đùi, không sợ lạnh. Đôi khi Lưu Cảnh Nguyên rất ngạc nhiên, trong đầu nhỏ của Đỗ Vĩ Minh có vô số ý tưởng, lâu lâu sẽ đưa ra một ý kiến mới. Bản thân hắn cũng không chú ý, thường xuyên nói ra những thứ làm người khác ngạc nhiên, từ ngữ cũng kỳ kỳ quái quái. Nhưng không thể phủ nhận, cái bàn này thật sự thuận tiện. Mùa đông ở vùng núi này so với kinh đô rét lạnh hơn, lại không có lò sưởi, ban ngày có mặt trời sưởi ấm, đến buổi tối chỉ muốn chui rúc vào chăn.

Lưu Cảnh Nguyên cũng để ý cách làm dưa muối ô liu của Đỗ Vĩ Minh. Lấy ô liu ngâm trong nước một thời gian, sau đó đem ra phơi nắng, vì để ô liu có hương vị ngọt ngào, Đỗ Vĩ Minh còn cho thêm mật ong. Ở thời đại này, mật ong có thể xem là thứ hiếm thấy. Lưu Cảnh Nguyên chưa từng nếm qua loại ô liu này, hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng, khi nhai còn có vị thơm ngát. Bất tri bất giác đã ăn hết nửa đĩa, Đỗ Vĩ Minh đành ngăn hắn, đưa tay đoạt đi đĩa ô liu.

“Món này ăn nhiều không dễ tiêu, ngày mai hẵng ăn tiếp.”

“Vĩ Minh, ngươi có từng nghĩ rời thôn ra bên ngoài du ngoạn chưa hả?”

“Đã từng nghĩ qua, nhưng ta còn quá nhỏ, rời thôn ra bên ngoài sinh sống cũng không dễ dàng, chuyện này ta đã định tới lúc mười sáu tuổi sẽ tự mình ra ngoài lịch lãm, ha ha, chỉ còn bốn năm nữa thôi mà. Hơn nữa ra ngoài thôn cần có chi phí đi đường, bây giờ chỉ mới để dành được một ít, ta nghĩ còn phải để dành nhiều thêm nữa.”

“Qua một thời gian nữa có thể ta sẽ rời thôn, ngươi có muốn đi chung không?”

“Đi đâu chứ?”

“Quê hương của ta ở kinh đô, Vĩ Minh có muốn đi thăm quan không?”

“Ngươi đợi ta suy nghĩ, hiện tại ta còn quá nhỏ, rời thôn có lẽ cuộc sống cũng không thay đổi nhiều, để ta từ từ cân nhắc đã.”

Đỗ Vĩ Minh nghĩ tuy rằng Cảnh Nguyên mời mình đến kinh đô, mình có thể tạm thời ở nhà hắn, nhưng cũng không phải là cách lâu dài, hiện tại mình chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, cũng không thể làm được gì ở kinh đô. Bản thân cũng muốn đến kinh đô thăm quan, nhưng đây là kế hoạch sau này, hiện tại cứ ở trong thôn làm ruộng là tốt nhất.

Hai người ngồi nói chuyện một hồi, thời gian trôi qua cũng nhanh. Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng pháo nổ, đây cũng không phải là pháo ở hiện đại, chỉ là những cây trúc được phơi nắng, là thứ pháo nguyên thủy nhất.

“Cảnh Nguyên, chúng ta cùng ra ngoài đốt pháo đi.” Đỗ Vĩ Minh hưng phấn, sớm đã đi lấy trúc, hai người cầm đuốc đi ra ngoài. Trước đây, Đỗ Vĩ Minh cũng từng đốt pháo ở hiện đại, nhưng pháo trúc này là lần đầu tiên, bản thân có chút mong chờ. Náo nhiệt qua đi, Đỗ Vĩ Minh hướng Cảnh Nguyên nói năm mới tốt lành, ánh lửa bập bùng làm cho nụ cười của Đỗ Vĩ Minh dịp thường sáng lạn.

Buổi sáng mừng Một phải ăn gì, phong tục mỗi nơi mỗi khác. Ở phương Bắc là ăn bánh chèo, phía Nam là ăn bánh trôi. Nhưng ở Cảnh Quốc, bữa sáng đầu năm có quy định riêng. Chính là cơm trắng, ở trên còn đặt mười hai hạt đậu đỏ tượng trưng cho mười hai tháng.

Món ăn kèm chỉ có một, là bách diệp quuyến. Phần nhân đại biểu là khỏe mạnh an khang, đậu hủ là bạc, các loại đậu còn lại là vàng, lúc ăn phải ăn nguyên một cái, có ý nghĩa cả năm khang kiện khỏe mạnh, tiền vô như nước. Còn mười hai hạt đậu đỏ ở trên cơm trắng, những người thường xuyên ra ngoài làm việc, không thể về nhà ăn cơm, nếu năm mới ăn món này, đại biểu cho sự đoàn viên.

Ăn cơm xong, mọi người mặc đồ mới ra ngoài chúc tết. Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên đi một vòng quanh thôn, chúc tết tất cả mọi người. Về nhà chuẩn bị điểm tâm, chờ bọn nhỏ qua chúc tết. Hôm nay như là ngày hội của những đứa nhỏ trong thôn.

Cả đám túm thành một đoàn ‘càn quét’ từng nhà trong thôn. Vừa mở cửa, mười mấy đứa trẻ đã lớn tiếng hô “Năm mới tốt lành!” Chủ nhà phải mang điểm tâm hay đồ ăn vặt chiêu đãi những vị khách nhí này. Đỗ Vĩ Minh lúc nhỏ cũng từng như thế, hôm nay có thể nói là ngày vui vẻ nhất năm.

Dọn đồ ăn lên bàn, chờ bọn trẻ đến. Đỗ Vĩ Minh vào phòng dọn dẹp lại đồ dùng, vừa trở ra đã thấy đĩa ô liu trên bàn trống lốc, không nói cũng biết đã vào bụng Cảnh Nguyên. Hắn không khỏi bật cười, nhìn bộ dáng nam nhân thành thực của Cảnh Nguyên lại thích ăn những thứ đồ ăn vặt này.

“Người thật là, ô liu này người không thể ăn thêm nữa, không tốt cho tiêu hóa.”

Cảnh Nguyên ngượng ngùng dừng tay, kì thật hắn cũng không biết tại sao mỡ thực trước giờ đã gặp không ít nhưng lại thích ăn ô liu như vậy. Đỗ Vĩ Minh lấy thêm ô liu cho vào đĩa, bọn nhỏ cũng vừa tới.

“Thức thức, năm mới tốt lành. Chúc thức thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!” Hô xong cả đám liền ủa vào nhà, bắt đầu càn quét thức ăn trên bàn, đứa lớn nhất trong đám cũng kém Đỗ Vĩ Minh bốn năm tuổi, gọi hắn thức thức đúng là thiệt cho hắn. Vừa ăn vừa chơi một lúc, cả đám liền hưởng mục tiêu kế tiếp xuất phát.

15. Chương 15: Lễ Phúc Trạch

Mùng tám tháng Giêng là một ngày lễ đặc biệt được gọi là lễ Phúc Trạch, vì ngày này, cả thôn từ đầu năm đã bận rộn chuẩn bị. Ở giữa thôn có một cái sân khấu, vào những ngày hội họp, đó là nơi náo nhiệt nhất. Tại trung tâm sân khấu, các chàng trai trong thôn sẽ dựng một đàn tề, cách đó không xa được một cây đại thụ mọc trời che mát. Các phụ nhân trong thôn đang tùm lại, chặt trúc thành từng phiến hình chữ nhật, ở giữa có khoét một lỗ, rồi buộc vào một sợi dây màu đỏ.

Đỗ Vĩ Minh chưa từng trải qua ngày lễ như vậy, trước đây ở hiện đại cũng không có lễ Phúc Trạch gì đó. Hắn và Cảnh Nguyên, hai người gia nhập vào hàng ngũ thợ xây. Đàn tề chỉ dùng gỗ để dựng. Mọi người trong thôn góp tiền mua một con heo sữa, dùng để cúng. Mùng tám, sáng sớm hai người đã rời giường, rửa mặt xong cũng không ăn sáng mà đến sân khấu tập họp.

Thôn trưởng phát biểu vài câu liền tuyên bố lễ hiến tế bắt đầu. Đầu tiên, đem con heo kia giết ngay tại chỗ rồi đặt lên bàn cúng, sau đó mọi người cùng nhau bái lạy, cầu nguyện một năm mưa thuận gió hòa, quốc gia phồn vinh hưng thịnh, nhà nhà an cư lạc nghiệp. Sau khi kết thúc nghi thức, mỗi người đều phải uống một ly rượu nhỏ, các cô gái trong thôn sẽ phát cho mỗi người phọt phiến trúc, mọi người sau khi ước nguyện sẽ đến cây đại thụ ném phiến trúc, nếu phiến trúc của ai dính được trên cành cây, đại biểu cho nguyện vọng của họ có thể thực hiện được.

Đỗ Vĩ Minh cũng rất phấn khích, ước nguyện thầm trong lòng xong liền gia nhập hàng ngũ ném phiến trúc. Thời điểm này, vui vẻ nhất là đám con nít, người thì lùn, sức lại nhỏ, ném phiến không cao, nhưng vẫn nhảy loi choi cả lên. Các phiến trúc bắt tại trên cành cây, mảnh dây đỏ phủ xuống dưới, xa xa nhìn lại cực kỳ đẹp.

Sau khi nghi thức hoàn thành mọi người tự động ra về. Đỗ Vĩ Minh vừa về nhà thì bắt tay chuẩn bị bữa tối. Nhiệm vụ của hắn là phải làm bánh bột ngô. Hôm nay, thôn trưởng đã mang bột ngô sang, phải làm bánh bột ngô cho cả thôn, số lượng quả thật không ít. Cho một phần bột ngô vào chậu, thêm nước làm thành bột nhào, cho muối và gia vị, Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một chút lại cho thêm mấy cái trứng chim.

“Sao lại cho thêm trứng chim?”

“À, bỏ thêm trứng chim sẽ ngon hơn, lát nữa cho người một cái.”

Nhiệm vụ của Cảnh Nguyên là nhóm lửa, có hắn hỗ trợ, Đỗ Vĩ Minh chỉ cần chuyên tâm làm bánh bột ngô, nên tốc độ nhanh hơn nhiều. Đỗ Vĩ Minh cần môi hy sinh một bình dầu ô liu, đổ một lớp dầu vào chảo, cho từng cái bánh bột ngô vào, tới khi vàng thì trở mặt. Một mẻ bánh bột ngô vừa nóng vừa thơm lần lượt ra lò. Lưu Cảnh Nguyên đứng một bên thềm nhỏ giải.

Trước đây, hắn đã ăn hai lần, nhưng chưa từng thấy hương thơm như vậy, lấy tay nhón một cái bánh nóng hằm hạp, cắn một miếng, mùi vị bột ngô liền lan tỏa. Lưu Cảnh Nguyên cắn hai ba cái đã giải quyết xong cái bánh. Muốn ăn thêm cái nữa nhưng Đỗ Vĩ Minh không cho, cái này phải để dành tới bữa tối. Suốt một

ngày, Đỗ Vĩ Minh làm mấy trăm cái bánh bột ngô, chậu gỗ trong nhà thiếu chút thì không đủ dùng. Hai người khiêng chậu đến sân khấu, phát hiện một cảnh tượng kì quái.

Đàn tế bị dỡ bỏ, gỗ bị chặt thành củi, chất thành đống gần đó, phía dưới sân khấu đang đốt lửa. Đỗ Vĩ Minh khiêng bánh bột ngô tới chỗ Trương đại thẩm. Đại thẩm lúc này còn đang bận bịu chuẩn bị. Mỗi nhà trong thôn đều được phân nhiệm vụ, có nhà là làm món ăn như thịt viên, thịt gà vân vân, có nhà là chuẩn bị rau quả, cải trắng và củ cải. Sân khấu bây giờ trở thành một cái bếp lớn. Buổi tối, mọi người trong thôn tụ tập ở đây cùng ăn cơm.

Đốt lửa trại, trên mặt mỗi người tràn đầy hưng phấn, mọi người vây quanh đống lửa dùng bữa, nhóm các bác gái vội vàng đem canh nóng trong nồi phân cho mọi người. Người trong thôn không nhiều lắm, cùng nhau uống chút rượu, ăn đồ ăn, trò chuyện vui vẻ.

Ở chỗ đàn tế, một nhóm người đang nướng thịt heo, mùi hương không ngừng bay tới, đem trùng trong bụng mọi người câu ra. Rốt cuộc cũng nướng xong thịt, vài người khiêng con heo kia qua, chia đều cho mọi người. đầu tiên là thôn trưởng, rồi đến đám trẻ con, cuối cùng là đám thanh niên trai tráng. Đỗ Vĩ Minh cầm phần thịt heo của mình, ăn đến cao hứng. Kỳ thật đồ ăn cũng không phải ngon lắm, chủ yếu là không khí. Đỗ Vĩ Minh chưa từng tham gia lễ hội như vậy, nhiều người cùng nhau dùng bữa. Cảnh Nguyên cũng chưa từng tham gia qua, kinh thành tuy rằng cũng có lễ hiến tế, nhưng buổi tối nhiều nhất mọi người trong nhà cùng nhau ăn một bữa cơm.

Ăn uống giải trí qua đi, mọi người vây quanh đống lửa nhảy múa, ca hát. Lúc này, đối với trai gái trong thôn gần như ngày lễ thân cận, nếu chàng trai đối với cô gái có hứng thú, sẽ đến bên cạnh cô gái ca hát. Cô gái cũng không cần lập tức trả lời, nếu có ý tứ thì cùng người nhà thảo luận, sau đó may một cái hà bao, lễ hội đèn lồng mười lăm tháng Giêng sẽ đưa tặng cho chàng trai đó.

Đỗ Vĩ Minh đối với chuyện này không có hứng thú, hắn chưa từng hẹn hò, đối với chuyện hẹn hò cũng không có hứng thú, lúc trước chuyện tâm học hành, về nhà thì chăm sóc chị gái. Còn hiện tại, hắn chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi. Hắn gia nhập đoàn người khiêu vũ, mọi người vây quanh đống lửa, nhảy múa, ca hát.

Ngày hội này, từ ngày đến đây có thể xem là ngày vui vẻ nhất, những nơm nớp lo sợ, khắc khổ cố gắng vì sinh nhai mà phần đầu đều biến mất. Đỗ Vĩ Minh uống hai ly rượu liền say. Không ngừng huyền thuyên, còn túm người xung quanh nhảy múa, cuối cùng Lưu Cảnh Nguyên nhìn không được, Đỗ Vĩ Minh mơ mơ màng màng túm một cô gái mà nhảy múa. Lưu Cảnh Nguyên vội chạy tới ngăn lại, khiêng Đỗ Vĩ Minh lên vai, tìm thôn trưởng chào một tiếng rồi về nhà.

Sau khi về nhà, Đỗ Vĩ Minh âm ỉ nửa ngày cũng mệt mỏi. Lưu Cảnh Nguyên vừa thả xuống giường liền ôm chăn ngủ. Hết cách, Lưu Cảnh Nguyên đành hầu hạ hắn lau người, chưa từng làm chuyện này nên có chút không quen. Miễn cưỡng làm xong, vừa cởi quần áo chuẩn bị ngủ, chợt nghe Đỗ Vĩ Minh nằm bên kia khe khẽ kêu, “Chị, chị, em rất nhớ chị.”

Lưu Cảnh Nguyên chưa từng thấy bộ dạng hắn như thế, Đỗ Vĩ Minh vừa kêu vừa khóc, Cảnh Nguyên đành lấy khăn lau mặt cho hắn. Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, dỗ hắn vào giấc ngủ. Vất vả tới hừng đông, Đỗ Vĩ Minh mới nặng nề chìm vào giấc ngủ. Lưu Cảnh Nguyên cũng mệt muốn chết, vội vàng đi rửa mặt rồi leo lên giường ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy đầu đau như búa bổ, thân mình hắn cuộn vào trong lòng Cảnh Nguyên, vội vàng thoát ra. Ai, hình như là do hai ly rượu gạo kia gây họa. Rượu hôm qua là rượu gạo của một hộ trong thôn nhượng, khi uống có mùi vị ngọt ngào, không có vị rượu, tác dụng chậm. Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ nửa ngày, ở đây không có trà giải rượu.

Lần trước lên trấn bán ô liu, Đỗ Vĩ Minh có ghé một tiểu quán mua mật, giờ còn thừa lại một ít lấy đem pha trà, uống xong, cảm thấy đỡ hơn nhiều. Đỗ Vĩ Minh say rượu chẳng nhớ được gì, dĩ nhiên chuyện hắn đem qua hành hạ Cảnh Nguyên đến đáng thương cũng quên sạch. Đến lúc Cảnh Nguyên thức dậy, Đỗ Vĩ Minh ném một câu khiến hắn suýt tức chết.

“Cảnh Nguyên a, mau uống chút trà mật, giúp tỉnh rượu đó. Hôm nay người trẻ như vậy mới rời giường, chắc uống không ít rượu, tưu lượng của người đúng là tệ nha.”

Rốt cuộc ai tửu lượng không tốt, uống hai chén liền say, náo cả đêm. Lưu Cảnh Nguyên lười giải thích với hần, nhìn cử chỉ là biết hần chẳng nhớ chuyện đêm qua rồi. Chờ Đỗ Vĩ Minh từ trong miệng người khác biết được bộ dáng sau khi say rượu của mình, cũng là vài ngày sau, bây giờ tạm thời không nhắc tới.

16. Chương 16: Vụ Xuân

Náo nhiệt ngày tết kéo dài đến mười lăm tháng Giêng, tết nguyên tiêu. Ngày tết nguyên tiêu, người trong thôn kéo nhau đi xem hội đèn lồng ở trấn, Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên cũng không ngoại lệ, hớn hở đi giúp vui. Phố Đông và phố Tây đều treo đèn lồng đủ mọi loại kiểu dáng, ở phố Tây còn có đồ đèn, những hộ giàu sẽ ra câu đố bằng đèn cá chép, kiểu dáng rất đẹp, nếu ai đoán được câu đố sẽ được thưởng mười hai bạc, còn được đốt đèn cá chép. Cho nên mọi người đều chen chúc ở chỗ đèn cá chép đoán câu đố.

Câu đố: “Bốn buổi tối”. Mọi người vây quanh câu đố suy nghĩ, nhưng chẳng nghĩ được gì. Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên thấy mọi người tụ tập đông đúc, liền bon chen chui vào, thì ra là đồ đèn. Bốn buổi tối, bốn buổi tối là gì nhỉ? Lưu Cảnh Nguyên vừa thấy liền đoán được. Hần kéo Đỗ Vĩ Minh về phía trước, lớn tiếng nói với quần sự, “Ta đoán được.”

“Vị tiên sinh này, xin hỏi đáp án là gì?”

“La.”

Quần sự liền tục gật đầu, chính xác. Thì ra chủ đèn họ La, câu đố này là do một vị tiểu thư đặt ra.

“Tiên sinh, tiểu thư chúng ta cho mời, thỉnh ngài theo ta vào trong.”

“Xin lỗi, đã sắp tới giờ về, bây giờ chúng ta phải đi gấp, lần sau có cơ hội mới giải quyết được không.” Lưu Cảnh Nguyên cảm thấy Đỗ Vĩ Minh hình như mất hứng, nên vội vàng nói với quần sự. Quần sự lắc đầu, mang bạc tới đưa cho Lưu Cảnh Nguyên, “Tiểu tử, có cơ hội tốt như vậy mà ngươi không biết quý trọng.”

“Cảm ơn, ta đã có, không cần nữa.”

Lưu Cảnh Nguyên cầm bạc cùng Đỗ Vĩ Minh vội vàng rời đi, lúc này đèn cá chép đã được đốt đèn. Những người đang thảo luận câu đố đều trầm trồ tán dương đèn cá chép. Đỗ Vĩ Minh không còn tâm tình xem hoa đăng, tùy tiện đi không có mục đích. Đoạn đối thoại vừa rồi của quần sự và Lưu Cảnh Nguyên tuy ý tứ không rõ, nhưng Đỗ Vĩ Minh vẫn đoán được đôi chút, trong lòng có chút khấn trương.

Cuối cùng, Lưu Cảnh Nguyên mua cho hần một cái đèn hoa sen, đây có thể xem như món quà đầu tiên hần tặng Đỗ Vĩ Minh. Đỗ Vĩ Minh cầm đèn hoa sen nở nụ cười, lập tức vui vẻ trở lại. Dọc theo đường đi gặp không ít người quen trong thôn, mọi người vui vẻ nói chuyện. Sau khi về đến nhà, Lưu Cảnh Nguyên đem bạc đưa cho Đỗ Vĩ Minh, “Vĩ Minh, cái này ngươi giữ đi.”

“Sao lại đưa cho ta, ngươi tự giữ đi.”

“Ha ha, ta không biết quản tiền, ngươi giữ tốt hơn, ngươi cứ cầm là được rồi.”

Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một chút, cầm bạc giấu xuống cái vò dưới gầm giường. Đây là lần đầu tiên hần đựng tới bạc, một lượng lần trước là tài sản lớn nhất của hần, do hần vất vả mới kiếm được. Liếc xéo Cảnh Nguyên, đoán đèn liền được mười hai bạc, Đỗ Vĩ Minh có hơi bất bình.

Tết nguyên tiêu chấm dứt, coi như chuỗi ngày tết âm lịch cũng kết thúc. Đỗ Vĩ Minh cảm thấy thời gian trôi thật nhanh, nhìn thôn dân lục tục bắt đầu làm việc, vài ngày nữa là đến vụ xuân. Sau ngày tết, Đỗ Vĩ Minh bàn với thôn trưởng, muốn thu hồi ruộng đất nhà mình, thôn trưởng thấy hần còn quá nhỏ, đề nghị hần cứ cho thuê hai năm nữa hẵng thu hồi, nhưng thấy hần cứ kiên trì mãi, đành giúp Đỗ Vĩ Minh thu đất.

Nắm trong nhà không còn nhiều, Đỗ Vĩ Minh quyết định lên núi hái thêm, chủ yếu là xem mấy cây ô liu kia, hần nhớ lần trước có rất nhiều cây con, mùa xuân có thể nhổ ra trồng lại, không biết có thể chuyển về ruộng nhà hần không. Lưu Cảnh Nguyên nghe Đỗ Vĩ Minh muốn lên núi, cũng hăng hái đeo theo, Đỗ Vĩ Minh dọn dẹp một chút liền đeo giỏ trúc lên núi.

Cây cối trên núi, đa số vừa mới bắt đầu nảy mầm, dọc theo đường đi, Đỗ Vĩ Minh cũng không thu hoạch gì nhiều, thời điểm đến giữa sườn núi, thấy được cây ô liu, Đỗ Vĩ Minh chạy tới nhìn nhìn, quả nhiên bên

cạnh có hơn mười gốc cây con, Đỗ Vĩ Minh quyết định trước bứng một gốc đem về, trồng thử ở sân sau xem có sống được không, nếu được liền bứng hết về. Hai người loay hoay nửa ngày mới đào được gốc cây nhỏ, đặt ở ven đường, đợi khi xuống núi thì cầm về.

17. Chương 17

Tiếp tục hướng lên núi, Đỗ Vĩ Minh lục tục hái một ít nấm hương và mộc nhĩ, Lưu Cảnh Nguyên cực kỳ hứng thú đối với những thứ này, hẳn không biết, những cây nấm này thì ra sinh trưởng dưới gốc cây. Lưu Cảnh Nguyên phát hiện trên núi có thảo rừng, trong nhà Đỗ Vĩ Minh cũng có thảo, nhưng chỉ có hai con, Đỗ Vĩ Minh để nuôi chứ không làm thịt, hẳn còn chờ bọn nó sinh thảo con. Khó có cơ hội, hẳn muốn bắt vài con thảo tặng Đỗ Vĩ Minh.

Ở ven đường kiếm hơn chục cục đá, giấu trong lòng bàn tay, xa xa thấy mấy con thảo đang ăn cỏ, hẳn liền chọi đá, hệt, lại ném, lại hệt, chục lần sau cuối cùng cũng trúng, bắt được ba con thảo con và hai con chim trĩ. Đỗ Vĩ Minh cũng được nhìn thấy thứ gọi là vô công.

Trước đây hẳn vẫn cho rằng vô công chỉ có trong tiểu thuyết kiếm hiệp, đều là lừa gạt, không ngờ tới bây giờ lại được nhìn thấy. Kỳ thật, thảo trong nhà Đỗ Vĩ Minh đều là thảo cái, Đỗ Vĩ Minh không rõ vì sao thảo nhà mình mãi không sinh con, sau đó Trương đại thẩm xem đùm hẳn, hai thảo cái làm sao sinh thảo con nha.

Lưu Cảnh Nguyên bắt được một thảo đực, Đỗ Vĩ Minh mang về nhà nuôi, phần còn lại trở thành bữa ăn tối. Vô công của Lưu Cảnh Nguyên kì thật cũng bình thường thôi, nhưng tại sao lại ném trúng nhiều như vậy, có hai nguyên nhân, một là mùa đông vừa qua, động vật trên núi đều chui khỏi hang tìm thức ăn. Còn nguyên nhân thứ hai, mọi người tự suy nghĩ đi.

Hai người xem như thắng lợi trở về. Sau khi về nhà, chuyện đầu tiên là phải đem gốc ô liu ra sân sau trồng. Đỗ Vĩ Minh quyết định quan sát một thời gian, nếu không có vấn đề gì liền lên núi nhỏ thêm cây về trồng. Đem con thảo đực kia nhốt vào lồng, mấy con khác thì đều đưa Cảnh Nguyên làm thịt. Hai con chim trĩ đem ướp rồi phơi khô, món chính hôm nay là thịt thảo.

Thịt thảo kho tàu, thảo xào, thảo nấu khoai tây, xương thảo hầm nấm và một đĩa cải trắng, Còn dư hơn nửa con thảo, Đỗ Vĩ Minh mang tặng nhà thôn trưởng, Trương đại thẩm cực kì vui vẻ. Một bữa thức ăn bị hai người tiêu diệt sạch sẽ, Lưu Cảnh Nguyên nắc một cái to, ngại ngùng sờ sờ đầu. Đỗ Vĩ Minh dọn dẹp chén bát, Lưu Cảnh Nguyên nhìn hẳn bận rộn như vậy, dâng lên cảm giác hạnh phúc.

Một thời gian sau, Lưu Cảnh Nguyên cũng đi theo Đỗ Vĩ Minh làm ruộng, hai người thay phiên nhau xới đất chuẩn bị cho vụ xuân. Đỗ Vĩ Minh lấy tất cả hạt giống ra phơi nắng. Lưu Cảnh Nguyên thấy kì lạ, chưa từng thấy ai đem phơi hạt giống, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của Đỗ Vĩ Minh. Hai khối đất trước và sau nhà, Đỗ Vĩ Minh chăm sóc rất cẩn thận, chuẩn bị gieo hạt.

Ngâm hạt giống, thúc mầm, ươm giống, mỗi một bước Đỗ Vĩ Minh đều làm rất cẩn thận. Đặc biệt là khi ươm giống, Đỗ Vĩ Minh mỗi ngày đều tưới nước hai mảnh đất trước và sau nhà, nhìn những cây con nhỏ, Đỗ Vĩ Minh rất vui vẻ. Những cây ô liu trồng ở sân sau cũng không có dị chứng gì, thế là hẳn lên núi đi chuyển hết những cây con về.

Nên trồng ô liu ở nơi nào, điều này làm hẳn cân nhắc rất lâu, nếu trực tiếp trồng ở ba mẫu ruộng nhà hẳn, phỏng chừng có người tưởng hẳn có bệnh, ở đây chẳng ai trồng loại cây này. Hơn nữa nếu trồng ở đồng ruộng thì mục đích quá rõ ràng, những món ô liu hẳn làm dễ bị người ta biết.

Suy nghĩ nửa ngày, Đỗ Vĩ Minh thấy trồng ở khối đất sau nhà là an toàn nhất. Không dễ bại lộ, với lại nằm sau nhà nên cũng tiện chăm sóc, đây đúng là nơi lý tưởng nhất. Khối đất kia cũng không lớn lắm, để cây có không gian sinh trưởng nên phải trồng thưa một chút, bằng không sẽ khó lớn. Đỗ Vĩ Minh quyết định mở rộng khối đất đó, sau khi hoàn thành, đất đã lớn gấp ba lúc đầu, trồng mấy chục cây chắc cũng đủ.

Trời vừa tờ mờ sáng, Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên đã lên núi, đem cây đào ra, mỗi người bê hai ba cây mang về, thừa dịp mọi người còn chưa thức dậy, hai người đi tới đi lui cũng chuyển được hơn mười cây nhỏ. Ăn sáng xong, vội vàng đem cây con đi trồng.

Thời gian còn lại hì hụi nghiêm cứu ba mẫu đất kia. Liên tiếp vài ngày, hai người cũng hoàn thành việc nhổ cây ô liu về trồng, nhưng Đỗ Vĩ Minh và Cảnh Nguyên đều mệt rã rời. Vì không muốn thôn dân phát hiện, cả hai đều phải lén lút như kẻ trộm. Đến khi trồng xong ô liu, cây con ở sân trước cũng đến thời điểm cấy mạ.

Trước khi cấy mạ, phải bón phân trên đất, cái này gọi là bón lót, bằng không hoa màu sẽ sinh trưởng kém. Lưu Cảnh Nguyên đối với chuyện này dốt đặc cán mai, nhưng làm vài ngày cũng chậm rãi thuần thục, không hiểu thì hỏi. Phân bón lót dùng chính là phân tro, để bón lót ba mẫu ruộng cũng tốn vài ngày, cuối cùng là cấy mạ. Đỗ Vĩ Minh dành một mẫu đất trồng ngô, một mẫu trồng lúa, mẫu còn lại trồng rau.

Lúc trước có hai khối đất trước và sau nhà, hiện tại khối phía sau trồng ô liu, đằng trước thì trồng cây ăn quả, nên hẳn quyết định trồng rau ngoài ruộng.

Bận bịu như con quay gần hai tháng, cuối cùng cũng trồng xong ba mẫu đất. Thân thể nhỏ bé của Đỗ Vĩ Minh so với hồi mới tới đây cũng rắn chắc hơn, may mà lần này có Cảnh Nguyên hỗ trợ, bằng không một mình hẳn làm mãi không xong. Lưu Cảnh Nguyên tuy làm việc không nhanh nhẹn như Đỗ Vĩ Minh, nhưng sức lớn, thân thể cũng cường tráng.

Còn Đỗ Vĩ Minh làm một lúc, nghỉ một lúc, nếu không thì sớm đã ngã quy, còn Cảnh Nguyên thì chỉ nghỉ ngơi lúc ăn cơm. Sau khi trồng xong, Đỗ Vĩ Minh quyết định nghỉ ngơi hai ngày. Mấy ngày nay đều vội vàng làm việc, cơm mỗi ngày đều nấu qua loa. Nhà người khác có nhiều người, nam ra đồng làm việc còn nữ ở nhà nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa. Nhà bọn họ chỉ có hai người, may mà đất không nhiều lắm, không thôi làm đến mệt chết. Ai, mai một mình có tiền, chắc chắn sẽ thuê người làm mấy việc này.

Đỗ Vĩ Minh lấy một con gà phơi khô lần trước, quyết định hôm nay làm một bữa hoành tráng khao Cảnh Nguyên. Gần đây đều bận làm ruộng nên không có lên trấn mua thêm đồ, nhìn gia vị trong nhà, chỉ còn một ít, xem ra phải lên trấn một lần. Cũng không biết tình hình buôn bán như thế nào.

Thịt khô cắt thành lát, xếp trên mẹt khô hẳn tự phơi, trực tiếp cho vào nồi chưng là được. Còn nửa con gà chặt thành miếng, phía dưới lót cải trắng rồi đem hấp. Đỗ Vĩ Minh muốn Cảnh Nguyên nghỉ ngơi cả ngày, nên không kêu hẳn nhóm lửa, đến bữa cơm trưa làm hẳn ngạc nhiên một phen, thịt khô nấu măng, gà hấp, miến xào trứng chim, hươu cô thái tâm, kim chi, thịt khô xào củ từ, thêm một tô canh trứng chim và nấm. Đây là bữa cơm phong phú nhất trong khoảng thời gian này, thế là cả hai hì hụi tiêu diệt sạch sẽ đồ ăn trên bàn.

Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên ngồi ưỡn bụng ở sân trước phơi nắng, nói chuyện phiếm tiêu thực.

“Cảnh Nguyên, ngày mai chúng ta lên trấn đi, vài thứ trong nhà đã hết.”

“Được, từ lúc xem hoa đăng đến giờ cũng đã lâu, vừa lúc đi mua sắm.”

“Mua thêm ít vải, mấy ngày nay trời nóng, người không thể mặc áo bông mãi được.”

Chuyện đồng áng nhà thôn trưởng còn chưa xong, nên lần này không đi. Không có xe bò, nên hai người phải đi bộ lên trấn. Đỗ Vĩ Minh từ sáng sớm đã dậy làm ít bánh bột ngô mang theo ăn dọc đường, còn xách thêm túi nước, Cảnh Nguyên lưng đeo giỏ trúc, hai người liền xuất phát. Vừa đi vừa trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh. Khi đến Bình Phước trấn, Đỗ Vĩ Minh đầu tiên đi đến cửa hàng của Phòng chưởng quầy. Vừa bước vào, Phòng chưởng quầy đã vui vẻ mời hai người vào trong.

“Tiểu huynh đệ, người còn xà phòng và dầu ô liu không? Hàng lần trước người gửi, ta đã bán hết rồi, hai ngày nay có rất nhiều người đến hỏi mua.”

“Dầu ô liu còn một ít, xà phòng cũng thế. Hay là ngày mai cháu nhờ người mang tới năm bộ trước, lần sau gặp cháu sẽ giao hai mươi bộ cho cháu.”

“Còn vị này là?”

“Đây là biểu ca của cháu, mấy thứ này đều do huynh ấy dạy cháu.”

“À, thì ra là biểu ca của Lý Nhị, nên xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ Cảnh Nguyên.”

Phòng chưởng quầy thanh toán tiền mười bốn bộ xà phòng và dầu ô liu cho Đỗ Vĩ Minh, trong đó bốn bộ là hàng khuyến mãi, 55 văn tiền một bộ, còn lại đều dựa theo giá gốc, 80 văn tiền một bộ, tổng cộng là 1020 văn tiền, trừ đi hoa hồng của Phòng chưởng quầy là 102 văn, Đỗ Vĩ Minh còn lại 918 văn tiền. Sau đó mua thêm muối và gia vị ở chỗ Phòng chưởng quầy hết 80 văn, còn mua thêm một lốc bình sứ nhỏ, lần này được Phòng chưởng quầy giảm giá mỗi cái 4 văn tiền, mua năm mươi cái hết 200 văn.

Cảnh Nguyên nhìn trúng một bộ trà cụ, khá đắt tiền, nên mượn của Đỗ Vĩ Minh 100 văn, khiến hắn có chút xót của, nhưng vẫn quyết định mua. Lần này hàng hóa không gửi ở cửa hàng mà trực tiếp bỏ vào giỏ trúc trên lưng Cảnh Nguyên.

Đỗ Vĩ Minh mua giấy bút, thứ này so với đồ ăn đắt hơn, Đỗ Vĩ Minh chỉ 200 văn mua khá nhiều giấy tuyên thành loại bình thường nhất, Cảnh Nguyên biết chữ, về sẽ nhờ hắn dạy mình. Hai người ăn trưa tại Thiên Hương lâu, đây là lần đầu tiên Đỗ Vĩ Minh ăn cơm ở nơi như thế này, ông chủ tặng Đỗ Vĩ Minh một đĩa bò câu quay, hắn chọn thêm ba món ăn, không gọi rượu, cũng không quá mắc, hết 40 văn tiền. Ông chủ dặn Đỗ Vĩ Minh lần sau giao thêm dưa muối ô liu và ô liu ngào đường, Đỗ Vĩ Minh đáp ứng.

Tiếp theo là đến tiệm vải, Đỗ Vĩ Minh mua cho mình loại vải rẻ nhất, chọn cho Cảnh Nguyên vải loại trung, lại tốn thêm 200 văn. Kế đến là đi chợ, mua ba cân thịt heo. Lại dạo một vòng phố Tây, mua cho Cảnh Nguyên một đôi giày mới, mua chút điểm tâm, nhìn thời gian cũng không còn sớm, hai người quyết định trở về.

18. Chương 18: Nô Bộc

Đỗ Vĩ Minh nhờ thợ mộc trong thôn làm năm mươi hộp gỗ như lần trước, bản thân tiếp tục làm xà phòng, đã có kinh nghiệm từ lần trước, nên bây giờ thuần thục hơn nhiều. Cảnh Nguyên ngồi một bên nhìn Đỗ Vĩ Minh bận rộn, xà phòng và dầu ô liu hắn đã dùng qua, hiệu quả rất tốt. Lần qua lần lại hai ngày cũng làm xong xà phòng, chỉ chờ đem phơi nắng cho đông lại là được.

Thời gian luyện chữ cũng chưa có, hắn đưa giấy bút cho Cảnh Nguyên viết mẫu trước, còn bản thân bận rộn ra ruộng tưới nước. Làm xong, nghỉ một chút, Đỗ Vĩ Minh nhớ đến số ô liu trữ dưới hầm, thời tiết đang ẩm áp, nên lấy hết số ô liu này ra, một phần dùng làm ô liu ngào đường và dưa muối ô liu, ủ ở sau nhà một thời gian là có thể mang đến Thiên Hương lâu.

Phần còn lại dùng làm dầu ô liu. Lưu Cảnh Nguyên lần đầu tiên thấy Đỗ Vĩ Minh làm dầu ô liu, phương pháp kì quái này có thể làm dầu, hắn cảm thấy tò mò, Vĩ Minh mới mười ba tuổi, làm thế nào biết cách làm những thứ này. Bận rộn vài ngày, Đỗ Vĩ Minh làm được được 80 cân dầu ô liu thường và 45 cân dầu tinh phẩm. Xà phòng và dầu ô liu chỉ dùng 5 cân dầu thường. Vì vậy, 80 cân dầu này Đỗ Vĩ Minh giữ lại, cất chung với dầu lần trước.

Những ngày bận rộn trôi qua rất nhanh. Đỗ Vĩ Minh mua thêm hạt giống hoa các loại trồng ở trước nhà, cũng sắp nảy mầm. Hai người có nửa ngày rảnh rỗi, đem bàn ghế ra trước nhà nằm phơi nắng. Lưu Cảnh Nguyên lấy bộ trà cụ mua lần trước pha một bình trà xanh, hai người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

“Vĩ Minh à, sân trước sao cậu không trồng thêm rau củ mà trồng nhiều hoa như vậy?”

“Trước kia tôi thích trồng hoa, bây giờ có điều kiện nên muốn trồng một ít, ngoài ra hoa cũng có thể làm nhiều thứ.”

“Cậu lại muốn làm thứ gì?”

“Chưa nghĩ ra, chờ hoa nở rồi tính sau.”

Kỳ thật trong đầu Đỗ Vĩ Minh còn nhớ một số phương pháp, nhưng chỉ có lý luận suông, ở đây lại không có thiết bị đầy đủ, chưa biết có thể thành công hay không nên chưa nói với Cảnh Nguyên.

Phần bã thừa sau khi làm dầu đều làm thành bánh đem đến Thiên Hương lâu, kiếm được 1400 văn, lần này Đỗ Vĩ Minh kêu Cảnh Nguyên mượn xe bò, hai người tự vận chuyển, thuận tiện mua thêm bình sứ. Đỗ Vĩ Minh đang cân nhắc có nên mua một con trâu hay lừa không, vì đường lên trấn khá xa. Ngựa thì khỏi bàn, trâu ở nông thôn có thể xem là vật quý giá rồi.

Đỗ Vĩ Minh đi hỏi thăm giá một con trâu, khoảng từ 5 đến 7 xâu tiền, ghé con thì rẻ hơn, chỉ khoảng 4 xâu tiền, trâu cái còn mắc hơn nhiều. Một lượng bạc là 10 xâu tiền, tài sản trong nhà tổng cộng có 10 lượng bạc và 3 xâu tiền. Mười lượng bạc kia là của Cảnh Nguyên giải đồ kiếm được, nên chuyện mua trâu phải thương lượng với hắn một chút.

Hai người thảo luận nửa ngày, thống nhất mua một con trâu cái, có khả năng cày ruộng, có thể kéo xe, mai mốt còn có thể sinh nghé con. Hai người lại lên trấn trên, mua một con trâu cái, trả giá hết nước hết cái ông chủ mới chịu giá 6 xâu tiền 500 văn. Tài sản trong nhà vì thế vơi đi một nửa, mua thêm một chiếc xe kéo, hết 500 văn, sau đó vội vàng lên xe về nhà.

Kéo trâu về đến nhà, hai người mới phát hiện một vấn đề lớn, nhốt trâu ở đâu đây? Chạy qua nhà trưởng thôn, Đỗ Vĩ Minh nhờ trưởng thôn tìm vài người dựng một cái chuồng, Đỗ Vĩ Minh sẽ bao cơm. Bữa sáng là cơm chiên, bữa trưa gồm cơm và hai món ăn, buổi tối thì bánh ngô hoặc cháo, thêm dưa muối ô liu tự làm. Ba bữa như vậy ở nông thôn có thể xem như rất tốt.

Mọi người ở đây đều dựa vào làm ruộng mà kiếm sống, mùa xuân vừa qua khỏi nên hoa màu đều chỉ mới gieo trồng, đồ ăn đều dựa vào vụ thu hoạch của năm trước. Những nhà không có điều kiện, cả ngày chỉ ăn cháo đã là không tồi. Mấy thanh niên trai tráng loay hoay mười ngày cũng hoàn thành chuồng bò, thuận tiện còn dựng thêm chuồng gà kế bên.

Phòng ở trong nhà cũng nhân cơ hội tu sửa đôi chút. Có thêm trâu, nên cũng bận rộn thêm hơn, mỗi ngày đều phải cho ăn. Gà con trong nhà cũng dọn tới chuồng mới, vừa lúc có một con gà mái đang ấp trứng, bận càng thêm bận.

Lưu Cảnh Nguyên biết ngày mình rời đi đã tới, năm sáu ngày trước ám vệ đã sớm liên lạc, hắn viết một phong thư nói thương thế còn chưa khỏi hẳn, muốn tính dưỡng một thời gian nữa mới về.

Trước đây hắn chưa bao giờ trải qua cuộc sống như thế này, chỉ có cơm với rau dưa, nhưng lại cảm thấy rất ấm áp, không cần lo nghĩ. Kéo dài việc trở về đã nhiều ngày, mặc dù cố gắng viện cớ, nhưng việc trở về chỉ còn là vấn đề thời gian. Lưu Cảnh Nguyên bí mật liên lạc với tâm phúc của mình, hắn lo cho Đỗ Vĩ Minh, muốn lưu lại vài người bảo hộ lại sợ hắn không chịu nhận.

Bình thường Đỗ Vĩ Minh rất dễ nói chuyện, nhưng tính cách lại là ngoài mềm trong cứng, không có nguyên do thỏa đáng đừng hòng hắn lưu người lại. Nên trước khi đi hắn cố gắng lưu lại hai người hầu để chăm sóc Đỗ Vĩ Minh.

Trong nhà Đỗ Vĩ Minh có không ít đất, tuy chỉ có mình hắn, nhưng hiện tại có thêm một con trâu, làm ruộng cũng dễ dàng hơn. Hắn hỏi thăm một số chuyện về mua thêm đất, định chờ nửa năm sau mua thêm vài mẫu. Không ngờ hai ngày sau mọi chuyện đã hoàn thành.

Trưởng thôn mới từ huyện nha trở về, thông báo mở một cuộc họp. Huyện Đại Bình vừa có núi lở, đa số thôn dân đều gặp nạn, trở thành lưu dân, một số ít đi làm sơn tặc, thổ phỉ. Cho nên châu nha đem số dân này phân cho các huyện, huyện nha lại phân phối xuống các thôn.

Trong danh ngạch lần này có khoảng hai mươi người. Để bồi thường, nhà nào thu dân sẽ được giảm thuế ba năm, mua đất cũng được ưu đãi. Số dân này trong hộ tịch sẽ được sửa thành nô dịch, nói cách khác là trong nhà có thêm người hầu. Người trong thôn không ai nói phát biểu gì, cũng chưa mở miệng đồng ý thu người, trưởng thôn đành tan họp cho mọi người về suy nghĩ thêm.

Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên về nhà, thương lượng một chút, Cảnh Nguyên thấy đây là một cơ hội tốt, đề nghị Đỗ Vĩ Minh nhận hai người. Đỗ Vĩ Minh nghĩ chuyện nhận thêm hai người hầu cũng không quá lớn, nhưng chưa gặp mặt đối phương nên cũng chưa dám nhận, hai người thảo luận một hồi không được kết quả

gì đành lên giường ngủ. Hai ngày sau, trưởng thôn lên tìm Đỗ Vĩ Minh, hy vọng hắn có thể thu hai người, còn đảm bảo sẽ chọn người tốt cho hắn, nên Đỗ Vĩ Minh đành đáp ứng.

Năm ngày sau, Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên đến huyện nha mua bảy mẫu đất, đáng ra là 1 xâu tiền một mẫu, bây giờ chỉ còn 700 văn, Đỗ Vĩ Minh tổng cộng chỉ tốn 4900 văn, hai ngày trước đã nhờ trưởng thôn đưa hộ. Cầm khế đất trong tay, cẩn thận cất vào ngực.

Đi chọn hai người hầu theo đề nghị của Cảnh Nguyên, một người tên Chu Tam, một người là Vương Tứ. Chu Tam và Vương Tứ tuổi cũng không lớn, chỉ mới mười sáu. Bởi vì tai họa lúc trước nên ăn không đủ no, nhìn có chút gầy, Đỗ Vĩ Minh mang hai người về nhà, thay quần áo mới, đồ hai người mặc đã quá cũ nát.

Lúc mừng năm mới, Đỗ Vĩ Minh đã sửa tên Lý Nhị thành Lý Vĩ Minh, nói với trưởng thôn. Nhưng mọi người trong thôn vẫn quen gọi hắn là Lý Nhị hoặc Nhị Cầu Tử, tên chỉ sửa trong bản ghi chép của huyện nha.

Bình thường những đứa trẻ trong thôn khoảng bảy tám tuổi mới có đại danh, tên lúc trước chỉ là nữ danh, trường hợp như Lý Nhị đến mười ba tuổi mới sửa đại danh rất ít, nhưng cũng không lạ. Đỗ Vĩ Minh thấy tên Chu Tam và Vương Tứ không thuận tai, nữ danh lại càng khó nghe hơn, cuối cùng nhờ Cảnh Nguyên đặt tên mới, gọi là Chu Văn và Vương Võ, một văn một võ nghe không tệ.

Chuyện phân chỗ ngủ lại trở thành vấn đề, trong nhà chỉ có hai cái giường, trước đây chỉ có một cái, một mình Đỗ Vĩ Minh nằm, sau lại có thêm Lưu Cảnh Nguyên, Đỗ Vĩ Minh mới nhờ thợ mộc đóng thêm một cái. Hiện tại trong nhà có bốn người, nhưng chỉ có hai cái giường, cuối cùng Đỗ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên nằm một cái, Chu Văn và Vương Võ một cái. Lưu Cảnh Nguyên nhìn Đỗ Vĩ Minh ngủ say, thật sự không muốn rời đi, nhưng hiện giờ vẫn phải chấp nhận.

19. Chương 19: Chia Ly

Trong nhà chỉ có ba gian phòng, hiện tại thêm Chu Văn và Vương Võ thì không đủ chỗ ở, nên Đỗ Vĩ Minh dự tính xây thêm 2 phòng nữa. Đỗ Vĩ Minh đến nhà trưởng thôn, tình huống nhà hắn trưởng thôn cũng biết, bên phải nhà hắn mới dựng chuồng bò, còn phía bên trái, cách nhà hắn không xa chính là nhà trưởng thôn. Bây giờ mà muốn xây thêm chỉ có thể nơi rộng về bên trái, nên hắn tìm trưởng thôn bàn bạc.

Hiện tại việc đồng áng không nhiều, trai tráng trong thôn đồng ý hỗ trợ dựng nhà, mọi người cũng biết đến chuyện trả công cơm ngày ba bữa khi dựng chuồng bò, đồ ăn rất ngon, cho nên hắn vừa thông báo dựng phòng liền có nhiều người đến giúp đỡ. Nhưng người nhiều quá cũng không tốt, cuối cùng chỉ giữ lại mười người, đa số là những người dựng chuồng bò lần trước.

Phòng ở không thể so với chuồng bò, đã là phòng thì phải rắn chắc. Mọi người phân công hợp tác, nhóm lên núi chặt cây, nhóm thì làm đất sét. Loại nhà ở tốt nhất trong thôn chính là làm từ đất sét, kém hơn chính là dùng cỏ tranh, còn gạch thì ở nông thôn không có.

Mấy ngày nay, nhiệm vụ chủ yếu của Đỗ Vĩ Minh là nấu cơm, có nhiều người hỗ trợ nên chỉ hai mươi ngày đã hoàn thiện hai gian phòng. Hai ngày trước khi hoàn thành, Đỗ Vĩ Minh lên trấn, giao xà phòng và dầu ô liu cho Phòng chường quầy, tổng cộng ba mươi bộ. Đi chợ mua 5 cân thịt heo, định vào ngày hoàn công thì đãi mọi người một bữa.

Phòng ở xây xong, Đỗ Vĩ Minh là người vui vẻ nhất, tuy không có bệnh khiết phích, nhưng cùng ở chung một phòng với Chu Văn và Vương Võ thì không thoải mái lắm, giống như không cảm thấy riêng tư. Mời mọi người buổi tối đến nhà ăn cơm, thế nên làm xong tất cả ra về nghỉ ngơi một chút. Đỗ Vĩ Minh bắt đầu bận rộn, chọn một khúc thịt ba rọi làm thịt kho tàu.

Phần còn thừa, đưa cho Vương Võ băm nhỏ, sai Chu Văn đi hái tẻ thái, Đỗ Vĩ Minh quyết định làm hoành thánh. Mặc dù ở đây có bánh chẻo, nhưng chưa thấy ai gói hoành thánh. Đỗ Vĩ Minh để Vương Võ nhào

bột, việc này cần khí lực, biết sức mình yếu, nên đẩy cho Vương Võ thích hợp hơn. Dem gà khô và thịt khô ra, làm thịt khô xào củ từ và gà hấp.

Qua nhà trưởng thôn hái chút đậu đũa, nhân tiện mời mọi người nhà trưởng thôn buổi tối qua dùng bữa. Ô liu xào đậu cô ve, ớt xào cải trắng, nấm xào rau xanh, trứng chim xào dưa chuột. Trong nhà không đủ chỗ ngồi, trực tiếp khiêng bàn ra ngoài sân, đồ ăn xếp đầy trên bàn. Đều là thanh niên trai tráng, Đỗ Vĩ Minh sợ không đủ nên làm thêm chút bánh ngô.

Hoành thánh nhân rau tẻ thái, Đỗ Vĩ Minh tốn rất nhiều công sức, đầu tiên rửa sạch rau, ngâm trong nước ấm, lấy thêm nấm làm nhân, còn thừa thì nấu canh. Sau khi rửa sạch rau và nấm, đem băm nhỏ, ướp thêm muối, còn đập thêm bốn quả trứng chim làm chất kết dính. Gói hơn trăm cái hoành thánh, cho vào canh nấm bưng ra ngoài, vừa nấu vừa ăn.

Mọi người lần đầu thấy cách ăn kỳ lạ như thế, cầm thìa vui vẻ ăn. Bụng mọi người no căng, đồ ăn toàn bộ bị tiêu diệt, may mà mấy trăm cái hoành thánh, Đỗ Vĩ Minh còn thừa lại một ít cất trong tủ, chuẩn bị để mai ăn sáng, nếu mà mang ra thì đã bị ăn sạch, ngay cả bánh ngô cũng không sót lại cái nào.

Kỳ thật, Đỗ Vĩ Minh thấy vài người giấu bánh ngô trong tay áo mang về, nhưng hắn cũng không nói gì. Chưa tới vụ thu hoạch, nên hơi thiếu lương thực, cứ để họ lấy vậy.

Từ khi có Chu Văn và Vương Võ, Đỗ Vĩ Minh thoải mái hơn trước, tuy trong nhà có thêm bảy mẫu đất, nhưng có Chu Văn và Vương Võ, còn thêm một con trâu, nên việc trồng trọt so với trước nhanh hơn. Trong đó, bốn mẫu xen canh giữa ngô và đậu nành, khoảng cách giữa cây ngô khá lớn, nên trồng xen đậu nành ở giữa. Có đậu nành hỗ trợ, ngô lớn rất tốt.

Hai mẫu đất trồng lúa, phần đất còn lại trồng đậu phộng và một ít vừng. Xong việc, sau này mọi chuyện liên quan đến đồng áng sẽ do Vương Võ lo, còn Chu Văn chủ yếu chăm gia súc, đặc biệt là con trâu kia, đó là một nửa tài sản trong nhà đó. Đôi khi phải tưới nước hay dọn cỏ thì tổng động viên mọi người cùng làm.

Đỗ Vĩ Minh phát hiện thời đại này mọi người không quan tâm nhiều đến việc bón phân, cho nên sản lượng nông nghiệp không cao. Tuy không có phân hóa học, nhưng vài loại phân cơ bản vẫn có, ví dụ như phân tro và phân hữu cơ đều là phân thiên nhiên rất tốt. Đỗ Vĩ Minh dặn dò Chu Văn và Vương Võ chú ý việc bón phân, lúc đầu hai người còn không hiểu được, Đỗ Vĩ Minh phải làm mẫu một lần.

Dùng phân tro vẫn tiện lợi nhất, sạch sẽ. Còn phân hữu cơ thì phiền toái hơn, không thể bón trực tiếp mà phải ủ, mùi hôi thì không phải bàn. Đỗ Vĩ Minh làm mấy cái khẩu trang, nhưng vẫn không chịu nổi. Chu Văn và Vương Võ đâu dám không làm, đùa, họ sao dám để Lưu Cảnh Nguyên làm những việc này. Mùi phân lan khắp thôn, mọi người không hiểu Lý Nhị đang làm gì, có người đến hỏi, Đỗ Vĩ Minh trả lời đang bón phân, còn nói có thể gia tăng sản lượng, ai nấy đều nửa tin nửa ngờ rồi đi.

Lưu Cảnh Nguyên biết mình không thể ở lại nữa. Hồi tưởng những ngày tháng sống ở đây, vui vẻ mà không cần lo nghĩ. Lưu Cảnh Nguyên chính là Tam hoàng tử, là anh em cùng mẹ với đương kim thái tử, mẫu thân là Mục hoàng hậu. Nhưng Hoàng hậu đã mất từ khi anh em họ còn rất nhỏ, Hoàng thượng lại có tam cung lục viện mấy trăm phi tử.

May thay Hoàng huynh lại là thái tử, phụ hoàng cũng rất yêu thương hai người, chăm sóc cẩn thận. Nhưng Nhị hoàng huynh của hắn lại là một người khó đối phó. Nhị hoàng huynh là con của Trần phi, sủng phi hiện tại của hoàng thượng, Trần phi còn có chỗ dựa là phụ thân làm Thừa tướng, đối với hai anh em họ như hổ rình mồi.

Kỳ thật, Lưu Cảnh Nguyên không hứng thú với ngôi vị hoàng đế, nhưng hoàng huynh lại là thái tử, nên hắn không thể đứng ngoài cuộc chiến tranh giành ngôi vị này. Ông ngoại hắn là Đại tướng quân, tay cầm quân quyền, bằng không hai huynh đệ họ cũng chẳng sống được tới giờ.

Lần này rời kinh là muốn trợ giúp Hoàng huynh thị sát dân sinh ở Cù Châu. Châu phủ của Cù Châu hai năm qua thường xuyên qua lại với Thừa tướng, nuốt không ít tiền thuế của triều đình.

Trên triều, quan phủ của Cù Châu dâng sớ xin giảm thuế, nhưng ở dưới lại không thực hiện việc miễn giảm. Hoàng huynh bí mật dặn hắn kiểm tra chuyện này, tuy cố gắng che giấu nhưng vẫn bị phát hiện, thế là bên

đó ra tay trước, cho người truy sát hắn, cuối cùng được ám vệ liều mình ngăn cản, sau khi trốn thoát thì gặp được Vĩ Minh.

Ngày tháng sống chung với Vĩ Minh vừa bình yên vừa hạnh phúc, Vĩ Minh tuy tuổi còn nhỏ, quanh năm suốt tháng phải tính kế sinh nhai, nhưng hắn chưa từng trải qua những ngày tháng nhàn nhã như vậy. Cả hai cùng làm ruộng, dạy hắn đọc chữ, cùng nhau leo núi, thời gian rảnh thì ngồi uống trà nói chuyện phiếm.

Tiếp xúc với Vĩ Minh càng nhiều, thường bị những hành động của hắn làm cho kinh ngạc, không biết trong cái đầu nhỏ của hắn còn chứa bao nhiêu ý tưởng mới. Hắn rất muốn tiếp tục trải qua cuộc sống như vậy với Vĩ Minh, nhưng hiện tại không được, hắn phải trợ giúp hoàng huynh lên ngôi vị hoàng đế, thời khắc quyết định đã đến rồi.

Vào một buổi tối, Cảnh Nguyên quyết định nói với Đỗ Vĩ Minh chuyện mình phải rời đi, Đỗ Vĩ Minh không hề ngạc nhiên chút nào. Đỗ Vĩ Minh tuy rằng không biết thân phận của hắn là gì, nhưng từ quần áo, những vết đao trên người, kể cả khí chất của hắn biểu thị thân phận không đơn giản, chắc chắn không phải chỉ là một vị công tử bình thường gặp thổ phỉ.

Sáng hôm sau, Lưu Cảnh Nguyên đã đi mất, khi Đỗ Vĩ Minh còn đang ngủ say, Hắn đã lặng lẽ rời đi. Đỗ Vĩ Minh không muốn thấy cảnh ly biệt, nên Cảnh Nguyên cũng chiều theo. Đêm hôm qua, hắn đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho Cảnh Nguyên, lương khô, đồ ăn hắn tự làm, Cảnh Nguyên còn xin mấy bộ xà phòng và dầu ô liu. Mấy tháng sớm chiều ở chung, bây giờ đột nhiên tách ra khiến cả hai đều không thích ứng.

20. Chương 20: Nhớ Nhung

Tiền trong nhà không còn nhiều, nào là mua trâu, mua đất, còn dựng nhà, chỉ còn lại một xâu tiền. Đỗ Vĩ Minh không an tâm lắm, chuẩn bị đến vụ thu hoạch rồi, nhưng trong nhà có thêm hai người, nếu trong nhà xảy ra chuyện khẩn cấp thì tính làm sao. Thừa dịp bây giờ chưa bận thu hoạch phải nhanh nghĩ cách kiếm tiền.

Sáng sớm, Đỗ Vĩ Minh mang theo Chu Văn và Vương Võ lên núi. Vương Võ nói hắn biết săn thú nên đến một hộ săn bắt trong thôn mượn công cụ, ừ, rất tốt, về sau sẽ mua thêm công cụ săn bắt cho Vương Võ, mình dùng cũng được. Mấy ngày nay không ăn nhiều thịt, lên trấn mua thịt thì quá xa, thô và gà trong nhà không nở giết. Lên núi liền chia làm hai nhóm, Vương Võ đi săn thú, hắn và Chu Văn đi hái thực vật. Nhìn đến mảnh rừng trúc, ha ha, có trúc là có măng, đây quả là thứ tốt.

Đỗ Vĩ Minh cầm xẻng đào, Chu Văn ở bên hỗ trợ, một lúc đã đào được cả đồng măng. Đỗ Vĩ Minh để Chu Văn tiếp tục đào, còn hắn lên núi tìm nấm và mộc nhĩ. Đào thêm rau dại, nhìn thấy mấy gốc rau hoàng hoa, Đỗ Vĩ Minh reo lên vui vẻ, hoa này có thể ăn, còn có thể phơi khô để dành. Chu Văn đem măng xếp lại một đồng, đi lên tìm Đỗ Vĩ Minh, hai người hợp lực hái rất nhiều hoa.

Hôm nay thu hoạch không nhỏ, cái sọt không lớn, Chu Văn mang bớt măng xuống núi trước, Đỗ Vĩ Minh tiếp tục lon ton lên núi xem có gì mới. Núi này không cao, nhưng hắn chưa bao giờ leo lên đỉnh núi, hôm nay chắc cũng không kịp. Nghe nói trên đỉnh núi có thú dữ, mọi người trong thôn không ai dám tới đó. Đỗ Vĩ Minh đành rẽ hướng đi đến chỗ mấy cây ô liu, ôi, mấy tháng nữa ô liu mới kết quả. Hắn quyết tâm phải kiếm được thứ mới mẻ khác.

Cách chỗ ô liu không xa có mấy cây hoa quế, ừ, một thời gian nữa, hoa quế nở sẽ hái về trồng. Đỗ Vĩ Minh phát hiện một ít thực vật ven đường, xa xa đã ngửi được mùi thơm ngát, hái một cái lá đưa lên ngửi, kinh hỉ phát hiện thì ra là lá bạc hà. Ha ha, có tiền rồi, có tiền rồi. Cẩn thận hái một ít lá bạc hà, Đỗ Vĩ Minh còn bứng thêm mấy gốc mang về nhà trồng.

Trước đây, hắn thích dùng lá bạc hà pha trà uống, đi đến nơi này đã lâu cũng không có thời gian tìm kiếm, chỉ có vài lần uống trà cùng Cảnh Nguyên, bây giờ chỉ cần mang về trồng thì sau này sẽ có trà uống rồi.

Chu Văn đến, mang nấm, mộc nhĩ và hoàng hoa bỏ vào giỏ trúc, lá bạc hà để trên cùng, cẩn thận không để bị dập. Hai người xuống núi, về nhà làm cơm chiều, buổi trưa chỉ ăn hai cái bánh bột ngô, Vương Võ có lẽ lát nữa sẽ trở về. Về đến nhà, Đỗ Văn Minh vội vàng đem bạc hà bảo bối của hắn trồng ở trước nhà.

“Thiếu gia, buổi tối ăn gì vậy?”

“Chu Văn, ta đã nói đừng gọi ta là thiếu gia mà, cứ gọi thẳng tên là được.”

“Không được, quy củ không thể bỏ.”

Đỗ Văn Minh cảm thấy thật kinh khủng, mỗi ngày đều nghe Chu Văn và Vương Võ gọi thiếu gia đến nỗi cả da gà, đã sửa nhiều lần, nhưng hai người vẫn quyết tâm gọi hắn là thiếu gia. Phải làm cho họ đối xứng hô mới được, nếu không bản thân chịu không nổi. Thôi, mai một rảnh sẽ bàn với họ tiếp.

“Buổi tối ta sẽ nấu vài món ngon cho hai người nếm thử, cam đoan mấy người chưa ăn bao giờ.”

Kêu Chu Văn đi chuẩn bị 10 cây măng, buổi tối sẽ làm một bàn toàn món măng. Lựa bốn cây măng non nhất sắt sợi, ngâm vào nước muối, trộn đều. Rửa sạch hoàng hoa, cắt thành từng khúc trung vào nước sôi, lập tức vớt ra ngâm trong nước lạnh, một lát sẽ nấu chung với măng. Măng om dầu, đem măng cắt thành từng khối, dầu vừa sôi thì cho măng vào, nêm thêm xì dầu, chờ gần chín lại cho thêm đường là được. Trong lúc cả hai bận tui bụi, Vương Võ đã trở về, thu hoạch cũng không nhỏ.

Ba con thỏ rừng, hai con hoẵng, hai con gà rừng, Đỗ Văn Minh bảo hắn đi rửa mặt nghỉ ngơi một chút, nghỉ xong thì mang công cụ săn bắn đi trả, rồi đi cho gia súc ăn, sau đó ngồi chờ cơm là được. Bảo Chu Văn giết một con gà rừng, phần còn lại tạm nhốt ngày mai làm thịt sau.

Sau nửa buổi, bàn ăn đã hoàn thành, hoàng hoa trộn măng, cho thêm dầu ô liu, vừa ngửi liền thấy thơm. Măng om dầu, thịt khô xào măng, rau thập cẩm, cuối cùng là canh gà độn nấm. Chu Văn, Vương Võ, hai người lúc mới đến còn không chịu ngồi ăn chung, bị Đỗ Văn Minh kiên trì một hồi, cuối cùng cũng ngồi vào bàn. Hiện tại cũng đã quen dần, Chu Văn dọn đồ ăn, Vương Võ ngồi một bên xới cơm, Đỗ Văn Minh chỉ việc rửa mặt rồi ngồi vào bàn. Đồ ăn thơm ngào ngạt, hai người xúc động muốn rơi lệ. Có được chủ nhân như Đỗ Văn Minh thật sự là phúc của bọn họ.

Vương Võ ban đầu là ám vệ, tưởng rằng cả đời này chỉ có thể núp trong bóng tối không đứng được dưới ánh mặt trời, Chu Văn là người hầu của phủ, lúc trước vì tuổi nhỏ không biết cách ăn nói nên đi đâu cũng bị người xa lánh. Lúc hai người bị Vương gia đưa đến chỗ dân tị nạn, đã tưởng cuộc đời này xem như xong, ai ngờ Vương gia lại an bài một chỗ tốt cho bọn họ.

Đỗ Văn Minh tuy tuổi không lớn, nhưng làm việc ngăn nắp, nói chuyện cũng khách khí, chưa bao giờ khoa tay múa chân sai bảo bọn họ, làm sai việc cũng không đánh mắng. Trước lúc rời đi, Vương gia đã dặn, chỉ cần hai người chăm sóc tốt Đỗ Văn Minh sẽ được không ít ưu đãi. Tuy rằng là ở nông thôn làm ruộng, nhưng mỗi ngày hai người đều ngồi chung bàn dùng cơm với Đỗ thiếu gia, thiếu gia ăn cái gì bọn họ ăn cái đó. Vì vậy, có được vị chủ tử này là phúc khí của bọn họ.

Đỗ Văn Minh không biết suy nghĩ của hai người, toàn bộ đều bị mỹ thực trên bàn hấp dẫn. Chị hắn trước kia rất thích ăn măng, hằng năm đến mùa xuân đều mua măng về, thích nhất là món canh măng hầm. Trong lòng lại dâng lên phiền muộn, ôi, có lẽ cả đời này không có hy vọng trở về, chỉ mong chị có thể bình an hạnh phúc. Điều chỉnh lại tâm tình, Đỗ Văn Minh bắt đầu ăn cơm, ngày mai quyết định đi mua thịt về làm canh măng.

Ăn xong cơm chiều, mọi người tự động trở về phòng. Trong nhà có hai gian phòng mới, Vương Võ và Chu Văn ở một gian, dư một gian không biết dùng làm gì. Đỗ Văn Minh quyết định biến nó thành kho hàng kiêm phòng thí nghiệm. Việc lọc dầu đều làm ở trong phòng đó, cũng tiện che giấu. Lương thực trong nhà cũng phải trữ ở nơi thông thoáng. Còn căn phòng ở giữa, Đỗ Văn Minh định khi nào có tiền sẽ làm một bộ bàn ghế.

Buổi tối, thời điểm chỉ có một người, Đỗ Văn Minh càng thêm tưởng niệm Cảnh Nguyên, không biết hắn hiện tại thế nào. Tuy rằng không rõ thân phận của Cảnh Nguyên, nhưng khẳng định là phi phú tức quý. Đỗ Văn Minh dùng lá bạc hà pha một bình trà, ngồi ở trên giường luyện chữ. Hiện tại, hắn đã biết không ít chữ,

lần trước đi dạo trần còn mua một bảng chữ mẫu, Cảnh Nguyên đã dạy hẳn một nửa, không biết bao giờ mới có thể học xong. Một mình luyện chữ, uống trà rồi đi ngủ.

21, Măng chua, măng khô

Con gà rừng còn lại làm thành gà khô muối, thỏ hoang cũng để lại một con ăn, một con đem tặng trưởng thôn, con thỏ còn lại và hai con hoẵng thì bán cho Thiên Hương lâu, kiếm được 100 văn. Vương Vô theo yêu cầu của Đỗ Vĩ Minh mua hai cân thịt heo, một cân ớt. Đỗ Vĩ Minh quyết định làm món canh măng mà chị mình yêu thích nhất.

Nấu canh măng khá đơn giản, rửa sạch thịt heo, nấu chín, cắt thành khối. Sau đó lấy thịt muối, cũng cắt thành từng khối bỏ vào nồi, cho thêm nước. Đun một lúc thì cho thịt heo vào, để lửa lớn, rồi cho thêm rượu, qua một lúc thì giảm nhỏ lửa, chờ đến khi thịt gần chín thì cho măng vào, nêm muối và gia vị, tiếp tục nấu lửa lớn, hớt bọt, cuối cùng cho thêm hành lá là xong.

Chu Văn và Vương Vô càng lúc càng bội phục Đỗ Vĩ Minh, vì hắn thường xuyên làm một ít món ăn mới lạ, thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng hương vị không chê vào đâu được. Canh măng thịt thơm ngon, vị măng và thịt hòa quyện trở thành mỹ vị, ăn chung với cơm một lúc là hết sạch măng, nhưng thịt vẫn còn thừa nhiều. Người trong gia đình bình thường rất thích ăn thịt, cho nên đáng ra thịt heo phải được ăn sạch, hiếm khi có người ăn măng lại thừa thịt. Đỗ Vĩ Minh quyết định ngày mai cho thêm măng tiếp tục nấu ăn.

Đỗ Vĩ Minh đem rửa nấm và mộc nhĩ mới hái về, đặt ngoài sân phơi khô. Hoàng hoa trưng qua nước sôi, lại bỏ vào nước sạch ngâm một canh giờ rồi vớt ra ngoài, vẩy sạch nước rồi cũng đem phơi nắng.

Măng mọc khá nhanh, năm nay lên núi muộn, có lẽ nửa tháng sau sẽ không còn. Vậy làm sao để lưu trữ măng đây, ngoại trừ măng ướp tiêu thì còn hai cách khác: măng chua và măng khô. Măng ướp tiêu thực hiện rất đơn giản, nấu một nồi nước muối, bỏ thêm ớt, măng xắt sợi cho vào, nấu nửa ngày rồi đổ cả nước và măng vào bình, đậy kín mang chôn là được, sau một tuần là có thể ăn. Măng chua và măng khô thì phức tạp hơn.

Măng chua được làm từ phần non nhất của măng, ngoài ra người muối phải ‘có tay’ thì măng chua mới ngon. Măng chua giòn nộn ngon miệng, dễ dàng bảo quản, vận chuyển, có thể cất giữ cả bốn mùa. Nguyên liệu làm măng chua yêu cầu phải là măng có màu xanh pha chút màu vàng đất, rễ măng phiếm màu trắng, thân măng kiên cố, cầm không dính tay.

Đặc biệt còn phải chú ý độ khô của muối, nếu muối có độ ẩm càng cao thì chất lượng càng kém, khó bảo quản. Măng khô cũng lấy măng làm nguyên liệu chủ yếu, lột vỏ, rửa sạch, rồi đem luộc vài lần cho đến khi nước hết đục, xắt mỏng rồi đem phơi nắng đến khi măng có màu vàng óng, từng phiến giòn nộn. Mặc dù gọi là măng khô nhưng không phải chỉ là món phụ, hơn nữa độ dinh dưỡng của nó có giá trị tương đương với thuốc. Đỗ Vĩ Minh quyết định mỗi thứ làm một ít, trong nhà còn hơn nửa sọt măng, làm thí nghiệm trước một chút, nếu làm tốt sẽ lên núi đào thêm măng.

Măng chua dễ làm hơn, rửa sạch măng, cắt lấy phần đầu non, dùng nước muối nấu chín, sau đó sấy khô trên vỉ nướng. Chuyện vỉ nướng khiến Đỗ Vĩ Minh cân nhắc một phen, cuối cùng nhờ Vương Vô lên trần mời thợ rèn đúc một tấm sắt, nhân tiện mua mười cân muối. Măng chín thì bỏ lên tấm sắt xào, phải chú ý canh chừng lửa. Cuối cùng rắc thêm muối đều cả hai mặt là được.

Còn măng khô thì đầu tiên phải lột hết vỏ rồi chùng thật nóng, không cần ướp thêm gia vị gì, tiếp theo vớt ra ngâm trong nước sạch, sau đó ép thành từng phiến rồi mang hong khô là được. Cả nhà bận rộn năm ngày, cuối cùng làm ra mẻ măng chua và măng khô đầu tiên.

Trong thời gian đó, Đỗ Vĩ Minh vẫn bảo Vương Vô lên núi hái măng, còn mình và Chu Văn ở nhà làm măng. Măng trên núi hầu như đã bị Vương Vô đào hết một nửa thì bị Đỗ Vĩ Minh chặn lại, phải giữ lại một ít để nó lớn, sang năm có thể tiếp tục thu hoạch, phải có ý thức bảo vệ môi trường, còn măng không biết tiêu thụ thế nào, làm nhiều bán không hết thì khổ, không biết để ăn đến ngày tháng năm nào a.

Ba người ngày đêm bận rộn, muối được nửa kho măng. Hơn hai mươi ngày, mỗi ngày đều ăn măng, Đỗ Vĩ Minh bây giờ nhìn thấy măng đều cảm thấy muốn ới, cho dù là thịt rừng ăn nhiều cũng sẽ ngán. Măng chua đã làm xong không thể phơi nắng quá lâu, xếp thành từng lớp vào bình gốm đặt vào kho. Măng khô được ép rất tốt, chờ thời tiết tốt có thể mang ra phơi nắng.

Làm rất nhiều măng, nhưng về phần tiêu thụ, Đỗ Vĩ Minh còn chưa tính toán. Măng chua có thể ăn vào những ngày nóng, có thể nấu canh, như canh măng chua bí đao chẳng hạn. Hiện tại măng mới bắt đầu đem bán, có lẽ sức tiêu thụ cũng không nhiều, nếu để đến những ngày nắng nóng, phỏng chừng sinh ý tốt hơn. Còn măng khô có thể để lâu hơn, đến mùa thu hoặc mùa đông bán cũng thích hợp. Trước mắt cứ tồn măng khô ở đó, thêm đoạn thời gian mới tính tiếp.

Tranh thủ thời gian rảnh rỗi, ba người cùng đi Bình Phước trấn. Sắp đến mùa nóng, mua một ít vải mỏng may quần áo, thuận tiện ghé xem tình hình tiêu thụ xà phòng và dầu ô liu thế nào. Vương Võ phải trông xe bò, nên không đi theo. Chu Văn và Đỗ Vĩ Minh đi đến cửa hàng của Phòng trưởng quầy trước, xem xét một chút, ba mươi bộ xà phòng lúc trước bán cũng gần hết, xà phòng chỉ còn hai cục, dầu ô liu thì còn mười bình, kết toán tiền hàng, tổng cộng 1840 văn, trừ đi hoa hồng của Phòng trưởng quầy thì còn 1656 văn.

Đỗ Vĩ Minh đem giấu một quan tiền vào áo, cầm 656 văn còn lại đi mua đồ dùng linh tinh. Hẹn Phòng trưởng quầy hai ngày sau sẽ đưa thêm xà phòng, bây giờ trời nóng, nhu cầu xà dầu ô liu cũng giảm. Xem ra phải nghĩ biện pháp khác.

Hai người đến tiệm vải mua ít vải, Đỗ Vĩ Minh chọn khúc vải bông màu xám, mua hai khúc vải màu xanh thẫm cho Vương Võ và Chu Văn, quần áo mùa hè dùng ít vải, chỉ hết 100 văn. Kỳ thật, Đỗ Vĩ Minh đối với tơ lụa chẳng có chút hứng thú nào, quần áo hiện đại đa số đều may từ vải bông, ở đây vải bông giá rẻ, hợp với tâm tư của Đỗ Vĩ Minh.

Lúc đi dạo đến phố tây, nhìn đến một cửa hàng bán sơn phấn, Đỗ Vĩ Minh liền cố ý đi vào nhìn một chút. Trong cửa hàng đều là khách hàng nữ, hai đại nam nhân đi vào liền có hơi kì quái, Đỗ Vĩ Minh ở trong cửa hàng dạo qua một vòng, cũng phát hiện tình huống, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, đổ mắt kéo Chu Văn nhanh ra khỏi cửa hàng.

Ở lại trấn ăn cơm trưa, Vương Võ vẫn trông coi xe bò, Đỗ Vĩ Minh cùng Chu Văn đi ăn cơm, không đi Thiên Hương lâu mà đến một sạp mì nhỏ. Mì đều là tự làm, không giống loại mì ở hiện đại, Đỗ Vĩ Minh ăn một bát, liếc thấy sức ăn Chu Văn lớn hơn mình, phỏng chừng một chén không đủ, nên gọi hai bát cho hắn. Mì không tiện mang theo, nên mua cho Vương Võ hai cái bánh nướng.

Trên đường trở về, Vương Võ đánh xe, Chu Văn và Đỗ Vĩ Minh an vị trên xe nói chuyện phiếm.

“Thiếu gia, lúc nãy cậu vào tiệm bán sơn phấn làm gì thế?”

“Không có gì, thấy mới mẻ liền vào nhìn một chút thôi mà.”

Đỗ Vĩ Minh đã hoàn toàn mất cảm giác với việc hai người họ lúc nào cũng gọi hắn là thiếu gia, cũng hết cách, khuyên nhiều lần không có hiệu quả, sửa cũng không được. Đỗ Vĩ Minh lẳng lặng ngồi im không nói, như là đang tự hỏi điều gì. Chu Văn thấy vậy, cũng im lặng theo.

21. Chương 21: Tưới Nước

Thừa dịp buổi sáng thời tiết mát mẻ, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn, Vương Võ cùng ra ruộng quan sát, ngô lớn không tệ, cà phê lá đã rụng dần. Nhưng lúa thì không được tốt như vậy, Đỗ Vĩ Minh cũng không thể nói chính xác nguyên nhân cụ thể. Trước kia mặc dù trải qua cuộc sống ở nông thôn, nhưng chủ yếu cũng chỉ hỗ trợ linh tinh, đây là lần đầu tiên tự canh tác nhiều ruộng như vậy. Đỗ Vĩ Minh quỳ rạp trên mặt đất nhìn nhìn, bốc lên ít đất, phỏng chừng là đất không đủ nước.

Đầu mùa xuân là lúc mưa nhiều, nhưng mấy ngày nay chỉ hạ hai trận mưa, hơn nữa đều là mưa nhỏ, lập tức bốc hơi, đất cũng không ướt chút nào. Đỗ Vĩ Minh cân nhắc, chỉ có thể tưới nước, dặn dò Chu Văn và Vương Võ trông ruộng, Đỗ Vĩ Minh đến nhà thợ mộc, lần này trực tiếp đặt một trăm hộp gỗ nhỏ. Còn nhờ hắn hỗ trợ làm hai cái thùng nước.

Miêu tả đại khái hình dạng thùng nước với thợ mộc, kỳ thật cũng tương tự thùng gỗ, khác biệt chính là có thêm quai xách, thợ mộc đáp ứng sau hai ngày liền mang qua cho hắn.

Bạc hà trồng trước nhà cũng sinh trưởng bình thường, chỉ có hai cây do không thích ứng nên đã chết, còn lại đều sinh trưởng tốt. Các khóm hoa xung quanh đã cao đến hai ba tấc, lúc mua cũng không để ý là hạt giống gì, mỗi loại đều mua một ít, đại khái hẳn có dạ lai hương, hoa hồ điệp, bởi vì còn chưa nở hoa nên không thể xác định.

Mỗi buổi sáng, Đỗ Vĩ Minh đều tưới nước cho hoa, mai một tới mùa hè còn phải tưới ngày hai lần. Mấy chục cây ô liu trồng ở sau nhà cũng không tẻ, không xuất hiện tình huống không thích ứng khí hậu

Đỗ Vĩ Minh cầm vải đi qua nhà trưởng thôn, nhờ Trương thẩm may quần áo.

“Nhị Cầu Tử, lại đây, mau ngồi xuống.”

“Ta lại qua làm phiền Trương thẩm, gần đây trời nóng, muốn nhờ người may giúp ta mấy bộ quần áo mùa hè.”

22. Chương 22

“Người lại coi mình là người ngoài rồi, may quần áo có gì phiền, lại đây ta đo quần áo cho, hình như lại cao thêm rồi.”

Trong khoảng thời gian này, Đỗ Vĩ Minh cao lên không ít, thân thể gầy nhom giờ đã biến mất, hiện tại cũng có da có thịt. Trương đại thẩm giúp Đỗ Vĩ Minh đo đạc, còn số đo của Chu Văn và Vương Võ, Trương đại thẩm đã có từ lần trước, không cần phải đo lại. Cùng Trương đại thẩm nói chuyện một chốc, Đỗ Vĩ Minh mới trở về nhà.

Bữa trưa, đồ ăn đơn giản hơn, nấu cháo, làm thêm mấy cái bánh bột ngô, lại xào thêm một đĩa rau. Hiện tại, cơm nước đều do Đỗ Vĩ Minh lo liệu, Chu Văn và Vương Võ ăn cũng không nhiều, để họ nấu lại không hợp khẩu vị, nên Đỗ Vĩ Minh phải tự mình ra tay.

Cơm trưa gần nấu xong, hai người cũng đã trở lại, thay quần áo liền vào ăn cơm. Ăn xong, Chu Văn dọn dẹp bàn, cầm chén đi rửa. Ba người ngồi nói chuyện phiếm tiêu thực.

“Thiếu gia, ta thấy hoa màu có chút không ổn.”

“Đúng vậy, ta cũng mới phát hiện, có lẽ là gần đây không có trận mưa nào, ta đã qua nhà thợ mộc, nhờ hắn hỗ trợ làm hai cái bình tưới nước, chờ hoàn thành chúng ta sẽ bắt tay vào tưới nước.”

“Ừ, ngoài ruộng có chút cỏ dại, nghỉ trưa xong phải đi nhổ cỏ.”

“Trong nhà có một cái xô nhỏ, sáng ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu tưới nước.”

Ngày hôm sau, ba người ra ruộng tưới nước, bởi vì chỉ có một cái xô, Đỗ Vĩ Minh liền xách theo hai cái thùng nước trong nhà, cầm thêm hai cái gáo, Vương Võ có sức lớn, phái hắn đi bờ sông xách nước, đổ vào thùng lớn, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn mỗi người cầm một cái gáo, khom lưng tưới nước xung quanh. May mà ba mẫu ruộng cách bờ sông cũng không xa, nhưng còn bảy mẫu ở phía sau thì hơi phiền. Buổi sáng, Đỗ Vĩ Minh tưới nước ruộng lúa trước. Suốt cả buổi chỉ mới tưới được nửa mẫu ruộng, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy thất lực như mỗi đến mức không đứng thẳng được.

Lúc tưới nước cũng phải chú ý, lúa mới ở giai đoạn mạ non, nên chỉ được tưới ở phần rễ, một lần cũng không được tưới nhiều nước, không thì cây mạ sẽ bị úng. Ba người về nhà ăn cơm trưa rồi ngủ nghỉ một chút. Buổi chiều tiếp tục làm, tốn hết hai ngày mới tưới xong ba mẫu ruộng.

Thợ mộc đem thùng nước qua, còn một trăm cái hộp nhỏ vài ngày nữa mới xong. Có thùng nước nên năng suất được đẩy nhanh, Đỗ Vĩ Minh chỉ huy Vương Võ làm một cái đòn gánh, đi ra sông gánh nước về ruộng, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn phụ trách tưới nước. Đây chỉ là phương pháp đơn giản nhất, Đỗ Vĩ Minh cũng muốn cải tiến. Cách tốt nhất chính là đào mương, nhưng hiện tại đã trồng hoa màu, chuyện này cũng chỉ có thể gác lại.

Mấy ngày này, mỗi nhà đều gánh nước tưới ruộng. Mười mẫu ruộng của Đỗ Vĩ Minh đều được tưới qua một lần, nhưng mẫu ruộng được tưới đầu tiên lại bắt đầu khô hạn. Không có cách nào, mấy ngày nay thời tiết oi bức, trời vẫn không đổ mưa, ruộng đất tưới không được vài ngày lại khô hạn, điều duy nhất có thể làm chính là tiếp tục tưới nước.

Phòng chường quầy nhờ người đi nhắn với Đỗ Vĩ Minh, bảo hắn mau chóng giao thêm xà phòng, Đỗ Vĩ Minh lúc này mới nhớ tới, mấy ngày nay vội vàng tưới nước, nên đã quên mất việc bảo. Đỗ Vĩ Minh kêu Vương Võ đánh xe bò đi lên trấn trên, trước đưa mười lăm bộ xà phòng và dầu ô liu cho Phòng chường quầy, số còn lại vài ngày nữa sẽ đưa qua sau, thuận tiện mua thêm bình sứ nhỏ.

Đỗ Vĩ Minh dặn Vương Võ đi mua hai bao tỏi khoai tây và khoai lang về. Ngày hôm sau, lại sai Vương Võ và Chu Văn tiếp tục tưới nước, mình thì đi làm xà phòng. Cũng may đã có kinh nghiệm, làm một hồi liền thuần thục, đem khuôn đi hong khô. Xà phòng sau khi làm xong không thể tiếp xúc với ánh sáng mặt trời. Đỗ Vĩ Minh đem xà phòng đặt ở nơi thoáng gió, chờ nó khô tự nhiên.

Giấy giới thiệu sản phẩm lần này phải tự mình viết. Lúc trước có Cảnh Nguyên, đều do hắn viết, Đỗ Vĩ Minh ở bên cạnh nhìn là được. May mà mấy ngày trước cũng không hề bận nhiều việc, mỗi buổi tối đều luyện chữ, chữ hắn bây giờ tuy không đẹp lắm, nhưng vẫn là có thể đọc ra được. Đỗ Vĩ Minh lấy ra giấy giới thiệu lần trước Cảnh Nguyên lưu lại, nhìn đó sao chép. Ai, nếu có Cảnh Nguyên ở đây thì tốt rồi, chữ của Cảnh Nguyên rất đẹp a. Cũng không biết Cảnh Nguyên hiện tại thế nào, đi rồi lâu như vậy cũng không gửi tin tức. Vết thương trên người hắn chắc cũng đã lành.

Vào những buổi tối yên tĩnh, Đỗ Vĩ Minh thường nhớ tới Cảnh Nguyên, kỳ thật hai người đã sống chung lâu như vậy, có người bầu bạn là chuyện hạnh phúc nhất, tuy rằng từ đầu không có ý đem Cảnh Nguyên lưu lại, đối với thương tích trên người hắn có hơi sợ hãi, nhưng đã quen với việc hai người cùng nhau ăn cơm, làm việc, viết chữ, chơi cờ, bây giờ chỉ còn một người làm hắn chưa thể thích ứng được.

Tuy hiện tại có Chu Văn và Vương Võ, nhưng cảm giác lại không giống. Chu Văn và Vương Võ đối hắn cũng không phải bằng hữu, tuy rằng mình chưa bao giờ xem bọn họ là người hầu, nhưng trong lòng biết rõ, bọn họ và Cảnh Nguyên hoàn toàn không giống nhau. Cảnh Nguyên tuy ít nói, nhưng hai người ở chung rất hòa hợp. Lúc lễ mừng năm mới, hắn rất nhớ chị hai, tâm tình không tốt. Cảnh Nguyên cũng không nói nhiều, chỉ nghĩ cách an ủi hắn, cùng hắn nói chuyện phiếm, chơi cờ.

23. Chương 23: Suy Đoán

Trời vẫn không theo kỳ vọng của mọi người mà cho mưa xuống, thời tiết ngược lại càng ngày càng nóng, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy không thể cứ ngồi chờ chết, trải qua nhiều ngày lo lắng, Đỗ Vĩ Minh quyết định xới bỏ hai ruộng lúa phía sau thay bằng khoai tây và khoai lang.

Nước trong sông đã chậm rãi vơi dần, nếu trời vẫn không mưa thì hoa màu sẽ không sống được. Khoai tây và khoai lang thì khác, khả năng sinh tồn cao hơn, hiện tại trong nhà có nhiều đất, lúa lại cần tưới nước nhiều, không chắc có thể kiên trì tới khi mưa xuống.

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn và Vương Võ chuẩn bị đem mạ lúa nhỏ hết, lưu lại cho trâu ăn, sau đó xới đất trồng khoai tây và khoai lang. Vương Võ và Chu Văn thật không hiểu nổi.

“Thiếu gia, người đừng lo lắng trời không mưa a, ta và Vương Võ sẽ chịu khó một chút, tưới nhiều nước, bây giờ mà nhỏ lên thì rất uống.”

Wương Võ đứng bên cạnh liềm mạ gặt đầu.

“Các người không cần lo, đem hai mẫu ruộng này xới lên, trồng khoai tây và khoai lang đi. Có lẽ thời tiết sẽ thay đổi.”

Chu Văn và Vương Võ khuyên thật lâu, Đỗ Vĩ Minh vẫn không để tâm, Vương Võ là người thẳng tính, tức giận đến mức không cùng Đỗ Vĩ Minh nói chuyện vài ngày. Chu Văn lại là người có tâm nhãn, tuy thiếu

gia tuổi không lớn, nhưng làm việc có trật tự, làm vậy hẳn là có chủ ý. Hai người nghe theo lời Đỗ Vĩ Minh, cùng nhau gặt bỏ lúa, Vương Võ vừa cắt vừa giặt, đôi mắt đều đỏ lên. Lúa đang sinh trưởng tốt, có gì phải gặt bỏ?

Ba người nhanh chóng gặt hết lúa, đồng thời xới đất một lần nữa, trồng khoai tây và khoai lang xuống. Lần trước khi Vương Võ lên trấn trên, đã mua hai bao lớn khoai tây và khoai lang, đem khoai cắt thành khối, phải đảm bảo mỗi khối có từ hai đến ba mắt mầm. Xong xuôi, Vương Võ gánh nước tưới hai mẫu ruộng.

Đỗ Vĩ Minh sai Vương Võ lên núi săn mồi, hắn và Chu Văn cùng nhau thu hoạch những thứ đã có thể ăn được, rau xanh, cải thìa, rau hẹ, vân vân. Nhìn đến những khóm hoa trước cửa, có lẽ cũng không sống nổi, cần rằng đào hết lên.

“Thiếu gia, người bình thường không phải thích những khóm hoa này nhất sao, sao lại bỏ hết đi?”

“Chu Văn, người đừng hỏi, buổi tối ta sẽ nói cho người biết, bây giờ phải lo nhổ hết hoa này lên đã.”

Đỗ Vĩ Minh kiên quyết nhổ hoa, trồng khoai tây. Chính mình ở nhà nấu cơm, thừa dịp trời chưa tối, sai Chu Văn đi ra sau thôn hái ít rau dại, cắt thêm cỏ cho bò. Vương Võ săn được hai con thỏ, hai con gà rừng, Chu Văn cũng đào không ít rau dại và cỏ trở về. Buổi tối ăn cơm, Đỗ Vĩ Minh đem hai người giữ lại.

“Ta biết các người thắc mắc tại sao ta lại nhổ hết lúa trồng khoai tây, ta cảm thấy vài ngày nữa trời sẽ biến đổi.”

“Biến đổi? Sao lại như vậy?”

“Các người nhớ lại xem từ khi nhập xuân tới giờ, trời đã mưa trận nào chưa?”

Hai người nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Bình thường vào mùa hè đều có mưa, nhưng mà năm nay chỉ có hai trận mưa nhỏ, đất còn chưa tưới ướt. Chúng ta mỗi ngày đều gánh nước sông tưới ruộng, các người có chú ý không, nước sông đã giảm rất nhiều.”

Hai người cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là như vậy.

“Ta nghĩ nếu cứ tiếp tục như thế, mấy ngày nữa nước sông sẽ khô cạn. Đến lúc đó lúa sẽ không sống nổi.”

Đỗ Vĩ Minh không nói tiếp, hai người đều hiểu được.

“Thiếu gia, hay chúng ta đem chuyện này nói với trưởng thôn.”

“Ta cũng định thế, ngày mai chúng ta cùng lên trấn trên một chuyến, khi trở về sẽ bàn chuyện này cùng trưởng thôn. Các người ngày mai dậy sớm một chút, sau khi ăn xong điểm tâm sẽ xuất phát.”

Sáng sớm ba người đã xuất phát đi Bình Phước trấn, Đỗ Vĩ Minh lần này mang theo một quan tiền, đến cửa hàng của Phòng chưởng quầy giao 50 bộ xà phòng. 17 bộ lần trước đã bán hết, còn bán được 5 bình dầu oliu, tổng cộng 760 văn, khấu trừ tiền của Phòng chưởng quầy, còn lại 684 văn. Đỗ Vĩ Minh mua 20 cái bình gốm to, mua thêm mười cân muối và một ít vật dụng hàng ngày, tổng cộng 150 văn. Còn đặt làm 50 cái bình sứ nhỏ, thanh toán hết 200 văn. Đỗ Vĩ Minh để Vương Võ đem đồ vật lên xe, cầm tiền cùng Chu Văn đi đến cửa hàng bán gạo.

Gạo lứt 10 văn một cân, Đỗ Vĩ Minh cẩn rằng mua 100 cân gạo lứt. Một quan tiền kia đều dùng để mua gạo. Lại đi chợ rau mua hai sọt khoai tây cộng thêm một sọt khoai lang, tốn 150 văn. Đỗ Vĩ Minh đến tiệm vải mua chút vải dẫu, vải bố loại rẻ tiền, không có hoa văn.

Trên xe bò đầy ắp đồ, ba người đánh xe về nhà. Đỗ Vĩ Minh gọi Vương Võ đi tưới nước cho khoai tây vừa trồng trước cửa. Còn gánh thêm mấy thùng nước, đổ đầy hai mươi cái bình lớn vừa mua, cất ở nhà kho, khoai tây và khoai lang cũng để ở đó, gạo lứt không thể đặt ở nhà kho, Đỗ Vĩ Minh sai hai người đem gạo lứt chia làm hai phần. Cất dưới giường của mình một nửa, còn có một nửa thì giấu dưới giường Chu Văn và Vương Võ. Hai người tuy không hiểu vì sao phải làm như vậy, nhưng vẫn làm theo lời của Đỗ Vĩ Minh.

Đỗ Vĩ Minh không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, hắn nhớ trước đây cũng từng gặp qua hạn hán, nhưng lần đó cũng không đặc biệt nghiêm trọng, chính phủ có chi ngân sách phân phát cho các nơi gặp hạn hán, mọi người đồng lòng hợp lực, cuối cùng cũng vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng ở nơi này, hiện tại sống

vẫn còn nước, hẳn không biết phán đoán của mình có chính xác không, chỉ có thể cố gắng hết sức. Hy vọng dự đoán của mình là sai lầm, có thể hai ngày nữa trời sẽ mưa.

Đỗ Vĩ Minh kêu Vương Võ xử lý con mồi hôm nay sẵn được, buổi tối ăn một ít, phần còn lại đều làm thịt muối. Quyết định mua cung quả nhiên chính xác. Vương Võ dùng trúc chuốt thành mũi tên, phối hợp với cung rất tốt. Chu Văn cắt cỏ cho bò ăn, xong lại đi nấu cơm, Đỗ Vĩ Minh thì qua nhà trưởng thôn.

Trên đường, Đỗ Vĩ Minh cân nhắc nên nói chuyện này với trưởng thôn thế nào, bây giờ khuyên thôn dân gạt bỏ lúa để trồng khoai tây và khoai lang, nếu cuối cùng hạn hán không tới, lỗi của mình sẽ rất lớn, nói không chừng còn có thể bị đưa vào đại lao. Nhưng nếu không nói, đến lúc mọi người biết sẽ trách cứ hẳn, trong lòng Đỗ Vĩ Minh thập phần mâu thuẫn.

Đỗ Vĩ Minh đến nhà trưởng thôn, mọi người đều có ở nhà.

“Nhị Cầu Tử đến đây a, đã ăn cơm chiều chưa, nếu chưa thì cứ ở lại đây ăn cơm.”

“Đại thẩm, không cần, Chu Văn đã nấu cơm ở nhà. Ta tìm trưởng thôn bá bá nói chút chuyện thôi.”

Trưởng thôn nghe thấy lời Đỗ Vĩ Minh liền đi tới, Đỗ Vĩ Minh nói muốn một mình thỉnh giáo thôn trưởng mấy vấn đề, trưởng thôn liền đưa hẳn vào buồng trong.

“Thôn trưởng, trời không mưa đã lâu, ruộng đồng hoa màu sắp chịu không nổi nữa.”

“Đúng vậy, tình huống năm nay thật sự kì quái, lâu như vậy mà trời vẫn không mưa.”

Đỗ Vĩ Minh tỏ vẻ lo lắng, hỏi trưởng thôn nên làm thế nào. Thôn trưởng cũng trầm mặc, kỳ thật hẳn đã nửa đời làm nông dân, thôn trưởng hiểu được thời tiết năm nay rất kì quái, sợ là sẽ có thiên tai, nhưng hẳn cũng không có cách nào.

Đỗ Vĩ Minh nói với trưởng thôn, một vài mẫu đất trong nhà mình đã đổi sang trồng khoai tây, nếu thôn dân lo lắng, trước mắt chỉ thay đổi trồng ở một vài mẫu đất. Kế tiếp nói về chuyện nước sông, lượng nước của cả thôn đều dựa vào con sông này, nhưng nước sông đã chậm rãi vơi bớt, không biết tiếp theo phải làm gì.

Thôn trưởng lại trầm mặc, hẳn biết điều Đỗ Vĩ Minh nói là chính xác, nhưng không biết nên truyền đạt lại cho thôn dân thế nào. Đỗ Vĩ Minh sau khi nói xong suy nghĩ của mình liền im lặng, dù sao bản thân đã làm hết khả năng, sự việc tiếp theo bản thân cũng không thể quản.

Bán trâu

Từ nhà trưởng thôn đi ra, mặt trời đã gần xuống núi. Nhìn trời đã trễ nên Đỗ Vĩ Minh liền về nhà. Sau khi ăn xong bữa tối, Đỗ Vĩ Minh giữ Chu Văn và Vương Võ lại, thông báo quyết định của mình.

“Chu Văn, Vương Võ, ngày mai chúng ta lên trấn trên bán trâu.”

“Tại sao a?”

“Sao phải làm vậy?”

Hai người đồng thời hô lên, Vương Võ kích động đến mức nhảy dựng lên.

“Ta đoán nước sông nhiều nhất chỉ có thể duy trì một tháng, nhưng nếu mọi người tưới nước ngày càng nhiều, hẳn trời lại không cho mưa xuống thì có lẽ chỉ được hơn nửa tháng.”

Thời tiết mỗi lúc một nóng hơn, nước bốc hơi mỗi lúc một nhanh. Cho nên trời càng nóng thì càng cần mưa xuống tưới nước cho hoa màu, do trời không mưa nên mọi người đều tự gánh nước để tưới. Mấy ngày gần đây mưa thật sự quá ít, lượng nước sông cũng giảm bớt rõ rệt, vì vậy nếu thôn dân vẫn không điều tiết việc sử dụng nước, thì sông khô cạn là điều chắc chắn.

“Mặc dù chúng ta đã trữ một ít nước, nhưng chủ yếu dùng cho việc ăn uống. Nếu thật sự gặp hạn hán, đầu tiên phải bảo vệ người chứ không phải trâu.”

Còn nguyên nhân cuối cùng, nếu thật sự có thiên tai, trâu trong nhà là vật quý giá. Vốn trong thôn không nhiều nhà có trâu, chỉ có hai ba hộ, nhà trưởng thôn kể bên là một. Lần trước mua trâu, thôn dân không

biết có bao nhiêu người hâm mộ, chỉ trở sau lưng hắn. Đỗ Vĩ Minh đều nói do trong nhà có biểu ca đến, vay tiền của hắn để mua, nhưng vẫn có nhiều người chú ý. Nếu thật sự có thiên tai, ai quan tâm là người có trâu hay không, người đói thì việc gì cũng dám làm.

Chu Văn và Vương Võ cúi đầu không nói.

“Chúng ta thừa dịp bây giờ chưa hạn hán, đem trâu bán trước, nếu không có thiên tai thì tốt, qua một thời gian thì lại mua về.”

Nhưng nếu như đợi có thiên tai mới bán, có lẽ cũng chẳng đáng mấy đồng, nhiều khi còn không ai mua, còn bị người ta cướp trâu.

Ba người đi Bình Phước trấn, lần này khi xuất môn, Đỗ Vĩ Minh ngồi ở bên ngoài xe, trên người không mang theo gì, phía sau xe thì được bọc một tầng vải dầu. Đợi đến Bình Phước trấn, Đỗ Vĩ Minh cố ý quan sát một chút, mọi người ở trấn vẫn lui tới như trước, không có tình huống gì đặc biệt. Hy vọng là do mình lo lắng thái quá. Đỗ Vĩ Minh đem khế bán trâu đến nhà phú hộ mà hắn đã mua. Nói ý định bán trâu với người hầu trong nhà, người hầu bảo hắn chờ, phải đi mời chủ nhân ra.

Chủ nhà đối với việc Đỗ Vĩ Minh mua trâu vẫn còn ấn tượng, lúc ấy đưa trẻ này và biểu ca hắn cùng nhau đến mua trâu, biểu ca hắn lúc ấy còn dò hỏi rất nhiều việc, dù sao mua trâu cũng là chuyện lớn, nhưng trâu vừa mua không bao lâu sao đã muốn bán.

“Tiểu huynh đệ, người vì sao bán trâu a?”

24. Chương 24

Đỗ Vĩ Minh đã sớm nghĩ ra lý do: “Bởi vì gần đây thân thể không khỏe, cần tiền chữa bệnh, hết cách nên mới phải đem trâu đi bán.”

Lý do này cũng có thể chấp nhận, chủ nhà lắc lư thân hình mập mạp, đi quanh trâu nhìn hai vòng, con trâu này mua về cũng được chăm sóc tốt, coi như khỏe mạnh.

“Được rồi, sáu quan tiền.”

Lúc mua tốn hết sáu quan rưỡi, bây giờ lỗ mất 500.

“Ông chủ, trâu này ta vốn không muốn bán, nhưng bởi vì thân thể không khỏe, không có biện pháp mới phải bán. Ngài xem ta còn tuổi nhỏ, mai mốt xem bệnh không biết tốn bao nhiêu tiền, ngài coi như làm việc thiện, trả ta sáu quan rưỡi đi.”

Ông chủ vẫn không đồng ý, Đỗ Vĩ Minh kỳ kèo mãi, Vương Võ đứng bên cạnh tức giận muốn nhào lên đánh người. Cuối cùng hai bên đồng ý giá 6 quan 300 văn tiền. Đỗ Vĩ Minh đi theo tổng quản lấy tiền, ba người liền rời khỏi.

“Thiếu gia, người tại sao không cho ta nói. Con trâu này không chỉ đáng giá như thế, tại sao chúng ta chỉ lấy nhiều đó.”

“Vương Võ, người đừng xúc động, được rồi, mau đẩy xe, chúng ta đi mua vài thứ, chờ về nhà ta sẽ giải thích.”

Vương Võ còn muốn nói, Chu Văn bên cạnh khuyên ngăn. Chu Văn và Vương Võ đi cửa hàng gạo mua gạo, Vương Võ ở bên ngoài chờ. Lúc bọn họ đang mua gạo, Vương Võ lên đi một lúc liền trở về.

Đỗ Vĩ Minh lần này lại mua 100 cân gạo lứt, còn mua chút bột ngô. Cũng không dám mua nhiều do sợ bị chú ý. Nhờ chủ quán chia thành 10 bao. Tổng cộng hết 1 quan 100 văn. Chu Văn thực sự không hiểu được suy nghĩ của hắn. Sau khi rời khỏi đem gạo và mì đều đặt ở trên xe, Đỗ Vĩ Minh lại đến cửa hàng thuốc. Đỗ Vĩ Minh nói có hơi nhức đầu, mời lang trung bốc ít thuốc. Lang trung bắt mạch cho Đỗ Vĩ Minh, thấy cũng không phải bệnh nặng, liền viết phương thuốc, nói hắn cầm tiền đi lấy thuốc. Chẩn bệnh và hốt thuốc

hết 40 văn. Lúc bốc thuốc Đỗ Vĩ Minh còn lấy thêm một ít ngư hoàng, kinh giới, bạc hà, kim ngân hoa, hoắc hương đẳng, còn đặc biệt mua vài bao thương thuật, hùng hoàng. Lại tốn 40 văn.

Đỗ Vĩ Minh lại đi mua một ít vải dầu, còn dặn Chu Văn mua riêng một túi vôi, việc nhiều nên có chút trễ. Chắt đồ lên trên xe, đầu tiên Đỗ Vĩ Minh lột một tấm vải dầu xuống sàn xe, bày tất cả bình sứ vừa mua được trên đó. Lôi hết thuốc ra, dùng vải dầu bọc lại, xong xuôi ba người liền về nhà.

Trên đường, Đỗ Vĩ Minh dặn hai người, lát nữa hấn sẽ giả vờ bị bệnh, về đến thôn có ai hỏi thì trả lời như thế.

Còn cách thôn khoảng chừng một dặm, Đỗ Vĩ Minh nằm xuống xe, trên người đắp một cái chăn mỏng. Vào thôn không bao lâu, liền đụng phải vợ của bác thợ mộc, là một bà tám trong thôn.

“Nhị Cầu Tử à, người bị sao vậy?”

“Thím à, ta cảm thấy được có chút không thoải mái nên lên trấn trên khám bệnh.”

Thầy thuốc trong thôn hơn 10 ngày nay đã đi thăm con gái, nghe nói là con hấn có thai, nên nhờ hấn đến chăm sóc. Hiện tại người trong thôn sinh bệnh chỉ có thể đi Bình Phước trấn bốc thuốc.

“Ừa, trâu nhà người đâu?”

“Ôi, không dám dối gạt thím, trâu này là do ta vay tiền biểu ca mua. Mấy ngày trước biểu ca ta có việc đã rời đi. Do mấy ngày nay thấy trong người không khỏe, hôm nay đi lên trấn chẩn bệnh, lang trung tiên sinh nói muốn chữa bệnh cần tốn nhiều tiền. Không có biện pháp chỉ có thể bán trâu, xem bệnh quan trọng hơn.”

“Nhị Cầu Tử à, người cũng nên cẩn thận, hai tên người hầu nhà người có chiều cổ người tốt không?”

“Không phải, không phải, là cơ thể ta không tốt. Mấy hôm trước cảm lạnh, cũng không để ý, nghĩ tuổi trẻ hấn là không có việc gì, ai biết bệnh càng ngày càng nặng, chuyện này cũng phải nhờ Chu Văn đưa ta đi chữa bệnh.”

Thời tiết thì nóng, Đỗ Vĩ Minh còn đắp thêm cái chăn nên trên mặt đỏ rực, còn chảy nhiều mồ hôi, hấn nói chuyện có chút hữu khí vô lực, đúng là bộ dạng sinh bệnh.

Vợ bác thợ mộc quan tâm nói Đỗ Vĩ Minh nên nghỉ ngơi nhiều, có khó khăn thì cứ nói với bà con dân làng, rồi cất bước rời đi. Trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn, cước bộ nhẹ nhàng, nhìn qua, phỏng chừng chuyện Đỗ Vĩ Minh sinh bệnh chốc nữa cả thôn đều biết. Thời gian trước, Đỗ Vĩ Minh mua trâu, sửa nhà còn có thêm hai người hầu, hồi xưa gia cảnh hấn cũng không tốt, người trong thôn đều biết, người hầu tuy là cường mua cường bán, nhưng dù sao cũng là người hầu. Từ sau khi biểu ca của hấn đến, gia cảnh nhà hấn khá lên nhiều. Vài ngày trước nghe nói biểu ca hấn có việc phải rời đi, xem đi, hiện tại không ai chăm sóc quả nhiên liền đổ bệnh.

Đỗ Vĩ Minh quay lại xe nằm, bảo Vương Võ mau về nhà, cả người hấn nóng sắp không chịu nổi. Trở về nhà, Đỗ Vĩ Minh dặn Vương Võ đem những thứ trên xe chất vào nhà kho, từ từ tính. Nói Chu Văn đi sắc thuốc, mình thì nằm ở trên giường giả bệnh.

Quả nhiên không bao lâu, Trương đại thẩm đã tới.

“Nhị Cầu Tử à, ta nghe người ta nói người bị bệnh, hiện tại thế nào rồi?”

Đỗ Vĩ Minh cẩn thận ngồi dậy. “Thím, không phải bệnh gì nặng, chỉ là thời gian trước làm việc mệt mỏi, buổi tối không chú ý liền cảm lạnh. Vừa lúc Lí đại phu không có trong thôn, nghĩ không chuyện gì nên cũng không đi khám, sáng nay ngủ dậy liền thấy đầu đau không chịu được, nên đi trấn trên tìm lang trung, đã hốt thuốc, uống vài ngày sẽ khỏi.”

“Ta nghe nói người mang trâu đi bán?”

“Đúng vậy, trâu này vốn do ta mượn tiền biểu ca mua. Nhưng trong nhà không còn tiền, xem bệnh mua thuốc, không có cách nào nên đem trâu đi bán.”

“Ôi~.”

Trương đại thẩm ngồi nói chuyện một chốc, bảo Đỗ Vĩ Minh cẩn thận, có chuyện gì thì nói Chu Văn hoặc Vương Vô sang nhà tìm nàng. Dặn dò hẩn nghỉ ngơi cho tốt.

Đến giờ cơm, Đỗ Vĩ Minh nói Chu Văn ra ngoài đóng cửa lại.

“Phù~ Cuối cùng cũng có thể thở.”

“Đúng nha, thiếu gia, người nằm trên giường cả ngày rồi.”

“Đành chịu thôi.”

Chu Văn dọn đồ ăn ra, hôm nay bận rộn cả ngày nên chỉ làm vài món đơn giản, cháo với dưa muối, còn nướng mấy cái bánh ngô. Trên bàn cơm không có chuyện gì phải giấu, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Vương Vô, lát nữa huynh dời giường ta ra, ở dưới đó đào một cái hầm.”

“Vì sao a, thiếu gia?”

“Cất lương thực.”

Dùng xong cơm chiều, ba người hợp lực đem giường chuyển qua một bên, đào một cái hầm hai thước bên dưới. Dưới giường Đỗ Vĩ Minh có 50 cân gạo lứt, đem luôn 50 cân dưới giường Chu Văn Vương Vô lại đây. Bên ngoài bao gạo bọc một tầng vải dầu. Sai Chu Văn đem túi vải hôm nay mua lại đây. Dùng vải bố ngắt vải chét bên ngoài bao gạo, làm cho vải dầu dính chặt vào bao. Sau đó lấp đất lại, dùng chân giẫm mạnh. Sai Vương Vô đem đất thừa ra chỗ những cây ô liu ở vườn sau.

Chuyển giường về vị trí cũ, nhìn sơ không có gì khác biệt. Ba người làm việc cả ngày, trời lại nóng, cửa thì không dám mở, trên người đều là mồ hôi. Đỗ Vĩ Minh dặn hai người về phòng cũng đào hầm dưới giường, giấu năm bao gạo vừa mua hôm nay. Còn lại năm bao, Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một lúc, đem bốn bao đến nhà kho. Còn một bao và túi bột ngô thì để lại nhà bếp.

Đỗ Vĩ Minh nấu nước chuẩn bị rửa mặt, Chu Văn và Vương Vô sau khi đào hầm xong cũng lại lấy nước rửa mặt rồi đi nghỉ ngơi. Đỗ Vĩ Minh một mình ở lại trong phòng, đem hũ tiền ra đếm lại. Trong nhà còn một quan tiền, hôm nay thêm tiền bán trâu, tổng cộng là sáu quan tiền. Lấy 500 văn đặt vào hũ, còn lại đều giấu trong đồng quần áo cũ, Đỗ Vĩ Minh đem tiền giấu kĩ.

25. Chương 25: Khô Cạn

Hai ngày nay Đỗ Vĩ Minh chỉ ru rú trong nhà, hẩn hiện tại vẫn đang giả bệnh. Vương Vô rảnh rỗi liền lên núi săn thú, Chu Văn thì không cần phải chăm sóc trâu nữa, chỉ đi hái rau dại và tưới nước, trong nhà vẫn nuôi thỏ và gà, đây chính là lương thực dự trữ, bây giờ chưa thể giết.

Thôn trường sai con cả của hẩn đến thông báo với Đỗ Vĩ Minh, buổi chiều tập hợp ở mảnh đất trống hiến tế lần trước, Đỗ Vĩ Minh đồng ý. Khi Đỗ Vĩ Minh đến nơi, thôn dân đã đến đông đúc, Đỗ Vĩ Minh đứng ở phía sau, Chu Văn cũng ở bên cạnh.

Chờ thôn dân đến đầy đủ, thôn trường đi ra phía trước.

“Mọi người làm ơn im lặng một chút, hôm nay gọi tất cả mọi người tới đây là muốn bàn về vấn đề nước sông.”

Vừa nói đến đây, phía dưới liền nhao nhao cả lên. Mọi người trong thôn cũng thấy được nước sông càng ngày càng ít, nhưng hoa màu đều cần tưới nước, tất cả mọi người đều phớt lờ, tiếp tục tưới nước, hiện tại nước sông cũng không còn nhiều.

“Từ khi nhập xuân đến nay trời mưa rất ít, hiện tại đang là thời gian sinh trưởng của hoa màu, mọi người đều muốn tưới nước, nhưng hôm qua ta đã nhìn qua, nếu vẫn tiếp tục sử dụng nước như vậy, trời lại không mưa, phỏng chừng nửa tháng nữa nước sông sẽ cạn.”

“Thôn trưởng, vậy hần nói phải làm sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, trời không đổ mưa, chúng ta làm sao bây giờ a!”

Thôn dân mỗi người một câu, trưởng thôn muốn đáp cũng không chen vào được.

“Mọi người im lặng, hôm nay ta cũng muốn bàn vấn đề này. Ta đề nghị mọi người nên đổi sang trồng khoai tây.”

“Lúa nhà ta đang trong thời gian sinh trưởng, bây giờ kêu gặt bỏ để trồng khoai tây, ta đây sẽ mệt chết...”

“Hôm nay chỉ muốn nhắc nhở mọi người, nếu trời vẫn không mưa, lúa của mọi người cũng không thu hoạch được. Các người tự mình suy nghĩ đi.”

Cuộc họp cuối cùng vẫn không giải quyết được gì, thôn dân tốp năm tốp ba vừa thảo luận vừa rời đi. Đỗ Vĩ Minh vốn đứng phía sau, trong suốt thời gian họp cũng không lên tiếng, cùng Chu Văn về nhà.

Trên đường gặp phải Trương đại thẩm, “Nhị Cẩu Tử à, bệnh của ngươi đã đỡ chưa?”

“Cảm ơn thím quan tâm, đã tốt hơn nhiều.”

Nói đến nước sông, tất cả mọi người không hẹn mà cùng lắc đầu. Tán dóc thêm vài câu rồi liền tan.

Ngày hôm sau, trong thôn có vài hộ bắt đầu gánh nước. Sau khi đổ đầy lu vại trong nhà, tiếp tục trữ thêm vài bình nhỏ. Đỗ Vĩ Minh không nói gì, để Chu Văn lấy nước tưới cho cây ô liu và khoai tây. Cây ngô và hoa màu khác đều gác lại. Có vài thôn dân còn thậm tệ hơn, vẫn tiếp tục tưới nước cho đồng ruộng, bọn họ không nghĩ đến dù có tưới nhiều thế nào hoa màu cũng không lớn nhanh được.

Một vài thôn dân khác lại nghe theo lời trưởng thôn đi mua khoai tây về trồng, cũng không sửa tất cả, nhiều nhất chỉ trồng một hai mẫu đất.

Đỗ Vĩ Minh vẫn không nói gì, ngoài mặt vẫn giả vờ bệnh, sai Chu Văn đi trấn trên một lần, mua chút ngư hoàng, hoắc hương đẳng và một số thuốc linh tinh khác. Hần hiện tại chỉ có thể nằm trên giường từ ngày nay qua ngày khác. Chu Văn đã thu hoạch tất cả những thứ có thể ăn được ngoài ruộng về, rau xanh thì làm dưa muối, rau họ, cải thìa và vắn vắn đều để ở chỗ râm mát, mỗi ngày vẩy một ít nước, cũng có thể lưu trữ vài ngày.

Mấy ngày nay, thành quả đi săn của Vương Võ thật không tồi, vài con thỏ hoang và gà rừng. Cùng vài hộ săn bắn trong thôn bắt được một con heo rừng, Đỗ Vĩ Minh đem đại bộ phận gà rừng và thỏ hoang làm thành thịt muối và thịt xông khói, như vậy có thể để lâu một chút. Lợn rừng do ba hộ săn được, Đỗ Vĩ Minh được chia một cái chân sau, ngoài ra còn có lòng lợn các thứ, còn lại do hai nhà kia tự phân. Lấy ít một chút, tránh cho mọi người đều mất hứng. Đỗ Vĩ Minh nói Vương Võ cắt một ít thịt mang tặng cho nhà trưởng thôn, còn lại thì để dành. Chỉ ăn một phần nhỏ, phần còn lại vẫn làm thành thịt muối.

Nước sông ngày một giảm bớt, thôn dân không dám tiếp tục tưới nước, nhưng hằng ngày vẫn phải dùng nước sinh hoạt, nước sông vẫn không ngừng rút xuống, hiện tại đã có thể nhìn thấy lòng sông.

Mấy ngày nay, người trong thôn đều đến tìm trưởng thôn, muốn trưởng thôn lên nha môn tìm cách giải quyết. Thôn trưởng cũng không có biện pháp, cùng mọi người nói vài câu để họ đi tìm những người đức cao vọng trọng trong thôn thương lượng. Thương lượng đến thương lượng đi cũng không có kết quả, cuối cùng đành phải hai người cùng trưởng thôn lên nha môn nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, trưởng thôn cùng một tú tài và một lão trưởng bối xuất phát lên nha môn. Thôn dân đều chờ đợi trong lo lắng, Đỗ Vĩ Minh vẫn để cho Vương Võ lên núi săn thú, Chu Văn thì lên núi hái ít rau dại.

Đến lúc mặt trời xuống núi, thôn trưởng bọn họ đã trở lại, vài thôn dân đều đứng ở cổng thôn chờ. Vừa thấy thôn trưởng trở về đều vây quanh hỏi han.

“Thôn trưởng, họ nói như thế nào?”

“Họ nói gì ... có cách giải quyết hay không?”

Thôn trường lắc đầu. Hóa ra mấy thôn phụ cận cũng gặp tình huống tương tự, mùa xuân năm nay trời mưa ít, làm cho nước sông đều khô cạn, đều phải người đến nha môn, nhưng mà bọn họ ngay cả mặt Huyện lệnh còn chưa thấy được. Chờ ở cửa nha môn một lúc lâu, cũng đứt ít tiền cho nha dịch đi thông báo, nhưng Huyện lệnh vẫn không ra mặt.

“Trần trên chẳng lẽ có nước?”

“Đúng vậy, có phải trần trên có nước hay không, cho nên bọn họ mới không lo lắng.”

Mọi người tỏ vẻ bất mãn với Huyện lệnh, nhưng cũng đành chịu, trưởng thôn dặn mọi người tiết kiệm nước để dùng cho sinh hoạt, ruộng đồng tạm thời không tưới nữa. Thôn dân nhao nhao nói chuyện một lúc liền tan. Đỗ Vĩ Minh mới đến lúc sau, nghe nói trưởng thôn đã trở về, hắn cũng chạy tới nhìn một chút.

Cho dù thôn dân đã tiết kiệm nước tới đa, nhưng nước sông vẫn không thể tránh khỏi khô cạn. Đỗ Vĩ Minh thấy hiện tại nên tìm một nguồn nước khác, ngồi chờ mưa xuống là không thể.

Thật ra trong thôn cũng có vài người có ý nghĩ này, cùng thôn trưởng thương lượng một chút, quyết định để mười thiếu niên trong thôn đi tìm nước. Nhà trưởng thôn phái ra người con cả, Trương Đại Trụ. Có vài người cũng xung phong tham gia, Đỗ Vĩ Minh cũng phái Vương Vô tham gia.

Mọi nhà đều chuẩn bị lương khô ngày mai xuất phát. Buổi tối, Đỗ Vĩ Minh gọi riêng Vương Vô vào dặn dò.

“Vương Vô, ngày mai xuất phát đi tìm nguồn nước, người trên đường cẩn thận, có thể hỗ trợ thì hỗ trợ, nếu tới ngày thứ ba các người vẫn không tìm thấy thì phải trở về ngay.”

Bọn họ lần này là đi sâu núi tìm nước, ở đó có thứ gì thì không ai biết rõ, nghe nói trước kia có một con hổ. Tìm nguồn nước là việc cấp bách, nhưng là tánh mạng vẫn quan trọng hơn.

Đỗ Vĩ Minh dặn Vương Vô nhất định phải cẩn thận, để Chu Văn đi nhóm củi, chuẩn bị lương khô cho Vương Vô. Đỗ Vĩ Minh kêu Chu Văn đi làm bánh bột ngô. Còn hắn lấy ra thịt heo hai ngày trước, cắt thành lát, ướp thêm muối, tiêu. Chờ gia vị ngấm liền đem ra nướng khô lần trước, lấy một cái vỉ sắt, quét một tầng dầu lên đó, đặt thịt heo lên nướng. Đáng ra Đỗ Vĩ Minh muốn làm thịt muối, cuối cùng lại thay đổi làm thịt nướng. Đỗ Vĩ Minh nướng nhiều thịt, gấp ra bát để nguội, ngày mai sẽ bọc một tầng vải dầu đưa cho Vương Vô.

“Hiện tại trời nóng, thứ này nhiều nhất chỉ để được hai ngày, ngày mốt nhất định phải ăn hết. Bánh ngô thì để được lâu hơn, người vừa đi vừa tìm thêm xem trên đường có thứ gì ăn được, hoa quả dại cũng được. An toàn quan trọng nhất, nhất định phải bình an trở về.”

Mang theo cỡ 20 cái bánh bột ngô, dùng bình gốm đựng nước, miệng bình dùng vải bó làm thành nắp đáy. Để Vương Vô mang theo cung tiễn, buổi tối vót thêm tên tre, để phòng ngừa vạn nhất.

Sáng sớm, Đỗ Vĩ Minh liền rời giường làm điểm tâm, trong lòng Đỗ Vĩ Minh chưa từng xem Chu Văn và Vương Vô là hạ nhân. Tuy rằng bọn họ với mình cũng không thể xem là bằng hữu, nhưng có thể xem như người nhà. Vương Vô lần này đi ra ngoài tìm nguồn nước, không biết sẽ gặp khó khăn gì, đành chịu, chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân.

Vương Vô ăn một bữa sáng phong phú, Đỗ Vĩ Minh làm nhiều đồ ăn. Trong giỏ trúc đã đặt thức ăn và nước, cung tiễn đeo ở trên người, tên tre cũng cắm trong giỏ trúc. Ba người nói chuyện một lát, Đỗ Vĩ Minh dặn đi dặn lại, nếu tới ngày thứ ba vẫn không tìm thấy nguồn nước nhất định phải quay về ngay. Vương Vô cũng dặn Chu Văn nhiều việc, phải chiếu cố tốt thiếu gia.

Người trong thôn đều đi tiễn, mang theo chờ đợi của mọi người, các trai tráng xuất phát. Đỗ Vĩ Minh không đi tiễn, hắn sợ ly biệt, lúc Cảnh Nguyên rời đi hắn cũng không dám tiễn.

26. Chương 26: Nguồn

Lần này trong thôn tổng cộng có hơn mười thanh niên cùng xuất phát, vốn kế hoạch là mười người, sau lại có thêm người báo danh, chọn 15 thanh niên thân thể khỏe mạnh, tính cách trầm ổn từ trong thôn, đội ngũ càng ngày càng lớn.

Những ngày chờ đợi có vẻ đặc biệt lê thê, ngày đầu tiên Đỗ Vĩ Minh không có biến hóa gì lớn, mang theo Chu Văn, hai người nên làm cái gì thì làm cái đó, xúc đất, làm côm. Nước sông đã đặc biệt ít, hơn nữa nước gần đáy sông mang theo bùn không sạch sẽ, Đỗ Vĩ Minh đã không còn dùng nước sông làm côm. Khi đến thời gian mọi người lấy nước sẽ phải Chu Văn cũng đi múc nước, nước lấy về đặt ở một bên chờ lắng, ngay buổi tối tưới lên đất.

Ban ngày không dám tưới, thôn dân hiện tại không ai dám tiếp tục dùng nước sông tưới đất, nước uống nhà mình đã sắp không còn, nào dám lãng phí thêm nữa. Đỗ Vĩ Minh để Chu Văn buổi tối lấy nước tưới cho khối đất trước cửa. Thứ nhất nước không nhiều lắm, thứ hai nếu như bị người thấy có thể nói là nước tắm. Hiện tại nước đều phải dùng tiết kiệm, nước sau khi tắm rửa hay rửa mặt vân vân, Đỗ Vĩ Minh đi ra sau nhà tưới cho cây ô liu, những ... bảo này bối khả phải cẩn thận hầu hạ.

Nước tích trữ đã bắt đầu sử dụng đến, bởi vì không rõ tình huống, Đỗ Vĩ Minh hiện tại cũng không dám tiêu tiền như nước, kỳ thực cũng dự định nếu không được thì rời đi, thế nhưng vào tình huống này rời đi dù sao cũng không cam lòng, đang vừa mới đặt chân, nếu như rời đi, con đường phía trước còn chưa biết thế nào, rời đi rồi trở về, nhưng đồ bên này khẳng định sẽ không giữ lại cho người. Chờ một chút xem đã, không còn cách nào mới rời đi.

Ngày thứ hai, Đỗ Vĩ Minh ở trong lòng càng không ngừng nói thầm, Vương Vô hiện tại đã tìm được nguồn nước chưa, cùng Chu Văn thảo luận hai câu. Cả ngày trôi qua bình thường, chỉ là khi làm việc thì có chút thất thần.

Tối ngày thứ ba, Đỗ Vĩ Minh sáng sớm rời giường cảm thấy mắt phải cứ nháy suốt, tục ngữ nói “mắt trái máy tài, mắt phải máy tai”, như vậy không phải dấu hiệu tốt gì.

“Chu Văn, người giúp ta làm bữa samg, ăn xong côm chúng ta đi sang nhà trưởng thôn bên cạnh hỏi thăm một chút.”

Chu Văn nấu cháo, ăn với rau muối, hai người côm nước xong cùng đến nhà trưởng thôn.

Lúc này trong nhà trưởng thôn đã có vài thôn dân, mọi người đang ở đó thất chủ bát thiết thảo luận, đơn giản là người sao còn chưa trở về, lúc nào thì có thể trở về, trên đường liệu có gặp phải nguy hiểm gì không. Đỗ Vĩ Minh ở bên cạnh nghe một hồi, kỳ thực cũng không có tin tức gì có giá trị.

Xem ra phải đợi, cách duy nhất hiện nay chỉ có đợi. Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn cáo từ, hai người không về nhà, mà là đi đến ruộng, hiện tại chính là thời gian hoa màu sinh trưởng, ánh mặt trời sung túc, đáng tiếc thiếu hơi ẩm. Lá cây ngô đã có chút héo úa, lúa cũng ngã trái ngã phải, nếu như không được tưới thêm nước, ngày hôm nay khẳng định không hoa màu nào sống nổi.

Đối với việc đám người Vương Vô lần này đi ra ngoài tìm nguồn nước, Đỗ Vĩ Minh rất để tâm. Nếu như không tìm được nguồn nước thì làm sao bây giờ? Ngồi đợi ông trời cho mưa chăng? Vấn đề khô hạn ở hiện đại cũng không có biện pháp hoàn toàn giải quyết, huống chi là ở cổ đại điều kiện kỹ thuật gì cũng không có. Đỗ Vĩ Minh trong lòng liên tục tự hỏi, xem ra còn phải ngẫm lại cách khác.

Dạo qua ruộng một vòng trở về, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn hai người làm bữa trưa rồi ăn, hai người quyết định đến sau núi xem thử có thể nhặt chút rau dại gì đó, thuận tiện chờ xem đám Vương Vô ngày hôm nay có thể trở về không.

Hai người đổi quần áo mỏng nhẹ, Chu Văn đeo giỏ trúc, đổ đầy nước vào bình nhỏ, chuẩn bị công cụ, hai người xuất phát về phía sau núi. Mặt trời chiếu thẳng xuống khiến hai người chẳng bao lâu liền đổ một thân mồ hôi, trên đường không có nhiều bóng râm, cố gắng men theo bóng cây mà đi, đến khi lên núi không không đỡ, trên núi có nhiều cây cối hơn, đương nhiên cũng có nhiều muỗi hơn. Đi qua một đoạn đường phát hiện mã xỉ hiện.

Mã xỉ hiện vốn là rau sam, là một loại rau dại thông thường nhất, bởi vì sức sống của rau sam rất mạnh, sở dĩ có người gọi nó như vậy là vì lá rau giống hình răng ngựa. Ngồi xổm xuống đào thật nhiều, đến khi được hơn nửa giỏ hai người mới ngừng tay. Để giỏ mã xỉ hiện xuống, bình nước ra, hai người uống nước nghỉ ngơi.

27. Chương 27

“Thiếu gia, người nói đám Vương Vô hôm nay có thể trở về không?”

“Ta cũng không biết, theo như dự tính trước đó, chắc là đi hai ngày sẽ trở về.”

“Ồi, cũng không biết bọn họ giờ ra sao, có tìm được nguồn nước nào không?”

Kỳ thực đây là nghi vấn của mỗi người, thế nhưng không ai có thể giải đáp, chỉ đành chờ bọn họ trở về mới biết được.

“Thiếu gia, nếu như bọn họ không có tìm được nguồn nước thì làm sao bây giờ?”

“Cứ xem tình hình thế nào, xe đến trước núi ắt có đường, tóm lại sẽ nghĩ ra cách.”

Ngồi một lúc, Đỗ Vĩ Minh đã bị cắn ra mấy nốt cứng cứng, phỏng chừng là bị con sâu gì cắn, ngứa không chịu nổi. Đỗ Vĩ Minh tưởng niệm nước xít côn trùng, còn có thuốc bôi chống muỗi vân vân. Thời gian này kiếp trước chính là đặc biệt mời gọi côn trùng, mùa hè cùng mọi người ra ngoài, người khác không sao, mình thì sưng vù, chị gái cười gọi là “nhang muỗi di động”, có hán, còn tốt hơn cả đốt nhang muỗi. Nghĩ đến chị, Đỗ Vĩ Minh trong lòng cũng có chút lo lắng, không biết chị đã hết đau lòng chưa, tiếp nhận chuyện mình đã mất. Nét mặt không khỏi có chút bi thống.

Chu Văn thấy nốt sưng trên tay Đỗ Vĩ Minh, vội vàng nói nên về nhà, Đỗ Vĩ Minh lắc đầu bảo không cần, nhỏ ra ít nước lên vết sưng.

“Thiếu gia, người sao lại bôi nước bọt lên đó?”

“Vết đốt phỏng chừng qua hai ngày sẽ hết, nước bọt có tác dụng tiêu độc, chúng ta đợi thêm một chút hẵng về.”

Hai người một mực ở trên núi đợi đến khi mặt trời xuống núi, cũng không thấy ai. Không có cách nào, chỉ đành về nhà trước. Sau khi về nhà Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đi rửa rau sam, tối nay sẽ làm bánh rau áp chảo.

Hái xong lá bạc hà ở trước phòng thì trở về, hoa cỏ ở cửa bọn họ ngoại trừ thổ đậu, thì chỉ giữ lại hai mươi mấy khóm bạc hà, là vì mình thích dùng chúng ngâm trà. Dùng lá bạc hà vắt ra nước nhỏ vào mấy nốt sưng, lập tức có thể cảm thụ được cảm giác thanh mát, qua một lúc thì không còn thấy ngứa nữa.

“Chu Văn, tối nay làm đồ ngon cho người, đảm bảo người chưa từng ăn qua.”

Đem rau sam rửa sạch cắt nhỏ, thêm dầu và muối vào. Bột ngô nặn thành mặt bánh, đem rau sam cắt nhỏ trải lên mặt bánh, gấp lại gấp mép, cho vào trong nồi, trong nồi quét một tầng dầu ô liu, chờ bánh bột chín, lại cắt thành từng góc từng góc, sau đó, cho nước tương trộn tỏi giã vào, cuốn ở bên trong, bánh rau áp chảo thơm ngào ngạt thế là xong.

Lại lấy một ít nấm làm cánh trứng nấm, đây là bữa tối của hai người. Bánh rau áp chảo làm không ít, dùng chén lớn đựng vào giữa, mỗi người một bát canh trứng nấm. Chu Văn cầm chén bát đặt lên bàn, cùng nhau ngồi xuống ăn.

Mỗi người cầm trong tay một cái bánh rau áp chảo, Chu Văn ăn không ngẩng đầu lên. Đỗ Vĩ Minh thì từng ngụm từng ngụm từ từ ăn hết.

“Thiếu gia, bánh rau áp chảo ăn ngon thật, ngon hơn so với bánh bột ngô bình thường nhiều.”

“Đó là đương nhiên, nếu như có bột mì trắng thì còn ngon hơn, chờ sau này có điều kiện, chúng ta sẽ dùng bột mì trắng làm bánh.”

“Đi theo thiếu gia thật tốt, trước đây ta chưa từng ăn bánh bột ngô ngon như vậy.”

Chu Văn sau khi đến nơi này cũng không nhắc lại kinh lịch trước đây, chỉ nói dỗi vài câu, Đỗ Vĩ Minh chỉ biết là nhà hắn gặp họa, người nhà đã chết, chỉ còn lại một mình hắn, còn lại thì cái gì cũng không kể. Phỏng chừng là chỗ thương tâm của hắn, Đỗ Vĩ Minh cũng không chủ động đi hỏi.

Đỗ Vĩ Minh hai cái ăn bánh rau áp chảo và một chén canh cũng đủ no, Chu Văn tối nay ăn không ít, tổng cộng tám bánh bột ngô, hắn một hơi ăn hết ba, sau đó nghỉ lại nhịn xuống chỉ ăn thêm một cái nữa, canh cũng uống hết. Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đem hai cái bánh bột ngô còn lại trong bát để ở ngoài, hiện tại trời nóng, để trong ngăn tủ dễ bị hỏng.

Buổi tối nằm ở trên giường, Đỗ Vĩ Minh lật qua lật lại hay ngủ không được, ngực luôn lo lắng, không biết tình huống thế nào đã qua ba ngày, còn chưa trở về. Suy nghĩ dần đó đến tận khi trời sáng mới ngủ nổi.

Lại qua hai ngày, tới ngày thứ sáu thì Đỗ Vĩ Minh có chút nóng lòng. Lẽ ra ngày hôm nay thế nào cũng nên trở về rồi, theo kế hoạch ban đầu, ngày thứ ba nếu như vẫn chưa tìm được nguồn nước thì phải quay lại. Nếu như quay lại từ ngày thứ ba, ngày hôm nay chắc chắn đã trở về.

Một ngày một đêm cảm thấy đặc biệt dài đằng đặc, đợi đến khi mặt trời xuống núi cũng không có ai trở về, Đỗ Vĩ Minh đứng ngồi không yên, lời Chu Văn cùng đến nhà trưởng thôn. Nhà trưởng thôn lúc này thật sự náo nhiệt, mọi người đều vây quanh trưởng thôn.

“Trưởng thôn, sao lúc này còn chưa có người trở về?”

“Phải nha, lẽ ra theo đạo lý ngày hôm nay thế nào cũng nên trở về rồi.”

“không phải trên đường gặp phải chuyện gì chứ.”

“chúng ta chưa từng đi qua phía sau núi, trước đây nghe nói có dã thú, hay là đụng phải.”

Người một lời, ta một câu, thôn dân vây quanh trưởng thôn, trưởng thôn không có cơ hội mở miệng nói gì.

“Mọi người yên lặng một chút, hãy nghe ta nói, hiện tại tình huống thế nào ta cũng không biết. Theo kế hoạch ban đầu thì ngày hôm nay đã nên trở về, có thể là trên đường gặp phải chuyện gì phải dừng lại, qua hai ngày chắc là có thể trở về. Mọi người trước tiên đừng lo lắng, trở lại chờ thêm một chút.”

“Con ta còn chưa trở về ta có thể không lo lắng sao, người bảo ta trở về chờ thế nào, vạn nhất thực sự gặp phải chuyện gì, ta cũng không muốn sống.”

Phụ nhân trong thôn lại bắt đầu kêu khóc, trưởng thôn cũng đau đầu.

“Đại thẩm tử, con ta cũng đi, ta cũng lo lắng mà, thế nhưng hiện tại trời đã tối rồi, người bảo ta đi đâu tìm người cho người. Nếu không như vậy, đợi đến trưa mai còn không thấy, chúng ta sẽ phải những người này đi tìm. Người thấy được chưa?”

Mọi người nghe có lý, cũng khuyên bảo phụ nhân, vây quanh thảo luận nửa ngày, phát hiện cũng chỉ có thể làm như thế. Đỗ Vĩ Minh không nói được một lời đứng ở một bên, trong lòng lo lắng vạn phần, không phải thật sự gặp dã thú chứ. Sẽ không, sẽ không, hắn là chỉ là trên đường ngừng lại, có thể ngày mai sẽ về.

Tối nay, phỏng chừng nhà có thanh niên ra ngoài trong thôn đều không ngủ ngon, cực kì lo lắng.

Thời gian chờ đợi dài đằng đặc mà bất đắc dĩ, Đỗ Vĩ Minh từ sáng sớm rời giường đến lúc ăn cơm chiều xong vẫn đi lại phòng trong, nội tâm nôn nóng bất an. Chu Văn đã đi ra ngoài thôn nhìn hai lần, vẫn không ai trở về, trưởng thôn cũng sốt ruột, đang tổ chức nhân thủ, chuẩn bị sau giờ Ngọ nếu còn không có người trở về sẽ ra ngoài tìm.

Đỗ Vĩ Minh cũng muốn tham gia, Chu Văn sống chết không chịu. Vương Vô đã đi bảy ngày còn chưa trở về, nếu như Đỗ Vĩ Minh cũng đi, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra vậy thì không có biện pháp ăn nói. Vô công của Vương Vô rất không tệ, hắn là không có gì vấn đề lớn, thế nhưng lại không thể nói cho thiếu gia những ... điều này. Chu Văn ngực cũng có chút gấp, thế nhưng theo lý giải của hắn về Vương Vô thì sẽ

không có gì vấn đề lớn. Vương Vô tuy rằng tính tình có hơi gấp gáp, thế nhưng làm âm vệ, công phu thể nào cũng sẽ không đến mức có chuyện. Thấy thiếu gia gấp thành như vậy, Chu Văn cũng muốn nói cho hắn.

Đỗ Vĩ Minh đến chỗ trưởng thôn báo danh muốn tham gia, bị trưởng thôn bác bỏ vì tuổi quá nhỏ. Chọn ra mấy nông dân thân thể khỏe mạnh trong thôn, còn có mấy thanh niên lần trước bị từ chối không cho đi, trưởng thôn vốn định tự mình đi, con của hắn cũng chưa về nhà. Bị mọi người ngăn trở, cuối cùng quyết định để Vương thợ săn dẫn đầu. Vương thợ săn lần trước đã muốn đi, lại vừa lúc thân thể có hơi không khỏe, hắn bình thường lên núi săn thú, rất cuộc tương đối hiểu biết về phía sau núi, để hắn dẫn đội không ai hợp hơn. Mười người chờ xuất phát, mọi người ở bên cạnh cẩn thận dặn dò, có người đang len lén lau nước mắt.

Sau giờ ngo, nhóm thanh niên xuất phát lần đầu không thấy trở về, nhóm thứ hai xuất phát theo ước định. Mọi người đưa đến ngoài thôn, mãi cho đến khi bóng dáng của bọn họ ra khỏi tầm nhìn mới quay về thôn.

Nước sông ngày hôm nay rất cuộc chính thức khô cạn, hiện tại đáy sông chỉ có một chút bùn nhão. Tất cả mọi người đều tiết kiệm giữ nước lại, dùng nước phải cực kì cẩn thận, Đỗ Vĩ Minh nghĩ may mắn đem trâu bán đi, chỗ nước còn lại ước chừng còn có thể dùng một tháng, chỉ để nước uống và làm cơm. Hiện tại ngay cả rửa mặt cũng chỉ dùng một tẹo nước, nếu như vẫn còn trâu, nước dùng trong một ngày cũng không ít, may là đã bán.

Mặt trời xuống núi, Chu Văn đang nhóm lửa làm cơm, Đỗ Vĩ Minh ở cửa rửa rau, phát hiện ngoài thôn hình như có một đội người đang bước qua đây.

“Chu Văn, ngoài kia hình như có người, ta đi xem, người làm cơm trước.”

Đỗ Vĩ Minh nói xong bỏ lại rau trong tay chạy vội ra ngoài, Chu Văn cho thêm một khúc củi lớn vào trong lò, đem lửa giảm nhỏ, cũng đi ra cửa xem.

Đi đầu chính là Vương thợ săn buổi chiều vừa mới xuất phát, đã có nhiều thôn dân đi ra. Trưởng thôn cũng tới.

“Vương đại ca, người tìm được chưa?”

“Trưởng thôn, mau tìm người đi thỉnh đại phu tới, có ba người bị thương.”

Đỗ Vĩ Minh nghe nói như thế trong lòng căng thẳng, quả nhiên phát hiện Vương Vô được người công trên lưng, trưởng thôn chỉ huy trước tiên công người về nhà, Vương Vô được đặt lên giường.

“Vương Vô, Vương Vô ”

Vương Vô một chút phản ứng cũng không có, y phục trên người hắn có chỗ đã bị xé rách, trên quần áo mang theo vết máu loang lổ, mơ hồ còn có thể thấy da thịt bên trong.

Mọi người vây quanh một bên, Đỗ Vĩ Minh để Chu Văn khuyên mọi người ra ngoài.

“Chu Văn, người đun nước nóng trước. Đun nhiều một chút.”

“Vâng, thiếu gia.”

Đỗ Vĩ Minh về phòng tìm thuốc, chính là thuốc lần trước Cảnh Nguyên thụ thương lưu lại còn chưa dùng hết. Đỗ Vĩ Minh cẩn thận cởi y phục trên người Vương Vô, không khỏi bị vết thương trước mắt dọa sợ.

Trên người Vương Vô có vết cào rõ ràng, chắc chắn là do dã thú lưu lại. Quan trọng là vai và cánh tay phải có hai mảng tím lớn, đã có chút hư thối. Trên vết thương có ít thảo dược, thế nhưng hình như không có tác dụng.

Đỗ Vĩ Minh trước tiên lau sạch thảo dược trên người hắn, Chu Văn bưng nước nóng tới, Đỗ Vĩ Minh pha thêm nước lạnh vào, dưới sự giúp đỡ của Chu Văn, cuối cùng cũng thanh lý xong vết thương, bôi thuốc mới lên. Đắp chắn lại.

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đi đun cháo, bên trong cho một chút gạo trắng, định đun cháo gạo trắng.

Lấy nước muốn đun cho Vương Vô, phát hiện miệng hắn ngậm rất chặt, không có cách nào, Đỗ Vĩ Minh tìm một cái thìa đun cho hắn. Nước rót vào thế nhưng lại chảy ra một nửa.

Bên kia còn có hai người bệnh cũng được đưa về nhà, trưởng thôn vội vàng cho người lấy xe bò nhà hắt lên trần trên mời đại phu. Dặn người nhất định phải mời được đại phu về, ôi, nếu như có Lí đại phu thì tốt rồi.

22 người còn lại cũng khỏe, chỉ có 12 người nhóm đầu tiên trên mặt có uể oải khó có thể che giấu, dặn đám thanh niên này về nhà nghỉ ngơi trước, có chuyện gì chờ ngày mai rồi nói. Ngày hôm nay phải quan tâm đến ba người bị thương trước.

Đại Trụ đi tới nhà Đỗ Vĩ Minh.

“Lý Nhị, Vương Võ thế nào rồi.” Tuy rằng Đỗ Vĩ Minh sửa lại tên thành Lý Vĩ Minh, thế nhưng đám người cùng thế hệ đã quen gọi hắn là Lý Nhị.

“Không biết, đã lau người cho hắn, đắp được, cụ thể thì phải chờ đại phu nhìn rồi mới biết được.”

“Vương Võ là vì cứu ta mới bị thương, nếu có chuyện thì phải làm sao bây giờ. ”

“Sẽ không sao, không sao.” Đỗ Vĩ Minh vẽ mặt kiên quyết nói.

Trái chờ phải phán cuối cùng cũng mời được đại phu tới.

“Đại phu người mau nhìn giúp, đây là làm sao vậy?”

Đại phu ngồi vào chỗ của mình, sau khi bắt mạch và tỉ mỉ kiểm tra thương thế trên người Vương Võ, “Đây là bị loài thú nào cào bị thương?”

“Đại phu, là bị sói cào.”

Vết thương trên vai và trên tay có chút hư thối, “Trước hết cần cắt hết những ... chỗ thịt thối, bằng không khó mà giữ mạng.”

Lúc trước sơ cứu xử lý thương tích cũng không tệ lắm, đại phu để lại kim sang được, viết phương thuốc. Bảo đám Đỗ Vĩ Minh loại bỏ hết thịt thối đi, hắt đến chỗ hai người bệnh khác xem trước, chờ một chút sẽ trở lại nhìn.

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đốt một đồng lửa, tiểu đao hơ qua trên lửa, Đỗ Vĩ Minh và Đại Trụ hai người đè chặt Vương Võ, Chu Văn phụ trách cắt bỏ thịt thối. Tròng diện có chút huyết tinh, Chu Văn làm một hồi lâu mới thanh trừ hết thịt thối, trong lúc đó Vương Võ đau không nhịn được, bắt đầu giãy dụa, hai người lao lực đè chặt cuối cùng cũng hoàn thành. Chỗ bị thương sâu nhất đã mơ hồ có thể thấy đầu khớp xương, máu cứ chảy ra. Phải chanh chong rắc kim sang được lên, lại dùng vải sạch băng lại.

Đến khi bọn hắn đã làm được kha khá, đại phu trở về nhìn một chút.”Phương thuốc thì các người phái người theo ta trở về bốc thuốc, đây là người có thương thế nặng nhất, buổi tối sẽ sốt cao, cần cẩn thận trông nom.”

Đại Trụ đi theo đại phu bốc thuốc, Đỗ Vĩ Minh muốn trả thù lao, hắn kiên quyết không chịu, chờ sau rồi nói.

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn bưng cháo gạo trắng đã đun tới, đợi nguội thì đút cho Vương Võ. Không nghĩ ra phải dùng thìa cho ăn thế nào, không có cách nào, chỉ đành để Chu Văn hỗ trợ bóp miệng, xúc cháo cho vào trong miệng, cuối cùng cũng bón được một chén cháo nhỏ.

Chu Văn bảo Đỗ Vĩ Minh đi nghỉ ngơi trước, mình trông Vương Võ là được, Đỗ Vĩ Minh thật sự mệt không chịu nổi, dặn Chu Văn chăm sóc Vương Võ, nếu nóng lên thì nhất định phải tới gọi hắn, mình thì đi nghỉ ngơi trước, chờ một chút lại đối với Chu Văn.

Nửa đêm, Vương Võ quả nhiên nóng lên. Cả khuôn mặt đỏ lên như mông khỉ, trên người cũng không khá hơn, Chu Văn dùng nước lạnh lau cho hắn một hồi cũng không có hiệu quả, đang phải đi sang phòng gọi Đỗ Vĩ Minh.

“Thiếu gia, thiếu gia, người tỉnh, Vương Võ nóng lên rồi.”

Đỗ Vĩ Minh bật người từ trên giường, mặc quần áo sang gian phòng bên cạnh nhìn Vương Võ. Vương Võ lúc này đã cực kỳ nóng.”Chu Văn người đi lấy chậu nước lạnh tới, cùng với hai chiếc khăn sạch.”

Mức nước, hai chiếc khăn thay phiên đắp lên trán, thế nhưng lại không có hiệu quả. Đỗ Vĩ Minh nghĩ tới khi còn bé phát sốt, chị không có cách nào thường dùng cồn lau lên người, cuối cùng hết nóng. Ở đây không có cồn, nhưng có lẽ có rượu đế. Trong nhà chỉ có rượu gạo để nấu cơm, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn qua nhà trưởng thôn hỏi xem có rượu đế không, mình thì tiếp tục đổi khăn cho hần.

Cuối cùng cũng tìm được một bình rượu đế ở chỗ Vương thợ săn. Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ lấy khăn cẩn thận sắp rượu để chà lau nhưng nơi Vương Võ không bị thương, toàn thân lau một lần. Chần trên người, khăn trên trán cũng liên tục thay đổi, cuối cùng đến hừng đông mới hết nóng.

“Chu Văn, người đi xem thử Đại Trụ nhà bên cạnh đã trở về chưa, thuốc đã bốc chưa?”

“Vâng, thiếu gia, ta đi nhìn xem.”

Khi Chu Văn tới Đại Trụ còn chưa trở về, đêm hôm qua tiền đại phu trở về trên trán, đường đêm khó đi, ban ngày qua lại cũng cần hai ba canh giờ, đừng nói đến buổi tối.

Chu Văn và Trương đại thẩm nói chuyện một chút rồi trở về nhà.

Đỗ Vĩ Minh đang nấu bữa sáng, bảo Chu Văn cẩn thận trông chừng Vương Võ, bữa sáng là cháo gạo lứt đơn giản, hiện tại cũng không có tâm tình làm gì khác. Rồi đem cháo gạo trắng ngày hôm qua hâm nóng lại, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn hai người giúp Vương Võ uống một chén cháo trước rồi mới bắt đầu tự ăn bữa sáng.

Không bao lâu, Đại Trụ đã tới, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đi đun thuốc, mình thì hỏi thăm tình huống một chút, nguồn nước đến cuối cùng có tìm được không, mà vì sao Vương Võ lại bị thương, một gói nghi vấn trong ngực cần giải thích.

Chu Văn bưng một chén cháo qua cho Đại Trụ, Đại Trụ từ hôm qua tới hôm nay phỏng chừng cũng ăn hành không ít. Đại Trụ không khách khí, lại thực sự đói bụng, vừa uống cháo vừa kể lại.

Bọn họ đi qua hai ngọn núi không tìm được nguồn nước, đều có chút nản lòng. Sau lại nghĩ có động vật thì chắc nguồn nước sẽ không xa, quả nhiên, bọn họ tìm được một hồ nước, tất cả mọi người vui phát rồ, hồ nước tuy không sâu, nhưng ở trên có một thác nước nhỏ, phong cảnh cũng không tệ. Tuy cách thôn hơi xa, thế nhưng có thể có nước uống, mọi người đều vui vẻ.

Đây đã là buổi chiều ngày thứ ba, mọi người nghỉ ngơi sau đó muốn trở lại. Vốn định ở bên hồ nghỉ ngơi và hồi phục một đêm rồi trở về, thế nhưng trong đội ngũ có vài thanh niên sốt ruột về nhà báo tin tốt cho thôn dân, Đại Trụ cũng đồng ý. Ai biết buổi tối lại gặp phải bầy sói, bầy sói không lớn, có khoảng chừng 6,7 con, Vương Võ vì cứu Đại Trụ bị sói cào bị thương, mười mấy thanh niên gộp sức chiến đấu, đến hừng đông bầy sói cuối cùng cũng rời đi.

Chuyện về sau Đỗ Vĩ Minh đã biết, nguồn nước tuy đã tìm được rồi, thế nhưng nếu như lấy nước cần lâu như vậy, hơn nữa trong rừng còn có bầy sói, như vậy đi lấy nước cũng trở thành vấn đề.

28. Chương 28: Tìm Cách

n tiến lên nói chuyện.

“Ngày hôm nay gọi mọi người tới nơi này, tin tưởng mọi người cũng biết là vì cái gì, hiện tại nước sông đã sắp khô cạn, hoa màu trong ruộng cũng đã bị thương tổn nghiêm trọng, lần này đám thanh niên đã tìm được nguồn nước, tuy là tìm được rồi, thế nhưng hồ nước này cách chỗ chúng ta hai ngọn núi, một người qua lại cần năm sáu ngày, quan trọng là có mãnh thú, mọi người xem thử chuyện này nên làm sao bây giờ?”

Thôn dân thoáng cái im bật, đây là chuyện mọi người cùng một nhịp thở, lấy nước là chuyện phải làm, thế nhưng hung hiểm trên đường lần này đã thấy rõ, đã có 3 người bởi vậy mà bị thương.

“Mọi người ngẫm lại xem có biện pháp nào không?”

“Trưởng thôn, nếu không lần sau lại phải thêm nhiều người lấy nước?”

“Nếu như lại gặp phải bầy sói hoặc mãnh thú khác đích thì làm sao?”

Đúng vậy, đây là vấn đề lớn nhất, đường xá xa xôi mọi người có thể khắc phục, vấn đề mãnh thú thì phải làm sao.

“Vương đại thúc, người là thợ săn đã lâu trong thôn chúng ta, có cách nào không?”

Vương đại thúc trầm mặc, tuy rằng mình là thợ săn đã lâu, thế nhưng đối với bầy sói cũng không có cách nào. Sói là động vật quần cư, xuất hiện đều là một đàn, hơn nữa tính đoàn kết rất cao, chỉ sợ mỗi lửa.

“Trưởng thôn, nếu không thì như vậy, chúng ta phân phối thêm một ít vũ khí, buổi tối tất cả mọi người cùng đi, tận lực tới gần nguồn nước, còn mỗi người đốt thêm mấy đồng lửa, sói rất sợ lửa.”

“Đúng, trưởng thôn, chúng ta lần sau cho thêm người đi, nhiều người thì an toàn hơn.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta lại mang thêm nhiều vũ khí, thêm nhiều thuốc.”

Mọi người đều phát biểu ý kiến của mình, trưởng thôn liên tục gật đầu.

“Như vậy, ta đã biết cách của mọi người, thương lượng trưởng bối trong thôn một chút rồi sẽ nói cho mọi người phải làm sao.”

Mọi người tản ra về nhà, trưởng thôn giữ lại mấy trưởng bối đức cao vọng trọng trong thôn, thảo luận rồi quyết định sáng mai trước hết phải 20 người xuất phát đi lấy nước, do Đại Trụ và Vương thợ săn dẫn đội. Mỗi người mang 4 bình lấy nước, sau khi trở về sẽ dựa theo nhân số mỗi nhà mà phân ra, ngoại trừ phụ nữ, tiểu hài tử và lão nhân những người khác đều phải tham gia, nếu không sẽ không có tư cách phân nước. Nếu như trong nhà chỉ có lão nhân hoặc tiểu hài tử và phụ nữ, chiếu cố đặc thù, trực tiếp phân nước cho bọn họ.

Đỗ Vĩ Minh ở trên đường về nhà suy nghĩ đây cũng không phải kế lâu dài, hồ nước này tuy chưa đi qua, thế nhưng theo Đại Trụ miêu tả cũng biết là cách thôn rất xa, mỗi lần cũng không thể lấy nhiều nước, hơn nữa nước lấy về chỉ đủ dùng cho sinh hoạt, vậy hoa màu thì sao, hoa màu trong ruộng cũng cần nước.

Đám người trưởng thôn thương lượng danh sách nhóm đầu tiên đi lấy nước, Đỗ Vĩ Minh không nằm bên trong, đó là bởi vì Vương Võ bị thương, cần người chăm nom, Đỗ Vĩ Minh cũng chưa thể coi như một thanh niên, tất cả khi trưởng thôn tới nhà thăm Vương Võ đã nói rõ, nhóm đầu tiên không cần bọn họ tham gia, sau đó mọi người thay phiên thì sẽ để bọn họ tham gia. Đường nhiên vẫn sẽ phân nước cho bọn họ.

“Trưởng thôn bá bá, khi đi lấy nước xin nhớ mang nhiều vải dầu.”

“Vì sao phải mang theo vải dầu?”

“Khi mang nước miệng bình rộng không có cách bịt lại, người đi đường nước sẽ chảy ra rất nhiều. Vải dầu cắt thành miếng vuông, sau khi lấy nước thì dùng dây cố định lại, như vậy khi đeo sẽ không dễ trào ra.”

“Đúng lắm, đúng lắm, ta còn không nghĩ tới. Lý Nhị hiện tại thị càng ngày càng thông minh, biện pháp này rất tốt, đợi lát nữa ta sẽ nói với mọi người, cảm tạ người nhắc nhở.”

Đỗ Vĩ Minh trong lòng muốn nói, đây là bởi vì ta đã trải qua một lần, trong khi đào bình trữ nước đều là làm như thế, không thì làm sao chôn vào trong đất. Vốn cách dùng cổ tranh che lại trong thôn không dùng được, cũng không thể dùng bùn để niêm phong, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể dùng vải dầu.

Trưởng thôn vội vã an bài chuyện của hắn, Đỗ Vĩ Minh kỳ thực còn có chuyện muốn nói, ngẫm lại thì cứ chờ đợi ngày mai xuất phát hăng, hiện tại trong thôn đang ráo riết chuẩn bị việc đi lấy nước.

Số nước dự trữ đã kịch liệt giảm xuống, bởi vì thương thế của Vương Võ, nước giữ lại chỉ còn một phần ba, nếu như cứ chờ bọn họ mang nước về cũng không phải cách hay. Chiếu theo hiện tại một người mang bốn bình, hai mươi người cũng chỉ là 80 bình, trong thôn hiện có đại khái năm sáu mươi hộ gia đình, một nhà ít nhất cũng được phân một bình nước, căn bản là không đủ. Xem ra phải thử xem cách của mình có được hay không.

Cơn sốt của Vương Võ tuy đã lui, thế nhưng còn chưa tỉnh lại. Đỗ Vĩ Minh cho hắn uống thuốc lần thứ hai, nếu như ngày mai còn không tỉnh thì phải mời đại phu đến xem.

Bữa trưa là cháo, hiện tại không có thời gian cũng không có tâm tình làm cơm. Hai người uống cháo, cũng cho Vương Võ một chén cháo. Rồi cho hắn uống g thuốc, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đi nghỉ ngơi một chút, hắn đi làm cơm tối, ban ngày Vương Võ sẽ do hắn chăm nom, buổi tối lại để Chu Văn tới chăm sóc, hai người thay phiên nghỉ ngơi, nếu không thì thực sự ăn không tiêu.

“Thiếu gia, ta không mệt, người đi nghỉ đi, bên này ta tới chiều khản là được.”

“Chu Văn, bảo người đi nghỉ ngơi thì nhanh đi, buổi tối người tới chiều khản.”

“Thiếu gia, ta thực sự không phiền, người đi nghỉ ngơi đi.”

“Chu Văn, người coi ta là thiếu gia thì nghe ta nói đi nghỉ ngơi, nhanh đi!”

Chu Văn lần đầu tiên thấy Đỗ Vĩ Minh dùng khẩu khí nghiêm khắc như thế nói với hắn, thiếu gia thật tốt, cho tới bây giờ vẫn luôn coi bọn họ như con người. Chu Văn nghe Đỗ Vĩ Minh về phòng nghỉ ngơi.

Chờ Chu Văn đi nghỉ ngơi, Đỗ Vĩ Minh bưng một chén nước, dùng khăn sắp nước đắp cho Vương Võ, sắp không nhiều nước lắm, nhưng lại lãng phí không ít.

Đỗ Vĩ Minh an vị trên ghế vừa nhìn vừa suy nghĩ, kỳ thực về chuyện nguồn nước, Đỗ Vĩ Minh nghĩ tới trước đây khi còn bé ở nông thôn, hầu như mỗi nhà đều có một cái giếng. Còn chưa có hệ thống cung cấp nước uống, trong thôn đều dùng nước giếng. Thế nhưng đào giếng thế nào, nơi nào thích hợp đào giếng, chính là dốt đặc cán mai, hiện tại nơi này không biết có người biết đào giếng không. Nếu không ngày mai đi hỏi trưởng thôn thử xem có người biết đào giếng không.

Nhớ giếng ở nông thôn đại khái sâu sáu bảy mét, miệng giếng cũng không lớn, thế nhưng chưa từng thấy qua việc đào giếng, trong ấn tượng thì hình như có giếng rồi. Hỏi trước vẫn hơn, không được thì tự đào thử xem sao.

Buổi tối Vương Võ cuối cùng cũng tỉnh. Thực sự là cảm tạ trời đất.

“Thiếu gia, ta đã tỉnh lại?”

“Vương Võ, người nằm đừng nhúc nhích, cẩn thận vết thương.”

“Vương Võ, người đừng lo lắng, đã tỉnh lại, đại phu cũng đến xem quá, không có vấn đề gì lớn.”

Chu Văn và Đỗ Vĩ Minh thực sự là rất cao hứng, cuối cùng cũng tỉnh a. Cứ ngủ tiếp thì thật đúng là phải đi mời đại phu đến xem. Đỗ Vĩ Minh kê cho Vương Võ một cái gối xuống dưới đầu, để tiện hắn uống nước.

Chu Văn đi ra ngoài đun một ít nước nóng, hòa nước lạnh cho vào trong bát bưng đến.

“Cẩn thận một chút, uống nước trước, đừng nóng vội, từ từ mà uống.”

“Vương Võ, người hiện tại cảm thấy thế nào, vết thương còn đau không?”

“Đã tốt hơn, nhưng vẫn hơi đau.”

Kỳ thực thương tích như vậy đối với Vương Võ cũng không phải thương thế lớn, trước đây trong lúc huấn luyện hoặc làm nhiệm vụ cũng từng bị thương nặng thế này, thế nhưng đây là lần đầu tiên có người quan tâm hắn như thế, khiến hắn cảm thụ được tình cảm ấm áp.

“Người trước tiên cứ nghỉ ngơi, chút nữa còn phải uống thuốc. Hiện tại có đói bụng không, có muốn ăn chút gì không?”

Đỗ Vĩ Minh để Chu Văn trông hắn, mình thì ra ngoài làm ít canh trứng, Vương Võ 3 quả một chén, mình và Chu Văn hai người mỗi người 2 quả một chén. Trong chén cho thêm chút đường.

“Vương Võ, hiện tại cũng không biết người có thể ăn cái gì, trời tối rồi, ta nấu chút canh trứng, người ăn trước, chờ ngày mai đi mời đại phu đến xem, hỏi một chút có phải kiêng ăn gì không, lại làm đồ ăn ngon cho người.”

“Chu Văn, ta cũng làm cho người hai quả trứng, người đi ăn trước, ta tới cho Vương Võ ăn.”

“Không cần đâu thiếu gia, người đi ăn đi, ta tới cho hắn ăn, cho ăn xong ta tới ăn cũng được.”

Không lay chuyển được Chu Văn, Đỗ Vĩ Minh bưng bát qua đây ăn. Vương Võ đang hỏi tình hình sau khi mình thụ thương, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn hai người nhất nhất nói rõ cho hắn. Nghe được thôn dân không bị thương nặng, Vương Võ cũng an tâm. Chu Văn cũng nói ngày mai trong thôn có người xuất phát đi lấy nước.

“Trên đường có sói, bọn họ có thể đi được không?”

“Người yên tâm, lần này có 20 người đi, mang theo nhiều đuốc và vũ khí hơn, chắc sẽ không thành vấn đề.”

“Nhắc bọn họ nhất định phải chú ý an toàn, trời tối thì tìm nơi kín đáo để ở lại, tốt nhất là nơi nào trống trải một chút, đốt thêm nhiều đuốc a

“Được rồi, ta sẽ nói những lời này cho bọn họ, người vừa tỉnh, ăn xong rồi thì trước hết nghỉ ngơi đi đã. Chờ chút nữa uống thuốc.”

Vương Võ ăn xong nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi, Chu Văn đi ra ngoài ăn phần ăn của hắn, sau đó đi sắc thuốc cho Vương Võ.

29. Chương 29: Thức Tỉnh

Vương Võ tỉnh lại đối với mọi người đều là tin tức tốt. Ngày thứ hai trước khi dẫn đội ngũ lấy nước xuất phát, Đại Trụ đến thăm Vương Võ, biết Vương Võ đã tỉnh, phi thường vui vẻ.

“Ha ha, thật sự là quá tốt, Vương Võ tỉnh, vậy ta cũng có thể yên tâm đi lấy nước rồi.”

“Đừng đứng mãi ở bên ngoài, vào đi.”

Đại Trụ đi vào phòng Vương Võ,

“Vương Võ, người đã tỉnh, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừ, ta sẽ chú ý, có thiếu gia bọn họ chăm sóc ta.”

Đại Trụ nói chút chuyện cùng Vương Võ, rồi chuẩn bị cáo từ rời đi.

“Đại Trụ, các người trên đường nhất định phải cẩn thận, buổi tối phải sớm tìm chỗ nghỉ ngơi, đốt nhiều đồng lửa, như vậy dã thú sẽ không dám tới gần.”

“Vương Võ, người yên tâm đi, chúng ta lần này đã chuẩn bị cho tốt, khẳng định không có vấn đề gì. Chính người mới phải nghỉ ngơi cho tốt, lần sau đi cùng chúng ta.”

“Được, chờ thân thể ta được rồi khẳng định đi cùng các người.”

Đại Trụ cáo từ về nhà chuẩn bị xuất phát, Đỗ Vĩ Minh để Chu Văn tìm khối thịt khô đưa cho đội ngũ, coi như là một phen tâm ý của đích.

Đại phu chỉ cho thuốc ba ngày, ngày mai sẽ hết. Vương Võ hiện tại không thể động, thử xem ngày mai mình đi lên trần trên một lần có thể mời đại phu đến tái khám và chữa bệnh một chút không, nếu như đã tốt thì chỉ cho thuốc là được. Vương Võ mất nhiều máu, xem ra còn phải mua đồ bồi bổ.

Đội ngũ lấy nước mang theo người trong thôn xuất phát. Đỗ Vĩ Minh để cho Vương Võ ngủ say đến, phải đi nhà trưởng thôn bên cạnh một lần, xem có thể đào giếng không, còn muốn hỏi trưởng thôn đi nhờ xe bò.

“Trưởng đại thẩm, trưởng thôn bá bá có nhà không. ”

“Nhị Cửu Tử tới đó à, mau vào, hắn có nhà. Lão nhân, là Nhị Cửu Tử tới.”

“Thím, thím cứ tự nhiên, ta tự mình vào gặp trưởng thôn bá bá.”

Trưởng thôn thấy Đỗ Vĩ Minh đến, vội bảo hắn ngồi xuống.

“Lý Nhị, ta nghe Đại Trụ nhà chúng ta nói Vương Võ đã tỉnh.”

“Đúng vậy, đêm qua đã tỉnh, hôm nay còn đang nghỉ ngơi. Ngày hôm nay tới là có việc muốn phiền người.”

“Chuyện gì, người nói, đừng khách khí.”

“Ngày mai ta muốn lên trấn trên, xem có thể mời đại phu lần trước xem bệnh cho Vương Võ trở lại xem cho hẳn một lần không. Thuốc chỉ đủ dùng đến ngày mai, nếu như tình hình tốt thì ta trực tiếp lấy về.”

“Được chứ, không thành vấn đề. Ngày mai ta bảo Nhị Trụ đưa người đi.”

“Không cần đâu, ta có thể tự đi.”

“Nói mò, nếu như ngày mai người và Chu Văn cùng lên trấn trên, Vương Võ phải làm sao. Người một người đánh xe lên trấn trên còn phải bốc thuốc cũng không tiện. Vương Võ đã cứu Đại Trụ nhà chúng ta, để Nhị Trụ đưa người đi trấn trên thì có gì phiền phức. Được rồi, cứ quyết định như vậy, ngày mai ăn sáng xong, ta để Nhị Trụ đưa người đi trấn trên.”

“Dạ, cảm ơn trưởng thôn bá bá.”

“Cần gì khách khí với bá bá như vậy. Còn có tiền bốc thuốc cho Vương Võ, để chúng ta giúp, người đừng lo.”

“Vậy sao được, lần trước bán trâu xong còn thừa tiền, chúng ta tự lo là được.”

“Người đừng tranh với ta, chúng ta chắc chắn sẽ giúp. Được rồi, cứ như vậy đi.”

Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một chút cũng không nói gì thêm. Hắn còn có một việc khác cũng muốn hỏi trưởng thôn.

“Trưởng thôn bá bá, người biết chúng ta có giếng không?”

“Giếng, đây là cái gì, ta hình như có nghe nói qua.”

“Là một cái hồ khá sâu, đại khái hơn mười trượng, bên trong có thể có nước, lấy nước thì trực tiếp dùng thùng treo thả xuống mức lên là được.”

“Thứ người nói hình như ta nghe nói ở kinh đô có, người làm sao nghĩ được thứ này?”

“Trưởng thôn bá bá, ta nghĩ chúng ta đi lấy nước như thế cũng không phải kể lâu dài, đường xá xa xôi, trên đường lại có nguy hiểm, nước lấy được cũng không nhiều. Nếu như chúng ta có giếng, không phải tiện hơn sao?”

“Giếng hình như trấn trên cũng không có. Nếu không ngày mai người đi hỏi Phòng chuông quây xem, hẳn tin tức linh thông, không chừng sẽ biết.”

“Dạ, ta đã biết.”

“Ôi, xem ra thu hoạch trên ruộng không trông cậy được.”

“Trưởng thôn bá bá, vậy nha môn có phát lương hỗ trợ nạn thiên tai không? Các thôn phụ cận cũng đã khô hạn hết.”

“Ôi, người trông cậy vào nha môn, hay là thôi đi. Việc này người đừng quản, ta ngày mai cùng các người lên trấn trên, hỏi lão gia trong nha môn một chút xem thế nào.”

Đỗ Vĩ Minh muốn nói với trưởng thôn mấy chuyện khác, nghĩ đến còn phải về chiếu khán Vương Võ liền vội vã rời đi.

Tinh thần của Vương Võ đích so với ngày đầu tiên tỉnh lại đã khá hơn. Đỗ Vĩ Minh nấu một bát cháo gạo trắng khác cho hắn, chỉ là cách làm không giống, có bỏ thêm chút đồ.

“Chờ ngày mai hỏi qua đại phu, xem người có thể ăn gì, lại làm đồ ngon cho người.”

“Thiếu gia, cháo cũng rất thơm.”

Đỗ Vĩ Minh nấu không phải cháo gạo trắng thông, mà là cháo kê ti. Ngâm lại uống cháo hai ngày, Vương Võ uống vào mồm cũng chỉ có một vị đó, cố ý bảo Chu Văn buổi chiều giết một con gà, làm cháo kê ti thơm ngào ngạt.

“Thiếu gia, nấu cháo kê ti có gì cần chú ý không? Làm có khó không?” Chu Văn hiếu kỳ hỏi.

“Làm thật ra không khó. Trước hết vo sạch gạo, ngâm chừng hai nén hương, sau đó ninh kỹ. Sau đó xé nhỏ thịt ức, ướp với nước tương một nén nhang. Hành thái khúc. Cuối cùng xào chín sợi ức gà, hành, cho thêm gia vị, cho vào trong cháo là được. Khi ăn cho thêm hành vụn vào là được.”

“Thiếu gia, người thật lợi hại, đun cháo cũng chú ý như thế.”

Cơm tối 3 người uống cháo kê ti, Vương Võ ăn uống không tẻ, uống hai chén cháo kê ti, Chu Văn và Đỗ Vĩ Minh mỗi người uống một chén cháo lại thêm bánh bột ngô. Cháo gạo trắng chính tương đối xa xỉ, hai người luyện tiếu uống nhiều.

Chu Văn buổi tối chiều cố Vương Võ, Đỗ Vĩ Minh sớm đi nghỉ, Đỗ Vĩ Minh đã nói qua với hai người, ngày mai sẽ lên trấn trên bốc thuốc, thuận tiện mua đồ ăn.

Đỗ Vĩ Minh về phòng, đến cho giấu tiền đào ra một điều tiền, từng này ... bốc thuốc mua đồ chắc là đủ rồi. Ngày mai vừa lúc qua chỗ Phòng chuông quây, xem xà phòng thơm và dầu ô liu lần trước có bán được không.

Chỗ giấu tiền của Đỗ Vĩ Minh là do hắn chọn lựa kĩ càng, trong phòng, người ta vừa nhìn sẽ nghĩ dưới giường là có khả năng nhất, Đỗ Vĩ Minh vốn cũng giấu dưới giường, sau ngẫm lại thấy không an toàn, ở trên tường đào ra hai cái hốc, đem tiền phân biệt giấu vào trong hai cái hốc này, bên ngoài dùng bùn dán lên, chỉ nhìn bề ngoài căn bản nhìn không ra, nhưng lấy tiền thì hơi phiền phức. Ừ, lấy tiền xong thì đặt vào bình giấu tiền ở dưới giường, mỗi lần đào như thế cũng quá phiền phức.

Sáng sớm hôm sau Đỗ Vĩ Minh cùng trưởng thôn và Nhị Trụ lên trấn trên, dặn Chu Văn cẩn thận chiều cố Vương Võ. Dọc theo đường đi ngồi xe bò, phát hiện hoa mẫu thôn bên cạnh cũng không sống được. Ôi, lúc nào mới có mưa đây.

Tới Bình Phước trấn, trưởng thôn đi nha môn, Nhị Trụ trông xe bò, Đỗ Vĩ Minh phải đi tìm đại phu. Nói tình hình của Vương Võ với đại phu, muốn mời đại phu chữa bệnh lần nữa. Bệnh nhân trong quán của đại phu cũng không ít, đại phu không đi được. Mà cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, máu đã ngừng chảy ra, sốt cao cũng lui, hai ngày qua ăn gì cũng rất tốt. Đại phu bốc cho bảy thang thuốc, để Đỗ Vĩ Minh đi lấy thuốc, nếu có gì khẩn cấp thì tới báo cho hắn.

Đỗ Vĩ Minh cũng hỏi một ít việc cần chú ý, cách sắc thuốc, những thứ cần kiêng khem, còn hỏi có cần bồi bổ không.

“Bồi bổ thì hiện chưa cần. Thuốc nhất định phải uống đúng giờ, tôm cá, rau muối vắn vắn thì không nên ăn, dễ phát bệnh. Uống nhiều nước, ăn nhiều rau dưa và hoa quả tươi, nếu có điều kiện thì mua hai con bồ câu đun canh bồi bổ hoặc hầm canh xương đều được. Nhất định phải bảo hắn chú ý nghỉ ngơi, còn có vết thương trên người nhất định phải cần đổi thuốc, giữ vết thương khô ráo. Nếu như vết thương kết vảy thì tốt rồi. Nếu như vết thương vẫn rất ướt hay đỏ lên thì tới tìm ta.”

Đỗ Vĩ Minh gật đầu, nhất nhất ghi nhớ.

“Còn có, phải chú ý vết thương, nghìn vạn lần không được dính nước.”

“Cảm ơn đại phu, ta đã nhớ.”

Đỗ Vĩ Minh đi lấy thuốc, nguy rồi, bảy thang thuốc cần 140 văn, hơn nữa kim sang dược và tiền chẩn trị của đại phu, tổng cộng mất 200 văn. Ôi, người nghèo xem bệnh không thể xem thường, Đỗ Vĩ Minh xin đại phu kê thuốc đều là thuốc tốt đương nhiên thang cũng đắt.

Đỗ Vĩ Minh ghé qua cửa hàng của Phòng chuông quây.

“Lý Nhị, đã lâu không tới, hôm nay sao lại vắng rồi qua đây.”

“Vương Võ bị bệnh, qua đây bốc thuốc. Phòng chuông quây, đồ lần trước bán thế nào.”

“Đồ bán rất tốt, ta xem thử, tổng cộng bán 32 khối xà phòng thơm và 5 bình dầu ô liu.” Phòng chưởng quầy gầy gầy bàn tính, “Tổng cộng là 1210 văn, trừ phí gửi hàng tổng cộng là 1089 văn. Người tính lại xem đúng không.”

Đỗ Vĩ Minh tính lại một chút, không sai. Tiếp đó mua gia vị và vật dụng hàng ngày, Phòng chưởng quầy cuối cùng đưa lại một điều tiền cho Đỗ Vĩ Minh.

“Phòng đại thúc, ta muốn hỏi người chút chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

“Người đã từng thấy giếng chưa?”

“Có phải thứ phía dưới có nước không, thứ này không dễ làm, ta nghe nói trong kinh đô chỉ nhà giàu mới có, người sao lại hỏi thứ này?”

“Đại thúc, không dỗi gặt ngoài, gần đây vẫn không có mưa, hoa màu trong ruộng đều sắp chịu không nổi rồi. Cũng không thể không nghĩ cách phải không?”

“Cái này giếng thật đúng là không dễ đào, ta cũng chỉ nghe qua, chưa thấy qua, không giúp được người.”

“Cảm ơn đại thúc, ta nghe người khác nói qua, sợ dĩ muốn nghe là để hỏi thăm có ai biết đào giếng không.”

Đỗ Vĩ Minh cầm tiền cáo từ Phòng chưởng quầy, đồng ý tháng sau nếu như tập hợp sẽ đưa xà phòng thơm và dầu ô liu qua. Đỗ Vĩ Minh vội vàng chạy tới chợ mua hai con bò câu. Bán bò câu chỉ có một nhà, hóa ra thời đại này bò câu tốt đều bị bồi dưỡng thành bò câu đưa tin. Bò câu coi như là vật hiếm lạ. Cò kè mặc cả nửa ngày, cuối cùng mua 3 con bò câu, mất 150 văn. Xương cục thì lại rẻ, mua một ít xương cục lớn và hai cân thịt mất 60 văn. Nghĩ đến đại phu nói cần ăn nhiều rau dưa và hoa quả, rau dưa trong vườn hiện vẫn còn trước hết không cần mua, mua hai quả dưa và chút lê mất 20 văn.

Nghĩ đến gạo trắng trong nhà đã sắp hết, gạo trắng khá đắt, lần trước mua là ăn mừng năm mới. Đỗ Vĩ Minh đặt đồ lên xe bò của Nhị Trụ sau đó đi cửa hàng gạo mua 5 cân gạo trắng và 2 cân bột mì, mất 200 văn.

Ôi, một điều tiền cũng chẳng còn thừa là bao, chỉ còn lại có 370 văn, may là Phòng chưởng quầy đưa thêm một điều tiền. Chờ khi Đỗ Vĩ Minh trở lại xe bò, trưởng thôn cũng đã trở về.

“Trưởng thôn bá bá, nha môn nói thế nào?”

“Ôi, đừng nói nữa, đi trên đường rồi nói.”

“Nếu không chúng ta ăn chút gì rồi hẵng đi.”

Ba người mỗi người ăn một chén mì, trưởng thôn mời. Rồi vội vã quay về thôn.

“Trưởng thôn bá bá, giếng nước kia họ nói thế nào?”

“Đại nhân nói, đó là thứ các quý tộc mới dùng, bình dân như chúng ta dùng được sao?”

“Lương thực thì sao, hiện tại ruộng không thu hoạch được, vậy chúng ta ăn gì đây?”

“Ôi, mấy người thôn gần đây đã báo nạn hạn hán, thôn người ta cũng không có nước, thế nhưng tình hình còn chưa nghiêm trọng, không biết có phát lương thực không.”

Đỗ Vĩ Minh cũng không nói gì, quả nhiên nha môn không dựa vào được. Phải dựa vào chính mình thôi.

Trưởng thôn cố ý muốn đưa tiền bốc thuốc của Vương Võ cho Đỗ Vĩ Minh, Đỗ Vĩ Minh khước từ không được đành nhận lấy. Chờ mặt trời sắp xuống núi thì mới chạy về thôn.

30. Chương 30: Đào Giếng

“Vương Võ, người xem ta mua ba con bò câu, lát nữa ta trở tài cho người xem, nấu canh bò câu uống nha.” Đỗ Vĩ Minh mang ba con bò câu vui vẻ chạy vào phòng Vương Võ.

“Thiếu gia, thứ này quý như vậy người sau này đừng mua.”

“Chờ người thân thể tốt lên thì không để cho người ăn nữa, hiện tại người an tâm dưỡng thương đi.” Đỗ Vĩ Minh mang bồ câu quay về phòng bếp, Chu Văn phụ xách những thứ khác vào nhà.

“Chu Văn, giết bồ câu, ta đi đun canh.”

Chu Văn nhận bồ câu trong tay phải Đỗ Vĩ Minh đi ra ngoài làm. Đỗ Vĩ Minh lấy nấm và mộc nhĩ dùng nước sôi trụng qua. Tiên. Rửa sạch bồ câu đã làm thịt, tất cả đủ cho Vương Vô ăn hai bữa. Rửa sạch mộc nhĩ, nấm trong nước sôi. Sau đó cho bồ câu, ích mẫu, nấm, mộc nhĩ, rượu gạo, củ hành, gừng non vào chén lớn, để vào nồi chưng một canh giờ là được.

Bảo Chu Văn trông lửa, Đỗ Vĩ Minh lấy thuốc cần sắc ra ngâm trong chậu gỗ. Chu Văn nhìn không hiểu, “Thiếu gia, thuốc này ngâm làm gì?”

“Chu Văn, sau này người sắc thuốc cho Vương Vô trước hết ngâm thuốc hơn nửa canh giờ hẵng sắc, như vậy được hiệu thuốc sắc ra mới tốt.”

Chu Văn tuy rằng không rõ rốt cuộc đây là thuyết pháp gì, nhưng vẫn gật đầu.

Buổi tối cùng Chu Văn hai người uống cháo ăn bánh bột ngô, hiện tại cần tiết kiệm, lần này lên trấn trên mất hơn 600 văn, trừ đi trường thôn cho 200 văn tiền thuốc, cũng mất hơn 100 văn. Thu hoạch từ ruộng thì khẳng định là không ăn nhằm gì rồi.

Nước cất trữ cho tới tối nay đã dùng gần hết, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn buổi tối khư đào ra một bình nước.

“Chu Văn, mai người lên núi chặt gậy trúc về, ta cần dùng.”

“Vâng, thiếu gia.”

Canh bồ câu đã đun xong, hương vị thực sự là từ xa đã có thể ngửi thấy. Trong canh có bỏ chút muối ăn.

“Chu Văn, người đi vào cho Vương Vô ăn đi, ta đến làm cơm tối là được.”

Trong phòng, Vương Vô nhìn bát canh bồ câu, viền mắt đỏ lên. Từng bị thương nhiều lần, đây là lần đầu tiên có người hầm canh cho hắn uống.

“Vương Vô, thừa dịp còn nóng mau uống, đây là canh thiếu gia đun riêng cho người.”

“Chu Văn, thiếu gia đối với ta, thực sự, thực sự tốt quá.”

“Được rồi, biết thiếu gia đối tốt với người, người cũng nhanh ăn đi, dưỡng thương rồi, hảo hảo hồi báo thiếu gia.”

Một chén canh uống xong, không chỉ ấm bụng, ngực càng ấm. Thiếu gia thực sự đối với mình quá tốt.

Buổi tối, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đi nghỉ ngơi, nói là để mình trông Vương Vô.

“Thiếu gia, người cũng đã mệt mỏi cả ngày, buổi tối sao còn muốn trông Vương Vô, người nhanh đi nghỉ ngơi, có ta là được.”

“Chu Văn, người cũng mệt cả ngày, người đi nghỉ ngơi, để ta.”

“Người là thiếu gia, sao có thể để người làm. Được rồi, cứ nghe ta, người đi ngủ, để ta.”

“Thiếu gia, người đi nghỉ ngơi đi, để Chu Văn theo ta là được. Ta hiện đã khá hơn, không có việc gì, không cần người trông. Chu Văn ngủ bên cạnh ta, có chuyện gì ta gọi hắn là được.”

Đỗ Vĩ Minh không nói được hai người, trở về phòng đi nghỉ. Nằm ở trên giường bắt đầu nghĩ làm sao đào giếng. Kỳ thực mình không có khái niệm gì với việc đào giếng, trước cứ đào thử rồi xem xét.

Kỳ thực về nơi đào giếng, Đỗ Vĩ Minh nghĩ thật lâu, chỉ là không có kinh nghiệm trên phương diện này, nhưng chắc không nên cách bờ sông quá xa. Tuy rằng không rõ lắm ở đâu có nước ngầm, nhưng gần sông thì chắc sẽ có khả năng hơn một chút.

Sáng sớm hôm sau, Chu Văn lên núi chặt gậy trúc, Đỗ Văn Minh bảo hẳn thuận tiện xem có thể đào rau dại về không. Hiện tại rau dại trên núi cũng nhiều, rau trồng lại không nhiều lắm. Minh thì vội vàng làm bữa sáng, sắc thuốc, đổi thuốc cho Vương Võ.

Vết thương trên người Vương Võ, chỗ hơi nông đã kết vảy. Thế nhưng hai vết thương trên vai và trên tay vẫn còn hở. Xem ra hai vết thương này còn cần thời gian dài.

“Thiếu gia, người có thể cho ta lau người không, ta cảm thấy mình sắp thối chết rồi.” Không phải Vương Võ xoi mói, nhưng hôm nay nóng như vậy, cả ngày nằm trên giường, luôn xuất mồ hôi, thật sự có chút không chịu nổi.

“Không được, đại phu nói, người hiện tại không thể đụng vào nước.”

“Thiếu gia, ta chỉ lau thôi còn không được sao?”

“Vậy thì, chờ Chu Văn buổi tối trở về hai người chúng ta lau những chỗ không bị thương cho người.”

Wương Võ nghĩ mình cuối cùng cũng có chút thành công, có thể lau một chút cũng tốt, trên người thật sự chịu không nổi.

Chờ Chu Văn trở về, mặt trời đã ngả bóng, cháo Đỗ Văn Minh cố ý giữ lại đã nguội ngắt.

“Thiếu gia, hôm nay trời thật nóng, uống cháo lạnh vừa lúc a.”

Đỗ Văn Minh cầm gậy trúc Chu Văn chặt về xử lý. Lấy ba cây gậy trúc tương đối trắng kiện, bảo Chu Văn chém đi chỗ lỗi lên ở trên, ba cây gậy trúc độ dài đồng nhất. Đỗ Văn Minh cắt sợi dây thành từng đoạn, dùng dây cố định ba cây gậy trúc,

Ăn xong bữa trưa, hai người nghỉ ngơi một chút, chờ mặt trời một như vậy độc ác, Đỗ Văn Minh quyết định ra ngoài đào giếng thử. Cách ngoài phòng Vương Võ không xa, có việc thì kêu một tiếng.

“Được rồi, thiếu gia, cậu mau đi, có việc ta sẽ gọi.”

Nơi Đỗ Văn Minh chọn là chỗ cách buồng trong khoảng mười thước, cách bờ sông khoảng năm sáu mét, cách đường trong thôn khoảng hai ba thước. Sau khi chọn chỗ, Đỗ Văn Minh chọn một cành cây vẽ lên mặt đất một vòng tròn, đường kính đại khái khoảng hai xích.

“Chu Văn, đào ngay chỗ này, đừng chờm ra ngoài.”

“Được rồi.”

Hai người ra sức đào, ban đầu đào rất đơn giản, đào đến gần một thước, bên trong chỉ đủ cho một người xuống dưới đào.

Đỗ Văn Minh từ bên trong cầm khối trúc hình trụ qua, dựng thẳng giữa hố tròn, rồi đi lấy sợi liều và một cái rổ nhỏ tới.

“Chu Văn, người chút nữa xuống dưới đào tiếp, lấy dây buộc cố định vào người, đợi lát nữa lại dọc theo nó trèo lên, được chứ?”

“Dạ, không thành vấn đề.”

“Người đào ở dưới, đất đào ra thì cho vào trong rổ, trên rổ ta đã buộc dây, khi đầy thì người kêu một tiếng ta sẽ kéo đổ đi rồi thả xuống.”

“Dạ, thiếu gia, người cứ để ta làm.”

Kỳ thực đào giếng có tính nguy hiểm nhất định, Đỗ Văn Minh trong lòng cũng để ý, không ngừng dặn Chu Văn cẩn thận.

“Thiếu gia, người yên tâm được rồi, ta làm được mà, không được ta sẽ dùng cái cột này trèo lên, người đừng lo lắng.”

Hai người chung sức hợp tác, một buổi chiều cũng đào được khoảng một thước rưỡi, nhìn bùn đất phía dưới, Đỗ Văn Minh tự tin là có nước ngầm.

Hai người bận bịu nửa ngày, cả người đều là bùn. Đặc biệt là Chu Văn, ở dưới đào hầm, vừa mồ hôi vừa dính bùn, trên người cứ như từ vũng bùn ngoi lên. Thật muốn tắm một trận

Thế nhưng nước không còn nhiều, Đỗ Vĩ Minh xa xỉ một hồi, lấy nửa bình nước, hai người dùng nước lau một lần, không có cách nào, bùn thật sự rất nhiều, dính ở trên người thật sự là khổ sở.

Hai người lao động thêm nửa ngày, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đi nghỉ ngơi, mình đi làm cơm tối. Cơm còn chưa ăn, trưởng thôn đã tới.

“Lý Nhị a, người đào một hố to như vậy làm gì thế?”

Chu Văn nhận việc trong tay Đỗ Vĩ Minh, để Đỗ Vĩ Minh ra ngoài nói chuyện với trưởng thôn.

“Trưởng thôn bá bá, ta đây là đang đào giếng.”

“Đào giếng? Là giếng ở dưới có nước hả?”

“Đúng vậy, làm thử một chút, cũng không biết đào thế nào, cứ thử xem, nếu như thành công, mọi người cũng không cần đi xa lấy nước.”

“Ta vừa nhìn, cái hố này đã rất sâu, có nguy hiểm không?”

“Trưởng thôn, người yên tâm, chúng ta cũng chỉ thử thôi, thực sự không được sẽ lấp hố lại.”

“Được rồi, vậy người phải cẩn thận đấy, có gì cần hỗ trợ thì tới tìm ta.”

31. Chương 31

Trưởng thôn trong lòng đã đánh bằng cửu chương, nếu Lý Nhị thật có thể chơi đùa tìm ra cách đào giếng, về sau mọi người cần gì mạo hiểm sinh mệnh đi xa lấy nước? Con trai lần này không bị thương là vì hắn vận khí tốt, được Vương Võ cứu, nếu không hiện tại nằm ở trên giường chính là hắn. Nếu thật có thể đào giếng, nhà mình cũng đào một cái, sau đó cũng không cần sợ hạn hán.

Đỗ Vĩ Minh lại lo một việc khác, vừa rồi nhìn vào trong hố, phát hiện phía dưới không bằng phẳng mà có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, từ phía trên nhìn ra nó không thẳng. Cái này cần phải giải quyết thế nào đây? Hơn nữa đào xong, hiện đại có xi măng trực tiếp trát lên là được, giờ phải làm sao?

Cơm tối thì đơn giản là cháo, Chu Văn và Đỗ Vĩ Minh uống cháo gạo lứt bỏ thêm rau dại, thay đổi khẩu vị. Làm cháo gạo trắng cho Vương Võ, ăn cùng rau ngâm ăn vào cũng có chút ngọt ngào. Không có cách nào, hôm nay đã mệt mỏi cả ngày. Đỗ Vĩ Minh nghĩ chính chờ cơm tối hậu tại đun canh bồ câu. Biết làm sao, hôm nay quá nóng, ngồi trong nhóm lửa thật có chút chịu không nổi, không khỏi tưởng niệm khí thiên nhiên, rất tiện.

Cơm tối xong Đỗ Vĩ Minh phối nguyên liệu nấu canh bồ câu, bảo Chu Văn trông lửa, hai người nôi cùng đun, một nôi đun canh, một nôi đun thuốc. Thương thế của Vương Võ đã chuyển biến tốt đẹp, nhưng thuốc vẫn phải tiếp tục uống.

Làm sao thay thế được xi măng, Đỗ Vĩ Minh còn chưa nghĩ ra. Hôm nay bùn đất dưới hố đã mười phần ẩm ướt, phỏng chừng đào xuống chút nữa khẳng định sẽ nước trào lên. Buổi tối Đỗ Vĩ Minh một mực tự hỏi, ôi, sớm biết sẽ xuyên đến cổ đại, còn phải đào giếng thì đi học xây dựng công trình bằng gỗ, học hóa học, ngoại trừ lần trước làm dầu vãn vãn dùng tới, những cái khác đều không có chỗ dùng.

Buổi tối để Chu Văn trông Vương Võ, vốn bọn họ hai người một phòng, hơn nữa hiện tại thương tích của Vương Võ cũng tốt hơn, không cần thức trắng đêm như lúc đầu, chỉ cần không thích hợp sẽ đi tìm đại phu. Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn hai người đổi thuốc cho hắn, ăn canh, rồi cùng hàn huyên một hồi.

“Thiếu gia, giếng này người thấy có thể đào được không?” Chu Văn hỏi Đỗ Vĩ Minh.

“Ai, nói thật ta cũng chỉ nắm được một phần, ta làm thứ này hoàn toàn là dựa vào tưởng tượng.”

“Thiếu gia, ta thật vô dụng, bị thương, không giúp được người, còn bắt người để tâm chăm nom ta, ta, ta...” Vương Võ ngồi nghe ở bên cạnh có hơi nóng nảy.

“Vương Vô, người đang bị thương, đã sắp lành. Việc đào giếng ta và Chu Văn làm trước, ta cũng không nắm chắc nhiều lắm, chỉ thử trước xem. Nhiệm vụ lớn nhất của người bây giờ là dưỡng thương. Việc khác người đừng quan tâm.”

“Thiếu gia, người có nghĩ tới rồi nơi này không?”

Đỗ Vĩ Minh trầm mặc, kỳ thực có nghĩ đến rồi đi tìm cách. Ở nơi này có thể nói là một thân một mình, đi đâu chẳng như nhau. Nhưng tốt xấu gì cũng ở thôn này một thời gian dài, cũng có cảm tình, vừa có chút cơ sở, đi đến nơi khác tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu, mình có làm được không?

“Điều này ta có nghĩ tới, hiện tại ta đang nghĩ làm sao đào được cái giếng này, nếu thực sự không được chúng ta sẽ tính đến việc đi lánh nạn.”

Vương Vô và Chu Văn thấy Đỗ Vĩ Minh hình như có chút mất hứng, Chu Văn cơ linh chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, còn nói đến thương thế của Vương Vô, đội ngũ lấy nước các loại, nói chuyện một lúc, Đỗ Vĩ Minh để hai người đi nghỉ ngơi sớm, mình cũng trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau ăn xong bữa sáng, dàn xếp cho Vương Vô, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn lại đi đào giếng. Nghe nói Đỗ Vĩ Minh đang đào giếng, trong thôn có mấy thanh niên nhàn rỗi cũng tới hỗ trợ, thế nhưng miệng hồ không lớn, chỉ đủ một người có thể xuống đào, Đỗ Vĩ Minh để bọn họ lên núi chặt cây và gây trúc vè, chỉ chờ lại một mình Tiểu Vĩ hỗ trợ.

32. Chương 32

“Cầu Tử ca, đào như vậy có được không, đào xuống dưới có phải sẽ có nước uống không?”

“Ta cũng không biết, thử xem đã.”

“Thật hy vọng có thể nhanh có nước, mẹ ta đã nhiều ngày ngay cả một ngụm nước uống cũng không có.”

Tiểu Vĩ so với Đỗ Vĩ Minh còn nhỏ hơn một tuổi, trong chỉ còn hai mẹ con, cuộc sống cực kỳ nghèo khó. Tiểu Vĩ rất hiếu thuận với mẹ, thế nhưng ở nơi trồng trọt để lấy cái ăn này, hai mẹ con sống cũng không quá tốt. Mẹ Tiểu Vĩ bình thường ngoại trừ trồng trọt cũng thường hỗ trợ làm y phục, làm này làm nọ kiếm chút tiền trình, lần này có nạn hạn hán, cuộc sống nhà hán ra sao có thể nghĩ.

Đỗ Vĩ Minh còn chưa nghĩ ra cách nào thay thế xi măng, ngẫm lại cũng chỉ đành chờ đào xong, ở dưới vách lấp lên, không nghĩ tới vừa đào đến một thước rưỡi thì hồ bị sụp. Hóa ra bùn đất phía dưới tương đối mềm, bên cạnh không có trụ đỡ, hồ đào sâu xuống tất nhiên sẽ sụp.

Tim Đỗ Vĩ Minh cũng vọt ra, Chu Văn còn đang ở dưới.

“Chu Văn, Chu Văn, người nghe thấy không?”

Không có tiếng đáp lại, Đỗ Vĩ Minh bị hù chết khiếp, bảo Tiểu Vĩ vào trong thôn tìm người, Đỗ Vĩ Minh nhanh động thủ đẩy đất ở trên ra. Vừa bới, vừa lộ trên khóe mắt như sắp trào ra, Chu Văn cũng như là người nhà, nếu có gì không hay xảy ra, mình thực sự sẽ chịu không nổi.

“Chu Văn, Chu Văn, người nghe thấy ta nói không? Người mau đáp lại một tiếng đi?”

Tiểu Vĩ đi gọi người, rất nhanh đã có không ít thôn dân tới, mọi người đồng lòng hợp lực, cuối cùng cũng cứu được Chu Văn ra. Khi thấy Chu Văn được bới ra từ trong đồng đất, Đỗ Vĩ Minh vọt đi tới, may mắn, đất trên mặt Chu Văn không nhiều lắm, hán cúi đầu, chôn ở trước ngực. Mọi người vội đưa Chu Văn vào trong, Đỗ Vĩ Minh trực tiếp để Chu Văn ngủ ở trên giường hán.

Ấn nhân trung, Chu Văn cuối cùng cũng tỉnh. Trưởng thôn muốn phái người lên trấn trên mời đại phu, bị Chu Văn cự tuyệt.

“Cảm tạ mọi người quan tâm, ta không có trở ngại gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

“Trưởng thôn, người đừng nghe hán, xin giúp mời một đại phu tới.” Đỗ Vĩ Minh kiên trì nói.

“Thiếu gia, ta thực sự không sao, không tin, ta cho người xem.” Chu Văn muốn xuống giường biểu diễn mình không có việc gì, sau khi hấn nhiều lần kiên trì, Đỗ Vĩ Minh đồng ý tạm thời không mời đại phu. Nhưng nếu ngày mai thấy khó chịu nói thì nhất định phải mời đại phu đến xem một chút.

Trưởng thôn nói vài câu, thôn dân cũng tản đi. Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn nghỉ ngơi, mình thì đi đun nước nóng cho Chu Văn uống. Vương Võ ở sát vách nghe được động tĩnh, muốn rời giường đến xem. Nhiều người tới như vậy, khẳng định không có chuyện gì tốt.

33. Chương 33

Thiếu gia, thiếu gia, xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Vĩ Minh lại càng hoảng sợ, Vương Võ còn đang bị thương. Bước nhanh đến phòng Vương Võ.

“Vương Võ, không có chuyện gì lớn, sáng sớm khi đào giếng, không chú ý, Chu Văn bị vùi, mọi người đã cứu hấn ra, giờ đang nghỉ ngơi, không có gì trở ngại, người an tâm nghỉ đi.”

“Thiếu gia, nếu không phải ta bị thương, ta có thể giúp các người.”

“Vương Võ, người đừng nói nữa, Chu Văn không có gì trở ngại, người cứ an tâm dưỡng thương, ta đi làm cơm cho các người.”

Đỗ Vĩ Minh nói rồi rời đi, Vương Võ một mình nằm ở trên giường tự trách không ngớt. Nếu như là mình bị thương thì tốt rồi, là mình bị thương thì tốt rồi...

May mắn, giếng vừa mới đào, không sâu. Chu Văn khi cảm thấy đất đổ xuống, vô thức che đầu, không bị thương nặng, mọi người cứu đúng lúc, Chu Văn ở trên giường nằm một hồi cũng thấy hồi thần.

Đỗ Vĩ Minh vừa làm cơm, vừa trong lòng hồi hận không ngớt.

“Thiếu gia, người đừng lo lắng, chỉ là tay hơi khó chịu, chờ thêm một chút thì tốt rồi.”

Đại khái nhìn một chút, tay Chu Văn hơi bị thương, bởi vì chôn đầu trước ngực, tay che đầu, phỏng chừng dưỡng hai ngày thì sẽ không sao.

“Chu Văn, chuyện này đều do ta. Ta không nên để người đào giếng, hại người bị thương.”

“Thiếu gia, người đừng nói như vậy, ta không sao cả, người đừng lo lắng.”

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn hảo hảo nghỉ ngơi, mình phải đi làm cơm. Lần trước mua bò câu còn hai con, Đỗ Vĩ Minh giết một con, chia ra làm hai chuẩn bị nấu cho hai người uống. Cùng một lúc nấu hai phần cơm, Đỗ Vĩ Minh chấp nhận ăn cháo hoa. Lại cầm mấy quả trứng gà ra chuẩn bị làm trứng gà xào ăn.

Lần đào giếng đầu tiên vì Chu Văn thụ thương không giải quyết được gì. Trưởng thôn phá mấy thanh niên lấp cái hố kia. Chuyện đào giếng tạm thời không ai nhắc tới.

Đỗ Vĩ Minh dùng hai ngày chăm nom Vương Võ và Chu Văn, tay Chu Văn đã không có việc gì. Nhưng Đỗ Vĩ Minh không dám để cho hấn làm việc, để hấn và Vương Võ cùng nhau nghỉ ngơi. Việc trong nhà do mình tự tay xử lý. Về việc đào giếng, Đỗ Vĩ Minh vẫn muốn thử, nhưng tốt nhất là có người chỉ đạo mới được.

Đội ngũ lấy nước đã trở về, người trong thôn đặc biệt cao hứng, cuối cùng cũng có nước uống. Trưởng thôn để đội ngũ đưa nước thống nhất đặt ở sân tế tự, mỗi hộ phái người tới lấy. Đỗ Vĩ Minh tính theo suất ba người, chắc chỉ có thể được chia một bình nước. Trưởng thôn lo nhà hấn có người bị thương, cho hấn hai bình nước. Đội ngũ thứ hai cũng chuẩn bị xuất phát đi lấy nước. Hiện tại dưới tình huống không có biện pháp khác, lấy nước là biện pháp duy nhất. Lần này mọi người lại mang theo hơn mười một cái bình qua. Nhà Đỗ Vĩ Minh có một người cần tham gia, nhưng có hai người bệnh,, trưởng thôn nói để cho bọn họ tham gia lần tiếp theo.

Đội ngũ lấy nước vừa xuất phát không bao lâu, trong thôn đã có một đại nhân vật tới, là cùng Huyện lệnh tới. Trưởng thôn nghe được tin tức, dẫn mọi người đến cửa thôn nghênh tiếp. Người trong thôn nghe nói có đại nhân vật tới, nhiều người cũng chạy ra xem náo nhiệt. Phải biết rằng Huyện lệnh cũng không phải bách tính bình thường có thể gặp.

Đỗ Vĩ Minh nghe được tin, cũng lưu ý, nghĩ lại thì đại nhân vật không có quan hệ gì tới mình. Mình ở nhà chăm nom cho hai người bị bệnh là được rồi.

Người tới là Trần Phúc, là Nguyên thân vương đặc biệt phái tới Bình Phước trấn chống hạn, là quan viên công bộ, chuyên về thủy lợi. Kỳ thực Trần Phúc cũng có chút nghĩ không ra, hấn ở kinh đô bình bình an an, bình thường cũng không có giao tình gì lớn với Nguyên thân vương, lần này không biết xảy ra chuyện gì lại nhận được ý chỉ bắt tới Bình Phước trấn. Bình Phước trấn, là địa phương nhỏ chưa từng nghe nói đến, tin tức hạn hán cũng không nghe qua, ôi, không có cách nào chỉ đành theo ý chỉ đi tới Bình Phước trấn.

Huyện lệnh cũng có chút luống cuống, tình huống nạn hạn hán lần này cũng không lớn, hấn căn bản không báo cáo. Ngày hôm qua bỗng nhiên có một đội nhân mã tới, nói là Nguyên thân vương phái người tới trị nạn. Phải biết rằng có chuyện không báo là tội lớn, Huyện lệnh thiếu chút nữa bị hù chết khiếp. May mắn là không truy cứu vấn đề này, chỉ nói phải phối hợp quan viên hộ bộ trị tốt nạn hạn hán lần này. Kỳ quái nhất chính là địa điểm trị nạn lần này phải bắt đầu từ thôn Tu Hành.

Huyện lệnh chiêu đãi Trần Phúc đại nhân một phen, muốn từ trong miệng Trần Phúc đại nhân kiếm chút tin tức. Trần Phúc cũng không hiểu ra sao, tin tức gì cũng không biết. Chỉ nói ngày thứ hai phải đến thôn Tu Hành xem xét tình huống.

Trần Phúc kỳ thực một chút cũng không biết về nạn hạn hán lần này, nhưng biết đây là một cơ hội. Hấn ở công bộ đã sắp bảy năm, nhưng vẫn không được lên chức. Điều đó và tính cách của Trần Phúc có liên quan rất lớn, không nịnh hót, không có hậu trường, cho dù có kỹ thuật tốt cũng không có công trạng lớn gì. Nếu như lần này có thể xử lý tốt tình hình hạn hán, khẳng định có trợ giúp lớn lao đối với con đường làm quan sau này. Cho nên mới yêu cầu Huyện lệnh ngày thứ hai phải đi thôn Tu Hành quan sát tình huống.

Trưởng thôn kỳ thực cũng rất kinh ngạc chuyện Huyện lệnh tự mình đến, lúc trước từng đi nha môn thám thính, Huyện lệnh căn bản không thái độ. Ngay cả mặt Huyện lệnh cũng không gặp được, trực tiếp bị nha sai cản lại. Hiện tại đột nhiên tới thôn, không biết là tình huống gì a.

“Trưởng thôn, mau tới gặp Trần quan viên, hấn là đặc biệt từ kinh đô tới giúp chúng ta chống hạn.”

Trưởng thôn mang theo thôn dân thi lễ với Huyện lệnh và đón người Trần Phúc.

“phiên trưởng thôn mang ta đi xem tình huống trong thôn.” Trần Phúc có lễ nói.

“Các vị đại nhân, mời đi bên này.”

34. Chương 34

Trưởng thôn mang mọi người vào trong thôn, đầu tiên thấy chính là đồng ruộng. Trần Phúc tỉ mỉ vào ruộng kiểm tra một phen, hoa màu đã úa vàng, héo. Cho dù lập tức có nước, thu hoạch năm nay khẳng định có ảnh hưởng. Hiện tại ngô và lúa trong ruộng thì không thể cứu nổi.

Thấy có một vài đồng ruộng hình như không trồng ngô, lại hỏi.

“Trưởng thôn, những ... ruộng này trồng gì thế?”

“Những ... ruộng này là chúng ta đổi sang trồng thổ đậu và khoai lang.”

Xem ra thôn trưởng này cũng có chút đầu óc, thổ đậu và khoai lang sinh trưởng yêu cầu không cao. Nếu như có thể đúng lúc tìm được nguồn nước, những ... đồng ruộng này vẫn có thể có thu hoạch.

Chạy tới bờ sông, Trần Phúc xuống lòng sông kiểm tra.

“Nước sông khô cạn mấy ngày?”

“Đã khoảng hơn mười ngày.”

Trần Phúc tỉ mỉ đích kiểm tra, lòng sông đã toàn bộ phơi mình dưới mặt trời, nước bùn cũng đã rắn lại. Từ xuân tới nay trong thôn không có nước mưa, xem ra chờ trời mưa là không thể.

Tiếp tục đi rất nhanh đã đến nhà Đỗ Vĩ Minh. Thôn dân hưng phấn không ngớt, nghe nói là Huyện lệnh dẫn theo đại quan trong kinh đô tới trị hạn. Đỗ Vĩ Minh cũng nghe nói. Tuy có chút kỳ quái vì sao quan phủ đột nhiên tới thôn trị hạn, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Có quan phủ tham gia, tình hình hạn hán chắc sẽ giảm bớt.

Trần Phúc thấy giếng Đỗ Vĩ Minh đào, bởi vì đất được lấp lên nhìn cực kỳ rõ ràng.

“Cái hố này là sao? ”

“Đại nhân, hai ngày trước, thôn dân trong thôn muốn đào giếng lấy nước, bởi vì không thành công nên lấp cái hố này lại.”

“Đào giếng? Là chủ ý của ai?”

“Hỏi đại nhân, là Lý Nhị.”

“Phiền trưởng thôn mời hán qua đây được chứ?”

Trưởng thôn nhanh phái người đi gọi Đỗ Vĩ Minh tới, bởi vì cửa nhà Đỗ Vĩ Minh ngay bờ sông, Đỗ Vĩ Minh một chút liền đi ra.

“Trưởng thôn người tìm ta?”

“Lý Nhị, mau tới gặp chư vị đại nhân.”

“Kính chào chư vị đại nhân.” Đỗ Vĩ Minh hành lễ.

“Lý Nhị, nghe nói người từng thử đào giếng?”

“Hỏi đại nhân, tiểu dân từng thử qua, chỉ là không thành công.”

Trần Phúc lại hỏi quá trình đào giếng và sụp đất, trong lòng có tính toán. Bờ sông xác thực có thể đào giếng, nhưng cũng không phải nơi tốt để đào giếng. Bởi vì gần sông, bên dưới đều sẽ có dòng nước, nhưng cũng bởi vì gần sông, tất cả bùn đất đều sẽ ướt át. Đào xuống dưới rất dễ sụp xuống.

Một đội người đi một vòng lớn trong thôn, cuối cùng đến nhà trưởng thôn nghỉ tạm. Đỗ Vĩ Minh len lén nói với trưởng thôn phải về nhà chăm nom hai người bệnh, cáo từ rời đi trước.

Ngồi vào chỗ của mình, Trương đại thẩm dâng nước trà. Đây chính là đãi ngộ cấp khách quý. Chỉ là lá trà để đã hơi lâu, Huyện lệnh uống nước trà như vậy, trong bụng có chút bất mãn, nhưng không có cách nào nói ra.

Trần Phúc thật ra lại không để ý, đã khán đích nhìn ra, đây là chiêu đãi tốt nhất của nhà trưởng thôn. Đối loại thôn nhỏ này, có thể uống được nước trà đã là không tệ rồi.

Trưởng thôn tiếp khách, Trần Phúc lại hỏi về nước dùng hiện tại.

“đoạn thời gian trước chúng ta chủ yếu dùng nước các nhà tích trữ trước khô cạn. Mấy ngày nay chúng ta phát hiện hồ nước ở phía sau núi, thế nhưng cách thôn chúng ta gần 5 ngày đường, hơn nữa có mãnh thú. Trong thôn đã đi lấy nước một lần, đội ngũ lấy nước lần hai cũng đã xuất phát.”

Trần Phúc không khỏi gật đầu, nhìn ra được, trưởng thôn này rất biết nghĩ. Có thể tự tìm lối ra mà không ngồi đợi nước tới.

“Một lần có thể lấy bao nhiêu nước?”

“Một lần có thể lấy chừng 80 bình nước.”

Xem ra là nước xa không giải được cái khát ở gần. Tính đi tính lại, phương pháp nhanh nhất là đào giếng. Phỏng chừng đây cũng là mong muốn ban đầu Nguyên thân vương phái mình tới. Vốn nhà Trần Phúc lành nghề thủy lợi, nhất là đào giếng. Giếng trong hoàng cung, giếng của nhà giàu trong kinh đô hầu như đều là Trần gia hiệp trợ. Đó cũng là vì sao Trần Phúc không cần nịnh hót vuốt mông ngựa, nhưng vẫn có thể ở công bộ nhậm chức đáng kể.

Trần Phúc nói với Huyện lệnh, tạm thời sẽ ở lại thôn Tu Hành, đến khi đào giếng thành công mới thôi. Huyện lệnh mọi cách khuyên bảo, Trần Phúc quyết định từ ngày mai sẽ bắt đầu chuẩn bị đào giếng. Trần Phúc bảo Huyện lệnh về trấn trên trước, muốn thu mua số lượng lớn đá và chuyên khối. Mình thì cùng với những người khác chờ ở thôn Tu Hành.

Huyện lệnh thấy không có cách nào, chỉ đành lĩnh mệnh trở về trấn thu mua đá và chuyên khối. Đây cũng không phải việc dễ dàng gì, nhất là chuyên khối, giá cả đắt đỏ. May mà Nguyên thân vương có lệnh, phí dụng chống thiên tai sẽ đưa xuống.

Đối với việc Trần Phúc lưu lại trưởng thôn vừa mừng lại vừa lo. Mừng là nạn hạn hán trong thôn cuối cùng cũng có hi vọng giải quyết, lo là vấn đề ăn ở của Trần Phúc đại nhân. Nhóm Trần Phúc tổng cộng có bốn người. Trong nhà mình cũng không thừa phòng, nếu không thì để cho bọn họ qua nhà Lý Nhị ở đi. Nhà Lý Nhị ít người, hơn nữa phòng cũng là mới cất, là một lựa chọn tốt.

Để phụ nhân nhà mình hảo hảo làm cơm, trưởng thôn vội đến nhà Đỗ Vĩ Minh. Đỗ Vĩ Minh thấy trưởng thôn đến có chút kinh ngạc, hẳn không phải đang ở cùng đại quan kia ư.

“Lý Nhị, ta tới có chuyện thương lượng với người.”

“Trưởng thôn bá bá, có chuyện gì a?”

“Là thế này, đại quan trong kinh muốn ở lại thôn chúng ta một thời gian, để giúp trợ chúng ta xây giếng, thế nhưng nhà của ta thiếu phòng, cho nên muốn hỏi có thể ở nhờ nhà người không?”

Đỗ Vĩ Minh sững sốt, không nghĩ tới là nguyên nhân này.

“Lý Nhị, người cũng biết tình huống hiện tại trong thôn. Lần này có quý nhân muốn tới hỗ trợ, chúng ta cầu cũng cầu không được. Ở nhờ nhà người, sẽ không ở không?”

“Trưởng thôn bá bá, ta không có ý này.”

“Ta biết tình huống nhà người, ở nhà người như vậy, thức ăn mỗi ngày ta sẽ đưa tới.”

“Trong nhà cũng không có phòng trống mà.”

“Người xem một chút, tổng cộng có bốn người, có thể lưu động một chút không?”

Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một chút rồi đồng ý. “Chút nữa ta dọn ra một phòng, nhưng lại không có giường.”

Trưởng thôn nói, giường hẳn sẽ nghĩ cách. Đồng thời nói, chút nữa sẽ gọi người đến giúp hẳn cùng dọn dẹp.

“Trưởng thôn bá bá, ta tự dọn được, phòng của ta không bỏ ra, chỉ có một gian phòng thôi.”

“Một gian phòng là được rồi, chút nữa ta về nhà lại dọn ra một phòng, Chắc là được rồi.”

Trưởng thôn nói rồi vội vã rời đi. Đại quan kia vẫn còn ở nhà.

Đỗ Vĩ Minh không có cách nào, nghĩ một chút để phòng của Chu Văn và Vương Võ cho đại quan ở đi. Gian phòng đó là mới xây, cho bọn hắn trụ tương đối. Thương thế của Chu Văn kỳ thực không có trở ngại gì, Đỗ Vĩ Minh chỉ lo lắng, mới hai ngày đã để hẳn làm việc.

“Chu Văn, nhanh lên dọn dẹp một chút, đợi lát nữa hai người chúng ta để ra một phòng không, cho đại quan kinh đô ở.”

Chu Văn biết có đại quan tới trị hạn, chỉ không ngờ lại tới ở nhà mình.

“Dạ, thiếu gia, để ta thu thập.”

“nếu không hai ngày này các người qua phòng ta ở?”

“Không được, chúng ta sẽ đến ở phòng chứa đồ bên cạnh.”

“A, như vậy sao được, căn phòng đó rất loạn.”

“Đừng lo, thiếu gia, dọn một chút là được.”

Đỗ Vĩ Minh không có cách nào, Chu Văn không chịu chuyển vào phòng mình. Vậy cũng chỉ có căn phòng kia.

Nực cười, chuyển vào phòng của thiếu gia ở, Vương gia không lột da mới là lạ.

Bận rộn một phen, Đỗ Vĩ Minh đem một đồng đồ đạc đưa tới phòng mình hoặc chỗ đất trống, dọn ra một phòng không, bình nước vẫn đặt ở chỗ cũ. Rồi cùng Chu Văn hợp lực chuyển hai cái giường qua. Cả người một thân mồ hôi.

“Thiếu gia, vì sao lại để bọn họ đến ở nhà chúng ta?”

“Trưởng thôn nói, cũng là vì đào giếng hiến một phần lực.”

Chu Văn muốn nói gì đó, môi giật giật lại không nói. Tới tới lui lui lần qua lần lại, cuối cùng cũng dọn xong ba gian phòng. Đỗ Vĩ Minh quét tước gian phòng kia một phen, ngay cả khí lực làm cơm cũng không có. Để Chu Văn đi nấu cơm.

Đến bữa chiều, thôn trưởng bảo Đỗ Vĩ Minh đến nhà hắn cùng ăn cơm, Đỗ Vĩ Minh không đi. Minh không có hứng thú với đại quan này, nói nhỏ nhả một chút, Đỗ Vĩ Minh sợ mình không nuốt nổi cơm a. Lấy cơ trong nhà còn có người bị thương cần chăm nom, Đỗ Vĩ Minh cự tuyệt.

Giường và chăn bông đều là buổi chiều thôn trưởng cho người đưa tới, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn ép buộc một phen cuối cùng cũng sửa sang lại gian phòng. Một cái giường dựa vào cửa sổ, một cái khác dựa vào tường. Chăn gấp chỉnh tề, Đỗ Vĩ Minh đặc biệt đem một cái thùng không trong phòng mình tới. Lại cầm vài cái ghế, cũng bố trí ra khuôn ra dạng.

Đỗ Vĩ Minh vốn tưởng là tùy tùng gì đó sẽ đến ở nhà mình, không nghĩ tới vị kinh quan gọi là Trần Phúc kia muốn ở nhà mình. Đỗ Vĩ Minh liền buồn bực, nhà trưởng thôn hình như tốt hơn so với nhà mình, sao lại chạy đến bên này ở?!

Khách đến nhà, Đỗ Vĩ Minh cũng không thể đem người đuổi ra ngoài cửa, hướng hồ mình đã đồng ý với thôn trưởng. Đỗ Vĩ Minh vẫn tươi cười nghênh đón.

“Thôn trưởng bá bá, là vị đại nhân này muốn ở lại đây?”

“Lý Nhị à, người chăm nom Trần đại nhân cho tốt nha, chúng ta lần này đều phải dựa vào Trần đại nhân hỗ trợ...”

“Thôn trưởng bá bá, yên tâm, ta khẳng định sẽ chăm nom Trần đại nhân thật tốt.”

Thôn trưởng cảm thấy tiểu tử Lý Nhị này thực thông minh, tuy bình thường không nói nhiều lắm, nhưng một chút liền hiểu. Trần Phúc cũng không có cảm giác gì lớn về quyết định của thôn trưởng. Tuy biết trong thôn đã xuất ra điều kiện tốt nhất để chiêu đãi, nhưng đương nhiên là không có biện pháp so với kinh đô. Tốt nhất là nhanh chóng đào giếng, hoàn thành nhiệm vụ rồi hồi kinh.

“Trần đại nhân, mời đi bên này, phòng bên phải này là nơi ngài ở, ngài nhìn xem còn thiếu gì không.” Chu Văn dẫn đám người Trần Phúc đến phòng bọn họ.

Khách đến nhà tóm lại là phải chiêu đãi một chút, trong nhà không có gì ăn, Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một chút chắc là nên đi pha chút trà. Không nỡ dùng bộ trà cụ của Cảnh Nguyên. Trà cụ của Cảnh Nguyên là dùng giá tiền cao để mua, hắn rất thích, mỗi ngày đều phải dùng, cứ như là hi thể trên bảo. Tự hỏi một chút, Đỗ Vĩ Minh cầm bộ trà cụ bình thường lần trước đi trấn trên mua ra, pha một bình trà bạc hà.

Đỗ Vĩ Minh chuẩn bị bừng qua, Chu Văn tới.

“Thiếu gia, người đi trước, để ta mang đi qua. Cần thận phỏng tay.”

“Được, vậy người cũng cẩn thận chút.”

“Trần đại nhân, trong nhà không có trà gì ngon, ngài uống tạm.”

Mùi bạc hà thơm ngát đã dần dần tràn ngập, Trần Phúc có chút hưng trí. Tùy từng rót cho hắn một chén.

“Lão gia, mời dùng trà.”

Trần Phúc uống một ngụm, không phải trà ngon gì, nhưng cũng có một phen phong vị khác.

“Đây là lá trà gì vậy?”

“Hồi đại nhân, đây trà bạc hà.”

“trà bạc hà? Ta là lần đầu tiên uống, ừm, không tệ.” Nước trà này so với nhà trưởng thôn còn tốt hơn. Trần Phúc cầm ly trà, gật gật đầu.

“Đây là bạc hà của nhà trồng được, tiện tay hái tiện tay pha, so ra kém hơn nước trà Trần đại nhân bình thường hay uống, khiến ngài chê cười.”

“Mỗi người mỗi vẻ a, trà bạc hà này cũng thực không tệ.”

Trần Phúc cuối cùng cũng có chút cao hứng, xem ra chọn đến đây tạm cư là chọn đúng rồi. Lý Nhị này nhìn tuổi không lớn, nhưng làm người trầm ổn, hơn nữa cũng không có bộ dáng nịnh nọt, nhìn thấy mình không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nhà trưởng thôn còn hơi kém, nhìn thấy mình liền khấn trương.

Thôn trưởng nói một lát, cũng liền cáo từ rồi đi. Khi đi vụng trộm gọi Đỗ Vĩ Minh dặn. “Lý Nhị, người nên chuẩn bị chút nước để Trần đại nhân rửa mặt, nước ngày mai ta lại đưa chút tới cho người. Chờ đào giếng được thì tốt rồi.”

“Thôn trưởng bá bá, ta đã biết. Chút nữa ta sẽ nấu nước cho Trần đại nhân.”

“Lý Nhị, tiểu tử người làm việc thật rất tốt. Người chiêu đãi Trần đại nhân cho tốt nha.”

“Thôn trưởng bá bá, người yên tâm, ta đã biết.”

Thôn trưởng cẩn thận dặn một phen rồi rời đi. Đỗ Vĩ Minh muốn đi nấu nước cho bọn họ rửa mặt, Chu Văn không cho. Thiếu gia nhà hắn dựa vào đâu phải đi hầu hạ Trần đại nhân kia.

“Thiếu gia, người đã cả ngày mệt mỏi, để ta nấu nước, người đi nghỉ ngơi đi.”

“Chu Văn, người trên người còn có thương tích, để ta đun là được.”

“Kia thương sớm tốt lắm. Thiếu gia người đi nhìn xem Vương Võ đi, ta đến nấu nước.”

Đỗ Vĩ Minh nghĩ một chút rồi đồng ý. Vào nhà nói với Trần đại nhân một chút, phải đi xem Vương Võ. Miệng vết thương của Vương Võ bộ phận đã kết vảy. Đỗ Vĩ Minh đổi thuốc cho Vương Võ, cũng nói chuyện Trần đại nhân muốn ở tạm trong nhà. Đỗ Vĩ Minh chưa từng đối đãi Chu Văn và Vương Võ như hạ nhân. Có chuyện gì cũng sẽ nói với bọn hắn, thương lượng với bọn hắn. Vương Võ không có phản ứng gì lớn về việc này, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc về Trần đại nhân.

Đổi thuốc xong, Chu Văn đang sắc thuốc Vương Võ. Thuốc này đã dùng nhiều ngày, còn phải tiếp tục uống, đến khi Vương Võ hoàn toàn lành lại mới thôi. Bỏ câu hôm nay không có thời gian đun, ngày mai nói sau. Bận rộn một phen, chờ khi Đỗ Vĩ Minh trên giường đã chập một canh giờ so với bình thường. Ôi, hôm nay thật sự là một ngày bận rộn. Trần đại nhân kia nói ngày mai sẽ tìm chỗ, đào giếng không phải tùy tiện đào, nếu muốn đào giếng tốt, trước hết phải tìm đúng chỗ. Xem ra ngày mai vẫn sẽ tiếp tục bận rộn. Hy vọng nhanh nhanh làm cho xong giếng. Nghĩ nghĩ rồi liền ngủ.

Gà vừa mới gáy, Đỗ Vĩ Minh liền tỉnh. Hình như sau khi đến nơi này, Đỗ Vĩ Minh sẽ không ngủ nướng. Kỳ thật ham muốn lớn nhất của Đỗ Vĩ Minh chính là ngủ nướng, trước kia trong nhà điều kiện không tốt, một năm cũng không ngủ nướng được vài lần. Nhưng từ đi tới thời đại này, một lần cũng không có. Mỗi ngày đều bận rộn, ở trên giường cảm thán một phen, vẫn ngồi dậy. Đỗ Vĩ Minh đã nghe thấy bên ngoài hình như có động tĩnh.

Đẩy cửa ra, không nghĩ tới Trần đại nhân thế nhưng đã dậy. Đỗ Vĩ Minh có hơi kinh ngạc.

“Trần đại nhân, chào buổi sáng.”

“Lý Nhị, chào buổi sáng nha.”

“Tối hôm qua nghỉ ngơi thế nào?”

“Rất tốt.” Kỳ thật Trần Phúc có chút không quen, chăn và giường đã xem như là tốt nhất của người nơi này. Trong kinh đô tuy nhà mình điều kiện bình thường, nhưng cũng tốt hơn so với nơi thâm sơn cùng cốc này rất nhiều.

Tùy tùng của Trần Phúc lấy nước cho hắn rửa mặt, Đỗ Vĩ Minh cũng súc miệng rửa mặt. Súc miệng là Đỗ Vĩ Minh một chuyện không quen, đã quen dùng bàn chải và kem đánh răng, đi tới nơi này Đỗ Vĩ Minh chỉ có thể súc miệng, có thời gian sẽ phát minh bàn chải và kem đánh răng, không có cách nào, đánh răng đối với Đỗ Vĩ Minh vẫn là rất thống khổ.

Không biết đám người Trần Phúc có phải muốn ăn sáng ở nhà mình không, Đỗ Vĩ Minh cũng không không biết xấu hổ đến hỏi. Nghĩ nghĩ vẫn cứ chuẩn bị nhiều một ít, vạn nhất bọn họ ăn sáng ở nhà mình, không chuẩn bị thì phiền toái.

Nghĩ bọn họ không quen ăn gạo lứt, Đỗ Vĩ Minh nấu thêm chút cháo gạo trắng. Minh và Chu Văn vẫn uống cháo gạo lứt, trong cháo thả chút đậu xanh. Hiện tại thời tiết nóng, đậu xanh trừ hỏa. Cháo nấu nhiều hơn, cơm trưa cũng không cần làm. Chỉ uống cháo hình như có hơi keo kiệt, Đỗ Vĩ Minh quyết định làm một ít bánh. Bột ngô, rất xa xỉ ở bên trong còn bỏ thêm hai quả trứng chim, bánh bột ngô hôm nay vẫn dùng bã dầu ô liu, cực kì thơm.

“Thiếu gia, bánh bột ngô của người hôm nay hình như làm đặc biệt thơm a.”

“Chu Văn, người thật lợi hại. Xem này, hôm nay cho người ăn bánh bột ngô đặc biệt.”

“Ha ha, xem ra ta hôm nay có có lộc ăn.” Trần Phúc vừa nói vừa đi vào phòng bếp.

“Trần đại nhân, người sao lại tới phòng bếp, mời đến cách vách nghỉ ngơi, bữa sáng lập tức đến liền.”

Trần Phúc dẫn theo tùy tùng đi vào trong phòng nghỉ ngơi. Đỗ Vĩ Minh nhanh nhẹn làm bánh bột ngô, làm khoảng mười mấy cái bánh bột ngô, từng cái bánh bột ngô cũng không lớn, mỏng manh, hai mặt óng ánh vàng, tản ra mùi nồng đậm. Kỳ thật cách làm bánh ngô khác với bánh nướng áp chảo bình thường, sau khi cho dầu thì vừa thơm vừa ngon.

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn múc cháo, mình thì tìm một ít đồ ăn ra. Ô liu muối, Ô liu ngào đường, rau trộn. Nhìn cũng không quá keo kiệt.

Đỗ Vĩ Minh bưng qua một ít cho Vương Võ, Vương Võ hiện tại đã tốt hơn nhiều, chỉ là tạm thời còn không thể xuống giường, nhưng đã có thể tự mình ăn cơm, qua vài ngày chắc là có thể xuống giường hoạt động. Bảo Vương Võ cẩn thận ăn, ăn xong sẽ đến thu bát.

Đang ăn sáng thì thôn trưởng đến. Hóa ra thôn trưởng tới mời Trần Phúc qua ăn sáng. Trần Phúc nói ăn luôn trong nhà Lý Nhị, không đi qua. Thôn trưởng thấy thế cáo từ trước. Về ăn cơm rồi cùng đi vào thôn tìm nơi thích hợp đào giếng.

Đỗ Vĩ Minh và thôn trưởng, Trần Phúc chờ mọi người ăn sáng xong liền cùng vào thôn tìm chỗ thích hợp đào giếng. Có thể thấy Trần Phúc rất thương thức Đỗ Vĩ Minh, dọc đường đi hai người cũng thỉnh thoảng trò chuyện.

“Lý Nhị, người có biết nơi người chọn lần đầu tiên vì sao không được không?”

Đỗ Vĩ Minh kỳ thật có nghĩ tới, chỉ là không có biện pháp chứng thực.“Là vì rất gần bờ sông?”

“Đúng. Tuy tới gần bờ sông, dưới đất khẳng định có nước, nhưng thổ nhưỡng bình thường đều rất ẩm ướt, như vậy đào giếng phải rất cẩn thận. Cái này là khảo nghiệm kỹ thuật đào giếng.”

Trần Phúc chọn được một chỗ là phía trước núi sau thôn, cách đó không xa còn có một chỗ đất đã rỉ nước. Đỗ Vĩ Minh không biết hắn vì sao lại chọn ở nơi này. Trần Phúc giải thích với hắn.

“Nếu muốn lấy nguồn nước, đầu tiên phải tìm kiếm điều kiện nguồn nước có lợi. Nói chung, có sáu điều kiện về nguồn nước, một là phải tìm được nơi có cấu tạo có thể phá. Hai là có đá trầm tích. Ba là bị vây ở chỗ

trùng. Bốn là chỗ trùng giữa hai núi hợp lại. Năm là tìm mảnh rất có nước rỉ ra. Sáu là có tài nguyên nước ngầm phong phú.

Phải có hai đến ba trong sáu điều kiện mới có thể lấy được nguồn nước.”

Nơi này thuộc loại địa thế thấp, hơn nữa cách đó không xa có nước rỉ, còn lại Đỗ Vĩ Minh không cần hiểu, Trần Phúc cũng không giải thích nhiều. Kỳ thật giải thích trước đó đã là lắm miệng, hẳn bình thường sẽ không nói nhiều, điều này nếu mỗi người đều biết, mình sẽ không có gì để kiếm cơm ăn.

Cả ngày ở trong thôn tìm chỗ thích hợp, tạm thời xác định ba chỗ, Trần Phúc đã đánh ký hiệu. Chờ Huyện lệnh đem đá vận đến là có thể bắt đầu đào giếng.

Có Trần Phúc hỗ trợ, công tác chuẩn bị đào giếng liên tục tiến hành. Huyện lệnh rất nhanh vận đến một đồng đá, thôn trưởng cũng chuẩn bị gậy trúc và nguyên liệu Trần Phúc cần, bắt đầu đào giếng. Đỗ Vĩ Minh cũng rất tò mò về chuyện đào giếng, bắt đầu khởi công liền xung phong nhận việc muốn tới hỗ trợ. Không bắt hẳn đi xuống đào, chỉ đứng bên cạnh hỗ trợ.

Đại Trụ và Ngụy Quang Minh từ sáng sớm đào giếng ở nơi đã định, miệng giếng không lớn, đường kính cũng không đến một thước, trước hết chạm rãi đào ra một cái hố nhỏ, Đỗ Vĩ Minh liền cùng những người khác chặt bùn đất đào ra đến một bên. Dần dần sau khi sâu xuống cũng chỉ đủ một người có thể xuống đào, có giáo huấn lần trước của Chu Văn, lần này Đỗ Vĩ Minh còn làm riêng nón bảo hộ cho Đại Trụ. Nón bảo hộ này không thể so với ở hiện đại, chỉ dùng cỏ bện, bên trong may hai tầng vải mà thôi, tốt xấu cũng yên tâm hơn.

Đại Trụ và Ngụy Quang Minh hai người thay phiên đào, khi đào đến sâu khoảng một thước, Trần Phúc bảo Đỗ Vĩ Minh dùng gậy trúc cắm ở bên cạnh giếng đã đào, xung quanh giếng đều cắm gậy trúc. Trần Phúc chuẩn bị hai loại gậy trúc dài ngắn, một loại hiện tại dùng có vẻ ngắn, dài khoảng 4 thước. Gậy trúc cắm xuống xong, bên cạnh giếng rất trơn, Trần Phúc lại bảo bọn họ cầm một cây gỗ cắm vào bên cạnh giếng. Có hai cái rổ thay phiên kéo đất đào ra lên. Chờ khi đào sâu hơn lại thay gậy trúc dài.

“Thôn trưởng, đi chuyển một ít đá lại đây, còn có kêu thợ chuẩn bị. Ta bảo người tìm cát và đá vụn đã tìm được chưa?”

“Trần đại nhân, đã tìm đủ rồi.”

“Người bảo người gột rửa đá vụn sạch sẽ, nhất định phải rửa, đợi lát nữa lấy đến dùng.”

“Được, ta sẽ bảo bọn họ đi rửa.”

Đất kéo lên về sau đã rất ẩm ướt. Đại Trụ cũng mệt mỏi, liền men theo cọc gỗ đi lên, đem nón bảo hộ tháo ra, ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi. Ngụy Quang Minh muốn thay Đại Trụ đi xuống tiếp tục đào.

“Quang Minh ca, người đội mũ này vào.” Đỗ Vĩ Minh đưa nón bảo hộ cho Ngụy Quang Minh.

Ngụy Quang Minh không hỏi nhiều, đem cái mũ kỳ quái này đội vào rồi đi xuống. Ngụy Quang Minh cởi hết giấy, quần cũng xắn cao, đáy giếng đã có thể nhìn thấy nước.

“Lý Nhị, người sao lại nghĩ ra nón bảo hộ này?” Trần Phúc hiện đang rảnh, hỏi nghi vấn đã có từ trước.

“Lần trước Chu Văn đào giếng bị thương, may mà đầu được tay che không bị thương nặng, lần này làm cái mũ này, ít nhất khi đào giếng cũng yên tâm hơn, đầu chắc là sẽ không bị thương.”

Đối với nguy hiểm khi đào giếng, Trần Phúc rất rõ ràng, nếu không chọn đúng chỗ để đào, dễ dàng tạo thành nguy cơ sụp giếng, nói như vậy, nếu người phía dưới tránh không kịp, dễ bị thương nhất chính là đầu. Lý Nhị này thật là có ý tứ, còn có thể nghĩ ra làm nón bảo hộ, có thứ này tỷ lệ đầu bị thương đã giảm rất lớn.

Đến buổi chiều, đã đào được. Trần Phúc cười hài, xắn quần đội nón bảo hộ tự mình đi xuống xem xét một phen, ừ, không thành vấn đề, giếng này đã đào gần được. Trần Phúc sau khi lên báo thôn trưởng gọi thợ xây tới.

Một ngày trước, Trần Phúc đã giao phó thợ xây phải làm thế nào. Thợ xây đi xuống giếng, trên đầu cũng đội nón bảo hộ. Lại lấy túi đến đựng đá. Đỗ Vĩ Minh cùng một vài thanh niên bỏ đá vào bao, lại dùng dây thừng đưa đến dưới giếng. Bởi vì vấn đề sức nặng của đá, một lần chỉ có thể đưa xuống bốn năm khối đá,

bằng không quá nặng, dây thừng cũng dễ đứt. Như vậy tốc độ cũng chậm xuống. Đợi khi mặt trời xuống núi, tường cũng xây chưa được cao lắm.

Trần Phúc bảo thợ xây đi lên nghỉ ngơi trước. Giếng này một ngày không thể đào xong, ngày mai tiếp tục. Ở quanh giếng không cần cắm gậy trúc, mọi người cứ đi về nghỉ ngơi trước.

Ngày mai có thể bắt đầu đắp giếng, hôm nay đắp hết đá lên, lại làm chút công tác chuẩn bị là gần được rồi.

Lao động một ngày, Đỗ Vĩ Minh cũng không có khí lực nấu cơm. Thôn trưởng đã sớm thông tri, buổi tối đến nhà hán ăn cơm. Đỗ Vĩ Minh lần này không cự tuyệt. Trương đại thẩm còn đặc biệt chuẩn bị cơm canh cho Vương Võ. Thời tiết nóng bức, mọi người không ngồi ở trong phòng ăn cơm, trực tiếp bày mấy bàn ngay trong viện. Mấy người đào giếng hôm nay đều ở đây, mọi người đều rất cao hứng.

Buổi chiều đã nhìn ra có hy vọng, khi Ngụy Quang Minh đi lên đã ồn ào ở dưới có nước, ở dưới có nước, chờ Trần Phúc từ mình đi xuống, ông quần xắn lên cũng ướt. Đợi nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng có hy vọng. Mọi người đều rất cao hứng, thôn trưởng nói chờ giếng đào xong phải ăn mừng đã đời.

Đỗ Vĩ Minh cũng hưởng thụ vui sướng của mọi người, khi mới tới nơi này, không có cách nào tránh có cảm giác xa lạ. Nhưng hiện tại dần dần dung nhập vào thôn này. Đỗ Vĩ Minh có thể cảm nhận được thuận phác và nhiệt thành của người trong thôn. Mọi người đồng lòng hợp lực làm việc thật không tệ.

Ngày hôm sau, nhóm lấy nước thứ hai cũng đã trở lại. Nghe nói trong thôn có đại quan kinh đô đến giúp đào giếng, đều rất cao hứng. Một lần lấy nước mất chừng 5 ngày, đường xá xa xôi không nói, còn sợ có dã thú, mọi người một đường đều phải lo lắng đề phòng, giờ có giếng nước, cũng không cần lại đi lặn lội đường xa lấy nước, đây còn không phải là đại hỷ sự sao.

Thợ xây tiếp tục đắp giếng ngày hôm qua, đã có chút cao lên, phía dưới còn chống một cái thang. Trần Phúc dẫn theo những người này đi đào giếng nước thứ hai. Nón bảo hộ của Đỗ Vĩ Minh nhận được tán thành của Trần Phúc, vào ban đêm lại làm hai cái. Có kinh nghiệm lần đầu tiên, giếng nước thứ hai đào thuận lợi hơn nhiều, Trần Phúc cũng không cần liên tục nhìn chăm chăm, hán đi qua đi lại hai bên, nhìn có chỗ nào không đủ không.

Cái giếng đầu tiên đến buổi chiều đã gần được rồi, khi sắp đắp đến đỉnh, Trần Phúc bảo hán tiếp tục.

“ngươi tiếp tục đắp lên trên, phải đắp cao đến nửa người.” Trần Phúc khoa tay múa chân giải thích độ cao, bảo thợ xây tiếp tục đắp. Trần Phúc giải thích một chút, mọi người mới biết đây là vì phòng ngừa có tiểu hài tử không cẩn thận ngã vào trong giếng.

Cái giếng đầu tiên cuối cùng đến buổi chiều đã hoàn công. Trần Phúc lại bảo người chuẩn bị cát, hòn vụn, đá cuội cẩn thận trải ở đáy giếng. Tiến độ nước thứ hai giếng cũng rất nhanh, đến buổi chiều, đất đã đào ra hết, một thợ xây cũng đã bắt đầu đắp tường.

“giếng nước này ngày mai hẳn là có thể dùng, thôn trưởng, ngươi đã làm thùng treo chưa?”

“Hỏi đại nhân, thùng treo ngày mai là có.”

Thùng treo chính là công cụ về sau dùng để lấy nước, Trần Phúc vẽ hình để Trương thợ mộc làm. Trương thợ mộc hai ngày nay liền toàn tâm toàn ý làm thùng treo.

Người trong thôn nghe nói ngày mai có thể bắt đầu dùng giếng nước, cực kì hưng phấn. Những ngày thiếu nước làm cho mọi người có chút run sợ trong lòng. Trong lúc đó Huyện lệnh cũng đến đây một lần. Nhìn thấy thôn Tu Hành đã sắp dùng được giếng nước, cũng rất cao hứng. Huyện lệnh bình thường sẽ không đến thôn nhỏ hẻo lánh này, nhưng hiện tại quan viên kinh đô ở thôn Tu Hành, mình đương nhiên phải qua lại nhiều.

Trần Phúc nói hẳn phải bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu, chờ sau khi đào xong giếng nước cho thôn Tu Hành, phải đi thôn tiếp theo đào giếng. Kỳ thật chuyện đào giếng cũng là quen tay hay việc, đào vài lần là biết, chỉ là lần tuyên chỉ này muốn Trần Phúc tự mình đi làm.

Vài ngày sau đều tập trung đào hai giếng nước khác. Đợi khi ba cái giếng nước đều hoàn công, thôn trưởng tuyên bố muốn ăn mừng một chút. Trần Phúc vốn phải rời khỏi đi thôn kế tiếp, mọi người giữ lại muốn hán tham gia hoạt động ăn mừng trong thôn rồi hăng rời đi. Tuy chỉ là vài ngày tiếp xúc, nhưng mọi người đối

với vì đại quan trong kinh đô này có chuyển biến rất lớn. Vốn nghĩ là quan viên đều sẽ khí diễm kiêu ngạo, Trần Phúc tuy ăn mặc ở có chút yêu cầu, nhưng lại không cao ngạo, người trong thôn đưa ra câu hỏi hần sẽ kiên nhẫn giải đáp, quan trọng nhất là hần giúp mọi người đào giếng. Người trong thôn đều có cảm giác muốn đem hần làm Bồ Tát mà cúng, nghe nói hần phải rời đi đều rất luyến tiếc.

Trần Phúc cũng biết lần này đến thôn Tu Hành là lựa chọn chính xác. Tuy nói lần đào giếng này không trả thù lao gì lớn, nhưng thôn dân thuần phác vẫn khiến Trần Phúc cảm nhận được bầu không khí hoàn toàn không giống kinh đô. Thôn dân đều nhiệt liệt yêu cầu hần tham gia hoạt động ăn mừng ngày mai, Trần Phúc cũng liền thuận thể đồng ý.

Có giếng nước, thôn dân khôi phục cuộc sống bình thường, nhưng Trần Phúc cũng đã nói qua, nước trong giếng nước này chỉ đủ cung cấp nhu cầu cuộc sống bình thường của thôn dân, nếu muốn dùng nước giếng số lượng lớn tưới tiêu ruộng đồng khẳng định không đủ. Mọi người nghe thế vẫn có hơi nhụt chí, xem ra còn phải ngẫm lại biện pháp.

Thôn dân vẫn nhiệt tình chuẩn bị hoạt động ăn mừng. Sáng sớm, thôn trưởng liền mang theo hai người lên trấn trên chọn mua đồ. Trong thôn thợ săn cùng vài tráng đinh lên núi săn thú. Trương đại thẩm đã dẫn người chuẩn bị từ buổi tối. Chuyển bàn, ghé đến quảng trường. Một phần rau trộn cũng bắt đầu chuẩn bị.

Đồ ăn đều là thôn dân tự mình bỏ ra, từng nhà tìm các đồ ngon trong nhà. Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ nửa ngày, đem hẹ ngâm mình làm ra, còn giết một con gà. Trong thôn vừa lúc có người giết hai con vịt, Đỗ Vĩ Minh xung phong nhận việc làm một món canh vịt với hẹ ngâm. Trương đại thẩm nhìn hần có vẻ tự tin liền giao cho hần làm.

Đỗ Vĩ Minh trước đặt hẹ ở trong bát, dùng nước lạnh ngâm tới khi mềm, tẩy sạch rồi xé thành sợi nhỏ. Tiếp theo rửa sạch vịt chết chặt khối, đổ nước lạnh vào nồi, nước sôi thì ngồi gạn bọt. Cuối cùng ở trong nồi cho thêm hành gừng và các loại gia vị, lại cho hẹ ngâm và củ kỷ vào, dùng lửa lớn để đun, sau đó giảm nhỏ lửa đun khoảng một canh giờ, đợi khi thịt vịt chín như dùng đũa cắm xuống có thể chọc vào thì cho thêm bí, tiếp tục đun 20 phút, cuối cùng thêm vào một chút gia vị là được.

Trong thôn bình thường không thích ăn vịt thịt lấm, bởi vì thịt vịt có mùi tanh, hơn nữa thịt cũng không ngon như thịt gà. Đỗ Vĩ Minh nấu vịt thành canh xong liền cùng Chu Văn trực tiếp bưng nồi qua, những 2 nồi canh. Trên quảng trường đã có không ít thôn dân đến, mỗi người trên mặt đều tràn đầy vui sướng, trên bàn đã bày một ít đồ ăn. Đều là rau trộn đơn giản, nhìn thấy Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn bưng nồi tới, Trương đại thẩm đi lên đón.

“Nhị Cầu Tử, canh làm được chưa?”

“Dạ, thím, người nhìn xem có đến hai nồi lớn.”

“Nhị Cầu Tử giờ rất có khả năng, canh này nhìn đã thấy muốn ăn. Các người cầm chén múc đi, cho vào chén lớn để lên từng bàn.”

“Được, ta đã biết. Thím, còn có gì cần giúp mang không?”

“Các người múc xong rồi nói sau.”

Đỗ Vĩ Minh cùng Chu Văn một người múc, một người bưng, trên quảng trường bày hơn mười cái bàn, mỗi bàn một chén. Còn dư một chút, Đỗ Vĩ Minh để lại qua một bên, chờ ăn hết lại cho thêm.

Trên quảng trường cũng đắp vài cái bếp đất, mọi người đều mang khí thế ngất trời. Đám thanh niên sẵn thú đã trở lại, thu hoạch cũng không tệ lắm, bốn con gà rừng, năm con thỏ hoang còn có hai con hoẵng. Trương đại thẩm bảo bọn họ đi nghỉ ngơi trước, lại cầm con mồi bận bịu. Đỗ Vĩ Minh cùng Chu Văn tới hỗ trợ.

Chờ đám người thôn trưởng trở về mặt trời đã sắp xuống núi, trên bàn đã mang lên một bàn đồ ăn. Khoai tây nấu với gà, thịt thỏ rán giòn, thịt thỏ nướng, thịt hoẵng kho, thịt sợi xào trứng chim, rau trộn, rau xào, dấm chua trộn cải trắng vân vân, còn có một chén canh vịt nấu với hẹ ngâm và bí lớn, còn bánh bao chưng, bánh ngô. Mức độ phong phú đã vượt qua tết âm lịch. Thôn trưởng mang về mấy con vịt nướng, một ít đậu phụ, quan trọng nhất là có vài bình rượu.

Mọi người mời Trần Phúc lên chủ bàn, Vương Vô cũng đến. Thương thế của Vương Vô đã tốt lên nhiều, đã có thể xuống giường, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn dẫn Vương Vô tới. Thôn dân đều cực kì cao hứng, uống rượu, ăn đồ ăn, Đỗ Vĩ Minh cũng từ trong đó cảm nhận được cảm giác hạnh phúc.

Có thôn dân bắt đầu kính rượu, người thứ nhất được kính rượu chính là Trần Phúc.

“Trần đại nhân, đến, chúng ta kính người một ly, cảm ơn người giúp chúng ta đào giếng nước, giúp chúng ta đại ân. Ta cạn chén trước”

Trần Phúc cũng cạn một chén, có bắt đầu này, mọi người cũng lục tục kính rượu, Trần Phúc uống không ít, tùy tùng của hắn cần giúp không ít, nhưng người đến kính rượu nhiều lắm. Cuối cùng vẫn là thôn trưởng lên tiếng, mọi người mới ngừng lại.

Vương Vô có thương trong người, không thể uống rượu. Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn đều uống một chút. Nơi này uống là rượu đế, Đỗ Vĩ Minh tuy không uống bao nhiêu, nhưng đã có chút men say. Ăn cơm xong, mọi người còn vây quanh lửa trại bắt đầu ca hát, khiêu vũ, Đỗ Vĩ Minh đã mơ mơ màng màng, chỉ ở bên cạnh nhìn. Chu Văn thấy đầu hắn lắc lắc, liền dẫn hắn đi về.

Đỗ Vĩ Minh nằm ở trên giường, trong mơ mơ màng màng hình như nhìn thấy Cảnh Nguyên.

“Cảnh Nguyên, Cảnh Nguyên, là người sao? Người đã trở lại? Ta rất nhớ người a. Người đi lâu như vậy rồi sao không có tin gì. Ta rất lo lắng, nhưng không biết làm thế nào để liên hệ với người.” Đỗ Vĩ Minh một mình nằm nói liên miên, khuôn mặt tươi cười của Cảnh Nguyên trước mắt hình như càng lúc càng lớn.

35. Chương 35: Ngoại Truyện Cảnh Nguyên [1]

Ta gọi là Lưu Cảnh Nguyên, là tam vương tử Thân quốc. Nhớ khi còn nhỏ, mẫu phi thường xuyên ở cùng ta và hoàng huynh, mẫu phi rất ôn nhu, khi chúng ta học tập mệt mỏi sẽ làm điểm tâm ngon cho ta, khi ta luyện công rơi lệ, dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau lệ cho ta. Nhưng hạnh phúc thời thơ ấu của chúng ta sau khi mẫu phi bệnh nặng rời khỏi thì không còn nữa.

Mẫu phi là quý phi, được phụ hoàng sủng ái, hoàng huynh vừa mới sinh ra đã được lập làm thái tử. Nhưng từ khi tần phi trong cung dần dần tăng lên, phụ hoàng sẽ không thường đến thăm chúng ta giống như trước. Mẫu phi vào năm ta bảy tuổi thân nhiễm bệnh nặng, tuy Thái y trong cung đã hết sức trị liệu, nhưng lại không thể sống qua mùa đông kia. Ta nhớ ngày mẫu phi qua đời, thời tiết rất lạnh, hoàng huynh cùng ta vẫn canh giữ ở tẩm cung của mẫu phi, canh giữ ở trước giường mẫu phi, nghe mẫu phi thì thảo nhấc tới phụ hoàng, nhưng phụ hoàng nhưng vẫn chưa tới. Hoàng huynh đi cầu phụ hoàng tới gặp mẫu phi, nhưng phụ hoàng vẫn là không tới. Mẫu phi chờ rất lâu rốt cục vẫn đi, phụ hoàng chỉ phái công công đến an bài hậu sự cho mẫu phi, ta mờ mịt đứng ở đó không biết làm sao, đến khi mẫu phi bị nâng vào trong quan tài, mới rốt cục chịu được không được, vọt lên. Không cho cùng nữ cùng thái giám chạm vào mẫu phi của ta, hoàng huynh ôm lấy ta, ở bên tai ta nói, “Tiểu Nguyên, mẫu phi đi rồi, người để nàng ngủ yên đi. Về sau ca ca sẽ ở cùng người. Ca ca sẽ bảo vệ người.”

Ta nhận ra mẫu phi sẽ cười bảo ta “Tiểu nguyên, mau nghỉ ngơi, ăn điểm tâm”, sẽ thấy ta bị thương rơi lệ vì ta không còn nữa. Phụ hoàng người ngay cả gặp mặt mẫu phi lần cuối cũng không nguyện sao? Từ lúc đó, ta không còn sủng ái phụ hoàng của ta. Vốn dĩ hắc hừng trong lòng ta, nhưng về sau hắc hừng không còn là như vậy nữa.

Đã không còn mẫu phi bảo hộ, cuộc sống của ta và hoàng huynh hiển nhiên gian nan hơn nhiều. Hoàng huynh thân là thái tử, trọng trách trên người rất nặng. Mỗi ngày đều phải học tập rất nhiều thứ, nhưng hoàng huynh mỗi tối đều đến chỗ ta, hỏi han chuyện học tập của ta, nhìn xem trong cung có ai khi dễ ta không. Nhưng ta từ trong miệng cung nữ chăm nom ta nghe được, thái tử vị của hoàng huynh cũng không vững chắc. Mẫu phi của Nhị ca chính là Lệ phi vẫn muốn để nhị hoàng huynh ngồi lên thái tử vị, cản trở hoàng huynh rất nhiều mặt. Hoàng huynh lại không nói với ta. Hoàng huynh vẫn thực hiện lời hứa của hắn, phải bảo vệ ta. Nhưng ta cũng muốn giúp hoàng huynh, không muốn làm người được bảo hộ.

Từ đó ta bắt đầu cực kì cố gắng nghe giảng, Thái Phó thường xuyên khích lệ học vấn của ta tiến rất xa. Công phu ta cũng không kém đi, mỗi ngày trở lại tẩm cung còn luyện tập. Ta nghĩ phải mau chóng lớn lên để giúp hoàng huynh.

Phụ hoàng trong ấn tượng của ta càng ngày càng mơ hồ, một năm gặp không được vài lần. Gặp mặt cũng chẳng qua là hỏi công khóa của ta một chút, hần không còn ôm ta vào trong lòng, đùa giỡn với ta, dạy ta học chữ nữa. Có lẽ trước đây ta còn ôm hi vọng với phụ hoàng, vậy có thể nói hiện tại ta đã không còn ảo tưởng như vậy.

Hoàng huynh khi mười lăm tuổi đến ở đông cung, không thể tới thăm ta mỗi ngày như trước. Hần phải chậm rãi tiếp xúc triều chính, độc lập xử lý công vụ. Nhưng hần vẫn không ngừng đến thăm ta, tươi cười trên mặt hoàng huynh càng ngày càng ít, ta biết hoàng huynh kỳ thật cũng không thích lực碌 cùng đám đại thần, xử lý sự vụ. Nhưng hoàng huynh là thái tử, đây là chức trách của hần. Ta cuối cùng nhân lúc hoàng huynh tới thăm ta, hao hết tâm tư kể một ít chuyện thú vị cho hần, hy vọng hần có thể vui vẻ.

“Tiểu nguyên, người như vậy cũng rất tốt. Không cần lo lắng, ca ca sẽ bảo vệ người.” Hoàng huynh luôn nói như vậy.

Một ngày, hoàng huynh đi tới tẩm cung của ta, đem ta ôm lấy. “Tiểu nguyên, ca ca sắp có thái tử phi.” Đúng vậy, hoàng huynh đã sắp mười lăm, phụ hoàng khẳng định nên vì hần lập phi.

“Ca ca, huynh muốn kết hôn với Dung tỷ tỷ sao?”

“Thật có lỗi, tiểu Nguyên, không phải nàng. Là nữ nhi của Vương thừa tướng.”

Dung tỷ tỷ là cung nữ vẫn chăm nom ca ca, thực ôn nhu, ở trên người nàng mơ hồ có bộ dáng mẫu phi. Đây cũng có thể là nguyên nhân hoàng huynh thích Dung tỷ tỷ. Nhưng hoàng huynh nhưng không có biện pháp cưới Dung tỷ tỷ.

“Tiểu Nguyên, người không cần lo lắng, về sau người nhất định có thể cùng người mình yêu cùng một chỗ. Ca ca sẽ bảo vệ người.”

Thánh chỉ của phụ hoàng rất nhanh đã tới, hoàng huynh quả nhiên đính hôn cùng nữ nhi của Vương thừa tướng. Tháng sau sẽ thành thân. Ta biết, hiện tại thế lực của hoàng huynh ở trong triều không xong, nếu muốn ngồi chắc thái tử vị, nhất định phải có được ủng hộ của nhiều đại thần. Phải biết nhị hoàng huynh của ta đối vị trí này như hổ rình mồi.

Hôn lễ của hoàng huynh rất nhanh liền cử hành, hôn lễ rất long trọng. Ta ở hôn lễ gặp được phụ hoàng đã lâu không thấy, hình như là từ yến đầu năm tới giờ mới gặp, đã sắp có nửa năm hơn đi. Đến đây rất nhiều người, mọi người đều miệng nói cát tường, nhưng trên mặt hoàng huynh chỉ tươi cười có lệ, ta có chút cảm nhận được bất đắc dĩ của hoàng huynh, đây là một loại thân bất do kỷ ở nhà đế vương. Cho dù hoàng huynh buông tha thái tử vị, chỉ sợ nhị hoàng huynh cũng sẽ không chịu.

Ta sớm trở về tẩm cung của mình, ở hôn lễ long trọng kia ta không thể hội được khoái hoạt. Hoàng huynh đến vào lúc chạng vạng, ôm lấy ta. “Tiểu Nguyên, người yên tâm, ca ca thành hôn rồi vẫn sẽ bảo vệ người.” Nhưng khi ta ngẩng đầu lại nhìn thấy giọt lệ trên khóe mắt ca ca. Dung tỷ tỷ trước hai ngày đã bị khiển về nhà, có lẽ đời này cũng không thể tái kiến.

“Ca ca, tiểu Nguyên đã sắp trưởng thành, về sau tiểu Nguyên hội bảo hộ ca ca.”

“Đúng vậy, tiểu Nguyên đã sắp là đại nhân, đã sắp có thể bảo hộ ca ca.” Hoàng huynh vẫn cổ vũ ta như trước, ta có thể nhìn ra thương tâm của hần.

Sau khi hành hôn hoàng huynh so với trước kia càng bận bịu, tuy ta không biết hần đang bận bịu cái gì. Số lần tới thăm ta không còn nhiều như trước kia, hơn nữa mỗi lần tới thăm đều luôn vội vàng. Ta biết nhị hoàng huynh đã bắt đầu hành động, đây chắc là nguyên nhân ca ca càng thêm bận rộn.

Ở Thân quốc, hoàng tử mười lăm tuổi phải ra ngoài cung ở. Ta cũng rốt cục đến tuổi mười lăm, thánh chỉ của phụ hoàng cũng tùy theo mà đến, ta cuối cùng có thể ra khỏi cung. Phụ hoàng an trí 1 tòa nhà ở ngoài cung cho ta, cũng phong vương cho ta, Nguyên vương.

Hoàng huynh đến thăm ta khi ta rời khỏi cung, hỏi ý định của ta về sau. Ta nói muốn giúp hoàng huynh, hoàng huynh lại hy vọng ta có thể làm chuyện mình thích. Dưới sự khẩn cầu của ta, hoàng huynh vẫn đồng ý yêu cầu muốn đến bộ binh của ta.

Những ngày ở ngoài cung đối với ta so với ở trong cung vui vẻ hơn nhiều, tuy mỗi ngày vào triều, đều có thể nhìn thấy hoàng huynh. Nhưng cơ hội nói chuyện cùng hoàng huynh quả thật ít lại càng ít. Hơn nữa sau khi ta vào triều mới chính thức cảm nhận được sự khủng bố của nhị hoàng huynh. Hoàng huynh tính cách dày rộng, mặc dù có thủ đoạn, nhưng vẫn không hơn nhị hoàng huynh. Nhị hoàng huynh chính là một kẻ nham hiểm, tiểu lý tàng đao.

Ta vừa mới đến bộ binh nhậm chức, tuy mọi người đều rất cung kính với ta, nhưng không có thực quyền. Mỗi ngày đều giống như đang xem diễn nhìn bọn họ xử lý sự vụ, ta ở bên xem. Hiện trạng như vậy rất nhanh đổi mới, bởi vì ta làm một chuyện mọi người không tưởng được, ta tự động xin vào binh doanh rèn luyện, giết giặc.

Hoàng huynh nghe tin có chút kinh ngạc, nhưng vẫn theo tâm nguyện của ta. Cuộc sống trong binh doanh rất gian khổ, tuy ta là Nguyên vương, nhưng ta kiên trì đãi ngộ giống binh lính bình thường. Mỗi sáng sớm luyện tập, ta chưa từng kêu khổ. Dần dần ta hoà mình với binh lính, cũng có được tán thưởng của Đa Niên tướng quân.

Đa Niên tướng quân là lão tướng ta ngưỡng mộ, tuy đã sáu mươi tuổi, nhưng thần thái sáng láng. Mỗi ngày đều luyện tập giống chúng ta. Có được tán thưởng của Đa Niên tướng quân cũng có chút làm ta giật mình, phải biết hấn nổi tiếng cứng rắn. Lúc trước ta nói muốn nhập doanh, hoàng huynh còn sợ ta sẽ không chịu nổi hấn, ai biết ta lại có thể lọt vào hấn mắt.

Đa Niên tướng quân ở trong quân rất có uy nghiêm, cơ hồ là nhất ngôn cửu đỉnh. Hấn chưa từng có ý kiến gì đối với tranh đấu giữa hoàng huynh cùng nhị hoàng huynh, nhưng ta biết nếu có thể có được ủng hộ của hấn, ngôi vị hoàng đế của hoàng huynh có thể ngồi chắc.

Nhị hoàng huynh có lẽ cũng không thể đoán trước ta sẽ có được ưu ái của Đa Niên tướng quân. Bởi vì ở trong mắt hấn ta chỉ là một kẻ trầm mặc ít lời, thiên chân thậm chí có thể nói là vô năng. Đó là bởi vì ta muốn khiến hấn cảm thấy ta vô năng, không trở thành uy hiếp với hấn, như vậy cuộc sống của ta mới có thể vượt qua. Đây là hoàng huynh rất lâu trước kia đã nói qua.

Ta thật không ngờ thủ đoạn của nhị hoàng huynh sẽ đến nhanh như vậy, có thể bởi vì ta mạo phạm lợi ích của hấn. Đa Niên tướng quân có được tin tức nói quân vụ Cù châu có vấn đề, bảo ta đi điều tra nghe ngóng một phen. Đường đến Cù châu coi như thuận lợi, hoàng huynh phái người âm thầm đi trước cùng ta, quả nhiên ta tra được chút tin tức. Nhị hoàng huynh giao tế cùng rất nhiều người trong quân, hơn nữa hình như cùng phiên quốc cũng có chút tiếp xúc, chắc là có ý đồ gì. Ta muốn lấy chứng cứ, nhưng không nghĩ tới khi ta sắp lấy được căn cứ mấu chốt liền bị tập kích.

Ta ở dưới sự bảo vệ liều chết của thị vệ giết ra một đường máu, nhìn thị vệ xuất hành cùng ta càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại thị vệ thiếp thân, Dạ. Dạ cùng ta trong bóng đêm đảo vòng, nhưng truy binh càng ngày càng gần, Dạ không có cách nào, cầu ta đổi quần áo với hấn, sau đó hai chúng ta chạy theo hướng khác nhau.

Miệng vết thương trên người càng ngày càng đau, ta cảm giác được ta đã sắp duy trì không nổi nữa, trong mơ mơ màng màng ta hình như chạy tới một thôn, muốn đi gõ cửa, thân thể đã ngã xuống. Loáng thoáng, ta như nghe được có người đang nói chuyện, ta lao lực muốn nói chuyện, nhưng không phát ra tiếng. Ta quá mệt mỏi. Chờ khi ta tỉnh lại, ta gặp được hấn, người quan trọng nhất trong cuộc đời ta — Vĩ Minh.

Rất nhiều năm về sau ta vẫn nhớ rõ tình cảnh khi vừa thấy hấn, bóng dáng nhỏ gầy nghe thấy động tĩnh trong phòng vội vàng đẩy cửa mà vào, ánh nắng từ cửa sổ mơ hồ chiếu vào trên người hấn, khuôn mặt thanh tú ở trong tịch dương đặc biệt xinh đẹp.

“Người tỉnh rồi à? Cảm giác thế nào? Có gì chỗ nào không thoải mái không?” Lời nói quan tâm tùy theo mà đến, cảnh tượng này Lưu Cảnh Nguyên đời này ghi tạc thật sâu trong lòng.

36. Chương 36

Khi Lưu Cảnh Nguyên thu được tin Đỗ Vĩ Minh gặp phiền toái, chính mình cũng đang bận túi bụi, không có biện pháp rút thân tới thăm Vĩ Minh. Hắn cuối cùng phái Trần Phúc từ công bộ để ý chuyện này. Trần Phúc làm việc rất chắc chắn, nói không nhiều, chỉ không biết cách quan hệ với quan lại.

Thật vất vả xử lý xong chuyện phiền toái, báo cáo lên hoàng huynh. Liền ngựa không ngừng vó chạy đến thôn Tu Hành, khi chạy đến thôn đã là đêm khuya. Trong thôn cực kì náo nhiệt, hình như đang ăn mừng gì đó. Không náo nhiệt kém gì cảnh tượng ngày phúc trạch đó, trong cung tuy cũng có yến hội, nhưng không thiết tình và nhiệt thành như vậy. Người và người trong lúc đó đeo mặt nạ, tán hươu tán vượn, ngay cả trong lời chúc phúc cũng mang ý tứ. Lưu Cảnh Nguyên không đến quảng trường mà trực tiếp tới nhà Đỗ Vĩ Minh, Vĩ Minh hình như còn chưa trở về.

Nghe có tiếng bước chân truyền đến, còn có tiếng nói chuyện.

“Thiếu gia, người không thể uống rượu thì đừng uống, mới uống thế này đã say. Người cẩn thận một chút, bên kia có tảng đá...”

Chắc là Vĩ Minh đã trở lại. Lưu Cảnh Nguyên đi mở cửa, Chu Văn ngẩng đầu thấy Lưu Cảnh Nguyên thì hoảng sợ.

“Vương gia...”

Đang muốn hành lễ mới phát hiện mình còn đang đỡ thiếu gia.

“Không cần đa lễ.”

Lưu Cảnh Nguyên tiến đến bế Đỗ Vĩ Minh lên, trực tiếp ôm đến trên giường.

“Chu Văn, đi đun chút nước ấm.”

Chu Văn ra ngoài nấu nước, Vương Vô cũng đã trở lại. Nghe Chu Văn nói Vương gia đến đây, muốn đi hành lễ, bị Chu Văn ngăn lại. Vương Vô trở về phòng nghỉ ngơi. Thương còn chưa lành hẳn, ẩm ỉ một buổi tối cũng mệt muốn chết.

Chu Văn bưng nước ấm vào phòng, liền thấy cảnh tượng ấm áp kia. Lưu Cảnh Nguyên quay đầu nhìn thoáng qua, Chu Văn thức thời đem chậu gỗ đặt xuống liền ra ngoài đem cửa phòng đóng lại. Trong phòng Lưu Cảnh Nguyên rất vừa lòng đối với lời say của Đỗ Vĩ Minh, xem ra Vĩ Minh cũng rất nhớ mình.

Lau mặt rồi lau người cho Vĩ Minh. Lưu Cảnh Nguyên cũng tự lấy nước ấm lau người rồi lên giường cùng Vĩ Minh ngủ.

Ngày hôm sau, mọi người tỉnh lại trong tiếng kêu sợ hãi của Đỗ Vĩ Minh.

“A!!!”

Chu Văn nghe được thanh âm vội vọt tới, gõ cửa muốn vào xem. Chợt nghe thấy Vương gia bảo hắn trở về.

“Vĩ Minh, sao vậy? Thấy ta kinh ngạc vậy ư?”

Đỗ Vĩ Minh đêm qua còn vừa nhắc tới Cảnh Nguyên, buổi tối nằm mơ hình như thấy Cảnh Nguyên lau người cho mình, sau đó hai người báo cùng nhau ngủ. Ai ngờ sau khi mở mắt thật sự nhìn mặt thấy Cảnh Nguyên, mới kêu to ra tiếng.

“Không, không có gì. Ta chỉ là đột nhiên nhìn thấy người ở trên giường có hơi kinh ngạc. Cảnh Nguyên, người đến khi nào vậy?”

“Đêm qua, ta đến khi người đã ngủ, không đánh thức người.”

Đỗ Vĩ Minh cũng không nghĩ nhiều, đầu còn có chút mơ màng. Cảnh Nguyên bảo hắn tiếp tục nghỉ ngơi, mình thì mặc quần áo chỉnh tề rồi ra ngoài bảo Chu Văn lấy nước cho Đỗ Vĩ Minh rửa mặt một phen. Lại bảo Chu Văn đi nấu ít nước trà đến giải rượu cho Vĩ Minh.

Đỗ Vĩ Minh ngồi ở trên giường ngắm người, Lưu Cảnh Nguyên bưng nước trà vào nhà.

“Vĩ Minh, uống chút trà giải rượu, hôm qua người uống say.”

Đỗ Vĩ Minh nhận trà, mình say chắc là không làm chuyện gì kỳ quái chứ. Nghỉ ngơi một chút, Đỗ Vĩ Minh liền cùng Lưu Cảnh Nguyên chuẩn bị ăn sáng.

Trần Phúc hôm qua uống không ít, hôm nay ngủ dậy có hơi muộn. Hôm nay sẽ rời khỏi thôn Tu Hành đi thôn kế tiếp, Trần Phúc trong lòng có chút không nề.

Ra khỏi phòng, chuẩn bị đi ăn bữa sáng, Trần Phúc thấy Lưu Cảnh Nguyên, miệng há thật to, “Vương..”

“Vị tiên sinh này, ta không phải họ Vương, người gọi ta Cảnh Nguyên là được.”

Trần Phúc sững sờ, đây là tình huống gì vậy, Chu Văn đi qua ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ hai câu, Trần Phúc kêu một tiếng Cảnh Nguyên, chỉ là âm thanh thấp căn bản nghe không thấy. Trực tiếp hô tặc danh của Vương gia, Trần Phúc cảm thấy mình thật sự làm không được.

Chu Văn nhanh nhẹn đem bữa sáng bưng lên bàn, hôm nay mọi người đều có chút say rượu. Bữa sáng đơn giản là cháo hoa, lúc ăn sáng, Trần Phúc ăn có chút bất an, ngẩng đầu lên liếc Vương gia một cái, hắn một bộ yên bình tự đắc. Bữa sáng trôi qua trong không khí có chút kỳ quái.

Bữa chiều, Trần Phúc liền cáo từ rời đi. Huyện lệnh đã phái người đến thôn kế tiếp đón Trần Phúc, Trần Phúc cũng đại khái hiểu nguyên nhân mình vì sao lại ở đây. Không nói gì thêm, mình vốn là không phải người nói nhiều, ăn xong bữa sáng liền cáo từ rời đi.

Đám thôn dân tự phát đến tiễn đưa Trần Phúc, đây là ân nhân của thôn bọn họ, có hắn, mọi người mới có nước. Đám thôn dân còn tặng không ít đồ cho Trần Phúc, cũng không phải là cái gì đáng giá, nhưng là một mảnh tâm ý của mọi người. Trần Phúc đều nhận, hơn nữa còn cảm ơn đám thôn dân.

Đỗ Vĩ Minh không hỏi nhiều về chuyện Lưu Cảnh Nguyên đột nhiên xuất hiện gì. Trên người Cảnh Nguyên có rất nhiều bí ẩn, vì sao bị thương ngã vào trước cửa nhà mình, vì sao đột nhiên rời đi vân vân, nhưng Đỗ Vĩ Minh chưa từng hỏi nhiều. Thử nghiệm nhỏ nhỏ đương nhiên là có, nhưng đối với nguyên nhân chân chính, Đỗ Vĩ Minh không miệt mài theo đuổi. Mỗi người đều có bí mật riêng, người thân nhất cũng có tâm tư của bản thân, tuy làm bạn với Cảnh Nguyên, nhưng hắn không nói, mình cũng không nhất định phải hỏi.

Sau bữa sáng, Đỗ Vĩ Minh mang Cảnh Nguyên đi dạo phía sau núi. Thời gian trước luôn bận chăm nom Vương Võ, đào giếng, đã rất lâu không đi qua phía sau núi. Đào chút rau dại, Đỗ Vĩ Minh phát hiện tung tích thỏ hoang, hai người lại chạy đi bắt thỏ. Đỗ Vĩ Minh có chút bội phục người trong thôn, bọn họ tuy không biết nguyên nhân, nhưng đã có ý thức bảo vệ môi trường. Đối với dã vật trên núi không bắt giữ tràn lan, biết có chừng có mực.

Thỏ hoang là một loài thú rất cẩn thận, muốn bắt nó cũng không dễ. Chạy nhanh, vừa có tiếng là chạy vô tung vô ảnh, hai người mất nửa ngày, cuối cùng bắt được con thỏ hoang này. Đương nhiên cuối cùng bắt được thỏ hoang vẫn là Cảnh Nguyên, dùng ám khí đánh trúng.

“Cảnh Nguyên, người thật lợi hại.”

Lưu Cảnh Nguyên cười cười, không nói gì thêm. Phỏng chừng nếu sự phụ nhìn thấy mình dùng võ công để bắt thỏ, sẽ bị phạt.

Đỗ Vĩ Minh cảm thấy khi hai người ở cùng nhau, thời gian qua rất nhanh. Cảm giác mới trên núi không lâu, mặt trời đã xuống núi. Khi về nhà đi qua ruộng đồng, vẫn không khỏi thở dài, thu hoạch bây giờ xem ra là vô vọng. Nước giếng chỉ đủ nhu cầu sinh hoạt, muốn tưới tiêu thì không được. Hoa màu trong ruộng đã sắp chết héo. Nói chút về hoa mẫu với Cảnh Nguyên, kỳ thật, Đỗ Vĩ Minh còn chưa nghĩ ra phương pháp giải quyết. Khoai tây và khoai lang đổi lại chắc là còn, chờ ngày mai đi tưới chút nước. Gần đây xem ra trời sẽ không mưa.

Cảnh Nguyên nói nhớ tay nghề của Dĩ Minh, cơm chiều Dĩ Minh liền tự mình đứng bếp. Thở hoang rửa sạch rồi làm hai món đồ ăn, thịt thỏ rán giòn cùng thỏ hoang kho tàu. Rau sam hái về, Dĩ Minh làm bánh rán trứng chim trộn rau sam. Món này đã làm một lần, mọi người đều rất thích ăn, Dĩ Minh hôm nay làm lại lần nữa. Dầu ô liu trong nhà còn rất nhiều. Cũng không để ý hơi lãng phí một chút.[dầu ô liu này là dầu Dĩ Minh lấy ra lần thứ hai, không phải dầu ô liu kia]

Khoai tây sợi chua cay, canh hẹ bí đao, bánh bao chưng. Mọi người ăn ngon lành, Dĩ Minh cực kì cao hứng, tay nghề của mình được công nhận, làm sao mất hứng được.

Sau bữa chiều, Chu Văn chủ động dọn bát. Thương của Vương Võ đã lành kha khá, đã không cần uống thêm thuốc, miệng vết thương trên người cũng đã khép lại. Dĩ Minh rất vừa lòng, cuối cùng cũng lành bệnh.

Mọi người ngồi ở ngoài phòng uống trà tiêu thực, Dĩ Minh đem bộ trà cụ lần trước mua cho Cảnh Nguyên ra, pha trà bạc hà mà mình thích.

“Cảnh Nguyên, ném thử trà này thế nào?”

Cảnh Nguyên nhận ly trà, uống một ngụm, trà bạc hà thanh lương mà đến.“Thực không tệ.”

Đối với đánh giá của Cảnh Nguyên, Dĩ Minh rất cao hứng. Chu Văn và Vương Võ không câu thúc như mới đầu, cũng nói hai ba câu. Nói đến bánh rán trứng chim trộn rau sam hôm nay, mọi người đều rất thích. Dĩ Minh thường xuyên làm vài món ăn mới, bình thường chưa từng thấy. Nói đến món ăn mới, Dĩ Minh nghĩ tới một thứ tốt. Lễ mừng năm mới muốn làm cho Cảnh Nguyên ăn, sau khi cày bừa vụ xuân liền quên mất. Bằng không lần này làm cho hắn ném thử.

“Ngày mai chúng ta lên trấn trên, vừa lúc có chợ”

Mọi người đã lâu không lên trấn trên, thời gian trước lên trấn trên cũng là vì bốc thuốc cho Vương Võ, đi vội vàng, về cũng vội vàng. Đề nghị này chiếm được phụ họa của mọi người, cảm thấy sáng mai phải lên trấn trên tập hợp.

Lưu Cảnh Nguyên lần này trở về, còn chưa gặp người trong thôn. Dĩ Minh nghĩ để mọi người chào đón hắn một phen, bằng không cũng không tốt. Buổi tối, khi nằm ở trên giường liền nói với Cảnh Nguyên. Lần này trở về, hai người ngủ ở trên một cái giường, trong nhà giường không nhiều, Lưu Cảnh Nguyên không chịu ngủ cùng Chu Văn Vương Võ, chỉ có thể chia giường ngủ cùng Dĩ Minh. Có nên thuê thợ mộc làm thêm giường không? Nghĩ mấy vấn đề này, Dĩ Minh tiến vào mộng đẹp.

Xác nhận Dĩ Minh đã ngủ, Lưu Cảnh Nguyên mới mở mắt, theo ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, nhìn thụy nhan của Dĩ Minh, Lưu Cảnh Nguyên cảm thấy rất đè nén. Đó là ôn nhu khác với hoàng huynh. Hoàng huynh đối với mình rất tốt, nhưng từ khi mình lớn lên có rất nhiều chuyện không nói với mình, càng đừng nói đến loại chuyện nhà này. Dĩ Minh mang tới ấm áp cho mình, ấm áp của gia đình, đây mới là nguyên nhân lớn nhất mình nhớ mãi không quên.

Cứ như vậy nhìn mặt Dĩ Minh, Lưu Cảnh Nguyên cảm thấy trái tim mình giống như tràn ngập hạnh phúc. Bây giờ còn chưa phải thời cơ, sẽ có một ngày, mình có thể cùng hắn sớm chiều ở chung. Lưu Cảnh Nguyên âm thầm nói với bản thân, nhẫn nại, trở nên mạnh hơn. Mình nhất định phải mạnh hơn, phải có năng lực bảo hộ hắn, bằng không, kết quả tuyệt đối là điều mình không một thấy.

Dĩ Minh như mơ thấy chuyện gì cao hứng, khỏe miệng mỉm cười. Lưu Cảnh Nguyên lẳng lặng nhìn hắn, muốn đem này đó nhớ rõ càng lao chút, trở về cẩn thận thưởng thức. Cứ như vậy, một đêm không ngủ.

37. Chương 37: Mâu Thuẫn

Dĩ Minh buổi sáng rời giường phải đi lấy xà phòng và dầu ô liu ra, ừm, mang ba mươi bộ chắc là đủ. Cũng không biết gần đây bán thế nào.

Chu Văn làm bữa sáng, mọi người ăn qua loa rồi lên đường khi ra cửa gặp thôn dân, mọi người đều rất ngạc nhiên biểu ca của Lý Nhị đến từ khi nào. Nói một lát, lại chậm chút thời gian. Bởi vì đã bán trâu, bốn người đi bộ lên trấn trên.

Trên đường mọi người nói nói cười cười, thời gian cũng qua mau. Đại bộ phận thời gian đều là Đỗ Vĩ Minh nói chuyện cùng Chu Văn, Vương Võ, Lưu Cảnh Nguyên chỉ thỉnh thoảng nói hai câu, nhưng không khí vẫn tốt lắm.

Đến cửa hàng của Phòng chưởng quầy.

“Lý Nhị, đã lâu không tới, hôm nay đi họp chợ ư?”

“Dạ phải. Trước đó vài ngày trong nhà có chút chuyện, khá bận bịu. Hôm nay có rảnh sẽ mua vài thứ.”

“Lý Nhị à, xà phòng lần trước bán gần hết, dầu ô liu đổ còn một chút, người hôm nay có mang thêm không?”

“Có mang, có mang. Ta hôm nay cầm ba mươi ba mươi bình dầu ô liu và xà phòng lại đây.”

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn và Vương Võ chọn một ít đồ dùng hằng ngày trong nhà và gia vị ở trong tiệm. Minh thì cùng Phòng chưởng quầy đến một bên tính tiền. Lưu Cảnh Nguyên ở bên cạnh Đỗ Vĩ Minh. Bốn mươi hộp xà phòng, mười bình dầu ô liu, trừ đi phần cho Phòng chưởng quầy tổng cộng là 1530 văn, mua đồ dùng hằng ngày và gia vị tổng cộng mất 130 văn, Phòng chưởng quầy đưa một điều tiền và 400 văn cho Đỗ Vĩ Minh. Đem đồ đã mua tạm thời gửi ở trong cửa hàng của Phòng chưởng quầy.

Bốn người trước hết đi ăn cơm trưa. Nơi đến là Thiên Hương Lâu, chính là tiệm Đỗ Vĩ Minh bán đồ ăn oliu. Chọn nhà phòng trên lầu ngồi xuống, tiểu nhị chịu khó chạy tới. Vị khách quan vóc dáng cao ráo này vừa nhìn liền biết là kẻ có tiền, bộ quần áo trên người trị giá không ít bạc.

“Khách quan, muốn ăn cái gì?”

“Cho một cá hấp hồi, thịt khẩu dưa muối, tôm nõn hấp trà Long Tĩnh, đầu sư tử, hàu nướng, ngó sen chua ngọt, lại thêm canh tam tiên. Trà thì lấy bích loa xuân là được.”

“Dạ được, khách quan, ngài chờ một chút.”

“Cảnh Nguyên, người sao gọi nhiều vậy, hình như là rất đắt tiền.” Đỗ Vĩ Minh trong lòng nghĩ không biết chút tiền trong người có đủ không.

“Vĩ Minh, không cần lo, người cứ yên tâm ăn đi.”

Trà được dâng lên trước, quả nhiên thơm hơn trà trong thôn nhiều, ngay cả người không hiểu trà như Đỗ Vĩ Minh cũng biết này trà rất không tệ. Món thứ nhất đưa lên, là tôm nõn hấp trà Long Tĩnh. Tôm nõn mang theo hương trà thảo nhiên, nhẹ nhàng khoan khoái. Thịt khẩu dưa muối, thịt ngọt mà không nị, dưa muối ngấm vị thịt cực kì ngon lành. Hàu lần trước Đỗ Vĩ Minh cũng nếm qua, là món chiêu bài của Thiên Hương Lâu. Cá hấp hồi, sư tử đầu cũng rất ngon miệng.

Đỗ Vĩ Minh ăn đến đâu không ngừng lên, vừa có món mới đưa lên, Cảnh Nguyên liền chọn phần tốt nhất gấp cho hắn.

“Cảnh Nguyên, người cũng ăn đi, ta tự gấp được.”

“Đừng lo, người từ từ ăn, không đủ chúng ta lại gọi thêm.”

“Đủ, đủ, từng này đồ ăn chúng ta có thể ăn hết đã rất không tệ.” Đỗ Vĩ Minh vội lắc đầu, tuy nói là bốn người, nhưng lượng đồ ăn đều rất nhiều, có thể ăn hết đã không tệ rồi, không thể lãng phí.

Ăn cơm xong Đỗ Vĩ Minh bụng trong xoe, khi tính tiền, trong lòng Đỗ Vĩ Minh thấy rất đau lòng. Một bữa cơm một lượng bạc. Một lượng bạc đó, tuy là Cảnh Nguyên chi tiền, Đỗ Vĩ Minh vẫn rất luyến tiếc. Một lượng bạc, mình phải dùng dùm bao nhiêu mới được.

“Vĩ Minh, người không phải nói muốn làm đồ ngon cho ta ăn ư, đi, chúng ta đi mua nguyên liệu đi.” Thấy Đỗ Vĩ Minh vẫn còn ảo não một lượng bạc kia, Lưu Cảnh Nguyên nhanh chóng chuyển đề tài.

“Vĩ Minh, để Chu Văn và Vương Võ giúp ta làm chút chuyện, hai chúng ta đi mua đồ.”,

“Đi, Chu Văn, Vương Võ, các người cẩn thận một chút. Đợi lát nữa chúng ta hội hợp ở cửa hàng của Phòng chưởng quầy.”

Chu Văn và Vương Võ cầm bạc đi làm việc. Lưu Cảnh Nguyên và Đỗ Vĩ Minh hai người cũng bắt đầu thu mua đồ. Trước hết đi mua chút bột mì và gạo trắng, món muốn làm hôm nay nguyên liệu chủ yếu cần dùng là bột mì. Gạo trắng thì là Lưu Cảnh Nguyên kiên trì muốn mua, lần trước không chú ý, Vĩ Minh luôn ăn cơm gạo lứt, mình ném qua một lần liền quyết định cơm gạo lứt thật không dễ ăn. Cơm gạo trắng vẫn ngon hơn.

Lưu Cảnh Nguyên một hơi mua một trăm cân gạo trắng và mười cân bột mì, trả giá xong đợi lát nữa đi qua lấy. Nhân viên chạy hàng Đỗ Vĩ Minh mặt mũi trắng bệch. Cảnh Nguyên rất biết tiêu tiền.

“Cảnh Nguyên, chúng ta mua nhiều như vậy làm sao mang về đây?”

“Người yên tâm, vẫn có thể chuyển về.”

Hai người lại đi chợ mua năm cân thịt và ba cân đậu đỏ, một ít hoa quả, đặc biệt mua hai quả dưa hấu lớn. Đỗ Vĩ Minh cảm thấy đã đủ, chuẩn bị trở về. Ai ngờ đi ngang qua một cửa hàng vải, Lưu Cảnh Nguyên lại muốn kéo Đỗ Vĩ Minh vào cửa hàng vải.

“Cảnh Nguyên, không cần mua nữa, người xem, cầm cũng cầm không nổi nữa.”

“Đây là cửa hàng cuối cùng, chúng ta mua xong thì trở về.”

Đỗ Vĩ Minh thật sự nói không lại Cảnh Nguyên, đành vào cửa hàng vải. Nghĩ đến tình huống hiện tại của Đỗ Vĩ Minh, Lưu Cảnh Nguyên không chọn mua tơ lụa tốt nhất, chỉ mua chút tơ lụa trung đẳng và vải bông tốt, còn mua một ít vải sợi bông tốt nhất. Giá cả khiến Đỗ Vĩ Minh hù chết, hơn năm khối vải sợi bông là năm lượng bạc. Đây là giết tiền.

Đỗ Vĩ Minh trong lòng thấy mình khi đi ra cửa hàng, chân cũng run.

“Cảnh Nguyên, chúng ta về nhà đi.”

Lưu Cảnh Nguyên cảm thấy hơi buồn cười, chỉ mua chút đồ đã khiến hấn sợ thành như vậy, quên đi, trước hết cứ như vậy, đừng kích thích hấn quá.

Hai người mang theo bao lớn bao nhỏ, nhất là Lưu Cảnh Nguyên, trên hai tay đầy đồ. Còn chưa đi đến cửa hàng của Phòng chưởng quầy, Chu Văn đã đi lên đón, Lưu Cảnh Nguyên ý bảo hấn nhận đồ trên tay Đỗ Vĩ Minh trước, hai người đi về phía Vương Võ.

Vương Võ ngồi ở trên xe bò. Hai người vừa rồi chính là để đi mua bò. Đỗ Vĩ Minh sửng sốt khi nhìn thấy xe bò, hóa ra Cảnh Nguyên nói có cách chính là đây. Đỗ Vĩ Minh trong lòng thấy có chút hết chỗ nói, Cảnh Nguyên rất biết tiêu tiền. Đặt đồ lên xe, đoàn người lại đi cửa hàng gạo lấy gạo trắng và bột mì, chuẩn bị trở về.

Trên đường trở về không khí có chút trầm mặc, Đỗ Vĩ Minh cúi đầu ngồi ở trên xe không nói một lời. Lưu Cảnh Nguyên thấy hấn như vậy có chút bực mình, cũng không nói gì. Chu Văn và Vương Võ ở phía trước lái xe, nhìn thấy hai chủ tử đều như vậy, càng không dám nói. Có xe bò, tốc độ về nhà rõ ràng nhanh hơn nhiều, nhưng không còn sót lại chút thoải mái khi đi.

Về nhà, Đỗ Vĩ Minh liền tự về phòng trước. Ba người đều nhìn ra, Đỗ Vĩ Minh đang giận. Chu Văn và Vương Võ không nói nhiều, trầm mặc đem đồ chuyển vào nhà. Gạo trắng chuyển đến kho chứa, Chu Văn và Vương Võ đã về phòng cũ ngủ, đem vải đặt ở phòng giữa, không dám đưa cho Đỗ Vĩ Minh, đồ ăn toàn bộ đưa vào phòng bếp. Chu Văn vội vàng đi làm cơm chiều, Vương Võ thì đi dàn xếp cho bò mua về.

Lưu Cảnh Nguyên đứng ở bên ngoài chốc lát cuối cùng vẫn đi vào phòng.

“Vĩ Minh, người giận à? Có phải trách ta hôm nay mua nhiều đồ không?” Người trong cung nếu nhìn thấy Lưu Cảnh Nguyên lúc này, phỏng chừng trông mắt đều lòi ra. Bộ dáng cẩn thận để ý như vậy thật không thích hợp xuất hiện trên mặt Lưu Cảnh Nguyên.

Đỗ Vĩ Minh không nói lời nào, một mình ngồi trên giường, không biết nghĩ gì.

“Được rồi mà, Vĩ Minh, người đừng giận, là ta không tốt. Không thì chúng ta đem đồ trả về?”

“Người mua nhiều như vậy, trả thế nào?”

Thấy Vĩ Minh nói chuyện, Lưu Cảnh Nguyên nhẹ nhàng thở ra, chịu nói chuyện là tốt rồi.

“Vậy lần sau chúng ta không mua còn không được sao?”

“Cảnh Nguyên, ta biết người quan tâm ta, ta biết người điều kiện tốt, nhưng người đột nhiên mua cho ta nhiều thứ như vậy, ta thật có chút không chịu được.”

“Là ta lo lắng không chu toàn, lần sau ta nhất định thương lượng trước với người, người đừng giận.”

Khi vào thôn, đám thôn dân thấy Đổ Vĩ Minh ngồi xe bò trở về, còn có người đến nói chuyện, nói là biểu ca Đổ Vĩ Minh thật có tiền, nói mua bò liền mua bò. Có vài thôn dân bên ngoài chưa nói gì, nhưng đã thấy một đồng người ở bên kia khe khẽ nói nhỏ, phỏng chừng cũng là nói chuyện này. Đổ Vĩ Minh trong lòng thật hơi tức, Cảnh Nguyên làm vậy, chuyện mình làm trước đó vài ngày đều là không công.

Lưu Cảnh Nguyên thật không ngờ một phen ý tốt của mình lại mang đến hậu quả như vậy. Tuy hắn sống trong thôn một đoạn thời gian, nhưng đồng đám thôn dân tiếp xúc cũng không nhiều, thật không ngờ vậy lại tạo thành phiền toái lớn cho Đổ Vĩ Minh. Lần trước mua bò không phiền toái như vậy mà?

Lưu Cảnh Nguyên không biết, Đổ Vĩ Minh lần trước mua bò còn mua hai người hầu, có vài thôn dân đã đổ mắt. Tuy lần trước Đổ Vĩ Minh đã bán bò, mọi người cũng nghị luận không ít. Bây giờ đột nhiên lại mua bò, đây còn không phải là thêm đề tài bàn tán cho đám thôn dân ư.

Lưu Cảnh Nguyên bồi tội với Đổ Vĩ Minh, cam đoan về sau mua gì đều sẽ thương lượng với hắn vân vân. Đổ Vĩ Minh cuối cùng cũng xóa tan mây đen. Mua cũng đã mua, không cần phải trả về. Cảnh Nguyên cũng là vì mình, chỉ hơi thiếu thỏa đáng mà thôi. Thấy hắn vừa bồi tội, vừa cam đoan, Đổ Vĩ Minh cũng không thể tiếp tục giận dữ. Còn giận nữa thì giống như mình làm kiêu. Cứ như vậy, lần đầu tiên mâu thuẫn của hai người dưới tình huống Lưu Cảnh Nguyên cúi đầu làm thiệp, thuận lợi giải quyết.

Thấy Đổ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên ra khỏi phòng, trên mặt Đổ Vĩ Minh lại treo nụ cười thường nhật, Chu Văn và Vương Võ biết, trận nguy cơ này xem như trôi qua.

“Chu Văn, cơm chiều làm ra sao?”

“Thiếu gia, đã làm xong, hai người đi rửa mặt trước, nghỉ ngơi một chút. Cơm chiều lập tức dọn lên.”

Đổ Vĩ Minh nhìn thấy quả thật không có gì cần giúp đỡ, trước hết đi múc nước rửa mặt. Giếng nước cách nhà Đổ Vĩ Minh gần nhất chính là cái giếng đào đầu tiên phía sau núi. Nước giếng lạnh lẽo, sau khi rửa mặt giống như quét đi mọi mệt.

Đổ Vĩ Minh xách một xô nước giếng về, đem dưa hấu ngâm ở trong nước giếng. Dưa hấu ngâm trong nước giếng so với dưa hấu đặt trên băng càng ngon hơn. Đổ Vĩ Minh nghĩ ăn xong cơm vừa lúc có thể ở ngoài phòng ăn dưa hấu tiêu cơm. Chu Văn gọi có thể ăn cơm, Vương Võ dọn bát đĩa, Đổ Vĩ Minh và Lưu Cảnh Nguyên bưng thức ăn, lấy cơm, người một nhà mỹ mãn ăn cơm chiều.

38. Chương 38: Nem Rán

Đổ Vĩ Minh sáng sớm đã rời giường, thấy Thụy Nhan của Lưu Cảnh Nguyên, không khỏi nở nụ cười. Cảnh Nguyên lần này trở về không biết sao lại thế này, muốn cùng mình ở trên một cái giường. Vốn tưởng thời tiết nóng tách ra ngủ thì mát mẻ, nhưng làm thế nào cũng không chịu, quên đi, ngủ cùng nhau cũng không tệ, buổi tối còn có thể trò chuyện.

Ngày hôm qua giận dữ với Cảnh Nguyên lại còn về muộn, Đổ Vĩ Minh không kịp làm bữa sáng, hôm nay nhưng phải làm sở trường của mình cho bọn hắn ăn. Nem rán ở làm hiện đại không khó, nhưng đến cổ đại lại không được, bánh đậu, vỏ nem rán đều không có sẵn, đều phải tự làm. Phỏng chừng bữa sáng muốn ăn thì không kịp, thôi đợi đến giữa trưa ăn đi.

Bữa sáng liền làm cháo hoa ăn với bánh rán trứng chim. Ngày hôm qua mưa nhiều đồ như vậy, không cần ngại lãng phí một chút, Cảnh Nguyên nhìn là biết gia cảnh không tệ, trước kia đã nhận ra, lần này trở về hình như càng thêm lợi hại. Lắc lắc đầu, Đỗ Vĩ Minh nhắc bản thân đừng nghĩ nhiều.

“Thiếu gia, người dậy sớm quá vậy?”

“Chào buổi sáng, Chu Văn, Vương Võ. Ngủ không được liền ra đây làm.”

“Bữa sáng ăn cái gì?”

“Chu Văn, người tới nhóm lửa. Bữa sáng ăn bánh rán trứng chim kèm cháo gạo trắng.”

Thiếu gia xuống bếp khẳng định lại có món ngon. Chu Văn theo lời đi nhóm lửa. Đỗ Vĩ Minh lại bảo Vương Võ lấy thiết bản lần trước làm ra, đợi lát nữa cần dùng đến, thuận tiện ở phòng mới mới xuất hiện cái thổ tảo. Vương Võ không hỏi nhiều đi làm việc.

Bột mì thêm nước lạnh nhào thành dạng nhão, ở trên khối bột hồ cho thêm ba quả trứng chim, lại đến trước nhà hái hành lá cẩn thận thái nhỏ, thêm muối và bột tiêu, Đỗ Vĩ Minh nhào bột thật kỹ. Bánh rán trứng chim phải làm trước khi ăn mới ngon, chờ Cảnh Nguyên rời giường rồi làm.

Đỗ Vĩ Minh lấy đậu đỏ hôm qua mưa ra, ngâm trong chậu gỗ. Đã lâu chưa làm bánh đậu, trước kia ở nông thôn đều là tự mình làm, sau này vào trong thành phố đọc sách liền trực tiếp mua ở siêu thị, hôm nay trước hết thử xem.

Lưu Cảnh Nguyên cũng rời giường. Mình đã thật lâu không ngủ say như vậy, giống như cái gì cũng không cần lo lắng, cứ như vậy vẫn ngủ say. Thấy Cảnh Nguyên rời giường, Đỗ Vĩ Minh bắt đầu làm bánh trứng chim.

Đun nóng dầu ô liu ở trong nồi, đổ vào một phần bột, dùng xẻng bếp cẩn thận trải bột ra xung quanh, chờ một mặt biến thành màu vàng lật mặt bánh lại là được. Chỉ là ở đây làm bánh trứng chim vẫn hơi khó, đặc biệt là lật mặt bánh. Ban đầu còn ngược tay, làm hai miếng bánh không đẹp lắm. Về sau càng làm càng tốt. Chờ khi mọi người bị mùi này làm cho thắm thì kêu, Đỗ Vĩ Minh cuối cùng là mở miệng kêu múc cháo, chuẩn bị ăn cơm. Trong nhà tổng cộng có bốn người, Đỗ Vĩ Minh làm mười lăm miếng bánh trứng chim, lấy năm miếng đưa cho nhà trưởng thôn. Còn lại mười miếng cũng đủ ăn.

Đỗ Vĩ Minh không nghĩ tới Cảnh Nguyên thật rất thích ăn vặt. Bánh trứng chim và cháo hoa ăn sáng cũng ngon. Cảnh Nguyên khẩu vị rất tốt, một hơi uống một chén cháo ăn hai miếng bánh, Chu Văn thêm cháo cho hần, hần lại ăn thêm bánh. Đỗ Vĩ Minh khẩu vị không lớn ăn một cái bánh một chén cháo là no. Thấy Cảnh Nguyên còn muốn ăn thêm bánh, Đỗ Vĩ Minh nhịn không được mở miệng.

“Cảnh Nguyên, giữa trưa còn có đồ ngon, người đừng ăn nhiều.”

Chu Văn và Vương Võ kinh ngạc, Lưu Cảnh Nguyên kén chọn là có tiếng. Trước kia Vương gia mới ra cung xây phủ, đầu bếp trong phủ đã là đỉnh của đỉnh, nhưng vẫn không hài lòng, ăn không nhiều lắm. Sau này hình như thái tử lên tiếng thưởng ngự trù cho Vương gia mới xong. Tay nghề của thiếu gia là không tệ, nhưng cũng không tới tình trạng này chứ. Chu Văn và Vương Võ tuy kinh ngạc, nhưng không dám đem này nghi vấn nói ra, chỉ nói thầm trong lòng một chút.

Cảnh Nguyên nghe thấy lời của Đỗ Vĩ Minh quả nhiên liền ngừng tay, giữa trưa còn có đồ ngon, vậy thì giữ chút bụng đi. Chu Văn và Vương Võ ăn sạch bánh trứng chim và cháo còn lại.

Đỗ Vĩ Minh đã bắt tay vào làm bánh đậu hấp. Bánh đậu hấp làm vẫn hơi khó. Rửa sạch đậu đỏ đã ngâm, đổ nước lạnh cho vào trong nồi nấu, nấu đến khi nhừ ra. Việc còn cần chút thời gian, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn trông, mình thì đi chuẩn bị làm bánh trắng nem.

Đem bột mì và muối cho vào trong bát, vừa thêm nước vừa nhào. Đến khi phù hóp, dùng vải ướt bọc khối bột mì lại, để nghỉ một nén nhang là có thể dùng.

Ở trên mặt sắt rót một tầng mỡ, không nên cho nhiều. Nhiều mỡ thì sẽ thành bánh rán. Mặt sắt đặt lên trên bếp, lửa không thể quá lớn cũng không thể quá nhỏ. Không chế độ lửa làm Vương Võ có chút đau đầu, chờ Đỗ Vĩ Minh nói kha khá, Vương Võ mới tận lực khống chế được lửa. Sau khi mặt sắt nóng lên, lấy bột trải thành một phiến tròn mỏng manh ở trên mặt sắt. Đứng thấy nó đơn giản, làm mới biết không dễ.

Trong tay cầm bột đổ lên giữa bản sắt, quét thành vỏ bột hình tròn mỏng manh ở giữa mặt sắt. Nếu có một ít lỗ nhỏ, sẽ lấy bột hồ trong tay bổ khuyết thêm. Nếu có nhiều thì dùng dao nhỏ làm bóng. Đợi khi bên ngoài vỏ bánh cong vào phía trong, nhẹ nhàng nhấc lên liền thành vỏ nem.

Ban đầu thực không dễ làm, mặt sắt tuy đã rất không tệ, nhưng không chống dính, không cẩn thận là thì rất dễ dính chảo. Vỏ quá mỏng thì không thể dùng, dày thì lại như bánh rán. Đỗ Vĩ Minh thất bại vô số lần cuối cùng cũng có chút thuần thực.

Lưu Cảnh Nguyên ở bên cạnh nhìn mùi ngon, Vĩ Minh khi làm việc luôn hết sức chăm chú, có đôi khi người cùng hần nói chuyện cũng không nhất định sẽ quan tâm người. Ừ, Vĩ Minh thật không tệ. Lưu Cảnh Nguyên cuối cùng trực tiếp lấy cái ghế ngồi ở bên cạnh nhìn Vĩ Minh chăm chăm, đáng tiếc Đỗ Vĩ Minh hồn nhiên không phát giác. Hừ chết Vương Vô bên cạnh, mình thì cái gì cũng chưa thấy, không phát hiện. Không ngờ ngẩng đầu liền thấy Cảnh Nguyên ném đến một ánh mắt, lập tức cúi đầu. Mình cứ ngoan ngoãn nhóm lửa là tốt rồi. Đây hần cũng không biết.

Trần đầy một xấp vỏ nem rán đã làm xong, Đỗ Vĩ Minh xoa xoa thất lưng, thế này mới chú ý tới Cảnh Nguyên an vị ở bên mình.

“Cảnh Nguyên, nơi này nóng, người vào trong đi.”

“Đừng lo, ta ở bên cạnh cùng người.”

“Vào trong đi, làm xong lớp vỏ rồi, ta giờ đi gói bánh.”

Còn lại để cho Vương Vô dọn dẹp, Đỗ Vĩ Minh cầm vỏ nem rán vào phòng. Lưu Cảnh Nguyên liền đi theo phía sau hần, tư thế nhắm mắt theo đuôi này thật một chút cũng không phù hợp với thân phận Vương gia.

Đỗ Vĩ Minh nhìn thử đậu đỏ nấu trong nồi, ừm, hình như đã nhừ. Đặt đậu đỏ sang bên cạnh chờ lạnh sau đó mới gói. Vậy làm nhân thịt cải trắng thái sợi trước. Cải trắng rửa sạch cắt thành sợi, cải trắng mùa hè không ngon như mùa đông, có hơi cay đắng. Cho nên bình thường nem rán vào mùa đông ăn thì ngon hơn. Hôm nay thử trước xem.

Rửa sạch thịt heo, cắt thành sợi, thêm vào một chút rượu vàng và bột cho vào nồi xào chín, thêm bột vào canh, phần nhân này coi như xong. Đặt ở bên cạnh chờ gói.

Đem đậu đỏ để nguội rồi, tìm một cái sàng mỏng, đổ đậu đỏ vào xoa nắn mặt trên. Cho sàng vào trong chậu nước lớn, kết quả vỏ đậu ở lại trên sàng, thịt đậu đều chảy vào trong chậu. Đợi cho lắng lại, dùng vải mịn vắt nước. Khi vắt cần chú ý, không thể làm nát đậu, cũng không thể để lại nước, Đỗ Vĩ Minh làm rất cẩn thận, nhưng vẫn lãng phí một ít đậu. Không nỡ bỏ, đợi lát nữa làm canh đậu đỏ uống vậy.

Rót mỡ heo vào trong nồi đun nóng. Trong nhà đã rất lâu không ăn mỡ heo, Đỗ Vĩ Minh không thích cái mùi này, từ sau khi làm ra dầu ô liu, xào rau cũng không dùng nó nữa. Nhưng làm bánh đậu nhất định phải dùng mỡ heo, nồi nóng lên cho đậu vào đảo lên, lại cho thêm đường trắng, đợi đến khi đường hoàn toàn dung nhập vào trong đậu, nhân đậu coi như xong. Đỗ Vĩ Minh dùng đũa gấp một ít nếm thử, hương vị rất ngon, so với nhân đậu mua ở siêu thị còn ngon hơn. Cảnh Nguyên đến bên, cũng muốn nếm thử, Đỗ Vĩ Minh dùng đôi đũa kia gấp một chút cho hần thử. Bánh đậu vừa làm có hơi nóng, Cảnh Nguyên vừa cắn vào thì hơi bỏng miệng, Đỗ Vĩ Minh nhanh rót nước cho hần uống.

“không có ai tranh với huynh, ăn gấp như vậy làm gì?”

Lưu Cảnh Nguyên ngượng ngùng cười cười, hần muốn cùng Vĩ Minh dùng chung một đôi đũa, không nghĩ tới bánh đậu nóng như vậy.

Thấy Cảnh Nguyên đã không sao. Đỗ Vĩ Minh bắt đầu gói nem. Nhân đậu còn nóng, trước hết bao nhân mặn vậy. Ở bên cạnh nhìn chốc lát, Lưu Cảnh Nguyên cảm thấy mình cũng làm được, mãnh liệt yêu cầu gia nhập hàng ngũ gói nem, Đỗ Vĩ Minh thấy hần hưng trí như vậy để cho hần gói. Ban đầu có hai cái không được, về lại gói ra hình ra dạng. Nhân mặn gói một chậu lớn, phỏng chừng có sáu bảy mươi cái, Đỗ Vĩ Minh lại bắt đầu gói nhân đậu. Cách ăn này thật hơi lãng phí, nhưng quên đi, khó có được một lần. Nhân đậu làm hơi nhiều, ngày mai còn có thể dùng để làm bánh bao.

“Cảnh Nguyên, lại gói thêm mười cái.”

“Được.”

Đỗ Vĩ Minh múc cháo đậu xanh ra, hôm nay nóng cứ uống lạnh thì tốt hơn.

Trong nồi thêm thật nhiều dầu ô liu, chuẩn bị rán nem. Bởi vì nhân đã chín sẵn, cho nên nem chỉ cần hai mặt vàng óng là có thể gấp ra. Nem rán cần rán trong nhiều dầu bằng không thì sẽ không ngon.

Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Vô tặng một đĩa cho nhà trưởng thôn, rồi chuẩn bị ăn cơm trưa. Nem rán vàng óng vừa nhìn đã khiến người ta càng thêm thèm ăn. Lưu Cảnh Nguyên vừa rồi không nhận được đã ăn vụng một cái, hương vị cực kì tốt.

“Nhân này chấm dấm chua ăn rất ngon.”

Lưu Cảnh Nguyên thử một chút, quả nhiên là thế. Xem ra, Lưu Cảnh Nguyên càng thích ăn nhân đậu, Chu Văn cũng vậy. Vương Vô thì giống Đỗ Vĩ Minh thích ăn nhân mặn. Hai đĩa nem rán đầy hực cùng với cháo đậu xanh, đều ăn sạch. Lưu Cảnh Nguyên ưỡn bụng yêu cầu buổi tối tiếp tục ăn nem rán, Đỗ Vĩ Minh ngẫm lại cũng đồng ý. Nhân và vỏ đều có, buổi tối lại gói thêm một chút cũng được.

Trương đại thẩm ăn xong cơm trưa thì tới cửa, món ăn Nhị Cửu Tử tặng hôm nay, cả nhà đều rất thích. Nhất là giữa trưa nem rán, cho tới giờ cũng chưa từng ăn qua, đặc biệt đến cảm ơn. Nói một ít chuyện nhà cửa mới cáo từ rời đi. Lưu Cảnh Nguyên nghe có chút mệt mỏi, Trương đại thẩm vừa đi liền khẩn cấp kéo Vĩ Minh đi ngủ trưa.

39. Chương 39: Cách Biệt

Hoàng huynh cho mười ngày nghỉ, hôm nay đã là ngày thứ sáu. Từ nơi này hồi kinh đô cần ba ngày, ngày mai chính là ngày cuối cùng, mới đến đã phải đi, Cảnh Nguyên trong lòng tràn ngập không nỡ, nhưng hiện tại thời cơ còn chưa chín muồi, không có cách nào mang Cảnh Nguyên vào kinh. Không biết những ngày ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều khi nào mới kết thúc, chắc phải chờ hoàng huynh ngồi trên ngôi mới có khả năng. Lưu Cảnh Nguyên âm thầm nghĩ.

Khuôn mặt Đỗ Vĩ Minh chỉ có thể gọi là thanh tú mà thôi, nhưng ở bên người hắn đi có thể cảm nhận được ấm áp và tình thân. Chu Văn và Vương Vô đã coi Đỗ Vĩ Minh thành người nhà, không chỉ vì mệnh lệnh của mình, quan trọng hơn là từ đáy lòng tán thưởng hắn. Minh cũng không khác gì. Lưu Cảnh Nguyên cảm thấy mình cứ như trúng độc, một loại độc được mãn tính, khi người phát giác thì nó đã xâm nhập vào cốt tủy. Cứ như vậy nhìn Vĩ Minh ngủ lại có thể thấy hạnh phúc, nếu để người trong kinh đô nhìn thấy, phỏng chừng sẽ bị hù chết. Nguyên vương lạnh lùng vô tình thế nhưng còn có biểu tình như vậy, chẳng trách Chu Văn và Vương Vô thấy mình ngoan ngoãn theo sau Vĩ Minh sợ tới mức miệng không ngậm lại được, Lưu Cảnh Nguyên cười khẽ một tiếng, chính mình cũng không ngờ tới.

Tịch dương xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, ánh chiều tà thân nhiên chiếu rọi trên mặt Đỗ Vĩ Minh đặc biệt hài hòa. Hắn vẫn còn quá nhỏ, phải đợi hắn chậm rãi lớn lên mới được. Minh hiện tại cũng chưa đủ mạnh, còn chưa thể bảo vệ hắn, vẫn cứ để hắn trong thôn này một thời gian, chờ thời cơ chín muồi liền đón hắn vào kinh.

Đỗ Vĩ Minh cảm thấy ngủ thật sâu, đã lâu không thả lỏng như vậy. Mở mắt liền thấy Cảnh Nguyên đang nhìn mình chằm chằm, không biết đang nghĩ cái gì.

“Cảnh Nguyên, sao thế, đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, nghĩ người buổi tối sẽ làm món ngon gì.”

Đỗ Vĩ Minh trong lòng thấy có chút không biết nói gì, Cảnh Nguyên vốn thích ăn, nhưng cũng không tới loại mức này. Tâm tâm niệm niệm lại là cơm chiều ăn cái gì.

“Vậy dậy đi, cũng nên đi nấu cơm chiều rồi.”

Giữa trưa ăn nem rán và cháo đậu xanh, theo yêu cầu của đám Cảnh Nguyên, buổi tối cũng lại ăn nem rán. Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn trước ngâm dưa hấu vào trong nước giếng, buổi tối có thể ăn. Thời tiết nóng như

vậy, Đỗ Vĩ Minh quyết định làm một ít rau trộn. Mộc nhĩ ngâm trong nước ấm, cắt bỏ gốc, cho vào trong nồi thêm vừa đủ muối nấu tới chín. Lại làm thêm dưa chuột.

Dùng nước rửa sạch 5 trái dưa chuột, sau đó dùng dao sắc, lấy tay tách ra thành từng khối, ướp muối khoảng một nén nhan. Sau đó băm vụn 5 tép tỏi. Gạn nước chảy ra từ dưa chuột, sau đó đem tỏi băm, dầu ô liu, tương du, dấm chua, đường vào trộn đều là được. Đỗ Vĩ Minh thấy mình làm dầu ô liu rất hữu dụng, lần trước lên trần trên xem qua giá dầu vừng, một bình nhỏ là 50 văn. Mình dùng dầu ô liu có thể xào rau, trộn rau, cũng tiết kiệm chút tiền dầu vừng.

Mộc nhĩ nấu chín rồi để nguội, đem hạt tiêu giã vụn, thêm chút dấm chua và dầu ô liu trộn đều. Một món rau trộn mộc nhĩ thơm ngào ngạt cũng đã xong.

Nhiệm vụ gói nem Đỗ Vĩ Minh giao cho Lưu Cảnh Nguyên, thấy hấn hưng trí bừng bừng chắc là không có vấn gì đề. Nem gói hồng cũng không thể lãng phí, Đỗ Vĩ Minh xào chút trứng chim, lại cầm chút oliu muối chưa ra, hấp bánh bột ngô ở trong nồi một chút, sau đó bọc ô liu muối và trứng ở bên trong, mùi vị chắc cũng không tệ lắm.

Cầm chút hẹ muối đi ra, rửa sau làm canh bí nấu hẹ. Chờ Cảnh Nguyên gói xong nem, Đỗ Vĩ Minh bắt đầu rán nem. Nem rán phải rán xong ăn luôn mới ngon.

Có kinh nghiệm giữa trưa, Cảnh Nguyên nhanh nhẹn cầm 4 cái chén nhỏ đựng dấm chua. Nem rán nhân mặn chấm dấm chua ăn rất ngon. Vương Võ bưng chén dưa và đồ ăn lên bàn. Chờ Đỗ Vĩ Minh rán xong nem, ba người kia đã ở bên bàn chờ hấn. Tuy Đỗ Vĩ Minh có bảo bọn họ ăn trước, nhưng bọn họ không chịu, nhất định phải đợi mọi người đều ngồi vào bàn mới ăn cơm.

Nem rán vẫn trước sau như một được mọi người hoan nghênh, còn rau trộn mộc nhĩ, Cảnh Nguyên cũng rất thích. Mùa hè thời tiết quá nóng, ăn nhẹ chút thì tốt hơn. Ăn xong cơm chiều, Vương Võ thu dọn bát đĩa, Chu Văn nhanh nhẹn đem dưa hấu cắt ra bưng lên bàn. Bốn người ở ngoài phòng ha ha trò chuyện, thời gian cũng qua mau.

Tơ lụa Lưu Cảnh Nguyên mua về, Đỗ Vĩ Minh không dám để Trương đại thẩm làm quần áo giúp, hai khối tơ lụa Đỗ Vĩ Minh vẫn cất ở trong rương. Vải bông tốt, Đỗ Vĩ Minh lại đưa đến chỗ Trương đại thẩm, nhờ làm giúp mấy bộ quần áo, cũng làm một bộ cho Chu Văn, Vương Võ, giữ về sau ra ngoài thì mặc. Gần đây không có nhiều việc lắm, Đỗ Vĩ Minh nhờ Trương đại thẩm thuận tiện làm hai cái chăn, vốn không định như vậy, lần trước Trần đại nhân đến ở mới phát hiện chăn nhà mình vẫn quá ít. Nên chuẩn bị thêm hai cái.

Lưu Cảnh Nguyên lần này tới có mang theo quần áo của mình, Đỗ Vĩ Minh lần trước giúp hấn đã phát hiện vải dệt rất tốt, so với tơ lụa Cảnh Nguyên mua cho mình còn tốt hơn. Đỗ Vĩ Minh không nghĩ nhiều, Cảnh Nguyên vừa nhìn là biết trong nhà có tiền, trách không được tiêu tiền như nước.

Thời khắc ly biệt ngay trước mắt. Hôm nay là ngày cuối cùng, sáng sớm mai phải đi, bằng không khẳng định không kịp chạy về kinh đô. Hôm nay, Cảnh Nguyên chuyện gì cũng không làm, chỉ đi sau Đỗ Vĩ Minh. Đỗ Vĩ Minh cũng cảm giác được gì đó, không tỏ vẻ gì về sự khác thường của Cảnh Nguyên, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Đợi ăn xong cơm chiều, Cảnh Nguyên ngồi không yên. Sáng mai sẽ rời đi, muốn nói chút gì đó lại không biết nên nói như thế nào. Cuối cùng vẫn là Đỗ Vĩ Minh đánh vỡ cục diện bế tắc này.

“Cảnh Nguyên, ngươi không phải sắp đi chứ?”

“Ừ, lần này chỉ có mười ngày nghỉ, khi đến dùng ba ngày, trở về lại mất ba ngày, sáng mai phải đi, bằng không sẽ không kịp.”

“Được rồi, ngươi ở trên đường cẩn thận một chút.”

“Vĩ Minh, ngươi không có gì muốn nói ư?”

“Không có, chính ngươi vạn sự cẩn thận.”

Lưu Cảnh Nguyên có chút không biết làm sao, rất nhiều điều nói cũng không biết nên nói thế nào. Liên miên cẩn thận mà nói, dặn Vĩ Minh làm việc cẩn thận, có việc gì nặng thì bảo Chu Văn và Vương Võ đi

làm, đừng không nở tiêu tiền linh tinh.

“Vĩ Minh, bạc này người cất lấy, thu hoạch năm nay không tốt, không đủ tiền dùng thì hãy dùng đến.”

“Không cần, ta tự có tiền. Xà phòng và dầu đều bán rất tốt, trong thôn chi tiêu cũng không nhiều. Cầm tiền này ta sợ mời cướp đến.”

Lưu Cảnh Nguyên vốn tưởng sẽ khó mà đưa bạc. Cuối cùng Đỗ Vĩ Minh không phản đối Cảnh Nguyên, để lại mười lượng bạc, lấy để nhờ khi cần. Còn lại thì không chịu nhận. Lưu Cảnh Nguyên bảo hẳn có thời gian thì viết thư cho mình, đưa đến trạm dịch trấn trên là được, Đỗ Vĩ Minh gật đầu đồng ý. Hai người còn nói một lát Đỗ Vĩ Minh mới ngủ.

Thừa dịp Đỗ Vĩ Minh đang ngủ, Lưu Cảnh Nguyên đến chỗ Chu Văn và Vương Võ, chỉ đạo một phen, cũng để lại bạc và địa khế cho Chu Văn, bảo hẳn cất kỹ. Nếu gặp phải phiền toái thì lên tiền trang trấn trên tìm Phan tổng quản, hẳn sẽ biết làm thế nào. Chu Văn cất đi, tuân lệnh Vương gia. Tiền mình đưa Vĩ Minh không chịu, may mà mình sớm có chuẩn bị. Chu Văn và Vương Võ tuyệt đối không dám có lòng riêng, bằng không kết cục của bọn họ tuyệt đối không tốt.

Lưu Cảnh Nguyên lại thưởng Chu Văn và Vương Võ mỗi người năm lượng bạc, muốn bọn họ chăm nom Đỗ Vĩ Minh thật tốt, Chu Văn và Vương Võ nhanh chóng đồng ý. Cho dù Vương gia không ban gì, Chu Văn và Vương Võ cũng đã xem thiếu gia như thân nhân. Tâm địa của thiếu gia thật tốt lắm, chưa bao giờ coi mình như người hầu, không có lệnh của Vương gia, hai người cũng sẽ chăm nom thiếu gia thật tốt.

Một đêm không chợp mắt, Lưu Cảnh Nguyên cứ như vậy nhìn Đỗ Vĩ Minh ngủ cả đêm. Chờ trời còn chưa sáng, mình nên đi rồi, bằng không đám thôn dân thấy ngựa ở cửa thôn lại nghị luận một phen. Vì tránh thêm phiền toái cho Đỗ Vĩ Minh, Lưu Cảnh Nguyên bảo Dạ mang theo ngựa chờ hẳn ở cửa thôn. Cuối cùng liếc mắt nhìn Vĩ Minh một cái, Lưu Cảnh Nguyên mới xuất phát. Chu Văn đem một túi đồ ăn đưa cho thiếu gia, đây là một gói bánh bao đậu, Đỗ Vĩ Minh thấy Lưu Cảnh Nguyên thích ăn nem nhân bánh đậu liền làm bánh bao đậu cho hẳn. Bánh bao thật ra không phải Đỗ Vĩ Minh làm, mà là Chu Văn làm, sáng sớm hôm nay rời giường hấp chín, vừa lúc làm cho Vương gia mang theo ăn trên đường.

Lưu Cảnh Nguyên nhận lấy, cảm ơn, lại dặn Chu Văn nhất định phải chăm nom thiếu gia cho tốt mới rời đi. Đỗ Vĩ Minh kỳ thật từ khi Lưu Cảnh Nguyên rời giường cũng đã tỉnh, chỉ là không thích tình cảnh ly biệt, cũng không biết nên nói thế nào, liền giả bộ ngủ. Hiện tại từ trong cửa sổ nhìn bóng dáng Cảnh Nguyên rời đi, trong miệng khẽ nói lên đường bình an.

Khi Đỗ Vĩ Minh rửa mặt, Chu Văn chuẩn bị bánh bao và cháo.

“Thiếu gia, bữa sáng hôm nay ăn bánh bao đậu nha. Ngài xem thử tay nghề của ta thế nào?”

Đỗ Vĩ Minh ngồi xuống ăn một cái, thật đúng là không tệ. Ngay cả Vương Võ bình thường không nói chuyện sáng nay cũng nói nói không ít, Chu Văn vắt óc tìm đề tài, nhưng không đề cập tới chuyện Vương gia rời đi. Thương cảm ly biệt trong khi nói chuyện tiêu tán không ít.

Lưu Cảnh Nguyên lặng yên rời đi lại trở thành một đề tài trong thôn, biểu ca của Lý Nhị thật đúng là có tiền, gần đây mua bò cho hẳn, sao lại đột nhiên lại không thấy nữa. Nghị luận một trận, lại bị những đề tài khác trong thôn thay thế, Nhị Nữ đầu thôn sắp xuất giá, đồ cưới, tiệc rượu vân vân lại bắt đầu nổi lên. Người trong thôn có khi thấy Đỗ Vĩ Minh, hỏi chuyện biểu ca hẳn, Đỗ Vĩ Minh không trả lời cụ thể. Bản thân mình không biết, tùy tiện nói gì đó ứng phó cho qua.

40. Chương 40: Nạn Dân

Cảnh Nguyên đi rồi, cuộc sống lại khôi phục dĩ như vãng, ông trời vẫn không cho mưa, Đỗ Vĩ Minh mỗi ngày dùng nước thừa tưới cho cây ô liu sau nhà, cây ô liu thì không sao, chỉ có thu hoạch năm nay thì vô vọng rồi. May mắn còn có chút ruộng đổi sang trồng khoai tây và khoai lang, bằng không thật sự không có lương thực gì thu vào.

Đám thôn dân có tiền lệ khô cạn nước sông, vị quan lớn từ kinh đô đến cũng cường điệu không thể dùng nước giếng để tưới tiêu, đám thôn dân không dám dùng, chỉ dám dùng chút ít nước tưới lên đất trồng rau.

Mọi người hiện tại đều dựa vào ăn lương thực dự trữ mà sống, lương thực thu hoạch vụ thu bình thường sau khi thuế, đều giữ lại làm lương thực ăn cho cả nhà, còn thừa đem đi bán cũng không nhiều. Đám thôn dân quanh năm suốt tháng vất vả cũng chỉ để ăn no mà thôi.

Thôn trưởng lên trấn trên một lần, mang về một tin tốt cho người trong thôn, bởi vì khô hạn, triều đình miễn thuế, thôn Tu Hành trong hai năm không cần nộp thuế. Nhưng vấn đề cũng theo nhau mà đến, lương thực trong tay mọi người không nhiều. Những năm trước mưa thuận gió hoà, nhà bình thường đều dư dả lương thực và ít tiền, nhưng mất thấy năm nay thu hoạch vô vọng, nhiều người trong thôn bắt đầu lên trấn trên mua lương thực. Giá lương thực trấn trên cũng liên tiếp kéo lên, giá gạo lứt, gạo trắng cơ hồ đều đảo lộn một phen, vậy mà còn cung không đủ cầu. Vài thôn lân cận đều gặp tai, mọi người đều đi mua lương thực.

Đỗ Vĩ Minh nhìn thôn dân đều lên trấn trên mua lương thực, nhưng còn nhiều người mua không được. Hình như có cái tấn thương vô lương đem lương thực đầu cơ, cho nên mấy ngày nay mọi người sáng sớm vội vàng đi cửa hàng gạo mua lương thực, nhưng lại nhiều người tay không mà về. Cứ thế này khẳng định sẽ có vấn đề.

Gạo trong nhà Đỗ Vĩ Minh còn có thể ăn một thời gian, lần trước mình mua không ít gạo lứt, Cảnh Nguyên khi đến cũng mua nhiều gạo trắng. Chỉ là trong lòng Đỗ Vĩ Minh ẩn ẩn có chút bất an, nếu vấn đề ẩm no cơ bản nhất không giải quyết được, bạo loạn khẳng định sẽ xảy ra.

Quả nhiên không bao lâu trong thôn xuất hiện vài nạn dân, là từ châu huyện bên cạnh chạy nạn tới, dọc đường đi như châu chấu quá cảnh, lá cây, rễ cỏ gì cũng ăn. Nhưng chân chính có thể chạy tới thôn Tu Hành cũng không nhiều. Thôn Tu Hành bởi vì tương đối hẻo lánh, cách Bình Phúc trấn còn có nhiều con đường, bình thường thực không có người lạ vào thôn. Đây cũng là vì sao khi Lưu Cảnh Nguyên xuất hiện, mọi người mới đặc biệt tò mò.

Thôn trưởng nhìn tư thế không có cách nào, nạn dân đại khái có hai ba mươi người, nhưng thật ra có vẻ nhiều thanh niên trai tráng, bé trai, bé gái, lão nhân chỉ có hai người. Thôn trưởng đề nghị để bọn họ tạm thời ở lại quảng trường, hiện tại trời còn có chút nóng, dựng vài cái lều cỏ cho bọn họ ở tạm. Nếu những người này đói bụng thì cái gì cũng làm được, người già trong thôn nhìn tình huống như vậy cũng liên tục lắc đầu. Quan nha đến bây giờ vẫn không có phát lương cứu tế, lương thực trong thôn không đủ, muốn nuôi nhiều người thế này là không thể.

Người già trong thôn đề nghị, nếu không từng nhà có năng lực lấy lương thực ra trước, khẳng định là không trông cậy vào hoa mầu như ngô gì đó được, chịu cho bọn họ lấy chút đồ nấu ăn, vẫn tốt hơn ăn rễ cỏ lá cây. Quan trọng nhất là nếu cái gì cũng không có, nói không chừng sẽ đi trộm trong thôn, đến lúc đó thế cục càng thêm khó có thể khống chế.

Trong thôn có vài người phản đối, không chịu bỏ lương thực, đại đa số người vẫn đồng ý, ít nhiều đều cầm chút lương thực ra, Đỗ Vĩ Minh cũng để Chu Văn cầm 3 cân gạo lứt qua. Cuối cùng cũng đỡ một ít. Thôn trưởng cầm giao cho người đứng đầu bọn họ gọi là Liên Đại, Liên Đại này cũng có bản lĩnh. Thấy thôn trưởng làm vậy, cam đoan những người này sẽ không vào thôn làm chuyện xấu. Liên Đại mỗi ngày đều để hai phụ nhân nấu chút cháo, thêm chút rau dại, cho người già trẻ con và phụ nữ ăn trước, cuối cùng mới là đám thanh niên. Miệng ăn núi lở thì không được, tự mình liền mang theo một gói lên núi săn thú, không đi núi phía sau thôn Tu Hành, mà đi chỗ xa hơn, bắt một ít chim trĩ thả hoang gì đó về. Có đôi khi Liên Đại đi săn thú gặp Vương Võ, cũng sẽ nói vài câu, Vương Võ khi trở về cũng nói cho Đỗ Vĩ Minh.

Nạn dân càng ngày càng nhiều, lều cỏ trên quảng trường cũng càng ngày càng nhiều. Trong thôn tổng cộng không đến hai trăm người, mà lưu dân đã có hơn bốn năm mươi người. Người đến sau này, thôn dân cũng không quyền thêm lương thực, bản thân ăn cơm còn không đủ, nào có lương thực dư cho người khác. Nạn dân nhiều, vấn đề cũng liên tiếp. Nhiều người há mồm chờ ăn như vậy, liền phát hiện có người đi trộm đồ ăn của thôn dân. Ban đầu may là chỉ là chút ít, thôn dân cũng không nói gì. Về sau lại không được, ruộng khoai tây khoai lang còn chưa mọc đủ dài đã có người đào ra, cái này đám thôn dân mặc kệ. Mọi người cũng còn trông cậy vào chỗ lương thực đó.

Xung đột không thể tránh khỏi sinh ra, thôn dân yêu cầu nạn dân chuyển ra khỏi thôn, trong thôn không chào đón bọn họ tiếp tục ở lại. Xung đột cũng từ khắc khẩu phạm vi nhỏ dần dần biến thành xung đột

vũ lực, thôn trưởng cũng vô lực, đi quan nha mời nha sai, người ta cũng mặc kệ. Nạn dân trong trấn cũng không ít, gần đây ăn cắp, cướp giết đều phát sinh, nha sai chỉ có vài người, làm sao quản được.

Đám thôn dân cũng không chịu, cả ban ngày lẫn ban đêm đều canh ruộng. Xung đột ngày càng thăng cấp, Liên Đại quản được người của mình, nhưng không quản được nạn dân đến sau này, nạn dân thật là đói điên rồi, thấy cái ăn đều như ong vỡ tổ chém giết. Ruộng đất trong nhà Đỗ Vĩ Minh cũng thiệt hại, mảnh đất nhỏ trước phòng thì không sao, còn không có ai dám đến trộm trước cửa. Ruộng ở xa thì tổn thất thảm trọng. Khoai tây khoai lang bị đào không ít, các loại rau trong nhà lại sắp bị hái hết. Vương Võ tức đến giờ chân, muốn tìm bọn họ đi tính sổ. Nhưng người ta đều hành động buổi tối, người cũng không biết là ai trộm, không thể loạn bắt người đi, bắt trộm phải bắt quả tang.

Đám thôn dân cuối cùng không có cách nào, liền gom thanh niên lại, mỗi ngày buổi tối mười người, thay phiên vòng quanh trong thôn, bảo hộ hoa mẫu, đến cuối cùng ngay cả ban ngày cũng có mười người canh giữ. Như vậy, hành vi trộm đồ ăn cuối cùng mới hoàn xuống. Nhưng sau núi lại gặp nạn, rau dại trên núi, đã vật kịch liệt giảm bớt.

Nạn dân ở Bình Phúc trấn càng ngày càng nhiều, Huyện lệnh đứng ngồi không yên, đã dâng tấu lên triều đình, nhưng còn chưa cách nào. Mất thấy nạn dân nếu không xử trí sẽ xảy ra chuyện lớn. Cuối cùng triều đình xuất động quan binh, đem nạn dân phạm tội trực tiếp bắt lại, còn lại thì tập trung đến vài địa phương, triều đình phân chút lương thực xuống, trấn an trước. Sự tình cuối cùng cũng được giải quyết.

Nạn dân Thôn Tu Hành phần lớn cũng đi nơi khác, chỉ có những người Liên Đại mang theo thỉnh cầu ở lại trong thôn. Nếu như đến chỗ quan phủ, cuối cùng rất có thể là bị bán làm nô lệ, trước kia có nạn hạn hán, nạn úng cơ hồ đều như vậy. Hành vi của đám người Liên Đại đến được thôn dân công nhận, đồng ý giữ bọn họ lại, chỉ là trên quảng trường cũng không thích hợp ở lại lâu dài. Bọn họ ngay ở cửa thôn dựng vài phòng cỏ tranh tạm thời an thân, cam đoan sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của thôn dân.

Cuộc sống của thôn dân cuối cùng cũng khôi phục bình thường, những ngày có nạn dân, từng nhà đều lo lắng đề phòng, rất sợ nửa đêm sẽ có người vọt vào, buổi tối ngủ cũng ngủ không dám ngủ. Huyện nha cũng phát cho thôn Tu Hành chút lương cứu tế, lương thực cứu tế này là cám bã và chút gạo lứt, hơn nữa dựa theo dân cư mà phát, một người cũng không lĩnh được là bao. Đám thôn dân đại đa số đem cám bã dùng để cho gia súc trong nhà ăn, gạo lứt thì giữ lại. Lương thực cứu tế không giảm được bao nhiêu khó khăn, nhưng có vẫn hơn không.

Thời tiết dần dần lạnh xuống, cuối cùng một trận mưa to trong chờ đợi của mọi người đã hạ xuống. Đã sắp hơn nửa năm không có mưa, thôn dân ai nấy đều vui mừng khôn tả, cuối cùng đã có mưa. Mưa to rơi xuống suốt một ngày, giống như không có ý ngừng, rạn nứt trên ruộng đồng cũng giảm bớt. Đỗ Vĩ Minh hai ngày nay đều ở nhà không xuất môn.

Ăn xong cơm chiều mọi người liền sớm lên giường nghỉ ngơi. Đột nhiên nghe được từ cửa truyền đến tiếng đập cửa liên tục “Thùng thùng đông, thùng thùng đông” khuya như vậy còn có ai đến. Đỗ Vĩ Minh chuẩn bị mở cửa, Chu Văn và Vương Võ rời giường đến xem, cư nhiên là Liên Đại ôm tiểu hài tử ở ngoài phòng gõ cửa.

“Mau, người đừng đứng ở bên ngoài, ôm đứa nhỏ vào đi.”

“Chu Văn, nhanh đi đun chút nước ấm đến.”

Đứa nhỏ trong lòng Liên Đại mặt đỏ lừ, trán nóng đến bỏng tay, vừa nhìn liền biết đã phát sốt. Ngắm lại mưa lớn như vậy, phỏng chừng nhà cỏ tranh của bọn họ không chống chịu được, đứa nhỏ này dường như đã sốt thời gian rất dài. Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ đi tìm quần áo sạch sẽ tới, cả người Liên Đại ướt đầm. Nếu không thay quần áo, phỏng chừng cũng sẽ cảm lạnh.

Nước ấm đun xong, Chu Văn và Đỗ Vĩ Minh cẩn thận lau người cho đứa bé, đem quần áo ướt sũng cởi ra, thay quần áo sạch sẽ. Đỗ Vĩ Minh tìm một bộ quần áo của mình cho hắn đổi, trong nhà chỉ có quần áo của hắn coi như nhỏ, mặc trên người đứa nhỏ vẫn quá lớn.

“Chu Văn, đi lấy một chậu nước lạnh đến.” Giống như khi Vương Võ phát sốt, Đỗ Vĩ Minh tìm hai chiếc khăn sạch sẽ, lần lượt đắp lên trán. Nhưng tác dụng không lớn. Mưa lớn như vậy lên trấn trên tìm đại phu cũng không được, hết cách đành dùng rượu lau thử. Từ lần trước Vương Võ phát sốt không lùi dùng rượu

trắng lau, Đỗ Vĩ Minh đã mua hai bình rượu trắng để ở nhà, hiện tại vừa lúc dùng tới. Bảo Chu Văn cẩn thận dùng rượu trắng lau cho hần, Đỗ Vĩ Minh nhớ trong nhà hình như còn một ít thảo dược, ngẫm lại vẫn không dám cho tiểu hài tử uống, vạn nhất dùng không đúng gặp chuyện không may thì sao. Đỗ Vĩ Minh đi nấu chút nước bạc hà, dùng thìa bón cho tiểu hài tử. Bạc hà có tác dụng thanh nhiệt giải độc, chấp nhận uống trước vậy.

Liên Đại lúc này đã đổi xong quần áo vào phòng. Liên Đại kỳ thật không định làm phiền Đỗ Vĩ Minh, chỉ là trong thôn này hiện tại cũng chỉ có nhà hần xem như quen biết, thôn dân ở đây không thích bọn họ, Liên Đại bình thường cũng không qua lại bọn họ. Hiện tại Oa nhi phát sốt, không có cách nào mới buổi tối đốt cửa cầu cứu.

41. Chương 41: Xem Bệnh

Oa nhi sốt so với trong tưởng tượng càng thêm nguy kịch, có lẽ đứa bé trong khoảng thời gian này ăn uống không tốt, vốn có chút xanh xao vàng vọt, hiện tại phát sốt, dùng rượu trắng lau cũng không có nhiều tác dụng, Đỗ Vĩ Minh có chút nóng lòng. Bên ngoài trời mưa lớn như vậy, căn bản không có cách lên trấn trên mời đại phu. Chỉ có thể hy vọng sáng mai mưa có thể ngừng, lên trấn trên xem đại phu.

“Thiếu gia, người đi nghỉ ngơi đi, bên này có ta và Vương Võ là được.”

“Cùng đợi đi, chờ Oa nhi giảm sốt ta sẽ nghỉ ngơi.”

“Lý thiếu gia, cảm ơn người, cảm ơn người nguyện ý cứu Oa nhi.” Liên Đại đi đến trước mặt Đỗ Vĩ Minh quỳ xuống, Đỗ Vĩ Minh hoảng sợ, nhanh đưa nâng hần dậy.

“Người đừng như vậy. Oa nhi sẽ không sao đâu.”

Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn đi nấu cháo gạo trắng, chủ yếu là lấy nước cơm cho đứa bé ăn một chút. Liên Đại bên kia nhiều ngày cũng chưa ăn gì, tốt nhất cũng nên ăn chút cháo gạo lứt, Oa nhi bây giờ còn nhỏ như vậy, phỏng chừng cũng không tiêu hóa được.

“Chu Văn, nấu nhiều vào, Liên Đại ca phỏng chừng còn chưa ăn cơm. Mọi người đều chịu chút.” Chu Văn ứng tiếng đi ra ngoài nấu cháo. Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ đi nghỉ ngơi trước, sáng mai còn phải đánh xe lên trấn trên, cũng không cần nhiều người canh ở bên như vậy. Vương Võ cảm thấy có lý, về phòng mình nghỉ ngơi trước.

Liên Đại là lần đầu tiên tiếp xúc với Đỗ Vĩ Minh gần như vậy, thấy được vị thiếu gia này tâm địa rất thiện lương, bình thường nói chuyện đều khách khách khí khí, Vương Võ nói thiếu gia hần là người tốt hiếm có trên đời này, hiện tại xem ra là thật.

Oa nhi là con trai của ca ca, tẩu tử khi sinh Oa nhi khó sanh, đứa nhỏ vừa sinh hạ nàng đã mất. Ca ca một mình vừa làm việc vừa mang theo Oa nhi, cuộc sống ra sao có thể tưởng tượng, mình mặc dù có giúp đỡ, nhưng tình huống trong nhà vẫn không tốt.

Đầu xuân năm nay nổi lên nạn hạn hán, trong nhà dựa vào tồn lương năm trước chống đỡ, ai ngờ ca ca mắc bệnh không dậy nổi, cuối cùng mất đi. Nạn hạn hán càng ngày càng nghiêm trọng, không có cách nào mình mới mang theo Oa nhi cùng thôn dân trong thôn chạy nạn. Khi đi có bảy tám mươi người, dọc đường đi tách ra, chết đói, bệnh chết, khi đến thôn Tu Hành chỉ còn lại hai ba mươi người.

Liên Đại biết thôn dân nơi này không thích bọn họ, hần cũng tận lực bảo mọi người đừng làm phiền thôn dân. May mắn đám thanh niên tuổi trẻ lực tráng, dựa vào săn thú phía sau núi, mọi người cũng miễn cưỡng no bụng. Oa nhi hai ngày trước chỉ hơi ho khan, đại thẩm thường hay chăm nom liền dùng cách chữa dân gian. Trong tay không có tiền, không có cách nào đến y quán xem bệnh.

Ai ngờ đột nhiên nổi mưa to, nhà cỏ tranh không chống đỡ nổi, trong phòng bị dột, thời tiết lập tức lạnh xuống. Không dư nhiều quần áo, lại lạnh, Oa nhi bắt đầu phát sốt, thật không có cách nào mới chạy đến bên này cầu người.

Đỗ Vĩ Minh vẫn liên tục dùng khăn đắp lên trán cho Oa nhi, rượu cũng đã lau một lượt. Liên Đại ở bên cạnh đổi khăn, mặt Oa nhi bởi vì phát sốt mà đỏ bừng, Đỗ Vĩ Minh nghĩ nghĩ, lại đem chăn mới tới, đắp lên người. Nếu có thể xuất mồ hôi thì tốt, cứ sốt thế này rất không ổn.

“Thiếu gia, có cơm rồi, người đi uống chút cháo, để ta dứt cho Oa nhi ăn.”

“Liên Đại, cháo của người ta đã múc để trên bàn, người đi uống đi.”

Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ để mình và Chu Văn cùng cho ăn, đứa bé sốt quá cao, phỏng chừng một người không cho ăn được. Có kinh nghiệm chăm nom Vương Võ, hai người cũng coi như biết cách dứt cơm, cứ như vậy, mất thời gian hai nén hương mới dứt hết một chén nước cơm. Liên Đại không giúp được gì, nhưng không rời đi, cứ như vậy đứng bên cạnh, lẳng lặng nhìn, có khi cũng hỗ trợ một tay.

Cuối cùng cũng cho ăn xong, Đỗ Vĩ Minh và Liên Đại đi ăn, tối nay còn không biết sẽ ép buộc tới khi nào, Chu Văn ngồi ở bên giường trông Oa nhi.

Liên Đại bưng cháo gạo trắng trong tay, không dám uống. Đây là đồ ăn tốt nhất mấy tháng qua, bình thường bắt được mỗi phần lớn phải lên trán trên bán lấy tiền, có thể uống cháo gạo lứt đã là phi thường không tệ. Khi đói nhất ngay cả rễ củ vỏ cây cũng phải ăn, cháo gạo trắng này đã rất lâu chưa được ăn.

Đỗ Vĩ Minh nhìn hẩn cầm bát đến gần người, cũng không nói thêm gì. Cầm chút rau muối đặt lên bàn, bảo hẩn mau ăn. Đỗ Vĩ Minh uống một chén cháo là no, cơm chiều ăn khá nhiều, cũng không quá đói. Liên Đại uống hết một chén cháo vẫn không cảm thấy gì, lại ngưỡng đi múc thêm. Đỗ Vĩ Minh nhìn ra liền chủ động múc thêm cho hẩn, Liên Đại ăn hết 3 bát cháo lớn, cảm thấy trong bụng ấm áp hơn không ít, cả người đều có tinh thần.

Hai người lại đổi cho Chu Văn tới uống cháo, thấy Vương Võ đã ngủ không gọi hẩn. Đỗ Vĩ Minh sờ sờ trán Oa nhi cảm thấy đã giảm nhiệt, không có nhiệt kế thật phiền toái, cũng không biết rốt cuộc hiện tại là mấy độ. Đỗ Vĩ Minh cuối cùng vẫn không thắng được khuyên nhủ của Chu Văn, về phòng nghỉ ngơi. Liên Đại và Chu Văn canh Oa nhi.

May mắn mưa to đến sáng thì dần dần nhỏ đi. Đỗ Vĩ Minh rời giường rửa mặt rồi đến xem Oa nhi, sờ sờ trên người hẩn, có chút mồ hôi. Trán vẫn nóng, mặt vẫn đỏ. Xem ra phải lên trán trên để đại phu xem bệnh. Chu Văn một đêm không ngủ, lúc này đã chịu khó làm xong bữa sáng.

Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ chuẩn bị xe bò, chờ ăn sáng xong thì lên trán trên tìm đại phu. Liên Đại nghe thế, ngại ngừng chạy đèn.

“Lý thiếu gia, ta hiện tại trên người không có tiền, tiền xem đại phu ngài có thể ứng trước giúp ta không, Liên Đại ta khẳng định sẽ trả lại người.”

“Liên Đại ca, trước đừng nói chuyện này xem bệnh, cho Oa nhi quan trọng hơn, mau ăn cơm, ăn cơm xong chúng ta còn phải lên trán trên.”

Liên Đại nghe thế trong lòng mười phần cảm động, không nói thêm gì liền ngồi vào bàn ăn cơm. Ăn xong bữa sáng đơn giản, Vương Võ đánh xe, Đỗ Vĩ Minh và Liên Đại mang theo Oa nhi lên trán trên. Chu Văn ở lại nhà, ngày hôm qua cả đêm không ngủ, ban ngày để hẩn nghỉ ngơi một chút. Trời còn hạ xuống một ít mưa, Đỗ Vĩ Minh bọc người Oa nhi thật kín, Liên Đại ôm Oa nhi, sợ áo ướt trên người không ngăn được mưa, Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một chút rồi bảo Chu Văn đi lấy vải dầu đến. Như vậy thì có thể chắn mưa chắn gió.

Bởi vì mưa to, trên đường cực kì lầy lội, tốc độ đi đường so với mọi khi chậm hơn nhiều. Người phát sốt cần uống nhiều nước, Đỗ Vĩ Minh khi đi bảo Chu Văn trữ một bình nước ấm, trên đường dứt cho Oa nhi uống vài lần, chỉ là mỗi lần đều uống không nhiều lắm, trán Oa nhi hình như lại nóng lên. Vương Võ cực kì cố gắng làm cho xe bò đi nhanh hơn, khi đám người Đỗ Vĩ Minh đi vào y quán đã là sau giờ Ngọ. May là bởi vì ngày mưa, y quán cũng không có nhiều người, rất nhanh liền đến lượt xem bệnh cho Oa nhi.

Đại phu bắt mạch cho Oa nhi, chẩn trị một phen, nói với Đỗ Vĩ Minh bệnh của Oa nhi có hơi phiền phức. Thân mình đứa bé thể chất không tốt, lại nhiễm phong hàn, không trị liệu kịp thời, hiện tại sốt cao không lùi, đề nghị Đỗ Vĩ Minh ở lại trán trên hai ngày, tiện cho tùy thời trị liệu. Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ rồi bảo Vương Võ đi tìm nhà trọ để ở, mình và Liên Đại ở đây chờ.

Liên Đại nghe được lời của đại phu, mặt trắng xanh, đây là độc đình duy nhất của ca ca, nếu không trị hết mình nào có mặt mũi đi gặp ca ca dưới cửu tuyền. Đỗ Vĩ Minh lúc này cũng không quản hấn, xem bệnh mới cho Oa nhi là chính sự. Đại phu châm cứu cho Oa nhi, lại kê phương thuốc, bảo Đỗ Vĩ Minh lập tức đi bốc. Đại phu nói Đỗ Vĩ Minh nếu đến mai sốt còn chưa lui thì tìm hấn. Đỗ Vĩ Minh lại hỏi thêm vài chi tiết, đồng ý rời đi. Một lần chẩn trị cộng tiền thảo được Đỗ Vĩ Minh mất 200 văn, may là mình mang theo đủ bạc. Đỗ Vĩ Minh cầm hai điều tiền và năm lượng bạc chuẩn bị nhớ cần đến.

Vương Võ đã tìm được nhà trọ, cách y quán không xa, xe bò cũng tạm gửi ở nhà trọ. Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ thuê một gian thượng phòng, phòng tốt một chút thì tốt hơn, Oa nhi bây giờ còn bệnh. Vào đến nhà trọ, Liên Đại lập tức đi sắc thuốc. Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ về thôn trước, nói một tiếng với Chu Văn, nếu lo lắng thì ngày mai lại đến cùng Chu Văn. Vương Võ không chịu, nói muốn chăm nom thiếu gia, đi về thôn báo cho Chu Văn rồi buổi tối sẽ trở về. Kỳ thật Vương gia khi đi có để lại địa khế, đó là một tòa nhà ở trấn trên, bảo bọn họ nếu không thể ở trong thôn nữa thì lên trấn trên ở. Hiện tại hình như không thích hợp, cứ để lần sau rồi nói vậy. Vương Võ cáo từ về thôn, Đỗ Vĩ Minh bảo hấn xem xét tình hình, nếu muộn thì ngày mai hẵng đến. Vương Võ không nói gì cứ thế rời đi.

Chờ Vương Võ đi rồi, Đỗ Vĩ Minh mới nhớ ra cơm trưa còn chưa ăn. Quên đi, không cần đi mua. Đỗ Vĩ Minh bảo tiểu nhị làm chút đồ ăn mang lên, lại chỉ đạo nấu một ít cháo hoa. Trước khi uống thuốc nên cho Oa nhi ăn vài thứ, bụng rỗng uống thuốc là không tốt. Đồ ăn rất nhanh mang lên, Đỗ Vĩ Minh bưng cháo cẩn thận dứt cho Oa nhi. Cuối cùng cũng dứt hết một chén cháo nhỏ. Vừa ăn xong, Liên Đại cũng đem thuốc đã sắc bưng đi lên.

“Liên Đại ca, để đó đã, đợi thuốc nguội hẵng dứt cho Oa nhi uống. Người ăn ăn cơm trước đi.” Liên Đại nhìn thức ăn trên bàn thì biết Đỗ Vĩ Minh cũng chưa ăn, bảo hấn ăn trước. Không muốn vì việc này đôi co, Đỗ Vĩ Minh ăn cơm trước rồi đến lượt Liên Đại ăn. Ăn xong lại hợp lực dứt cho Oa nhi, một chén thuốc đen tuyền này nhìn đã thấy đắng, Oa nhi tuy không tỉnh nhưng cũng không dễ cho uống. Một chén thuốc cũng lãng phí mất một ít, cuối cùng cũng dứt được hết phần lớn. Dứt xong một chén thuốc, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy trên người mình đều xuất mồ hôi.

Oa nhi uống thuốc xong lại nặng nề ngủ, Đỗ Vĩ Minh bảo Liên Đại cũng nghỉ một chút. Ép buộc đến bây giờ, người này hai mắt đỏ bừng, đừng để Oa nhi bệnh mà hấn cũng ngã xuống. May mà giường đủ lớn, ghé vào trong mà ngủ, chỉ chốc lát sau liền có tiếng ngáy vang lên. Đỗ Vĩ Minh ngồi ở trên ghế trông Oa nhi. Khỏi nói, Oa nhi bộ dạng mi thanh mục tú, phỏng chừng lớn lên sẽ là một cái đại soái ca.

Đỗ Vĩ Minh thấy Oa nhi như vậy nhớ tới mình trước đây, chị chắc cũng chăm nom mình như vậy. Cho nên thấy Liên Đại ôm Oa nhi đến gõ cửa mới nhiệt tâm giúp bọn họ. Khi còn nhỏ, điều kiện trong nhà không tốt, đặc biệt hy vọng có thiên sứ sẽ đến giúp mình. Lớn lên biết trên thế giới này không có thiên sứ, nhưng Đỗ Vĩ Minh cảm thấy chị chính là thiên sứ ông trời đưa tới cho mình, bảo hộ mình, bằng không mình sẽ chịu không ít khổ cực. Cũng không biết chị hiện tại thế nào, tính thời gian, mình đến đây đã một năm, chị chắc đã thoát khỏi nỗi đau mất mình. Cháu trai nhỏ nhà mình không biết bộ dạng thế nào, chắc là nhỏ hơn Oa nhi một chút. Đỗ Vĩ Minh cứ như vậy canh Oa nhi, nghĩ đến thân nhân phương xa của mình.

42. Chương 42: Về Thôn

Oa nhi tỉnh lại vào buổi chiều, bởi vì còn đang phát sốt, nói chuyện có vẻ hữu khí vô lực.

“Thức thức, thức thức, Oa nhi khó chịu, muốn uống nước.”

Liên Đại ngủ rất say, Đỗ Vĩ Minh rót nước cho Oa nhi uống. Oa nhi nhìn Đỗ Vĩ Minh, cảm thấy hình như hơi quen, nhưng vị ca ca này mình không biết.

“Oa nhi, người xem, thức thức người ngủ bên cạnh người. Thức thức một mỗi, đang nghỉ ngơi, Oa nhi ngoan, cảm thấy không thoải mái thế nào?”

Oa nhi lắc lắc đầu, không nói được không thoải mái thế nào, hình như hơi đói bụng.

“Oa nhi, Oa nhi thấy đói, ca ca người là ai, Oa nhi trước kia chưa từng gặp người?”

“Ca ca là người ở thôn Tu Hành, người bị bệnh, thúc thúc ôm Oa nhi tới tìm ta mang người đi xem bệnh.”

Oa nhi nhu thuận gật gật đầu, không nói thêm gì. Đỗ Vĩ Minh nhanh chóng ra ngoài tìm tiểu nhị làm chút đồ ăn mang lên. trên người Oa nhi còn mặc bộ quần áo không vừa vặn, hai ngày qua quên không mua quần áo mới cho hắn. Nhìn Liên Đại ngủ say trên giường, Đỗ Vĩ Minh ngẫm lại vẫn quên đi, mình phải trông Oa nhi, chờ ngày mai rồi đi mua.

Tiểu nhị rất nhanh đưa đồ ăn tới, một chén mì, thời gian ngắn như vậy cũng không thể nấu cháo. rau xanh xanh biếc, lát thịt mỏng manh, canh loãng như nước rửa mặt, nhìn lại hơi thêm ăn.

“Oa nhi, ăn trên giường, hay là đến bàn ăn?”

“Ca ca, ta muốn ngồi vào bàn ăn.”

Đỗ Vĩ Minh bế Oa nhi lên, khoác thêm quần áo để hắn ngồi trước bàn ăn cơm. Thấy Oa nhi yếu như vậy, Đỗ Vĩ Minh không dám để hắn tự ăn, đem sợi mì cuộn thành một nui nhỏ, đút cho Oa nhi ăn. Một ngụm mì, một ngụm canh, lại một miếng rau và thịt, Oa nhi ăn đến vui vẻ. một chén mì lớn, Oa nhi ăn một phần ba liền ăn không nổi nữa. Đỗ Vĩ Minh nghĩ nghĩ liền đem chỗ còn lại ăn hết, lãng phí cũng không tốt. Coi như ăn cơm chiều.

Liên Đại lúc này mới tỉnh, thấy Oa nhi đang chơi cùng Đỗ Vĩ Minh. Hai người đùa đến thật cao hứng, thấy Liên Đại tỉnh, Đỗ Vĩ Minh bảo tiểu nhị cho thêm một chén mì lên, thêm nhiều mì. Để Liên Đại cơm chiều, Đỗ Vĩ Minh đi sắc thuốc cho Oa nhi. Oa nhi trông có vẻ tốt hơn nhiều, thuốc này không thể ngưng, bệnh trị xong thì có thể về thôn

Chu Văn và Vương Võ đến vào sáng hôm sau. Ngày hôm qua khi Vương Võ quay lại thôn báo cho Chu Văn, hai người sửa sang lại một chút thì trời đã tối, chỉ có thể đợi sáng sớm xuất môn. May là mưa cuối cùng cũng tạnh, đường so với hôm qua dễ đi hơn, buổi sáng đã đến nhà trọ. Đỗ Vĩ Minh đem qua cùng Oa nhi ngủ trên giường, Liên Đại vẫn hơi lo cho Oa nhi, buổi tối canh chừng bên giường trông Oa nhi. thấy Chu Văn và Vương Võ đến, Đỗ Vĩ Minh lại đi thuê thêm hai phòng.

bệnh Oa nhi đỡ hơn nhiều, nhưng sờ trán vẫn hơi nóng. Đỗ Vĩ Minh nghĩ thấy vẫn nên đến y quán để đại phu xem lại. Oa nhi nghe thấy phải đi Y quán thì mất hứng, nháo loạn không chịu đi, Đỗ Vĩ Minh thấy hắn đã tốt hơn, cũng không cưỡng cầu. Hôm nay cứ uống thuốc đã, nhìn tình hình ngày mai rồi nói sau.

Chu Văn và Vương Võ đã đến, liền có nhiều người chăm nom Oa nhi hơn, Đỗ Vĩ Minh thấy nên đi mua quần áo mới cho Oa nhi. Chu Văn và Liên Đại ở lại khách điểm chăm nom Oa nhi, Vương Võ và Đỗ Vĩ Minh đi cửa hàng may. Mua đồ may sẵn so với vải đắt hơn, nghĩ đến trẻ con da nộn, Đỗ Vĩ Minh mua vải bông tốt nhất làm quần áo, mất tám mươi văn. Nghĩ rồi lại đi cửa hàng của Phòng chưởng quầy, bởi vì nạn hạn hán sinh ý trong cửa hàng cũng hao đi không ít. lượng tiêu thụ xà phòng và dầu ô liu cũng giảm xuống, mấy ngày nay mới bán được mười khối xà phòng và một lọ dầu ô liu, lấy đến tổng cộng 315 văn.

Nói chuyện với Phòng chưởng quầy một hồi, Đỗ Vĩ Minh mới đi quanh trên đường, trên đường đã không còn nạn dân, nhưng so với cảnh tượng náo nhiệt dĩ vãng đã tiêu điều hơn, trong lòng vẫn lo cho Oa nhi, Đỗ Vĩ Minh và Vương Võ không trì hoãn trở về nhà trọ.

Oa nhi thấy Đỗ Vĩ Minh mua quần áo mới cho mình thì rất cao hứng. Liên tục ôm Đỗ Vĩ Minh kêu ca ca thật tốt, ca ca thật tốt. Đối với ca ca giúp mình xem bệnh, bón thuốc cho mình, hiện tại lại mua quần áo mới cho mình, Oa nhi không còn xa lạ. bình thường Oa nhi không nói nhiều với người lạ, Liên Đại thấy Oa nhi thích Đỗ Vĩ Minh như vậy, cũng hơi kinh ngạc.

Đỗ Vĩ Minh giúp Oa nhi thay quần áo mới, phải biết bình thường Oa nhi không có quần áo mới, lễ mừng năm mới có thể có một kiện đồ cũ đã không tệ, từ khi nạn hạn hán tới nay, đừng nói là quần áo mới, có thể ăn no bụng cũng không nhiều. Oa nhi thay quần áo, liên tục hỏi Đỗ Vĩ Minh nhìn được không, Đỗ Vĩ Minh chọn quần áo cho Oa nhi làm màu vàng nhạt, Oa nhi rửa sạch mặt, đổi quần áo mới, cả người có tinh thần hơn.

Oa nhi thấy Đỗ Vĩ Minh thì không chơi với Liên Đại nữa. Vốn Liên Đại một hán tử cao lớn thô kệch không biết chăm trẻ con, càng đừng nói chơi với đứa nhỏ. Đỗ Vĩ Minh ôm Oa nhi ngồi trên đùi hắn, kể chuyện

xưa cho hần, Oa nhi nghe đến mê mẩn. Ăn cơm, uống thuốc đều đi theo Đỗ Vĩ Minh, đến buổi tối ngủ cũng thế, bám Đỗ Vĩ Minh không rời. Hiện tại có ba gian phòng, Đỗ Vĩ Minh vốn định là Oa nhi và Liên Đại một gian, Chu Văn và Vương Võ một gian, mình mình một gian. Hiện tại không có cách nào, đành để Oa nhi và mình một gian, để Liên Đại một mình ngủ một gian.

Có Oa nhi làm bạn, Đỗ Vĩ Minh cũng không còn tịch mịch. Tiểu hài tử lú lú hủi hủi, đòi hần kể chuyện xưa, thời gian cũng qua mau hơn. sáng sớm ngày thứ ba đám người Đỗ Vĩ Minh lại mang Oa nhi đến Y quán, cơn sốt Oa nhi đã lui, Liên Đại nói không cần lo nữa, có thể về thôn, Đỗ Vĩ Minh vẫn lo lắng, muốn đi xem lại. Đại phu xem bệnh cho Oa nhi, nói với Đỗ Vĩ Minh đã không có gì đáng ngại. Lại bốc thêm một thang thuốc, uống hai ngày là được. Oa nhi nghe thấy phải uống thuốc, mặt đều nhũn lại. Thuốc rất đắng, rất khó uống. Tuy uống thuốc, ca ca sẽ cho Oa nhi ăn mật táo, nhưng Oa nhi vẫn không thích uống thuốc.

Trở lại nhà trọ, mọi người thu thập một chút liên chuẩn bị quay về thôn. Gặp chưởng quầy nhà trọ tính tiền, ở hai ngày cùng đồ ăn tổng cộng mất bốn trăm văn. Liên Đại nghe xong mở to hai mắt, cái này cần bốn trăm văn. chưởng quầy nói có nạn hạn hán, tính rẻ rồi mới có giá bốn trăm văn, đúng là giựt tiền. Đỗ Vĩ Minh không nói nhiều, thanh toán tiền, bảo Vương Võ đánh xe bò, nghĩ đến Oa nhi bệnh vừa mới khỏe lại, Đỗ Vĩ Minh lại đi mua chút thịt heo, xương heo, dưa và trái cây.

Thấy Oa nhi không thích uống thuốc, Đỗ Vĩ Minh lại đi mua mật táo, ăn qua bữa sáng, đoàn người tới buổi chiều thì về đến thôn.

ngày đám Đỗ Vĩ Minh đi xem bệnh bởi vì trời mưa nên không gặp ai. Trương đại thẩm lấy làm lạ sao Nhị Cầu Tử nhà bên hai ngày nay đều đóng cửa, lúc này thấy đám thấy Đỗ Vĩ Minh trở về, hần còn ôm một đứa nhỏ liền hỏi.

“Nhị Cầu Tử, là trẻ con nhà ai vậy?”

“Thím, là nhà Liên Đại ca. hai ngày trước bị bệnh, ta dẫn hần lên trấn trên tìm đại phu.”

Oa nhi mặc quần áo mới, nhu thuận đáng yêu. Đỗ Vĩ Minh bảo hần gọi thím, Oa nhi cũng nhu thuận kêu.

“Đứa bé này đã hết bệnh chưa?”

“Dạ, còn phải uống thêm hai ngày thuốc, không có gì vấn đề lớn.” Còn nói thêm một vài câu, Đỗ Vĩ Minh thấy Oa nhi có hơi mệt mỗi liên cáo từ về trước. Ngồi ở trên xe thấy có vài thôn dân đã xuống ruộng làm việc, trong lòng Đỗ Vĩ Minh cũng cân nhắc có nên trồng chút gì không, đợi đến tối mọi người thương lượng cùng nhau một chút.

Trở về liền nhanh chóng đi làm cơm chiều, Liên Đại vốn định mang Oa nhi về, ngấm lại thấy không ổn. Lần này xem bệnh tốn nhiều tiền như vậy, dù sao cũng phải có đi có lại. Oa nhi không nghĩ nhiều như vậy, lúc này đang quần quít lấy Đỗ Vĩ Minh. Đỗ Vĩ Minh ở trên đường đồng ý làm đồ ngon cho Oa nhi, nhưng hần vừa khỏi bệnh, cũng không thể ăn đồ nhiều mỡ, Đỗ Vĩ Minh quyết định buổi tối làm tiểu hần đồn.

Tiểu hần đồn, mỗi địa phương lại có cách gọi không giống nhau, có nơi gọi là há cảo, cũng có nơi gọi là vằn yết, hoành thánh vằn vằn. Đỗ Vĩ Minh quyết định tối nay sẽ làm tiểu hần đồn nhân thịt đơn giản nhất. Xương heo rửa sạch, đặt ở trong nồi đun. Trong lò bếp nhét một khúc củi lớn, vậy là không cần thêm nữa. Bảo Chu Văn đem thịt heo mua về, lấy khoảng nửa cân, rửa sạch rồi băm vụn, mình thì làm vỏ bánh.

Oa nhi trên đường ăn một khối điểm tâm, hiện tại không đói, liền ngồi xỏ trong phòng bếp xem Đỗ Vĩ Minh làm việc, Đỗ Vĩ Minh bảo hần đi nghỉ ngơi cũng không chịu đi. Đỗ Vĩ Minh phát hiện Oa nhi đặc biệt dính hần, hình như còn rất có tinh thần, cũng không buồn hần. Vương Võ và Liên Đại thì đi cắt cỏ cho bò ăn.

Thịt băm xong thì thêm chút rượu và muối, trộn đều rồi bảo Chu Văn đem thịt băm đặt ở trong bát, cho vào thêm một quả trứng chim, bóp đều. Như vậy lúc ăn mới có đàn hồi. Vỏ hần đồn, Đỗ Vĩ Minh cũng là lần đầu tiên làm. Vỏ này khác với vỏ nem, phải mỏng mà nhỏ, thử hai lần mới thành.

xương heo trong nồi đun một hồi, lúc này mùi đã dần dần phiêu ra. Oa nhi có chút nhịn không được.

“Ca ca, ca ca, người làm đồ ngon gì vậy?”

“Ca ca hôm nay làm tiểu hần đồn cho Oa nhi, được không a?”

“Tiểu hồn đồn là gì vậy a? Oa nhi chưa từng ăn.”

Đỗ Vĩ Minh cũng không thể giải thích rõ tiểu hồn đồn là cái gì, liền hàm hồ nói là đồ ngon, bảo Oa nhi chờ buổi tối ăn là được.

Nghe hôm nay có nhiều người, giống như Vương Vô ít nhất ăn mười sáu mười bảy cái, Đỗ Vĩ Minh cũng phải ăn đến mười ba mười bốn cái. Đỗ Vĩ Minh làm nhiều vỏ, phỏng chừng mấy trăm tấm. Tối nay ăn không hết, ngày mai còn có thể làm đồ ăn sáng.

Bảo Chu Văn tước một phiến gỗ nhỏ, rửa sạch, Đỗ Vĩ Minh bắt đầu gói tiểu hồn đồn. Dùng phiến gỗ lấy chút thịt vụn đặt ở giữa vỏ, tay nhẹ nhàng bóp lại là được. Nhớ là trăm ngàn không thể bóp mạnh, bằng không nấu xong sẽ như cục nhọt trên mặt, không thể ăn. Nhẹ nhàng bóp, khi nấu nhân ở giữa sẽ kết lại, vỏ chung quanh vẫn tán lại mới ngon. Đỗ Vĩ Minh mới đầu còn chưa thuần thục, chờ gói đến mấy chục cái liền quen tay, động tác nhanh hơn, trong chốc lát vậy mà đã làm xong. Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn nấu nước chuẩn bị nấu tiểu hồn đồn.

Nước sôi, tiểu hồn đồn thả vào trong vừa thấy nổi lên lại thêm chút nước lạnh nấu tiếp là được. thời gian nấu tiểu hồn đồn không thể quá dài, vỏ sẽ mất ngon. Đỗ Vĩ Minh cầm canh xương heo trong chén, thêm muối, tiểu hồn đồn cho vào lại rắc lên chút hành thái là được.

Oa nhi thấy này món ăn lạ lắm có vẻ rất ngạc nhiên, Chu Văn và Vương Vô đã quen thiếu gia thường xuyên có thể làm ra vài món lạ mà ngon. nấu trước ba bát, Đỗ Vĩ Minh bảo Oa nhi, Liên Đại và Vương Vô ăn trước, trong nồi tiếp tục nấu. canh xương ngon, tiểu hồn đồn tươi mới, ba người ăn ngon lành. Lại làm ra một mẻ, Đỗ Vĩ Minh múc cho mình và Chu Văn rồi lại thêm chút cho Liên Đại và Vương Vô.

Tiểu hồn đồn vừa gói nấu luôn mới ngon, để tới ngày hôm sau sẽ không ngon như thế nữa, Đỗ Vĩ Minh đem số còn lại cũng nấu hết lên. Hắn rất tin vào sức ăn của bọn họ, chỗ này chắc chắn có thể ăn hết. Oa nhi ăn hai mươi cái còn muốn ăn nữa, Đỗ Vĩ Minh không cho, bệnh vừa mới tốt lên, lập tức ăn nhiều là không được. Đồng ý sáng mai lại làm cho hắn, Oa nhi mới vui vẻ.

43. Chương 43: Đệ Đệ

Chơi một ngày, Oa nhi lại có được tin Đỗ Vĩ Minh sáng mai sẽ làm đồ ngon cho hắn, có hơi buồn ngủ, Đỗ Vĩ Minh lau mặt cho Oa nhi, bảo hắn đi ngủ trước, thuốc sắc xong sẽ mang qua cho hắn uống. Lên giường, chỉ chốc lát sau là ngủ. Trong nhà chính, Liên Đại và Vương Vô còn ngồi, Liên Đại còn có lời muốn nói, đuổi Oa nhi đi ngủ cũng dễ mở lời.

Đỗ Vĩ Minh vừa tới, Liên Đại liền quỳ xuống trước mặt hắn, vội vàng nâng hắn lên.

“Liên đại ca, có gì cần nói cứ nói, đừng quỳ, ta nhận không nổi.”

“Lý huynh đệ, lần này thật cảm ơn người, không có người thì Oa nhi đã có chuyện, ta hiện tại không kiếm được nhiều tiền như vậy, cho ta thời gian, ta viết biên lai mượn tiền cho người, chờ ta có tiền sẽ lập tức trả lại.”

Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ một chút, biên lai mượn tiền hay là cứ nhân. Nếu lần này không cần, trong thôn về sau ai có chuyện gì đều tới hỏi mình vay tiền, cũng phiền toái. Lấy giấy bút, Đỗ Vĩ Minh viết biên lai, bảo Liên Đại ấn dấu tay vào. Liên Đại nói chờ bệnh của Oa nhi tốt hơn sẽ dẫn hắn trở về. Đỗ Vĩ Minh lại có chút luyến tiếc, có Oa nhi ở bên nào nhiệt hơn không ít.

Cho Oa nhi uống thuốc, Đỗ Vĩ Minh và Oa nhi cùng ngủ một cái giường. Liên Đại liền và Chu Văn, Vương Vô cùng ngủ, trong nhà có dư giường và chăn, lần trước Trần đại nhân đến đã chuẩn bị, nhưng một chốc cũng không lấy ra được, tối nay cứ thế đã.

Đỗ Vĩ Minh bị Oa nhi gọi dậy, Oa nhi tỉnh dậy liền sờ mặt ca ca, giật nhẹ tóc ca ca, Đỗ Vĩ Minh muốn không dậy cũng khó. Mở to mắt, phát hiện Oa nhi đang nhìn mình chăm chăm.

“Oa nhi, chào buổi sáng.”

“Ca ca, chào buổi sáng, ca ca sao dậy muộn vậy, Oa nhi đã dậy một hồi lâu.”

Đỗ Vĩ Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy mình không hề dậy muộn, phỏng chừng Oa nhi hôm qua ngủ sớm, sáng nay mới sớm như vậy đã dậy. Oa nhi đi theo Đỗ Vĩ Minh ra ngoài rửa mặt, đêm qua đã nói, sáng nay còn được ăn tiểu hồn đồn. Đỗ Vĩ Minh rửa mặt xong liền đi gói tiểu hồn đồn. Chu Văn đã bắc một nồi khác sắc thuốc cho Oa nhi. Tay chân lạnh lẽo gói xong tiểu hồn đồn, Đỗ Vĩ Minh nhanh nhẹn cho vào nồi nấu, Vương Võ đã cắt cỏ cho gia súc trong nhà. Đỗ Vĩ Minh gọi bọn họ trở lại ăn cơm, vừa ăn, Oa nhi vừa khen ngợi tay nghề của ca ca.

Sau khi ăn xong, Liên Đại nghĩ nên cáo từ rồi đi. Ai ngờ Oa nhi vừa nghe phải rời khỏi ca ca trở về chỗ cũ, khóc nháo không chịu đi. Liên Đại trợn tròn mắt, Oa nhi tuy hơi nghịch, nhưng vẫn nghe lời mình, lần này khóc nháo thật làm hắn trở tay không kịp. Đỗ Vĩ Minh ngồi dỗ hẩn, hoan nghênh hẩn tùy thời đến chơi, Oa nhi cũng không chịu.

Thúc thúc bình thường cũng không chơi với mình, thật vất vả có ca ca có thể chơi cùng mình, hiện tại muốn hẩn trở về, trở về rồi lại chỉ có một mình mình. Oa nhi khóc nói không muốn rời ca ca, ánh mắt Đỗ Vĩ Minh cũng hơi phiếm đỏ, Oa nhi ở bên người cũng rất tốt, mình cũng không tịch tịch, nhìn thấy hẩn làm cho mình nhớ tới cháu nhỏ. trong lòng Đỗ Vĩ Minh có 1 ý tưởng.

“Liên Đại ca, nếu người không chê, ta thật ra có một chủ ý.”

“Lý huynh đệ, cái chủ ý gì vậy?”

“Ta thật ra rất hợp ý Oa nhi, nếu người không chê, ta sẽ nhận Oa nhi làm đệ đệ, thế nào?”

Mọi người nghe được lời này đều không khỏi sửng sốt. Chu Văn ở bên nhắc nhở Đỗ Vĩ Minh.

“Thiếu gia, người nếu nhận Oa nhi làm đệ đệ, phải đi đăng ký với thôn trưởng, Oa nhi nếu vào hộ tịch, về sau tài sản trong nhà ...”

Đỗ Vĩ Minh nghe được lời này liền hiểu ra, nếu thật sự nhận Oa nhi làm đệ đệ, Oa nhi vào hộ tịch nhà mình, về sau ở riêng, tài sản của mình sẽ phân cho Oa nhi. Kỳ thật chuyện đó Đỗ Vĩ Minh không thể nào để ý, đệ đệ nếu muốn thành gia, ca ca cho đệ đệ chút sản nghiệp cũng không sai.

“Oa nhi, người có muốn sống cùng ca ca không?”

“Muốn, Oa nhi sống cùng với ca ca, còn cả thúc thúc.”

Cuối cùng thương nghị một phen, Oa nhi liền nhận Đỗ Vĩ Minh làm ca ca, Liên Đại tự nguyện làm nô, Đỗ Vĩ Minh vốn không định để Liên Đại làm người hầu, nhưng Liên Đại không chịu, hẩn tử này là người chân chất, cháu mình nhận ca ca, mình nếu muốn danh chính ngôn thuận ở Lý gia, làm nó là biện pháp tốt nhất.

Đỗ Vĩ Minh liền dẫn Oa nhi và Liên Đại đi tìm thôn trưởng, đem chuyện muốn nhận Oa nhi làm đệ đệ cùng Liên Đại tự nguyện làm nô nói cho thôn trưởng, nhờ thôn trưởng sửa hộ tịch. Thôn trưởng cũng ám chỉ một chút tình huống sau khi Oa nhi sửa hộ tịch, Đỗ Vĩ Minh nói chính mình đã nghĩ tới, không có vấn đề. Xong xuôi, lại mời vài vị trưởng bối đức cao vọng trọng trong thôn đến làm chứng, ở trong thôn cũng đặt mấy bàn rượu, Oa nhi từ nay là đệ đệ Lý Vĩ Minh. Hộ tịch ở trong nha môn đã sửa xong.

Oa nhi rất cao hứng, trong nhà cũng sửa sang lại một lần nữa. Liên Đại không trở về căn nhà cỏ tranh kia, mà ngủ ở chỗ Đỗ Vĩ Minh. phòng trong nhà đã sửa lại, chỉ là lúc ấy không nghĩ tới trường hợp này.

Oa nhi liền tạm thời ngủ cùng Đỗ Vĩ Minh trong một phòng, nhà chính và phòng bếp không thể cho người ở. Còn có một phòng chứa, cho người ở cũng không tiện, cuối cùng vẫn phải sắp xếp một cái giường trong phòng Chu Văn và Vương Võ mới giải quyết xong vấn đề này. Nông thôn bình thường xây phòng ở phòng đều rất lớn, đặt ba cái giường cũng không quá chật.

quần áo của Oa nhi chỉ có bộ lần trước Đỗ Vĩ Minh mua cho hẩn, tiểu hài tử trên người dễ bẩn, Đỗ Vĩ Minh đối với đệ đệ coi như bảo bối. lấy một ít tơ lụa lần trước Cảnh Nguyên mua ra, đưa cho Trương đại thẩm làm giúp hẩn hai bộ quần áo cho Oa nhi, Trương đại thẩm vuốt ve tơ lụa, nghĩ đứa nhỏ này quá lãng phí.

“Nhị Cầu Tử, lụa này tốt như vậy, người làm quần áo cho Oa nhi hình như có hơi phô trương. Trẻ con lớn như thổi ấy, quần áo năm nay mặc sang năm đã nhỏ, người mua chút vải bông là được.”

Đỗ Vĩ Minh không nghĩ nhiều, nghe Trương đại thẩm nói vậy, phát hiện mình đúng là chưa tính kỹ, nếu Oa nhi mặc quần áo tơ lụa, người trong thôn thấy được lại không biết sẽ nói cái gì. Đỗ Vĩ Minh suy nghĩ rồi cảm ơn Trương đại thẩm, lấy tơ lụa lại, nói qua hai ngày đưa vải bông tới nhờ thím giúp làm quần áo.

Mưa to qua đi, không ít thôn dân đều xuống ruộng làm việc. sông nhỏ khô cạn cũng đã có chút nước sông. thu hoạch vụ thu thật không được tốt lắm. ngô và lúa 1 mẫu cũng chỉ thu được mấy chục cân, ruộng tốt cũng chỉ thu được hơn một trăm cân, thôn dân trên mặt đều mang theo sầu bi.

Vốn sau vụ thu hoạch lúc vui vẻ nhất, vất vả một năm chẳng phải là vì vụ thu hoạch này. Đỗ Vĩ Minh, Liên Đại, Chu Văn cùng Vương Võ mấy ngày nay đều xuống ruộng làm việc, thu hoạch nhà hán cũng không tốt. Tóm lại đem những thứ có thể thu hoạch thì thu hoạch, mất mấy ngày cuối cùng tổng cộng thu hơn hai trăm cân ngô và hơn ba trăm cân thóc, so với không có gì vẫn hơn. Đỗ Vĩ Minh quyết định không bán, để lại một phần nhỏ làm giống, còn lại thì nhà mình giữ để ăn. Hiện tại trong nhà nhiều người, lương thực cũng tiêu hao nhanh hơn.

Trong thôn những nhà khác cũng không khác lắm, có khoai tây và khoai lang còn đỡ, ít nhất hai thứ này thu hoạch coi như không tệ. Đỗ Vĩ Minh trồng hai mẫu cũng thu hoạch được không ít. mùa thu năm nay dường như không lạnh, không biết có thể trồng khoai tây không. Đỗ Vĩ Minh hỏi Chu Văn và Liên Đại, đều nói chưa từng thử trồng khoai tây mùa thu, Đỗ Vĩ Minh muốn thử xem.

Nếu có thể thành công, vậy còn có hai ba tháng để sinh trưởng. Khoai tây và khoai lang lên trần trên bán một nửa, thuận tiện mua chút vải làm quần áo cho Oa nhi và Liên Đại. lưu lại một nửa khoai tây, một phần dùng để thí nghiệm trồng khoai tây, còn lại trữ không ít để nhà mình ăn, kho chứa cũng chẳng không ít lương thực.

Bảo Vương Võ và Liên Đại xới đất, bón phân, Đỗ Vĩ Minh quyết định trồng thử bốn mẫu, vạn nhất không thành công coi như là thực nghiệm. hoa mẫu năm nay thu không nhiều lắm, gần đây cũng không bận. Đám thôn dân thấy Vương Võ và Liên Đại xới đất thì có chút tò mò. Nghe nói là muốn trồng khoai tây, thôn trưởng đặc biệt chạy tới nói khoai tây hiện tại không thể trồng. Đỗ Vĩ Minh cười cười nói là muốn thử xem, thôn trưởng thấy hần như vậy thì không nói gì nữa.

Trồng khoai tây, Đỗ Vĩ Minh cảm thấy là quan trọng nhất là giữ ẩm, hiện tại thật ra có mưa, ánh mặt trời cũng còn. Nhưng thời tiết dần dần trở lạnh, không giữ ẩm được thì khoai tây khó mà lớn được. Hiện tại lại không có kỹ thuật hiện đại gì, chỉ có phương pháp nguyên thủy nhất, trải rạ. Chờ khoai nảy mầm, Đỗ Vĩ Minh bảo Chu Văn và Vương Võ trải rạ trên mặt đất, vừa trải xong rạ phủ lên mầm cây, khoai tây cũng ở trong gió lạnh lộ ra chút lá cây xanh non.

Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn bề bộn nhiều việc, vội vàng đi làm một chuyện lớn, hái quả ô liu. cây ô liu sau nhà còn nhỏ, năm nay còn chưa hái được quả, chủ yếu vẫn là cây ô liu trên núi. Lại không muốn để thôn dân nhìn thấy mình giống trồng khuya chiêm hái quả ô liu, Đỗ Vĩ Minh liền mỗi ngày cùng Chu Văn và Oa nhi lên núi, Chu Văn gõ cây ô liu, Đỗ Vĩ Minh và Oa nhi nhặt vào sọt trúc. May mắn năm nay sớm có chuẩn bị, làm thêm hai cái sọt trúc, nhưng một cái sọt trúc cũng không bỏ được bao nhiêu. Vương Võ và Liên Đại loại trồng khoai tây, Đỗ Vĩ Minh và Chu Văn hái quả ô liu, bận việc gần một tháng, cuối cùng là đem mọi việc chuẩn bị tốt.

Trước nhà trồng vài loại rau, như là rau xanh, rau cần, rau chân vịt, cây đậu đũa vân vân. rau dưa chủ yếu vào mùa đông là củ cải trắng và bắp cải thì trồng trong ruộng, trước phòng không trồng được nhiều như vậy.

Năm nay thu hoạch ô liu không giảm, cây ô liu có thể chịu hạn, nạn hạn hán ảnh hưởng không lớn tới nó. Có kinh nghiệm xử lý ô liu năm trước, Đỗ Vĩ Minh lần này làm rất thuận buồm xuôi gió. Chọn lựa quả ô liu lưu lại chuẩn bị ép dầu, còn lại làm được không ít ô liu muối và ô liu ngào đường, đã liên hệ với Thiên Hương Lâu, không quá hai ngày sẽ đưa đến, giá vẫn như trước kia. Đỗ Vĩ Minh lại bắt tay vào chuẩn bị ép dầu ô liu, lần này trong nhà nhiều người, làm cũng mau hơn. Chỉ là mọi người lần đầu tiên thấy bị kỳ quái này, có điều cũng không nói gì, tổng cộng làm ra gần 200 dầu ép thô, dùng để làm xà phòng và dầu ô liu.

Còn có hơn 100 cân địa dầu tinh, đây là để dùng trong nhà. Bã ô liu hần theo lệ đem phần lớn bán cho Thiên Hương Lâu, tổng cộng bán được 1800 văn, cũng là một khoản thu vào không nhỏ. Một phần nhỏ Đỗ Vĩ Minh đưa cho thôn trưởng, Trương thợ mộc và một ít thôn dân quen biết, còn bảo Liên Đại đưa đến chỗ nhà cỏ tranh. Mùi vị của bánh bã ô liu mọi người đều rất thích, bọn họ còn không biết đây là bã dầu còn thừa, còn tưởng rằng Đỗ Vĩ Minh đặc biệt gia công thành như vậy.

Quả ô liu xanh chỉ có Đỗ Vĩ Minh thích ăn, những người khác đều chỉ ăn ô liu muối hay ô liu ngào đường, Oa nhi thích ăn ô liu ngào đường. Phải biết rằng thời bình bình thường khó có đường mà ăn, ô liu ngào đường là lần đầu tiên Oa nhi ăn, lập tức thích ngay. Mấy ngày nay trong nhà bận đến chân không chạm đất, Oa nhi cũng không 1 câu oán hận, mỗi ngày đi theo ca ca chạy tới chạy lui. Mùa thu cùng mùa xuân là hai mùa bận nhất trong năm.

44. Chương 44: Bán Măng

Mấy ngày nay, đám người Đỗ Vĩ Minh đang chuẩn bị cho mùa đông. cần chuẩn bị lương thực cho vật nuôi trong nhà, đặc biệt là bò, cật không ít cỏ phơi nắng, gà cũng cần chuẩn bị cám. Thừa dịp thời tiết tốt, ven đường cũng còn cỏ xanh, Đỗ Vĩ Minh mang theo đám Vương Võ bận rộn một trận, không còn cách nào, lương thực mùa đông hiện tại đều phải chuẩn bị.

Trước đó vài ngày, Liên Đại ngại ngùng tới hỏi Đỗ Vĩ Minh muốn ít hạt giống cải trắng, củ cải và rau dưa. thôn dân cùng nhau chạy nạn, Liên Đại cũng không thể mặc kệ bọn họ. May là hạt giống trong nhà Đỗ Vĩ Minh cũng nhiều, liền đem số còn lại cho bọn họ.

Bọn họ ở trong nhà cỏ tranh ở cửa thôn, hiện tại thời tiết dần dần lạnh, nhà cỏ tranh trải qua mưa gió tập kích, tuy tu bổ nhưng vẫn hờ. Oa nhi có đôi khi cũng sẽ đi tìm bạn nhỏ bên kia chơi, trở về sẽ nói qua với Đỗ Vĩ Minh. Bọn họ khai hoang ở cửa thôn, chuẩn bị trồng chút lương thực, bằng không đến mùa đông sẽ càng khó sống. Đỗ Vĩ Minh đưa mầm khoai tây cho họ, bảo bọn họ cũng thử xem trồng chút khoai tây mùa thu, trồng được không chừng thành đồ ăn chính mùa đông này.

có thời gian, Đỗ Vĩ Minh cũng cùng Liên Đại Oa nhi đến cửa thôn, cuộc sống của bọn họ cũng thực không dễ qua. lương cứu tế quan phủ phát đã sớm không còn, mọi người đều tiết kiệm mà sống. Đỗ Vĩ Minh vốn định đem vài mẫu còn chưa trồng của mình cho bọn hần mượn, Liên Đại cự tuyệt. Khai hoang tuy không nhiều lắm, nhưng tạm thời không cần nộp thuế, đã cho hạt giống và khoai tây, lần trước còn vụng trộm cầm gạo lứt cho bọn hần, về sau không thể cứ dựa vào tiếp tế của người khác, phải dựa vào chính mình.

Đỗ Vĩ Minh năm nay vóc dáng cao hơn, quần áo ban đầu đã khó mặc vừa, bảo Liên Đại đem qua, sửa lại cho bọn họ mặc. giường và chăn bông cũ trong nhà cũng cần theo. Nếu cho đồ mới cũng quá đáng chú ý, quần áo cũ gì đó thì người trong thôn cũng cho bọn họ, mọi người sẽ không bàn tán nhiều. Hiện tại đều đang chuẩn bị cho mùa đông, đám nạn dân cũng không ngoại lệ. Thanh niên khai hoang làm ruộng. Một ít phụ nhân phụ trách nấu cơm. Còn lên núi hái rau dại, kiếm nhánh cây, mỗi người đều có việc làm.

khi thời tiết tốt, đám thanh niên đều lên núi săn thú. Vương Võ và Liên Đại cũng đi, Đỗ Vĩ Minh thì cùng Chu Văn à Oa nhi đi hái rau dại. Hái chút hoa cúc hay mộc nhĩ vv, phát hiện có vài loại quả dại, cũng sẽ hái cho Oa nhi nếm thử. Đỗ Vĩ Minh nhìn thấy rừng trúc trên núi, nghĩ tới nhà cỏ tranh tan tác của đám nạn dân. Nếu dùng gậy trúc làm thành tường, tốt xấu cũng có thể chắn gió, che mưa.

nhà vệ sinh nhà Đỗ Vĩ Minh, lúc ấy cũng là dùng gậy trúc làm, dùng rất tốt. Đỗ Vĩ Minh về nhà liền nói cho Liên Đại. Liên Đại cảm thấy đây cũng là 1 biện pháp. Bảo đám thanh niên chặt không ít trúc về, dựa theo phương pháp Đỗ Vĩ Minh dựng làm thành tường trúc, cũng không tệ lắm. Đám nạn dân lại càng tôn kính Lý thiếu gia.

Về việc trồng khoai tây mùa thu lần này, Đỗ Vĩ Minh hạ không ít công phu. Đặc biệt trải ra giữ ẩm trải thật dày ở mặt trên, hiện tại có không ít mưa. Đỗ Vĩ Minh bảo đám Vương Võ có thời gian thì bón phân, khoai tây lớn lên không tệ. Khi trời rét lạnh lá cây còn xanh mượt, đặc biệt chói mắt. Đỗ Vĩ Minh tràn đầy

tin tưởng vào vụ khoai tây mùa thu lần này, chờ đến trước mùa đông phải đem khoai tây thu hoạch, bằng không sẽ lạnh hỏng.

Mấy ngày nay có thời gian rảnh rỗi, Vương Võ và Liên Đại đi giúp đám nạn dân dựng nhà trúc, Đỗ Vĩ Minh cùng Chu Văn sửa sang lại kho chứa. Gạo lứt và gạo trắng đều còn một ít, qua mùa đông phỏng chừng không đủ, cần phải bổ xung. Bột mì sắp ăn hết rồi, cũng cần đi mua thêm. hạt ngô trong nhà đưa vào trong thôn nghiền bột ngô, cứ ăn bột mì cũng quá lãng phí. Lại làm chút ngô vụn để nấu cháo uống. Nấm và mộc nhĩ cũng ít đi nhiều, có rảnh lại đi hái, hiện tại nhiều người, lượng ăn cũng càng nhiều lên. Đỗ Vĩ Minh muốn làm măng khô, trong nhà còn có không ít măng và hẹ muối. Hẹ muối mùa hè đã không ít, cũng tặng chút cho hương thân, mọi người đều rất thích. Măng còn chưa làm thì không nghĩ tới, nhưng làm ra không ít măng khô, Đỗ Vĩ Minh muốn thử xem có thể bán hay không. thỏ rừng, gà rừng bắt về đều bị Đỗ Vĩ Minh làm thành thịt muối để mùa ăn đông.

Đỗ Vĩ Minh hiện tại kiên trì mỗi ngày cho mình và Oa nhi ăn một quả trứng luộc, ban đầu gà trong nhà cũng đủ ứng phó, hiện tại trời càng ngày càng lạnh, gà trong nhà không chịu đẻ trứng. xem ra phải mua chút trứng chim, còn cả trứng vịt, mình có thể làm trứng muối và trứng mặn.

Đỗ Vĩ Minh vừa kiểm kê vừa tính toán. Khoai tây còn không ít, phần để làm giống sớm đặt ở sau nhà. Về sau cần đào 1 cái hầm, mỗi lần đào hốc trữ lương như trước rất phiền toái, còn lãng phí không ít vôi. Đỗ Vĩ Minh nghĩ chờ khi rảnh nhất định phải đào 1 cái hầm. Khoai lang có không ít, lần trước đem một ít cho đám nạn dân, còn tặng cho thôn dân, mình cũng ăn không hết nhiều như vậy, Đỗ Vĩ Minh quyết định hôm nay làm bỏng khoai lang.

Bỏng khoai lang làm cũng là đơn giản. Đem khoai lang rửa sạch, cắt thành hình khối hoặc hình que, đặt vào trong lồng hấp chưng, đến khi khoai lang chuyển màu và mềm lại, đặt lên trên trúc miệt phơi nắng là được. Tên quý tham ăn Oa nhi cầm bỏng khoai lang vừa làm ăn ngấu nghiến. Trước kia khi còn ở nông thôn, Đỗ Vĩ Minh cũng thích ăn bỏng khoai lang. Nhà mình làm bỏng khoai lang hơi ngọt, đương nhiên không có chất phụ gia gì, vừa tốt cho sức khỏe lại vừa ngon. bỏng khoai lang tuy ngon, nhưng khi ăn có một khuyết điểm, chính là rất dễ xì hơi, cho nên không thể ăn nhiều.

Khi chưng khoai, Đỗ Vĩ Minh thả vài củ khoai lang vào trong bếp, khoai nướng thơm ngào ngạt cũng rất ngon. Đỗ Vĩ Minh, Oa nhi và Chu Văn mỗi người ăn một củ khoai đỏ thắm, chắc lượng cơm trưa sẽ giảm đi, đều ăn no căng. Lại cầm vài củ ra, sáng mai hầm cháo khoai lang uống.

Ngày mai vừa lúc là chợ phiên, Đỗ Vĩ Minh bảo mọi người đi nghỉ ngơi sớm, sáng mai phải lên trấn trên.

“Chu Văn, đem nửa bao măng ra, ngày mai đến Thiên Hương Lâu thử xem. Hẹ ngâm cũng lấy một bình nhỏ.”

“Dạ, thiếu gia.”

“Ca ca, ngày mai Oa nhi cũng có thể đi ư?”

“Ngày mai tất cả chúng ta đều đi, Oa nhi đương nhiên cũng sẽ đi.”

Oa nhi nghe vậy hưng phấn không thôi, lần trước sinh bệnh lên trấn trên xem bệnh, cũng chưa chơi được gì, lần này có thể đi theo ca ca. Oa nhi buổi tối đặc biệt ngoan, Đỗ Vĩ Minh kể 1 chuyện xưa liền ngủ, bình thường còn phải quần quít lấy hần nói một hồi mới chịu ngủ. Đỗ Vĩ Minh nhìn Oa nhi ngủ, cảm thấy mình thật không tịch mịch. Có người làm bạn cảm giác thật sự rất không tệ. Nếu Cảnh Nguyên ở đây thì tốt rồi...

Chu Văn sáng sớm liền dậy nấu cháo khoai lang, Đỗ Vĩ Minh làm không ít bánh bột ngô, ăn kèm với cháo, còn lại mang theo trên đường cũng có thể ăn. Dùng bình gốm đựng một bình đầy nước, chuẩn bị đủ măng, cột ô liu muối và ô liu ngào đường vào trên xe, lần trước đã đồng ý bán cho Thiên Hương Lâu mà còn chưa đưa, hôm nay đem qua cho bọn họ, còn mang theo nửa bao măng. Người một nhà ngồi trên xe bỏ xuất phát. Trên đường có Oa nhi này vui vẻ cũng không thấy buồn.

Lúu rúu nói chuyện nên chỉ chốc lát sau đã đến Bình Phúc trấn. Vương Võ lái xe, trạm thứ nhất phải đến là Thiên Hương Lâu. chường quầy Thiên Hương Lâu thấy Đỗ Vĩ Minh đến thì rất cao hứng.

“Lý Nhị, có mang ô liu muối và ô liu ngào đường đến không?”

“Mang đến, mang đến. Mỗi loại ta mang mười bình, người xem có đủ không?”

“Lần sau mang thêm nữa tới, ô liu muối và ô liu ngào đường của người bán rất được. bánh bột ngô lần trước cũng rất dễ ăn, có còn không?”

“Loại bánh kia hiện không có. một năm chỉ có một lần như vậy, qua rồi là hết.” Không ngờ bánh bã ô liu tiêu thụ lại tốt như vậy.

Ít đi món ăn có thể kiếm tiền, chương quầy hơi thất vọng, nhưng cũng không có cách nào.

“Hôm nay ta mang theo vài thứ mới cho chương quầy, ngài xem thử?” Đỗ Vĩ Minh cầm chút măng khô và hẹ muối ra. Chương quầy nhìn thử mới không hiểu phải ăn thế nào.

“Món của người ăn thế nào vậy?”

“Bằng không bây giờ ta làm hai món cho ngài ăn thử?”

Đỗ Vĩ Minh đến phòng bếp làm một món canh thịt vịt nấu hẹ, còn có thịt kho măng, làm mất một lúc lâu. Chờ đến khi nấu xong, mùi đã lan tỏa từ lâu. Chương quầy ăn thử một chút, cảm thấy thật không tệ.

“Thứ này bán thế nào?”

Đỗ Vĩ Minh đến cũng chưa nghĩ kỹ, cuối cùng lấy hẹ mỗi cân 15 văn, măng làm mỗi cân 12 văn thành giao. Đỗ Vĩ Minh tổng cộng mang theo hai mươi cân măng khô cùng năm cân hẹ ngâm, thêm ô liu muối và ô liu ngào đường tổng cộng là 565 văn. Nếu nguồn tiêu thụ tốt thì sẽ tiếp tục đặt hàng. Cơm trưa là chương quầy mời khách, nghe nói Đỗ Vĩ Minh nhận 1 đệ đệ nên muốn mời ăn bữa cơm. Đường nhiên thịt kho măng và canh thịt vịt nấu hẹ bị tiêu diệt ngay tại đó.

Ăn xong cơm trưa Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ trông xe, mình thì đi cửa hàng của Phòng chương quầy. Trời lạnh, lượng tiêu thụ của dầu ô liu không tệ, xà phòng thì bán không tốt như mùa hè. Phòng chương quầy tính tiền, tổng cộng bán mười bình dầu ô liu và mười khối xà phòng, Đỗ Vĩ Minh nhận về 720 văn. Lại mua chút muối, đường, gia vị, và không ít bình gốm trong cửa hàng. Đỗ Vĩ Minh đồng ý lần sau tập hợp lại đến mua đồ của hắn.

Trên đường nhìn thấy có bán mít quả, mua cho Oa nhi một xâu. Oa nhi cao hứng cầm trong tay. Đỗ Vĩ Minh đi cửa hàng vải mua vài bông à bông, Chu Văn, Vương Võ, Liên Đại và Oa nhi đều chưa có áo bông, Đỗ Vĩ Minh quyết định mỗi người làm hai bộ. mình cũng làm thêm một bộ để mặc năm mới. chọn một khối đỏ thắm cho oa nhi mặc năm mới, một khối màu lam nhạt để mặc ngày thường.

Những người khác đều chọn màu xám hoặc xanh đen mặc ngày thường. Đỗ Vĩ Minh thì chọn cho mình một khối màu xanh. Vải vóc cùng bông tổng cộng mất 400 văn, thật đắt, đây còn là vải bông bình thường, tốt hơn nữa thì càng đắt.

Liên Đại xách đồ đi trước tìm Vương Võ, đặt lên xe bò, Đỗ Vĩ Minh tiếp tục đi dạo chợ. Đến cửa hàng gạo mua mười cân bột mì và cân gạo lứt, đợi lát nữa tới lấy thì trả tiền. Tiếp theo đi chợ mua 10 cân thịt heo, 2 cân xương heo, Đỗ Vĩ Minh đặc biệt hỏi mua chút tràng heo. Thấy Đỗ Vĩ Minh một lần mua nhiều thịt như vậy, hàng thịt trực tiếp cho hắn tràng heo. Lại mua trứng chim và trứng vịt, và hai con cá trắm đen, trong tay đầy đồ linh kính, tiền trong túi tiền cũng xài hết, may mà biết hôm nay muốn mua đồ nên mang theo đủ tiền. Chu Văn lại xách đồ đi tìm Vương Võ cất đồ, Đỗ Vĩ Minh lại mua cho Oa nhi một ít điểm tâm mà hắn thích. Lần trước khi sinh bệnh mua một ít, Oa nhi ăn rồi vẫn chưa được ăn lại, tuy điểm tâm khá đắt, mua một ít thì vẫn được

Đoàn người đến cửa hàng gạo lấy gạo, Đỗ Vĩ Minh bảo Vương Võ đem vài dầu buổi sáng mang theo ra, phủ lên bao gạo, vải vóc cũng giấu ở phía dưới. Thịt heo thì không có cách nào, chỉ có thể đặt ở trên, Đỗ Vĩ Minh cũng bảo Chu Văn tận lực đặt ở trong bình gốm, trứng chim trứng vịt không có cách nào chỉ có thể cầm trên tay.

Lần trước mua đồ cùng Cảnh Nguyên, không ngờ lại mua quá nhiều thứ, đến khi mang về người trong thôn vừa nghe tin lập tức tới, đều mở to hai mắt nhìn một đồng đồ, vì thế Đỗ Vĩ Minh còn mâu thuẫn cùng Cảnh Nguyên một trận. Lần này có kinh nghiệm, khi đi mang theo vài dầu, như vậy mọi người ngồi ở trên cũng

nhìn không ra, đề tài biểu ca Lý Nhị mua tặng nhiều đồ vân vân, Đỗ Vĩ Minh không muốn trải qua thêm một lần.

45. Chương 45: Lạp Xưởng

Khi về đến nhà đã là chạng vạng, đám thôn dân thấy trên xe cũng không có gì đặc biệt, liền nói chuyện phiếm hai câu với đỗ vĩ minh rồi đều tự tán đi. Đỗ vĩ minh bảo vương vô chờ đem gạo chuyển vào kho chứa, vải vóc đặt trong phòng mình, đồ ăn để vào phòng bếp. Chu vẫn đi làm cơm chiều.

Vương vô khi vào phòng đỗ vĩ minh vụng trộm giao một phong thư cho đỗ vĩ minh, đỗ vĩ minh vừa thấy chữ liền biết là cảnh nguyên viết. Trên thư cũng không có gì đặc biệt, nói gần đây rất bận có thể không có thời gian tới, đến năm mới chắc sẽ có thời gian. Hỏi một chút cuộc sống gần đây của vĩ minh và dặn hắn cẩn thận thân thể, đừng quá mệt mỏi v.v. Đỗ vĩ minh xem xong thư, cẩn thận cất vào một cái hộp gỗ

Cơm chiều là cháo ngô kèm khoai lang đơn giản, giữa trưa ăn đồ ngon, buổi tối ăn nhẹ cũng tốt. Đi cả một ngày, mọi người đều mệt mỏi, sau khi ăn xong liền đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Hiện tại có rảnh, sau bữa cơm chiều đỗ vĩ minh sẽ dạy oa nhi học chữ. Đỗ vĩ minh ban đầu cảm thấy oa nhi nhiều nhất chỉ ba bốn tuổi, nhìn thật nhỏ, về sau mới biết oa nhi đã năm tuổi, thực tế là bốn tuổi, chỉ bởi vì ăn uống không tốt nên mới nhỏ như vậy. Mấy ngày nay, ăn uống có quy luật, oa nhi cũng có chút da chút thịt, hai má hồng nhuận. Người trong thôn đều nói oa nhi vận khí tốt, gặp được lý nhị, đỗ vĩ minh cũng không nghĩ nhiều, có oa nhi rồi cũng không tịch mịch nữa. Tuy có chu văn và vương vô ở cùng, nhưng cảm giác vẫn khác biệt.

Hiện tại trời lạnh, hai người học ngay tại bàn nhỏ trên giường, hôm nay dạy hai chữ to và nhỏ, thấy oa nhi viết được mới nghỉ. Trẻ con chạy theo cả ngày, hiện tại cũng không có tinh thần, có học nữa cũng học không tốt.

Hôm sau đỗ vĩ minh chuẩn bị bắt đầu làm lạp xưởng. Năm trước khi mừng năm mới đã muốn làm lạp xưởng, thứ này làm tương đối phiền toái, cảnh nguyên mắc bệnh nên không làm. Năm nay chuẩn bị từ sớm, bảo oa nhi đi tìm bạn chơi, đỗ vĩ minh liền cùng chu văn bắt đầu làm lạp xưởng. Vương vô và liên đại thì xuống làm việc, khoai tây có lẽ mấy ngày nữa phải thu hoạch, liên đại và vương vô nắm chặt thời gian tưới nước bón phân, trước đông chí sẽ thu hoạch khoai tây.

Bởi vì làm lạp xưởng phải ướp thịt một thời gian, cho nên đỗ vĩ minh trước khi làm ruột thì xử lý thịt trước. Hôm qua mua mười cân thịt, lưu lại một cân làm thịt kho tàu, còn lại toàn bộ làm thành lạp xưởng. Dem thịt cắt lát theo thớ, lại cắt thành sợi thịt, cuối cùng cắt một đám hạt lựu. Sau đó ngâm thịt vào trong nước muối, đúng giờ quấy, như vậy có thể thúc đẩy máu loãng mau bong ra. Đợi một canh giờ sau, đem chậu nước muối đổ đi, lại dùng nước muối ngâm ba đến bốn canh giờ, cuối cùng rửa sạch sẽ. Thịt béo cắt hạt lựu dùng nước sôi rửa rồi lại dùng nước lạnh rửa sạch lau khô là được.

Trong khi ngâm, đỗ vĩ minh đem tràng heo hôm qua được cho xử lý, làm lạp xưởng phải dùng ruột non của heo, đại tràng heo đỗ vĩ minh làm sạch hôm nay nấu ăn. Xử lý ruột là chuyện rất phiền toái, cần đem những thứ bẩn tưới nhớt bên trong rửa sạch, sát muối sẽ dễ làm hơn. Khi rửa phải chú ý, không thể làm rách ruột.

Cơm trưa không có thời gian làm, đơn giản nấu vài củ khoai lang, mọi người ăn cho qua bữa trưa. Đợi đến buổi chiều, thịt nạc cũng đã xử lý tàm tạm, chuẩn bị muối thịt. Dem hỗn hợp thịt nạc mỡ rửa sạch, tiếp đó lại theo tỉ lệ thêm muối, rượu đế, hoa tiêu, hồ tiêu, đường, lần này phải ướp chừng bốn canh giờ. Trong khi ướp, mỗi cách mỗi canh giờ sẽ tắm một lần gia vị cho đều. Việc này tương đối lằng nhằng.

Đỗ vĩ minh lại bảo chu văn đi tìm vài đốt trúc tới, đốt trúc chọc xuyên qua, mài bóng loáng, đợi lát nữa khi nhồi lạp xưởng có thể dùng. Lại đem kim châm và sợi bông hôm qua mua ra. Thời gian ướp rất dài, đỗ vĩ minh liền trực tiếp chuẩn bị bắt đầu làm cơm chiều. Phỏng chừng hôm nay không nhồi được lạp xưởng, sáng mai lại làm.

Cá trắm đen mua về cũng xử lý, chặt đầu, một con làm đầu cá nấu tiêu, một con làm canh đầu cá hầm. Hai đuôi cá đều lưu lại, ngày mai đem kho tàu. Cá trắm đen còn lại đem ướp muối, sau khi xử lý không thể dùng nước rửa mà phải trực tiếp dùng vải lau khô, rượu đế, hai mặt dùng muối sát, đặt ở trong vại, ở trên dùng đá đè, phải hong ở nơi râm mát, qua mấy ngày lấy ra phơi gió là được.

Cơm chiều là đồ vĩ mình ra tay làm, bữa sáng và cơm trưa đều là ứng phó qua loa, cho nên cơm chiều hôm nay phi thường phong phú. Đầu cá nấu tiêu, thịt nướng, còn có khoai tây sợi và rau xào, canh đầu cá. Hôm nay mọi người đều ăn cơm gạo lứt, cũng không nấu thêm cơm tẻ cho oa nhi, nhưng cơm gạo lứt hôm nay cố ý nấu mềm hơn, oa nhi ăn cũng không có gì.

Oa nhi từ sau buổi trưa đến khi đồ vĩ mình làm cơm chiều cứ ngồi xồm bên cạnh xem, ca ca hôm nay làm thật nhiều đồ ngon. Mọi người ăn thật cao hứng. Khi ăn cơm vương vũ nói, khoai tây trong ruộng mọc rất khả quan, thu hoạch hẳn là không tệ, qua mấy ngày sẽ đào lên. Đồ ăn trong bát đều bị ăn sạch, đồ vĩ mình thực vừa lòng, oa nhi hôm nay ăn vài khối thịt nướng, mọi người đều tán dương tay nghề của đồ vĩ mình.

Sáng sớm hôm sau ăn cơm xong, đồ vĩ mình thấy thịt ướp đã được rồi, liền chuẩn bị nhồi lạp xưởng. Đem ruột non trùn một đầu lên miệng ống trúc, dùng sợi bông thắt chặt, là có thể nhồi thịt vào bên trong, vừa tắc thịt vừa vuốt thịt xuống dưới, phải dùng lực khéo léo miễn đem ruột làm rách thì phiền. Ban đầu không chú ý, mới nhồi không bao nhiêu liền làm rách ruột, may là phía dưới là chậu gỗ, thịt rơi ra có thể làm lại.

Tìm được cảm giác làm cũng nhanh hơn, cách mỗi ba bốn mươi li dùng sợi bông buộc chặt ruột lại, dùng châm chọc vào ruột xì ra không khí bên trong. Đồ vĩ mình và chu văn phân công hợp tác, đồ vĩ mình nhồi thịt, chu văn buộc sợi, dùng ki chích, đến trước bữa trưa cuối cùng cũng làm xong hết chỗ lạp xưởng. Lạp xưởng đã nhồi liền phơi ở nơi thông gió sau nhà, chờ nó khô lại, hiện tại trời lạnh cũng không sợ hỏng. Có thể ăn đến mùa xuân sang năm.

vải và bông hôm qua đã thừa dịp có thời gian đưa tới chỗ trương đại thẩm nhờ làm giúp áo bông, oa nhi còn nhỏ, quần áo trên người lại đơn bạc, phải nhanh thay áo bông. Trứng vịt còn chưa xử lý, đồ vĩ mình vốn định làm trứng mặn và trứng muối, nơi này chỉ có trứng ướp, đồ vĩ mình ăn qua, không khác trứng mặn lắm, nhưng không ngon như trứng mặn. Bây giờ có thời gian liền tự làm. Trứng mặn làm cũng đơn giản, đem muối đổ vào nước sôi để nguội rồi hòa tan, thêm bùn quấy thành dạng hồ. Để trứng chìm vào muối bùn, sau khi trên vỏ trứng dính đầy muối bùn thì để vào bình gốm, đựng đầy rồi đem muối bùn còn thừa đổ vào trên mặt trứng, dày đặc lại là được.

Mùa đông làm trứng mặn cần thời gian khá dài, phỏng chừng phải hơn một tháng, chắc đến tân niên là có thể ăn. Trứng vịt mua về đại đa số đều làm trứng mặn, chỉ chờ mười quả chuẩn bị thí nghiệm làm trứng muối, bởi vì cách làm trứng muối đồ vĩ mình thật ra chỉ thấy chữ chưa từng thử qua, ở đây hình như không có trứng muối, thứ này phải dùng đến vôi, làm không tốt sẽ hại đến da, chờ thêm hai ngày có rảnh thì thí nghiệm một chút.

Chưởng quầy thiên hương lâu nhờ người đến truyền tin, nói đồ vĩ mình mang thêm măng khô và hẹ ngâm tới. Đồ vĩ mình liền bảo vương vũ mang đến 30 cân măng khô và 1 bình hẹ ngâm, còn cầm theo lá thư cho cảnh nguyên. Lần này ăn mừng năm mới phỏng chừng người trong nhà sẽ càng nhiều, người trong thôn đã bắt đầu chuẩn bị cho đông chí.

Nhưng trước đông chí trong nhà đồ vĩ mình còn có một chuyện quan trọng phải làm, đó là đào khoai tây. Lần này trồng khoai tây không lâu sau, trong khoảng thời gian này nhờ ông trời phù hộ, thời tiết thật không tệ, đồ vĩ mình rất tin tưởng vào vụ thu hoạch. Cả nhà xuất động đào khoai tây. Vương vũ và vĩ liên đại phụ trách đào, đồ vĩ mình à chu văn hai người ở phía sau nhặt, oa nhi cũng đi theo hỗ trợ, khoai tây mua thu bởi vì thời gian lớn không lâu nên không lớn lắm, nhưng một đám tròn vo vẫn rất khiến người thích, đây chính là lương thực.

Thu hoạch khoai tây nhìn như không khó, nhưng cong thắt lưng nhặt cũng phải cố hết sức, oa nhi vừa nhặt lập tức có chút mệt mỏi, đồ vĩ mình bảo hắn ở bên cạnh nghỉ ngơi. Minh thì cùng đám chu văn tiếp tục làm. Một ngày chỉ đào 1 mẫu, đừng coi thường 1 mẫu, khoai tây thật không ít, từng sọt từng sọt khoai tây công về nhà, người trong thôn lại có đề tài mới để bàn tán. Lý nhị vào mùa thu cũng có thể trồng khoai tây, mọi người theo gió mà đến, xem này khoai tây mua thu lớn thế nào.

Đồ vĩ mình tuyệt đối không muốn nổi bật, chỉ là thôn này chỉ lớn chút xíu như vậy, có chuyện liền truyền đến tai mọi người. Thôn trưởng cũng cố ý tới nhìn, tuy hơi nhỏ nhưng vẫn là khoai tây. Đồ vĩ mình đồng ý chờ khi rảnh sẽ hướng dẫn người trong thôn trồng khoai tây mùa thu, mọi người mới dần dần tán đi. Vài ngày sau đều đào khoai tây, bốn mẫu đào ra ba mươi mấy sọt khoai tây, nhiều như vậy trong nhà khẳng định ăn không xong.

Chọn hơn hai sọt những củ có nhiều lỗ mầm ra làm giống sang năm, vốn khoai giống đã lưu lại lại thêm lần thu hoạch khoai này, bán cũng được tiền, đồ vĩ minh quyết định bảo vương võ và liên đại qua hai ngày đưa đến trấn trên bán. Sau nhà đào mấy hố to, chỉ để lại mấy sọt khoai tây nhỏ chuẩn bị sang năm từ từ ăn. Còn thừa để lại tổng kho chứa, trong khoảng thời gian này cũng có thể ăn, trong nhà còn thừa không ít khoai tây.

Đồ vĩ minh chọn mấy sọt đưa cho đám thôn dân, tuy thứ này nhà nào cũng trồng, nhưng thu hoạch năm nay không tốt nên khoai tây trong nhà mọi người đều không bán, đây coi như là một phần tâm ý của mình.

Nghe nói của thôn thu hoạch khoai tây cũng không tệ, ít nhất có lương thực qua mùa đông năm nay. Đồ vĩ minh cũng rất cao hứng, bọn họ còn tặng một ít khoai tây tới, cảm ơn đồ vĩ minh. Đồ vĩ minh cũng nhận.

46. Chương 46: Đông Chí

Đông chí là một tiết cực kì quan trọng trong năm, có chút nơi thậm chí có câu nói “đông chí to bằng tân niên”, thôn tu hành tuy không khoa trương như vậy, nhưng từng nhà vẫn chuẩn bị từ sáng sớm. Trước kia đông chí là phương bắc giáo tử phía nam bánh trôi, đồ vĩ minh là người phía nam bình thường đều ăn bánh trôi. Thôn tu hành ăn là một loại bánh đồ vĩ minh trước kia chưa thấy qua, cùng loại với bánh trôi, nhưng nhìn qua lại giống há cảo.

Đông chí năm ngoái, đồ vĩ minh mới đến, cái gì cũng không hiểu, bánh cũng là tương đại phẩm tặng một mâm tới, làm theo các hương thân là được. Sáng sớm chuẩn bị bánh một ít đồ ăn, mỗi nhà đều đi tảo mộ. Đồ vĩ minh đương nhiên cũng không ngoại lệ, sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị.

Hôm qua đã lên trấn trên mua sắm một phen, lần trước khoai tây và măng bán được không ít tiền, đông chí lần này đương nhiên là muốn chuẩn bị cho tốt một phen. Một con cá trắm đen, một chén thịt, còn có một vài món từ đậu, đây xem như đồ lễ tế tổ cơ bản. Đồ vĩ minh mua khá nhiều thịt, chuẩn bị đem thịt đi muối, lần này còn có người bán ngỗng, đồ vĩ minh liền mua hai con ngỗng, và một ít điểm tâm.

Có thể bởi vì đông chí, người tập hợp so với bình thường nhiều hơn, xe bò nhà đồ vĩ minh có vài thôn dân đi nhờ xe. Lần này đi mua sắm chỉ có đồ vĩ minh, vương võ và chu văn đi, liên đại và oa nhi đều ở lại trong nhà. Mọi người tuy thu hoạch không được tốt, nhưng ngày quan trọng mỗi nhà cũng đều chuẩn bị không ít.

Đồ vĩ minh từ sáng sớm đã chuẩn bị làm bánh, trộn bột ngô xong thì bảo liên đại cán bột. Thịt bằng kèm rau xanh làm thành nhân, cũng giống nhân hốn đồn. Làm thành một đồng bánh lớn, cho vào trong nồi chưng chín là được. Chuẩn bị thêm thịt nướng, cá kho tàu, và đậu hủ, còn có thêm 1 bình rượu nhỏ, mọi người liền xuất phát đi tế tổ. Oa nhi hiện tại coi như là người của lý gia, đương nhiên sẽ đi theo đồ vĩ minh tế tổ.

Mở ở sau thôn, khi đồ vĩ minh đến đã có không ít người bắt đầu tế tổ. Trước bia đá có cỏ dại, cần quét tước một phen rồi sắp rượu và thức ăn, đập đầu hoá vàng mã coi như xong.

Cơm trưa chính là bánh và đồ ăn buổi sáng làm hâm nóng lại, mọi người ăn rất cao hứng. Oa nhi đặc biệt thích hai con ngỗng, đồ vĩ minh vốn định làm thịt muối, giờ lại luyến tiếc xuống tay, để đó dạy oa nhi chút thơ ca.

“nga nga nga, khúc hạc hướng thiên ca, bạch mao di động nước biếc, hồng chương bát thanh ba.” Có so sánh thực tiễn, oa nhi học cũng hứng thú mười phần, chỉ chốc lát đã biết đọc, chỉ hơi không hiểu ý, đồ vĩ minh liền nhất nhất giải thích cho hắn.

“ca ca, về sau để ta phụ trách nuôi hai con ngỗng được không?”

Đồ vĩ minh sửng sốt, không nghĩ tới điểm ấy.

“oa nhi sao lại muốn nuôi ngỗng?”

“ta đã thấy bò, gà, vịt, ngỗng là lần đầu tiên thấy. Oa nhi muốn đem ngỗng này nuôi lớn, được không?”

Đỗ vĩ minh nghe thế thì có chút đau đầu, hiện tại trời lạnh, nước trong sông cũng không nhiều, thật sự không phải thời điểm tốt để nuôi ngỗng. Câu thông với oa nhi một phen, cuối cùng đồng ý nuôi hai ngày, qua hai ngày thì làm thịt, chờ thời tiết ấm áp lại nuôi.

Đỗ vĩ minh muốn cho mọi người thử bánh trôi chính tông. Thứ này cần dùng đến bột gạo nếp. Gạo nếp muốn có thật không dễ, nơi này bình thường đều ăn gạo lứt, gạo trắng, gạo nếp không thấy nhiều, bột gạo nếp liền càng không cần nói. Lên trấn trên mãi mới tìm được một ít gạo nếp để về làm.

“ca ca, ca ca, gạo trắng này ngâm lâu thế là muốn làm đồ ngon gì?”

“oa nhi, đây không phải gạo trắng, đây gọi là gạo nếp. Ca ca buổi tối làm bánh trôi cho người ăn được không?”

“bánh trôi là gì ạ?”

“à, ca ca cũng nói không rõ, chính là một loại bánh ngon. Buổi tối làm xong cho oa nhi ăn sẽ biết.”

“ca ca, oa nhi cũng đến giúp được không?”

“vậy oa nhi giúp ca ca đi hái chút hành về rồi rửa sạch nhé?”

Oa nhi nhận nhiệm vụ ra cửa hái. Hành có một ít ngay tại cửa, khi muốn ăn đi hái là được.

Hôm nay làm hai loại bánh trôi, nhân đậu đỏ và nhân thịt. Kỳ thật đỗ vĩ minh càng muốn làm hắc chi ma, chỉ là nhân hắc chi ma tạm thời không có cách nào làm, chỉ có thể làm đậu đỏ. Nhân đậu đỏ vì có kinh nghiệm làm nem rán lần trước, lần này làm nhanh hơn nhiều, hiện tại trời lạnh, làm nhiều cũng không lo, làm ra để mười ngày nữa tháng cũng không hỏng.

Lấy chút thịt tươi bảo liên đại đi băm, thêm hành, gừng, rượu, muối cùng một quả trứng chim làm nhân mặn. Oa nhi thấy hành mình rửa chỗ dùng thì thật cao hứng, liền ngoan ngoãn ở bên cạnh xem ca ca làm việc.

Khi gói bánh trôi phải có chút kỹ xảo, chu văn ban đầu không học được, vài cái đều thất bại, may mà bột nhiều, thử vài lần mới làm thật.

“chu văn, ngọt thì gói tròn, mặn thì gói nhọn, bằng không sẽ khó phân biệt.”

“vâng, thiếu gia.”

Oa nhi nhìn rất hứng thú, cũng muốn gói, nghĩ đến giá gạo nếp, đỗ vĩ minh liền đánh mất ý niệm cho hắn gói trong đầu, chờ oa nhi lớn lên mới có thể gói. Oa nhi bĩu môi, cũng không có cách nào. Đứng thấy ca ca bình thường dễ nói chuyện, hắn nói không được thì thật sự không được. Oa nhi cũng có kinh nghiệm, thấy vậy thì chỉ đành quên đi.

Trên người oa nhi mặc áo bông mới làm, đám chu văn cũng mặc vào áo bông mới, lúc ấy kích động đến chảy nước mắt. Đã nhiều năm không có áo bông mới mặc. Oa nhi cũng thật cao hứng, còn đặc biệt đặc ý cho đám bạn của hắn xem, đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ, đương nhiên cũng mang đến chút phiền toái mới cho đỗ vĩ minh. Vải lần này chỉ là loại bình thường, vậy mà đã có không ít người bàn tán, nếu dùng tới vải cảnh nguyên mua, không biết còn có bao nhiêu nhân thoại.

Gói xong bánh trôi một đám nhọn nhọn tròn tròn đặt ở trong trúc miệt, rất dễ nhìn. Đỗ vĩ minh tặng một ít cho đám người trương đại thẩm và trương thợ mộc, bình thường bọn họ có đồ ngon cũng đưa tới, giờ có bao bánh trôi đương nhiên cũng nên đưa một ít cho bọn họ nếm thử.

Khi nấu bánh trôi, đỗ vĩ minh còn dạy oa nhi hát bài bán bánh trôi “bán bánh trôi, bán bánh trôi, tiểu nhị ca bánh trôi là tròn lại tròn...” trong nhà một mảnh tiếng nói cười, đợi khi bánh trôi bày lên bàn, oa nhi sớm đã cầm thìa chờ đợi. Bánh trôi rất lớn, oa nhi ăn hai cái nhân đậu, hai cái nhân thịt, chắc là đủ no rồi.

Bánh trôi nấu không ít, người một nhà vây quanh cùng ăn bánh trôi nóng hôi hổi, cùng nói chuyện, thật là một khung cảnh ấm áp. Bánh trôi vốn tròn đại biểu đoàn viên, không biết cảnh nguyên hiện tại đang làm gì, lần trước viết thư nói muốn tới, không biết khi nào mới trở về. Nếu biết mình làm đồ ngon hắn chưa từng ăn, chắc chắn mặt sẽ thối hoắc. Đỗ vĩ minh phát hiện mình có chút thất thần, vỗ vỗ đầu, bảo bản thân đừng nghĩ nhiều, lại lần nữa tham gia nói chuyện.

Đông chí qua đi, mỗi nhà đều đang chuẩn bị cho năm mới. Trong ruộng cũng không có việc gì, nhiều nhất cũng chỉ là đi xuống ruộng xem rau cải trắng, cây cải củ v.v.

Thừa dịp trên núi còn chưa hạ tuyết, không ít thanh niên trong thôn đều vội vàng lên núi săn thú, đợi hạ tuyết rồi thì không ai dám đi. Liên đại và vương vô cũng đi, đồ vĩ mình mang theo oa nhi và chu văn lên núi xem thử. Phỏng chừng đây là lần cuối cùng mọi người lên núi. Hấn cùng chu văn chặt không ít gậy trúc, mang về có chỗ dùng. Còn có chút măng mùa đông, chỉ là số lượng không nhiều lắm, lấy đầy nửa sọt trúc liền mang theo oa nhi đi về trước.

Gậy trúc chặt không ít đặt ở trước phòng phơi nắng, chờ đến tết âm lịch làm pháo. Lại bảo chu văn đi cắt không ít đốt trúc.

“thiếu gia, đốt trúc này dùng làm gì?”

“chuẩn bị, có rảnh làm đồ ngon cho các người.”

Chu văn đã có chút miễn dịch với những món ăn kì lạ của thiếu gia nhà mình, cứ nghe thiếu gia đi. Vương vô và liên đại coi như là thắng lợi trở về, ba con thỏ hoang, hai gà rừng, và một con hoẵng. Còn cùng vài thanh niên trong thôn hợp lực bắt một con lợn rừng, nói là đợi lát nữa giết cũng đưa một phần lại đây.

Lần trước thỏ hoang gà rừng đều làm thịt muối, để lại một con thỏ, hai con gà chuẩn bị mấy ngày nay ăn, còn lại đều làm thành thịt muối, chịu thôi, không có tử lạnh, chỉ đành làm thịt muối cho bảo đảm. Quả nhiên đến khi trời tối thịt lợn rừng được đưa tới, liên đại và vương vô xem như khí lực lớn, thịt lợn rừng dùng dây thừng trói vào đưa tới, phỏng chừng cũng hơn hai mươi cân.

Thịt để ăn trong nhà xem như đủ, lần này mình vốn mua không ít thịt, ngoại trừ làm thịt nướng, bánh trôi, đại đa số đều làm thịt muối, vậy thịt này chuẩn bị làm thịt viên rán đi. Thịt muối trong nhà đã nhiều rồi. Thịt để ăn mừng năm mới đã đủ, trước năm mới lại lên trấn trên một lần, nhìn xem thiếu gì thì mua thêm là được.

Cảnh nguyên qua năm sẽ đến, mà chỉ còn hơn mười ngày là lễ mừng năm mới, không biết hấn khi nào mới tới đây?

47. Chương 47: Trở Về

Hôm nay là lần họp chợ cuối cùng trong năm, từ sáng sớm oa nhi hứng thú nhảy lên nhảy hạ, nói là cùng đi tập hợp với trương nhị bảo. Trương nhị bảo là con nhà trương thợ mộc, lớn hơn oa oa 1 tuổi, gần đây thường chơi cùng oa nhi. Ăn sáng xong liền xuất phát, trên xe bò ngồi đầy người, người trong thôn cơ hồ nhà nào cũng đi họp chợ.

Xe bò trong nhà có một nhà năm người nhà đồ vĩ mình, còn có tước phụ và nhị bảo nhà trương thợ mộc, trương thợ mộc hôm nay ở nhà làm việc, sẽ không đến. Còn có hai bằng hữu ở cửa thôn của liên đại.

Có hai đứa trẻ con nên cực kì líu ríu, náo nhiệt. Mọi người đều đang thảo luận lát nữa muốn mua cái gì. Đồ vĩ mình tính toán qua, quần áo mới nhà mình đều đã làm tốt, thịt muối cũng đủ, giờ mua chút thịt dê, thịt heo là được, còn cần mua hai con cá, năm nay cá trong sông là không thể trông cậy vào, trên bàn cơm mừng năm mới không thể thiếu cá. Còn có đồ gia vị, điểm tâm, đồ ăn vặt, đều mua mỗi thứ một chút.

Đến bình phúc trấn, mọi người ước hẹn thời gian và địa điểm tập hợp buổi chiều liền tách ra hành động. Hôm nay trên đường bình phúc trấn rõ ràng náo nhiệt hơn trước nhiều, mọi người trên mặt đều tràn đầy cao hứng, mỗi người trong tay đều mang theo đồ đạc, không phải đang mua đồ thì là đang trên đường mua đồ. Đồ vĩ mình đến cửa hàng của phòng chương quỳ trước, dầu ô liu bán được không tệ, lại bán được 20 bình, xà phòng cũng bán được 12 khối, đồ vĩ mình lại mua muối, đường, gia vị, và bình gốm v.v, còn lại tổng cộng 1 điều tiền cùng 24 văn lẻ. Đồ để vương vô cầm, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Trên đường oa nhi nhìn trúng một con quay gỗ, cần 50 văn, đồ vĩ mình mua làm quà năm mới cho oa nhi. Oa nhi rất cao hứng. Trên đường ăn vặt không ít, đám người đồ vĩ mình đi tìm nơi giải quyết bữa trưa. Ăn xong cơm trưa phải đi mua đồ ăn cần dùng cho lễ mừng năm mới, năm cân thịt dê, ba cân thịt heo, và hai

cái chân giò, năm cân đề heo, bốn cân sườn, năm cân xương heo, lão bản hàng thịt thấy khách hàng lớn đồ vĩ minh, tràng heo không đòi tiền nữa mà trực tiếp đưa cho hắn.

Lần trước đồ vĩ minh làm đại tràng kho tàu rất được hoan nghênh, vốn định mua thêm, được cho thì càng tốt. Vương vô trực tiếp cầm mấy thứ này đi đến chỗ xe bò cất hàng, đám người đồ vĩ minh tiếp tục dạo chợ.

Không chỉ có rất nhiều thôn dân đi mua hàng, người bán hàng cũng không ít. Không ít thôn dân đem rau dưa, gà vịt trong nhà lấy ra bán. Đám thôn dân bán đương nhiên so với trong cửa hàng rẻ hơn không ít, đồ vĩ minh lại mua hai con vịt, đậu tương, hoa sinh, đậu đỏ, rau dưa v.v, còn có người bán quỳ hoa tử, đồ vĩ minh cũng mua hai cân về rang hạt dưa. Lại đi mua một con cá trắm đen, hai con cá trích, và hai con cá biên.

Liên đại đi cất hàng. Đồ vĩ minh đi một vòng. Hàng trong chợ đã mua tương đối, đồ vĩ minh liền chuẩn bị đi mua chút điểm tâm, còn muốn mua giấy đỏ. Điểm tâm đương nhiên khá đắt, đồ vĩ minh mua mấy khối hoa quế cao, cảnh nguyên thích ăn thứ này. Còn có đậu xanh, đậu đỏ gì đó đều mua một ít. Giấy đỏ đương nhiên đắt hơn đồ ăn, hai tấm giấy đỏ lớn đồ vĩ minh phải trả 80 văn.

Nhìn thấy có bán mít quả, đồ vĩ minh lại mua mấy xâu cho oa nhi trực tiếp cầm ăn, còn lại đợi lát nữa cho nhị bảo và đám bạn của hắn. Đồ vĩ minh thấy hôm nay đã mua không ít hàng hóa, nhưng hình như còn thiếu gì đó, đúng hương liệu còn chưa mua. Nhớ ra muốn mua một ít bát giác và quế, lại trở lại cửa hàng của phòng chường quây.

“lý nhị, sao đã về rồi, còn có gì chưa mua à?”

“hương liệu đã quên mua.”

“đi, vậy ngươi tự mình xem thử, muốn cái gì hỏi tiểu nhị hoặc ta đều được.”

Đồ vĩ minh không thấy bát giác hay quế mà mình quen, nhìn thấy một thứ giống như hoa tiêu, so với hoa tiêu mình biết lớn vài vòng.

“đây là gì vậy?”

“đan tiêu”

Đồ vĩ minh phát hiện hương liệu nơi này cũng thực phong phú, chỉ là cách gọi đều cùng không giống với trước kia. Cuối cùng gọi tiểu nhị mua khuôn quế, hồi hương, cam thảo, rau thơm, đan tiêu, đinh hương v.v, tổng cộng hơn mười loại hương liệu, mỗi loại ba văn tiền. Vậy mà còn thấy bán cây kim ngân, cũng ba văn tiền, cây kim ngân rất nhẹ, ba văn tiền được một bao lớn. Thấy thời gian cũng đã đến lúc, đồ vĩ minh phải đi tìm vương vô tập hợp.

Khi trở về rõ ràng chật chội hơn nhiều, trên xe vốn ngồi đầy người, mọi người còn mua không ít đồ, có vài thôn dân liền đem đồ đặt ở trên xe bò còn mình đi bộ. Liên đại và chu văn cũng không ngồi xe, trực tiếp đi theo xe bò. Đồ vĩ minh vốn còn lo mình mua nhiều, giờ thấy mọi người cũng đều mua không ít, liền đại còn đem một ít thịt giấu ở trong bình, không có gì đặc biệt nổi bật.

Trên đường gặp được không ít thôn dân, đám trương đại thẩm cũng ngồi ở trên xe bò nhà bọn họ, mọi người kết bạn mà đi. Đám thôn dân đều mua sắm không ít, hỏi han lẫn nhau mua cái gì, bao nhiêu tiền, mọi người đều rất cao hứng.

Thời tiết tốt, hai ngày trước còn hạ mưa, hôm nay tập hợp mặt trời chiếu trên cao, đây cũng trở thành đề tài để mọi người đàm luận. Đồ vĩ minh kỳ thật đối với những gì đám thôn dân hay đàm luận luôn có chút khó hòa nhập, bình thường chỉ phụ họa nói vài câu, cho nên ở trong mắt đám thôn dân, lý nhị lớn lên có hơi thần bí, nhưng vẫn tốt lắm. Đám thôn dân đại đa số không tệ, chỉ là trong thôn chỉ lớn có vậy, đề tài cũng chỉ có mấy chuyện nhà cửa này, nghe lâu cũng thấy không tệ lắm, chỉ cần đề tài không phải về mình là được.

Đồ vĩ minh đem mít quả phân cho nhị bảo và vài tiểu hài tử trong thôn, chiếm được một mảnh hoan nghênh của tiểu hài tử, tộc trưởng đương nhiên cũng cao hứng theo. Đàm đàm, đề tài không biết sao lại nói tới đồ vĩ minh.

“lý nhị, qua năm cũng đã mười ba, có muốn thím giới thiệu vài cô nương cho người không, tuy người tuổi không lớn, sớm một chút định ra đến cũng không tệ?”

Đỗ vĩ minh cứng mặt, không thể nào, mình mới lớn chừng này đã giới thiệu cô nương.

“cám ơn thím, ta tuổi còn nhỏ, chờ thêm hai năm rồi nói.”

“lý nhị, người nghe thím nói, sớm định sớm tốt...”

Trương đại thẩm hình như nhìn ra đỗ vĩ minh khó xử, liền chuyển đề tài. Đỗ vĩ minh đưa ánh mắt cảm kích nhìn trương đại thẩm. May quá, may quá, bằng không mình hôm nay ăn đủ phiền. Càng về sau đỗ vĩ minh như bị dày vò, tìm 1 cái cớ, đỗ vĩ minh nhảy xuống xe đi tìm đám liên đại, đám đại thẩm này quá lợi hại.

May mà cách thôn đã không xa, đi không đến nửa canh giờ đã đến cửa thôn. Liên đại, chu văn giúp đỡ tiễn mọi người trở về, cuối cùng mới trở lại nhà mình. Đi cả một ngày cũng rất mệt, chu văn đi nấu cơm, vương vũ đem đồ xuống, dắt bò buộc chặt. Oa nhi đã mệt đến ngủ gật, trực tiếp được ôm về phòng. Chờ đến lúc có cơm thì gọi dậy.

Thức ăn ở bên ngoài, chờ ngày mai rồi xử lý. Cá giết xong treo lên, chờ khi ăn thì làm. Hương liệu thì đặt vào hộp gỗ nhỏ, nếu bị ẩm thì không thể sử dụng. Chính lý tốt mọi thứ, đỗ vĩ minh cũng ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi. Không cần nói, đi mua sắm đúng là việc cực kì tốn sức.

Khi lưu cảnh nguyên tới thôn lại là buổi tối, vốn muốn đến sớm mà không có cách nào, chạy 3 ngày đường mới tới, mình không chờ đến khi trời sáng đã trực tiếp tới. Dạ đem ngựa dắt đi, khi gõ cửa là vương vũ ra mở.

“vương gia, ngài muốn rửa mặt một chút không?”

“Ừ, mau đun nước ấm cho ta.”

“ngài có muốn ăn vài thứ không?”

Một đường chạy, ba ngày đều ăn lương khô, cơm chiều cũng chỉ cần hai cái bánh liền trực tiếp tới, thật có chút đói bụng.

“đi, người tùy tiện làm gì đó, không cần phiền toái.”

Lưu cảnh nguyên sợ tiếng động đánh thức vĩ minh thì không hay. Vương vũ gọi chu văn dậy, mình không thạo nấu cơm, lưu cảnh nguyên trực tiếp vào phòng nhìn vĩ minh, lần này thật vất vả mới ra được, vốn hoàng huynh không chịu thả người, mình khuyên can mãi mới đồng ý. Phỏng chừng về sau không biết khi nào mới có thể đến, thật muốn đem đám người tát ma giết sạch.

Đỗ vĩ minh lúc này đang ngủ say, oa nhi ở bên cạnh vù vù ngủ. Kỳ thật đỗ vĩ minh có làm giường nhỏ cho oa nhi, chỉ là không biết vì sao oa nhi thích cùng đỗ vĩ minh ngủ, cũng may giường đủ lớn nên đỗ vĩ minh chiều hần. Đỗ vĩ minh bởi vì hôm nay đi mua đồ cả ngày mệt muốn chết nên ngủ rất say, lưu cảnh nguyên ngồi ở bên cạnh nhìn hần ngủ một hồi lâu. Đến tận khi chu văn làm xong cơm mới vào mời hần ra.

Muộn như vậy nên không làm món gì phức tạp, hai cái bánh trứng chim, một chén canh khoai lang, lưu cảnh nguyên vẫn ăn say sưa. Chịu thôi, ba ngày chưa ăn đồ nóng. Chu văn cẩn thận đem oa nhi chuyển đến giường nhỏ, lại tìm thêm một cái chăn mới, lưu cảnh nguyên đưa quần áo cho hần sắp xếp, rồi đi nghỉ ngơi. Lưu cảnh nguyên nằm ở trên giường, nhờ ngọn đèn nhìn đỗ vĩ minh, cũng dần dần ngủ. Hần ba ngày đều không nghỉ ngơi đủ nên thật sự mệt mỏi.

48. Chương 48: Cái Ăn

Đỗ vĩ minh tỉnh lại trong tiếng khóc nháo của oa nhi, nghĩ là oa nhi đã dậy, ơ, oa nhi không ở trên giường mình, ngủ bên cạnh là ai, nhìn kỹ mới phát hiện hóa ra là cảnh nguyên, không biết hần đến đây lúc nào, chắc lại là buổi tối. Ôi, thật không biết nói hần thế nào mới tốt.

Đỗ vĩ minh nhanh nhẹn giúp oa nhi mặc quần áo, đưa tới phòng giữa, cảnh nguyên đại khái là quá mệt mỏi, tiếng khóc của oa nhi đối với hần không có ảnh hưởng gì, còn đang vù vù ngủ. Cẩn thận đem chăn cho hần,

nhìn hẩn ngủ như chết chỉ đành chờ hẩn tỉnh mới gọi đi ăn cơm. Đồ vĩ minh mặc quần áo rồi cũng đến nhà chính.

“ca ca, ta sao lại chạy đến giường nhỏ, oa nhi rõ ràng là ngủ cùng ca ca mà?”

“oa nhi, đêm qua ca ca bên trong đến, trong nhà không có chỗ cho hẩn ngủ, cho nên oa nhi hai ngày này ngủ ở trên giường nhỏ nhé, hai ngày nay để hẩn ngủ cùng ca ca nhé?”

Oa nhi lo lắng một chút, gật gật đầu. Chờ ca ca bên trong đi rồi, mình lại đi ngủ cùng ca ca. Hiện tại tạm thời nhường cho hẩn, nhưng hẩn vì sao không thể ngủ cùng đám thúc thúc, oa nhi chỉ buồn bực trong lòng, chứ không nói ra.

Còn có vài ngày là đến năm mới, lần trước khi cảnh nguyên đi có hứa lần sau đến sẽ làm đồ ngon. Trời lạnh như thế ăn lẩu là tốt nhất nên ăn xong điểm tâm, đồ vĩ minh bảo vương vô lập tức lên trấn, đưa một điều tiền cho hẩn, bảo hẩn đi mua một nồi sắt về, vẽ hình dáng nồi sắt mình cần cho hẩn, vương vô liền lập tức chạy đi. Chỉ đạo vương vô thuận tiện thì mua thêm than củi, than củi trong nhà không có nhiều, nếu có thịt dê tốt thì nhớ mua lấy một ít.

Đồ vĩ minh bắt đầu xử lý đồ hôm qua mua về. Mua năm cân thịt dê là chuẩn bị làm thịt dê kho tàu, nếu ăn lẩu thì không đủ, cho nên bảo vương vô mua thêm về. Thịt dê kho tàu muốn ngon quan trọng nhất chính là khi đun không thể cho nước, toàn bộ phải dùng rượu, một giọt nước cũng không cho, thời gian nấu thịt dê phải dài, để liên đại trông lửa, mình thì đi làm mì. Đồ vĩ minh quyết định, giữa trưa sẽ ăn mì thịt dê kho tàu.

Thịt heo trong nhà rất nhiều, thịt lợn rừng lần trước đồ vĩ minh đã đem đi băm, hôm nay làm sư tử đầu, lại lưu chút thịt làm thịt sợi, thịt cắt lát gì đó. Chuyện chặt thịt giao cho chu văn, đồ vĩ minh nhào bột chuẩn bị làm mì ăn bữa trưa. Đồ vĩ minh khi làm mì có cho thêm hai quả trứng chim, làm vậy mì sẽ càng thơm càng dễ ăn. Cảnh nguyên thích ăn hồn đồn, ngày mai sẽ gọi hồn đồn cho hẩn.

Chu văn hôm nay làm rất nhiều thịt băm, phỏng chừng đến mười cân, đồ vĩ minh bảo hẩn phân ra hai lần ăn. Trong nhà vì băm thịt heo còn đặc biệt làm một cái thớt gỗ lớn, hiện tại đã triển lộ tác dụng. Thịt heo tẩm rượu, muối, hành, gừng, trực tiếp đặt ở trong chậu gỗ. Đồ vĩ minh đặc biệt mua hai cái chậu gỗ dung tích nhỏ, có thể để thức ăn.

Chờ khi đồ vĩ minh làm xong mì, lưu cảnh nguyên đi ra từ trong phòng.

“cảnh nguyên, tỉnh rồi à?”

“chào buổi sáng, vĩ minh.”

“không còn buổi sáng đâu, đã ăn cơm trưa đến nơi rồi đó. Nhanh đi rửa mặt đi, hôm nay giữa trưa sẽ ăn mì thịt dê.”

Lưu cảnh nguyên nghe thế liền đi rửa mặt, chu văn bưng nước ấm tới cho hẩn. Bếp lò ở nông thôn thiết kế khá là hay, ở giữa hai cái nồi sắt lớn có một chỗ hình tròn chuyên để đun nước. Như vậy khi dùng nồi nấu ăn, người thêm chút nước vào đó, chờ cơm chín, nước cũng nóng. Cho nên chỉ cần nấu cơm, trong nhà không đun nước riêng cũng có để dùng.

Thịt dê trong nồi đã sắp được, nước canh nồng đậm, dùng đũa khuấy thử, ừ, da đã đủ mềm liền múc ra hơn nửa chén thịt dê. Chỗ này mấy ngày sau cứ muốn ăn thì hâm nóng lên là được, cho chút rau xanh vào trong thì hết sảy. Thịt dê còn thừa là bữa trưa thêm thức ăn.

Lấy nước ấm rót vào bát, đồ vĩ minh chuẩn bị làm bữa. Khi quay đầu lấy mì, đồ vĩ minh phát hiện cảnh nguyên đang chơi cùng oa nhi, nhìn hai người chơi đùa cao hứng, đồ vĩ minh cũng không nói gì. Oa nhi người được mùi thịt đã sớm kêu muốn ăn, đồ vĩ minh giáo huấn hẩn vài câu nên đang mất hứng, có cảnh nguyên chơi cùng hẩn cũng tốt.

Sợi mì nhỏ dai, thêm vài miếng củ cải và rau xanh, phía trên là thịt dê chín nhừ. Đồ vĩ minh bưng lên trước cho oa nhi và cảnh nguyên, cảnh nguyên là 1 chén lớn, oa nhi là 1 chén nhỏ. Sau đó là chu văn và liên đại, cuối cùng còn lại trong nồi là của mình. Đến khi hẩn ngồi vào ban, bát mì của lưu cảnh nguyên đã sắp bị chén sạch bách.

“cảnh nguyên, ăn chậm một chút mới tốt cho tiêu hóa. Trong nồi vẫn còn mì, muốn ăn thêm chút nữa không?”

“được.”

Đỗ vĩ minh lại múc cho cảnh nguyên, liên đại và chu văn mỗi người thêm một chút, thêm một chén như vậy chắc là đủ rồi.

“ca ca, thịt này ăn ngon thật.”

“oa nhi, thịt này không thể ăn nhiều, ca ca nấu rất nhiều, ngày mai cũng có thể ăn.”

“ạ.” Oa nhi biết ca ca không keo kiệt, ca ca vừa nói đây thịt dê, trẻ nhỏ không thể ăn nhiều. Lưu cảnh nguyên xử lý hai chén mì, cộng thêm nhiều khối thịt dê, mùa đông ăn đồ nóng thật là đã đời.

Chu văn thu thập bát đĩa, đỗ vĩ minh tiếp tục làm việc. Cảnh nguyên thì quên đi, giao cho hắn việc dạy oa nhi viết chữ. Hai ngày nay có hơi bận nên không có thời gian dạy. Lưu cảnh nguyên lĩnh mệnh mà đi, oa nhi mỗi ngày đều phải ngủ trưa, đỗ vĩ minh bảo bọn họ học mệt thì nghỉ, có chuyện gì thì gọi hắn.

Nhiệm vụ chính buổi chiều là rán thịt viên, và sư tử đầu. Đem một nửa chỗ thịt đã băm ra, thêm lòng trắng trứng, lấy tay nặn một cái viên thịt liền xuất hiện. Nồi đun không thể quá nóng, bằng không viên thịt sẽ vỡ ra. Đỗ vĩ minh vô cùng nhớ nhung bếp ga, độ lửa to hay nhỏ đều do mình, bếp lò thì hoàn toàn dựa vào kỹ thuật. May mà trình độ của liên đại coi như không tệ, khống chế độ lửa cũng khá, ngoại trừ hai cái đầu tiên có hơi vỡ, còn lại đều hoàn hảo. Đỗ vĩ minh làm hai loại, thịt viên hơi nhỏ có thể ăn luôn hoặc dùng để ăn lẩu, lớn hơn một chút chính là đầu sư tử, chiên chín, muốn ăn thì kho tàu là được.

Chu văn nhận việc rán thịt viên. Đỗ vĩ minh đem thịt băm còn lại cất cho kỹ, giữ lại ngày mai gói hủn đồn. Thịt và xương đang đun trong một cái nồi, đầy 1 bát, đây sẽ canh lẩu để. Đun xương heo không có yêu cầu gì, xương heo rửa sạch cho hành, gừng và rượu, nấu lửa lớn rồi giảm dần độ lửa để đun, phải đun một buổi chiều mới được.

Nhân lúc rảnh rỗi, đỗ vĩ minh qua phòng nhìn thử, cảnh nguyên và oa nhi đã ngủ. Thấy mí mắt nặng nề của cảnh nguyên, trong lòng đỗ vĩ minh lý có chút chút xót, ôi, không biết hắn bao nhiêu ngày chưa nghỉ ngơi cho tốt. Dém lại chăn cho hai người, đóng kín cửa phòng, đỗ vĩ minh mới đi ra tiếp tục làm việc.

Có thịt viên, đỗ vĩ minh nghĩ có thể làm chút cá viên. Cứ dùng chỗ cá trắm đen mua hôm qua là được. Cá trắm đen đem chặt đầu và đuôi, đầu cá nấu canh, đuôi cá kho tàu. Chỗ cá này có hơn mười cân, làm cá viên đương nhiên không dùng đến nhiều như vậy, lấy khoảng một nửa là được.

Đem da cá lọc đi hết rồi đến xương cá, làm cá viên phiền nhất chính là lọc xương, chỉ lọc xương không thôi cũng mất gần một canh giờ. Sau khi lọc hết xương thì dùng sống dao giả thịt cá, cho thêm hành thái, gừng giã, rượu, muối trộn đều. Kkhi trộn phải chú ý lấy đũa quấy theo một hướng, nhất định phải là một hướng, như vậy cá viên mới dính mà không vỡ ra. Chờ thấy đã sắp đủ dính thì thêm nước, sau đó lại quấy theo hướng ngược lại, lặp lại mấy lần, chất thịt sẽ cực kỳ đàn hồi.

Xử lý xong thịt cá, đỗ vĩ minh bảo liên đại đi nấu nước, không cần chờ nước sôi mà ngay khi đáy nồi có bọt khí, lập tức cho thêm rượu vào, đảm bảo nước không phí, tay trái nặn viên cá, tay phải lấy một cái muống nhỏ nhúng nước, sau đó dùng muống nhỏ thả viên cá vào trong nước, cứ như vậy từng bước từng bước, rất nhanh có thể làm xong. Đương nhiên mỗi lần trước khi muống nhỏ lấy viên cá, phải nhúng một chút nước, như vậy viên cá mới không dễ dính vào thìa. Lần trước làm viên cá hình như đã là rất lâu, đỗ vĩ minh thử vài lần, rất nhanh liền quen tay.

Kỳ thật khi đỗ vĩ minh đang làm cá viên, lưu cảnh nguyên và oa nhi đã rời giường, thấy hắn đang bận nên không quấy rầy hắn. Oa nhi luyện chữ xong thì đi tìm bạn chơi, dặn hắn trước khi ăn cơm trở về là được. Lưu cảnh nguyên cứ như vậy đứng ở phòng bếp nhìn đỗ vĩ minh bận ra bận vào. Diện mạo vĩ minh kỳ thật chỉ có thể được coi là thanh tú, chỉ là ở trên người hắn cảm thấy thực ấm áp, như là trước đây ở cùng mẫu phi. Lưu cảnh nguyên lâm vào suy nghĩ sâu xa, bị động tác của vương vô lay tỉnh. Vương vô từ trần trên trở lại, nồi hôm nay chưa xong được, nhanh nhất cũng phải mai mới lấy được. Mai chính là văn niên, lấy về vừa lúc có thể ăn lẩu.

Đỗ vĩ minh bảo vương võ đi nghỉ, còn mình thì bắt tay làm cá viên. Đừng thấy thứ này làm dễ mà hiểu nhầm, kỳ thật là rất khó, phải rất chú ý, hơi làm không tốt, viên cá sẽ tan ngay. Chờ làm xong một chậu cá viên lớn, đỗ vĩ minh thấy cánh tay mình đã có chút tê rần.

Cơm chiều là chu vắn làm, chứ đỗ vĩ minh có muốn còn khí lực mà làm. Lấy vài quả trứng vịt muối ra, đỗ vĩ minh đem thịt băm cho vào đáy bát, phía trên là trứng vịt muối, cho vào nồi chưng chín, một chén thịt băm trứng muối là xong. Còn lại thì để chu vắn tự xem xét mà làm.

Thịt băm trứng muối, cải trắng chua cay, củ cải kho tàu, thịt khô chưng măng, và hai bát tam tiên canh lớn cùng với cơm. Trong tam tiên canh thả cá viên đỗ vĩ minh hôm nay làm cũng với mộc nhĩ đen, khuôn cô và cải trắng, được mọi người nhất trí khen ngợi. Nhất là cá viên, mọi người đều là lần đầu tiên ăn, cảm thấy phi thường không tẻ. Cơm là cơm tẻ, chu vắn nào dám để vương gia ăn cơm gạo lứt, hẳn lại không biết vương gia nhà hắn đã ăn cơm gạo lứt không ít lần.

Sau bữa chiều, đỗ vĩ minh pha một bình trà, đương nhiên là trà bạc hà, bạc hà ở cửa nhà khi vào thu đều hai xuống phơi nắng, được 1 đồng lớn, phỏng chừng có thể dùng một năm. Điểm tâm mua ở trấn trên cũng cảm ra, mọi người ngồi quanh bàn, uống trà, ăn điểm tâm, nói chút chuyện nhà, ai cũng ấm áp.

49. Chương 49: Cơm Tắt Niên

Đỗ vĩ minh hai ngày nay làm không ít đậu rang, sao hạt dưa, sao hoa sinh, sao đậu tương, thời đại này thứ có thể ăn vặt không nhiều lắm, mút hoa quả mình lạ không thích, nên chỉ mua một ít điểm tâm. Hiện tại trong nhà nhiều người, đỗ vĩ minh cảm thấy người một nhà ngồi quanh bàn cần hạt dưa uống trà trò chuyện là một loại hạnh phúc.

Hạt dưa ăn nhiều rất dễ thượng hỏa, may mà đỗ vĩ minh đã sớm có chuẩn bị, nước trà của mọi người hai ngày nay đều là trà kim ngân hoặc trà bạc hà, đây đều là trà thanh tâm giải nhiệt, cho nên mọi người đều rất tốt.

Đến sáng sớm hai mươi chín tháng chạp, vương võ phải lên trấn trên lấy nôi, cửa hàng trấn trên cũng gần như đều đã đóng cửa, không trì hoãn khi trở về cũng đã là buổi chiều. Đỗ vĩ minh thấy nôi, rất vừa lòng, he he, cuối cùng cũng có thể ăn lẩu. Kỳ thật đỗ vĩ minh càng muốn làm một cái nôi đồng, chỉ là nơi này đồ đồng rất hiếm, giá cả có thể suy ra, chỉ nôi sắt thôi đã không rẻ rồi.

Ăn lẩu, trong đó còn có một thứ rất quan trọng chính là nước tương. Nơi này không có sẵn nước tương chấm, đỗ vĩ minh chỉ đành tự động thủ. Hoa sinh rửa sạch, cho vào nôi đảo lên, nhất định không thể đảo nát, phải dùng lửa nhỏ. Xong rồi thì đem hoa sinh cho vào trong một cái bát, dùng chày gỗ giã nát. Nếu có máy xay thì tốt biết mấy, ôi, kỹ thuật hiện đại thật khiến cho người ta mong nhớ.

“thiếu gia, người nghỉ ngơi một chút, để ta thử xem.” Chu vắn chủ động tiến lên nhận việc trong tay đỗ vĩ minh.

“được, chu vắn người làm trước, ta đi làm tương hạt tiêu.”

Hạt tiêu rửa sạch, đập vỡ, cho vào chảo đảo lên là được.

Chờ hoa sinh đã sắp thành dạng tương, lấy ra, thêm chút dầu ô liu, cho đến khi độ đặc thích hợp là được. Đỗ vĩ minh cố ý làm hai loại, một loại chính là tương chấm, một loại khác là ở bên trong tương bỏ thêm chút hạt tiêu khá lớn, đỗ vĩ minh là ưa ăn tương có cả hạt tiêu, như vậy ăn mới càng thơm.

Hai loại tương chấm đã xong. Trời còn chưa tối, đỗ vĩ minh mà bắt đầu bận bịu chuẩn bị cho buổi tối ăn lẩu. Ngâm mộc nhĩ, rửa sạch chờ dùng. Bắp cải, củ cải, đậu hũ, rau xanh, khuôn cô, bánh mật, cá viên, thịt viên, trứng muối, và thành phần quan trọng chủ đạo, thịt dê. Thái thịt dê là một nghệ thuật, thịt dê phải thái thật mỏng, vừa nhúng vào nước liền chín, thịt dê nếu thái dày, khi nấu mất thời gian sẽ dai rất khó ăn.

Vương vô chủ động làm việc này, đồ vĩ minh nhìn qua thấy thái không tệ mới yên tâm cho hânm àm. Vương vô nghĩ sơ phó trước kia nếu biết mình dùng công phu học được để thái thịt dê, lại còn được khen ngợi ngút trời, không biết sẽ có tâm tình gì.

Nồi mà đồ vĩ minh bảo vương vô đi đặt là loại nồi lớn chuyên để ăn lẩu, đốt than củi đặt vào giữa là có thể bắt đầu ăn. Canh lẩu là canh xương heo hầm phà loãng, xương heo lần trước mua hầm được một bát lớn, khi nào muốn ăn thì múc ra, rất là tiện. Đồ vĩ minh pha nước chấm, ba loại tương chấm múc vào ba cái chén lớn, mỗi người một loại khẩu vị khác nhau, muốn ăn thế nào thì tự chế.

Mọi người đều là lần đầu tiên ăn lẩu, nồi đặt ở chính giữa, bên cạnh một bàn đầy đồ ăn kèm, mọi người nhìn đồ vĩ minh làm mẫu rồi mới bắt đầu gấp ăn. Thịt dê sẽ có mùi tanh, đồ vĩ minh ban đầu còn chưa mang ra, sợ có người ăn không quen.

Chờ mọi người đều sắp ăn no 7 phần, đồ vĩ minh mới mang ra một chút thịt dê, ai ngờ thứ này lại được mọi người yêu thích, oa nhi la hét muốn ăn, liền cắt ra hai căn thịt dê, một đám người sức đánh chén siêu cường, hai căn thịt dê chỉ chớp lát sau đã hoàn toàn tiêu diệt sạch sẽ.

Đồ vĩ minh đã chiến đấu xong phần mình, thấy đám vương vô và liên đại còn như chưa no, đồ vĩ minh lại cho bánh mật vào nấu, bánh mật này là do bên thôn trưởng làm. Vì nhà mình không có ai biết làm, đồ vĩ minh liền nhờ bọn họ làm giúp, cho nên năm nay bánh mật cũng làm không ít.

“ca ca, lẩu ăn ngon thật, ngày mai chúng ta lại ăn hay không?”

“vĩ minh, món lẩu này thật không tệ, qua hai ngày chúng ta lại ăn một lần.”

Kỳ thật cảnh nguyên từng ăn qua một thứ tương tự như lẩu gọi là bát hà cung, nhưng chưa từng ném qua cá viên như đồ vĩ minh làm, kèm thêm tương chấm, thật là mỹ vị. Quan trọng là mọi người ngồi quanh bàn cùng ăn, cảm giác đặc biệt ấm áp.

Đồ vĩ minh rất vui vì lẩu được mọi người tán thưởng, cười gật đầu, “thứ này muốn ăn cũng rất dễ, khi nào thì muốn ăn thì làm.” Hiện tại có nhiều người, không giống trước kia cùng cảnh nguyên hai người buổi tối luyện chữ, chơi cờ qua ngày, đồ vĩ minh nghĩ mãi cảm thấy nếu có một bộ mật trước thì tốt rồi, đây chính là quốc túy, nhưng mà mật trước làm cũng không dễ.

Đồ vĩ minh vừa đem ý tưởng của mình nói ra lập tức hấp dẫn sự hiếu kì của mọi người, mật trước, đây là cái trò gì, chưa từng nghe nói qua. Ăn uống no đủ, mọi người đều không có việc gì làm, đồ vĩ minh liền phát động mọi người bắt đầu làm mật trước. Vương vô đi tìm mấy khối gỗ vốn dùng để làm củi vè, cùng liên đại dùng búa chẻ thành khối nhỏ, đồ vĩ minh có thể đại khái vẽ ra hình dạng tứ phương nho nhỏ, nhưng phải làm mỗi cái đều lớn nhỏ không khác nhau thì không dễ.

Sau khi khảm trong những khối gỗ nhỏ, đồ vĩ minh liền cùng chu văn, cảnh nguyên và oa nhi ở bên mài, trước tiên dùng dao gia công lại, sau đó lấy mấy khối đá đặt lên bàn từ từ mài. Tuy việc này không dễ làm, cả đêm cũng làm ra được hơn ba mươi khối, còn lại dành để mai làm tiếp.

Lưu cảnh nguyên đối với thứ kì lạ đồ vĩ minh nghĩ ra thật sự rất bất ngờ, mật trước, thứ này căn bản nghe cũng chưa nghe nói qua. Mình coi như là học phú ngũ xe, nước lã giềng chắc chắn chưa từng có loại đồ chơi này.

Kỳ thật năm ngoái cảnh nguyên đã hỏi qua đồ vĩ minh, mấy ý tưởng trong đầu hẳn là từ đâu ra, đồ vĩ minh giải thích là một lần không cẩn thận bị đập đầu, trong đầu đột nhiên thường có một ít ý tưởng kỳ lạ. Thời đại này đối với những thứ thần quái vẫn rất sùng bái, lưu cảnh nguyên cũng không hoài nghi nữa. Phỏng chừng mật trước cũng là từ đó mà ra.

ba mươi cuối năm, từ sáng sớm, đồ vĩ minh đã cùng liên đại và chu văn bận bịu đủ việc. Cảnh nguyên, thôi quên đi, cũng không cần hân hỗ trợ, để hân cùng vương vô tiếp tục làm mật trước. Liên đại đi làm thịt một con gà, theo cách nói của hân thì nhất định phải giết gà để lễ nên đồ vĩ minh cũng nghe theo mà làm. Giữa trưa ăn hân đồn, món này cũng đơn giản, trong nhà nhiều nhất chính là cải trắng, cho nên hân đồn tự nhiên là nhân thịt heo cải trắng.

Thịt băm hai ngày trước vẫn còn, cải trắng băm, vắt nước, thêm thịt, muối, gia vị vừa đủ. Bảo chu văn cán bột, đồ vĩ minh gọi thêm vương vô tới giúp một tay. Cảnh nguyên đêm qua nói muốn ăn nem rán, đồ vĩ

minh đã đồng ý. Buổi sáng làm thêm một ít vỏ nem, ngoại trừ nem rán còn có bánh trôi, gạo nếp một ngày trước đã đem đi ngâm.

Gói xong hồn đồn, đồ vĩ minh tặng một ít cho đám thôn trưởng, trưởng thợ mộc, còn để liên đại tặng cho chủ cửa thôn, đổi lại mang về một ít bánh bột v.v. Mọi người quen biết đã lâu, có đi có lại, có đồ ngon sẽ chia sẻ lẫn nhau. Hồn đồn ăn kèm với canh xương heo hầm, vào đông ăn một chén hồn đồn nóng hầm hập thật là thoải mái.

Buổi chiều đều dồn vào chuẩn bị bữa cơm tất niên. Trong quan niệm truyền thống, bữa cơm tất niên đêm ba mươi cuối cùng trong năm là vô cùng quan trọng, hận không thể mang tất cả đồ ăn ngon mang ra.

Oa nhi đi ngủ trưa từ sớm, cảnh nguyên thì tiếp tục hăng hái chiến đấu với mặt trời. Giò kho tàu và canh vịt nấu hẹ cần nhiều thời gian, đồ vĩ minh làm hai món này trước. Cho một khúc củi nhỏ xuống dưới bếp hầm vịt, đồ vĩ minh mới bắt đầu làm bánh nhân đậu.

Vì để đồ ăn vào đông không bị lạnh, đồ vĩ minh đã vắt hết óc, cuối cùng nghĩ đến trước kia vào mùa hè ở nông thôn muốn bán đá lạnh đều dùng một cái hộp gỗ, bên ngoài bọc vài cái áo bông cũ. Đồ vĩ minh cũng hay dùng biện pháp này để giữ ấm, bằng không trời lạnh thế này, đồ ăn đưa lên bàn đều bị nguội hết.

Oa nhi rời giường dành nhờ cảnh nguyên giúp mặc quần áo, những người khác đều đang bận. Vương vô và chu văn vụng trộm nhìn, nhóc này thật lợi hại, có thể khiến vương gia mặc quần áo giúp. Thái độ của cảnh nguyên với oa nhi tốt hơn so với trong tưởng tượng của đồ vĩ minh.

Tính cách của cảnh nguyên có chút lạnh lùng, cùng với mình còn có thể nói vài câu, chứ với vương vô hay chu văn chẳng nói gì mấy. Đồ vĩ minh đó là không biết, cảnh nguyên bình thường vốn không nói nhiều, chỉ với hân và hoàng huynh thì mới nói nhiều hơn. Mà cho dù cảnh nguyên dám nói, vương vô và chu văn cũng chịu không nổi. Thái độ như vậy làm chu văn và vương vô khi vừa tới còn tưởng vương gia nhà bọn họ bị hỏng chỗ nào, nói chuyện hòa khí như vậy.

“ca ca, người đang làm đồ ngon gì vậy?”

“ca ca làm giò cho con quý tham ăn oa nhi, tàu giò kho, có muốn ăn không?”

“được. Ca ca, oa nhi có thể giúp gì cho ca ca không?”

“oa nhi, người đi chơi với cảnh nguyên ca ca đi đã, ca ca khi cần sẽ gọi người, được không?”

“được.”

Đồ vĩ minh đang bận túi bụi thì vương đại thẩm của cửa thôn tới.

“lý nhị, đang bận à?”

“thím, mời lên nhà chính ngồi.”

Vương đại thẩm đưa tới một ít củ từ, củ từ ở đây là thứ hiếm lạ, bình thường phải đúng dịp mới có, thứ này muốn lấy khá là khó, mọi người rất vất vả mới lấy được một ít, đồ vĩ minh bình thường đối với bọn họ chăm nom có thừa, tuy nói liên đại và oa nhi đến nhà hắn, nhưng có gì đều nghĩ đến bọn họ. Mọi người thật sự không có gì hay để đưa, liền phái vương đại thẩm đưa tới một ít củ từ, lễ khinh tình trọng, coi như là lòng biết ơn mọi người đối với hắn.

Đồ vĩ minh lại tặng chút bánh trôi cho vương đại thẩm, vương đại thẩm một phen chối từ đưa đẩy rồi mới cáo từ rời đi. Nàng cũng phải trở về làm cơm tất niên. Cứ như vậy, đồ vĩ minh lại hơi chậm lại, may mà đã sớm chuẩn bị, chu văn cũng giúp một tay, bằng không thật đúng là không kịp.

Canh cá dưa chua, giò kho tàu, thịt thỏ chiên, củ từ xào thịt, thịt khô chưng măng, gà muối chưng, canh gà mộc nhĩ, gà nướng tương, rau trộn chua ngọt, thịt dê kho tàu, canh rau nấm hương, đầu sư tử hấp, canh vịt nấu hẹ, và nem rán. Tràn đầy một bàn đồ ăn, may là có hộp giữ ấm bằng không nhiều đồ ăn như vậy đã nguội lạnh từ lâu. Đồ vĩ minh lôi ra một vỏ rượu gạo, mọi người đều làm một chén đây, ngay cả oa nhi cũng nhấp một chút.

Nhìn một bàn đầy người, đồ vĩ minh tự đáy lòng cảm thấy cao hứng, lễ mừng năm mới phải nhiều người mới náo nhiệt, hôm nay so với năm trước náo nhiệt hơn. Mình trước kia hâm mộ nhất chính được cùng mọi

người như thế này, khi ăn cơm đều là một bàn người. Minh ban đầu còn có thể cùng chị ăn cơm, về sau lại chị kết hôn, mới có nhiều người hơn.

Cảnh nguyên thấy đồ vĩ mình tựa hồ có chút xuất thần, nhẹ nhàng đẩy hần một chút. Đồ vĩ mình giờ chén lên, “chúc mọi người muốn sao được vậy, làm một chén.”

Cạn một ly, mọi người ngồi xuống dùng bữa, một bàn đồ ăn phong phú coi như là hồi báo đối với vất vả một năm của mọi người. Liên đại chưa từng có ngờ mình lại có thể mang theo oa nhi ngồi quanh bàn ăn thức ăn như vậy, mình coi như đã công đạo ới ca ca. Chu văn và vương vũ cũng đặc biệt cao hứng cùng mọi người ăn mỹ thực, uống rượu. Oa nhi thì không cần phải nói, chỉ được nhấp có một chút rượu, về sau thì chỉ uống nước. Đồ vĩ mình cũng vậy, tửu lượng của hần gần như là không có. Một bữa ăn kéo dài thật lâu, đồ ăn trên bàn dần dần mất đi độ nóng, nhưng không khí trong phòng lại càng ngày càng ấm áp.

50. Chương 50: Mạt Trược

Đội xuôi cơm, chu văn cùng liên đại, vương vũ chịu khó dọn bàn, đồ vĩ mình đã có chút men say, tuy hần chẳng uống bao nhiêu, nhưng tửu lượng lại không ra gì. Trên bàn đặt hạt dưa, đậu rang, ô liu ngào đường, bông khoai lang và điểm tâm mua ở trấn trên. Trà vẫn là trà bạc hà, hương vị này bây giờ cảnh nguyên càng ngày càng thích.

“oa nhi, hạt dưa người không thể ăn nhiều, rất dễ thượng hỏa.”

Oa nhi tuy không hiểu thượng hỏa là khái niệm gì, nhưng lời ca ca nói luôn đúng, vội vàng gật đầu.

“cảnh nguyên, ô liu ngào đường người thích ăn, nhưng cũng không thể ăn nhiều.”

Đồ vĩ mình nói nhiều hơn bình thường.

“chu văn, vương vũ, các người mau tới, cùng ăn hạt dưa.”

“liên đại, người cũng mau tới đây ngồi, không vội.”

“chu văn, gậy trúc chuẩn bị tốt chưa, đội lát nữa chúng ta đốt pháo.”

Lưu cảnh nguyên có chút đỡ khốc đỡ cười nhìn vĩ mình, này thật không giống như hần lúc bình thường. Đồ vĩ mình làm người hiền lành nhưng nói không nhiều, uống rượu vào không ngờ lại nói nhiều hơn. Lần trước uống say thì trực tiếp liền ngủ, hóa ra khi hần uống rượu sẽ bắt đầu nói chuyện.

Lưu cảnh nguyên vì điều mình vừa phát hiện mà vụng trộm cao hứng, biết làm sao được, ngoại trừ mấy tháng ban đầu ở chung, hơn nửa năm nay số lần hai người gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay, hiện tại hoàng huynh là trong ngoài giáp công, mình không hỗ trợ sao được. Hai ngày nữa lại phải trở về, tết vừa qua đi sẽ đến biên quan, lần này đi rồi không biết đến khi nào mới có thể trở về.

“cảnh nguyên, người sao không ăn, người không phải thích nhất ăn ô liu ngào đường à, lần này ta làm rất nhiều, khi người đi có thể mang theo.”

“Ừ, được, cảm ơn.”

“khách khí như vậy làm chi.”

“chúng ta tới chơi bài đi.” Cảnh nguyên đề nghị. Tuy rất muốn thử mạt trược mà vĩ mình nói, nhưng thứ này còn chưa làm tốt nên đành chơi tiểu bài vậy. Tiểu bài là do cảnh nguyên mang tới, hiện giờ trong kinh đô rất lưu hành trò chơi này. Hần sợ vĩ mình buồn chán nên cũng mang theo một bộ tới.

Quy tắc chơi tiểu bài rất đơn giản, vừa học là biết, ban đầu chơi là cảnh nguyên, vĩ mình, chu văn và liên đại, vương vũ cùng oa nhi làm trọng tài. Người một nhà cũng không chơi tiền, nếu thua liền dán giấy đỏ để viết câu đối tết còn thừa lại. Cảnh nguyên nói, ai thắng nhiều nhất sẽ có phần thưởng, đồ vĩ mình có chút nóng lòng muốn thử.

Qua mấy ván, đồ vĩ mình đã bị dán vài mẫu, liên đại và chu văn trên trán cũng có, cảnh nguyên thì sạch trơn, một cái cũng không có. Oa nhi ở bên cạnh vui vẻ, ca ca trên trán dán thật là nhiều. Đồ vĩ mình còn không chịu nhận thua, vẫn muốn tới. Chu văn đổi cho vương võ vào chơi, chuẩn bị đi lấy bánh trôi.

Bánh trôi hôm nay ngoại trừ thịt tươi và bánh đậu còn có hoa sinh, khi làm tương chấm ăn lẩu, đồ vĩ mình liền cân nhắc thứ này cũng có thể làm bánh trôi.

“thiếu gia, các vì đi nghỉ ngơi một chút, ăn bánh trôi đã, chờ ăn xong rồi lại chơi.”

Đồ vĩ mình đang chơi đến cao hứng, “đợi đã, chu văn, chờ ta chơi thêm ván này, lần này nhất định phải làm cho cảnh nguyên cũng bị dán giấy đỏ.”

Kết quả là có thể nghĩ, đồ vĩ mình trên trán thêm một cái. Oa nhi sắp không nhịn được, ca ca sao lại ngốc vậy, luôn thua, trên đầu bị dán giấy nhiều nhất, còn lão ôn ào lại muốn chơi nữa, lần này nhất định sẽ thắng.

Năm mới ăn bánh trôi cũng là một biểu tượng cho may mắn, viên viên tròn tròn, cho nên bánh trôi phải là số chẵn. Ngoại trừ oa nhi thì mỗi người đều ăn sáu cái, lục lục đại thuận. Oa nhi vừa rồi ăn không ít đồ ăn vặt, lúc này chỉ có thể ăn hai cái.

Vừa ăn bánh trôi, oa nhi vừa làm công tác thống kê chiến quả, đồ vĩ mình trên trán có mười mẫu giấy, vương võ có sáu mẫu, liên đại năm mẫu, chu văn ba mẫu, chỉ có lưu cảnh nguyên là sạch sẽ nhất, cái gì cũng không có. Đồ vĩ mình không vui, sao lại là mình nhiều nhất chứ.

Bánh trôi vừa mới ăn xong, bên ngoài liền vang lên tiếng pháo. Tiếng pháo do một nhà bắt đầu, những nhà khác cũng liền lục tục bắt đầu. Người một nhà đều chạy ra ngoài cửa nhìn vương võ và liên đại đốt pháo, oa nhi có hơi sợ, đồ vĩ mình nhanh tay bịt hai lỗ tai của hắn lại.

Hoa bùng ba, hoa bùng ba... tiếng pháo càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều nhà tham gia, một năm mới lại bắt đầu. Đồ vĩ mình từ trong túi tiền lấy ra hà bao nhỏ đã sớm chuẩn bị tốt, nhất nhất chia cho oa nhi, chu văn, vương võ, liên đại. Oa nhi nhận hà bao, cực kì vui vẻ, cũng bất chấp tiếng pháo, phe phẩy hà bao nghe âm thanh tiền đồng bên trong va chạm truyền đến.

“oa nhi, hà bao phải đặt ở dưới gối nha.”

“ạ, ca ca.”

Cảnh nguyên cũng lấy hà bao đưa cho bốn người, oa nhi còn thu được của chu văn, vương võ, liên đại, có thể nói là người thắng lớn nhất tối nay. Lại đánh tiểu bài trong chốc lát, chủ yếu là đồ vĩ mình luôn muốn làm cho cảnh nguyên cũng bị dán một mẫu giấy, kết quả không nói cũng biết. Thấy oa nhi ở bên cạnh đã gật gù như gà mổ thóc, nhiệt tình mọi người cũng đều tan, tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Dém lại chăn cho oa nhi, hà bao đặt ở dưới gối, bản thân đồ vĩ mình cũng mệt mỏi, lúc trước tất cả đều là hưng phấn, đến khi thật sự xong xuôi mới thấy mệt mỏi, chưa nói được mấy câu với cảnh nguyên đã lặn ra ngủ.

“vĩ minh, vĩ minh” lưu cảnh nguyên kêu hai tiếng, xem ra vĩ minh đã ngủ, lưu cảnh nguyên vụng trộm vươn người lên nhìn, mặt chậm rãi chuyển tới, cuối cùng dán lên, thật muốn làm cho thời gian ngừng lại ngay tại thời khắc này. Cảm thấy như hôn đã lâu, kỳ thật cũng chỉ có một lát đi, vươn người hôn môi rồi lại nhìn không được ở trên cổ trên mặt hôn vài cái. Đầu đồ vĩ mình giật giật, cảnh nguyên hoảng sợ, nhanh chóng ngừng lại, không dám động. Sẽ không tỉnh chứ? May là chỉ lật người rồi lại tiếp tục ngủ. Cảnh nguyên trở lại vẻ thành thật, quên đi, chờ hắn lớn hơn rồi nói sau, về sau thu thêm lợi tức là được.

Bởi vì đêm qua thức khuya, buổi sáng đầu tiên mọi người đều dậy muộn hơn so với bình thường, oa nhi còn đang vù vù ngủ. Bữa sáng hôm nay rất đơn giản, đậu phụ lá cuốn ngân bao, và cơm đậu đỏ, đây là quy củ. Đồ vĩ mình đi gọi oa nhi dậy, bảo oa nhi mau rời giường, đợi lát nữa có thể cùng bọn trượng nhị bảo đi quanh thôn “càn quét”. Oa nhi nghe thế thì lập tức tỉnh thần, tiểu hài tử thích nhất là náo nhiệt, nghe đến chữ chơi là rời giường ngay..

Ăn qua bữa sáng, đồ vĩ mình liền thu xếp dán câu đối tết, câu đối tết là cảnh nguyên viết hai ngày trước, đồ vĩ mình vẫn không quen dùng bút lông viết chữ, viết ra chỉ để tự mình xem, so với cảnh nguyên đương

nhien không giống nhau. Thiên địa hoà thuận cùng với bình an như ý, còn viết vài tấm chữ phúc. Cửa sân dán câu đối, cửa nhà dán chữ phúc, đo đỏ nhìn đã thấy vui mắt.

Mỗi người đều thay quần áo mới, oa nhi cũng mặc vào quần áo, mũ, và bao tay da thỏ đỏ vĩ minh đặc biệt chuẩn bị cho hần. Trong nhà làm không ít thịt thỏ hoang, đỏ vĩ minh đem da thỏ lột ra, làm ba đôi găng tay, oa nhi một bộ, mình một bộ và cảnh nguyên một bộ, đám chu văn thì dành đợi có rồi làm. Nhị bảo đến nhà tìm oa nhi, hai đứa tham gia vào đội ngũ trẻ con, la cà từng nhà.

Đỏ vĩ minh cùng cảnh nguyên đi chúc tết các trưởng bối trong thôn. Quần áo mới cảnh nguyên là dùng tơ lụa hần lưu lại lần trước để may, may mà trường đại phẩm còn giữ số đo hần, bằng không thì khó mà làm được. Gặp được thôn dân, mọi người đều ha ha chúc tết lẫn nhau, đi quanh một vòng như vậy nói thật là hơi mệt.

Đám trẻ nhỏ khi tới cửa thì tranh cãi ầm ĩ, có đứa muốn hạt dưa, có đứa muốn điểm tâm, bận bịu một phen. Thấy nhị bảo lòng thông nước mũi lập tức nhanh chóng đến đỡ hần. Đám trẻ con chơi xong ăn xong liền xuất phát đến nhà tiếp theo. Oa nhi cũng lắc hông chạy theo.

Đến bữa trưa vốn còn muốn đi gọi oa nhi về ăn cơm, đứa nhỏ biết đến giờ cơm phải về, chỉ là nhìn cái bụng căng phồng thì còn ăn vào được cái gì nữa. Múc cho hần một chén tam tiên canh, gấp mấy đĩa đồ ăn, cũng không miễn cưỡng hần ăn nhiều. Sáng sớm đã ăn sáng, trước bữa trưa còn ăn nhiều như vậy, đỏ vĩ minh lo hần chịu không nổi.

Năm mới, mọi người đều không có việc gì, đơn giản là nấu cơm ăn cơm, ả ngày thanh nhàn. Mạt trực của đỏ vĩ minh vào mùng hai tết cuối cùng cũng làm xong. Bởi vì không có ai biết điều khác, đỏ vĩ minh bảo cảnh nguyên dùng bút lông vẽ lên từng khối gỗ, một vạn, hai vạn, nhất bách nhị bách... cuối cùng đã có thể chơi mạt chược! Đỏ vĩ minh siêu cao hứng, tối nay nhất định phải làm cho cảnh nguyên dán đầy giấy đỏ.

Hai ngày nay chơi tiểu bài, đỏ vĩ minh lần nào cũng thua, giấy đỏ không biết đã dán bao nhiêu. Đây cũng là nguyên nhân hần muốn nhanh chóng tạo ra mạt chược, cũng không tin là chơi mạt chược bọn họ còn thắng được mình.

Bộ mạt trực đầu tiên ở nước thân bởi vậy mà sinh ra, đỏ vĩ minh hoàn toàn không thể ngờ cái thứ này vài năm sau sẽ lưu hành khắp cả nước, trở thành trò giải trí hàng đầu. Chuyện này để nói sau, giờ tạm thời không nhắc tới.

Sau bữa chiều, đỏ vĩ minh liền ồn ào muốn đánh mạt trực. Trước bữa chiều đã hướng dẫn qua luật chơi và quy tắc nói một lần, chờ thật sự đùa khi, đỏ vĩ minh phát hiện một chuyện nghiêm trọng. Không có xúc xắc, chỉ đành dùng phương pháp nguyên thủy nhất, mỗi người oẳn tù tì thay cho xúc xắc. Chờ ngày mai lại làm hai cái xúc xắc, hôm nay thì tạm thế đã.

Oa nhi hưng trí bừng bừng ở bên cạnh nhìn mọi người chơi, liên đại không có việc gì làm, hỏi rõ xúc xắc làm thế nào lập tức làm ngay bên cạnh. Chơi mạt trực quả nhiên thuận buồm xuôi gió hơn so với tiểu bài, đỏ vĩ minh cuối cùng cũng thoát khỏi vận mệnh đầu đình đầu giấy đỏ, cảnh nguyên cũng là lần đầu tiên bị dán hai mẫu giấy.

Thấy đỏ vĩ minh cười thoải mái, cảnh nguyên liền tiêu tan xấu hổ bị dán giấy đỏ. Mà chu văn và vương vô ở bên thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, coi như bản thấy không hề thấy vương gia bị dán giấy, tuyệt đối không. Nếu khóe miệng của bọn họ không cong lên, đại khái cũng rất đáng tin.

51. Chương 51: Lớn Lên

Cảnh nguyên lần này rời đi vào mùng bốn tết. Ngày phúc trạch là ngày lễ truyền thống có hoạt động hiến tế lớn, nếu mình không tham gia, hoàng huynh sẽ không dễ ăn nói với bách quan.

Năm trước không tham gia, đám thần tử còn thượng tấu chương cho phụ hoàng, nếu không phải hoàng huynh nói mình sinh tử chưa rõ thì còn không biết có bao nhiêu phiền toái. Cảnh nguyên biết mình lập tức

phải đi biên quan, lần này không biết đến khi nào thì mới trở lại. Hấn bèn cẩn thận dặn dò vĩ minh một phen, để lại ngân phiếu một ngàn lượng cho hấn, ngân phiếu là ngân hàng tư nhân phúc nguyên lớn nhất, thông đoái cả nước, cũng mập mờ dặn dò vĩ minh có chuyện gì phải liên hệ với mình ngay.

Cảnh nguyên khi rời đi mang theo không ít đồ, tất cả đều là đồ ăn, lạp xưởng đồ vĩ minh làm mang theo một nửa đi, ô liu ngào đường, bỏng khoai lang, măng khô, đều là mấy thứ không giá trị lắm, nhưng không biết đến khi nào mới lại được ăn. Thế cục biên quan rung chuyển, lần này không phải một hai năm thì không thể trở về, đồ vĩ minh bảo vương võ lấy xe bò đưa cảnh nguyên lên trấn trên. Bởi vì là sáng sớm đã đi, trong thôn có không ít người biết biểu ca lý nhị có việc phải đi xa, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không về.

Đồ vĩ minh đưa cảnh nguyên đến cửa thôn, đưa quân ngàn dặm vẫn phải nói lời từ biệt. Tình cảnh ly biệt thế này, mình thật không biết nên nói cái gì. Dặn dò vài câu bảo hấn trên đường cẩn thận, liên yên lặng không nói gì đứng ở một bên.

oa nhi đối với cảnh nguyên ca ca có chút không nỡ, lớn tiếng nói “cảnh nguyên ca ca, người nhất định phải trở về thăm ta nhé, nhất định phải mau về thăm oa nhi...” đau thương ly biệt dần dần tràn ngập trong không khí, cảnh nguyên đang dặn dò vĩ minh hảo hảo chăm nom bản thân, nếu điều kiện cho phép mình nhanh trở về.

Bóng dáng cảnh nguyên dần dần biến mất, đồ vĩ minh đứng ở cửa thôn, đến khi điểm đen xa xa cuối cùng cũng rời khỏi tầm mắt mới dắt oa nhi về nhà. Hấn vốn không định nhận ngân phiếu của cảnh nguyên, một ngàn lượng, mình làm sao mà dùng nổi chừng đó. Có điều cảnh nguyên nói lần này hấn xuất môn có thể có chút nguy hiểm, ngân phiếu này để ở đây để bảo đảm, cho nên hấn mới nhận lấy, coi như bảo quản giúp hấn.

Cuộc sống trôi qua như cũ, qua phúc trạch lại đến nguyên tiêu, tết âm lịch năm nay coi như đã qua. Mọi người đều chuẩn bị cày bừa vụ xuân, một năm mới lại bắt đầu.

Một năm sau.

Oa nhi đã không còn là một cây củ cải đồ nữa, một năm nay vóc dáng cao hơn không ít, hiện tại đã đến ngực đồ vĩ minh, mà bản thân đồ vĩ minh cũng cao thêm không ít. Thu hoạch năm nay không tệ, bọn họ thừa dịp mùa hè nông nhàn đào hầm ở sau nhà, gạo trắng, gạo lứt, cây ngô, khoai tây, khoai lang v.v, chất đầy hầm, kho chứa cũng có không ít. Đây đã là bán đi phần lớn, nhà mình chỉ chứa lại một phần ba. Năm nay họ ngâm và măng khô đồ vĩ minh cũng hướng dẫn đám thôn dân cùng làm, trấn trên ăn không ít thứ này.

Giá tuy giảm xuống nhưng mọi người đều có thêm tiền lời, đối với một nhà đồ vĩ minh tự nhiên cũng liên chăm nom hơn. Xà phòng, dầu ô liu bán rất tốt, nghe nói đã xuất hiện ở kinh đô, điều này đồ vĩ minh vẫn giấu không nói cho thôn dân, khí cụ làm hai thứ này phức tạp, công nghệ cũng chỉ có mình biết làm, giao cho thôn dân, người ta khẳng định sẽ hỏi nguyên lý. Thôi cứ để nhà mình làm là được.

Năm nay trong nhà nuôi không ít gà, vịt và ngỗng, lại thêm hai con heo và hai con dê, vì thế bên cạnh lại thêm chuồng heo và chuồng dê. Đồ vĩ minh cảm thấy phòng trong nhà đã sắp không đủ dùng, oa nhi hiện tại tạm thời ở cùng mình một gian, chờ hấn lớn hơn cũng phải để hấn ở một mình một gian. Vương võ, chu văn và liên đại ba người ở một phòng cũng khá chật chội, xem ra có thời gian thì phải dựng thêm phòng ở.

Mùa đông năm nay lạnh hơn năm trước, đã hạ hai ngày tuyết, như phi tất yếu, mọi người đều không xuất môn. Trong phòng đốt than củi rất là ấm áp. Oa nhi đã có đại danh là liên vĩ dật, đồ vĩ minh không để hấn mang họ lý, đây là điều đã trưng cầu qua ý kiến của liên đại và oa nhi.

“oa nhi, năm sau người sẽ lên trấn trên đọc sách.”

“ca ca, vì sao không thể giống nhị bảo học ngay ở trong thôn vậy?”

Đồ vĩ minh không biết nên giải thích với hấn thế nào. Trong thôn cũng có tiên sinh, là 1 tú tài dạy học làm người có chút cổ hủ. Trong thôn có vài đứa nhỏ học ở chỗ hấn, còn những đứa trong nhà có điều kiện một nửa đều đưa đến tư塾 trấn trên đọc sách. Tiên sinh ở đó nghe nói đều là lão tiên sinh có học vấn, đương

nhiên học phí cũng cao hơn. Năm nay trong nhà dư không ít tiền, có năng lực đương nhiên hy vọng oa nhi đến tư thực tốt để học.

“oa nhi, người về sau muốn làm gì?”

Oa nhi suy nghĩ sâu xa một chút lại không nghĩ ra được. “về sau chỉ muốn kiếm thêm nhiều tiền, có thể bảo hộ ca ca và thúc thúc, trong nhà có thể mỗi bữa ăn cơm trắng và thịt.”

“oa nhi, đi tư thực đọc sách mới có thể học được thật nhiều, oa nhi về sau mới có thể mỗi bữa ăn thịt và cơm tẻ.”

Đỗ vĩ minh cảm thấy mình giống như mù phù thủy dụ dỗ công chúa bạch tuyết ăn táo độc. Liên đại nghe thấy hẳn muốn dỗ oa nhi đến tư thực đọc sách đương nhiên rất vui vẻ. Phải biết đi tư thực học, nếu thành tích tốt có thể được đề cử đi tham gia thi hương, có thể khảo tú tài.

Oa nhi nghe thấy có cơm tẻ có thịt đương nhiên cao hứng, cười ha ha đồng ý. Đỗ vĩ minh kỳ thật đã có kế hoạch mở một cửa hàng ở trấn trên vừa làm ăn vừa thuận tiện bồi oa nhi học bài. Oa nhi bây giờ còn nhỏ, cả đời sống trong cái thôn nhỏ dưới núi này thật không khỏi rất đáng tiếc.

Bản thân đỗ vĩ minh thật sự học không nổi tứ thư ngũ kinh, mà ở đây lại không có hóa học, tiếng anh cho người học. Hơn nữa ruộng đất trong nhà phải làm sao bây giờ, chưa nói đến mở cửa hàng vài người bọn họ cũng không đủ. Bằng không lại mua thêm hai người về?

“thiếu gia, ngài trước hết hãy cân nhắc chúng ta mở cửa hàng gì đã, kế hoạch nay ta nghe có thể góp ý một chút.” Chu văn đề nghị nói.

“ta cân nhắc mở cửa hàng ăn, buổi sáng bán đồ ăn sáng, giữa trưa và buổi tối có thể bán chút đồ ăn, các người thấy thế nào?”

“giống như thiên hương lâu ư?”

“không, từ lâu như thiên hương lâu ta tạm thời không làm được, ta chỉ muốn mở một cửa hàng nhỏ để làm ăn.”

“được, ta thấy trấn trên cũng có hai cửa hàng nhỏ bán đồ ăn, sinh ý đều không tệ.”

“vậy thì chúng ta tìm người môi giới hỏi một chút, có cửa hàng thích hợp không, còn phải tìm phòng ở...” đỗ vĩ minh cẩn thận cân nhắc, vương vũ muốn nói trấn trên có chỗ ở liền bị chu văn ngăn lại, thân phận của vương gia thiếu gia bây giờ còn chưa biết, vẫn đừng nói thì tốt hơn.

Oa nhi nghe thấy muốn mở cửa hàng ăn thì rất vui vẻ, vậy mình về sau không phải muốn ăn liền ăn ư.

Đúng rồi, thuận tiện cũng có thể hỏi người môi giới xem thử có người làm thích hợp không. Trong nhà không đủ người, cần thêm hai người nữa.

Vương vũ lên trấn trên đưa xà phòng, dầu ô liu, và ô liu muối, thuận tiện mua thêm than củi, gia vị và thịt về đến nhà. “thiếu gia, ta đã trở về.”

“vương vũ, mau vào, ngồi gần bếp lò cho nóng người, bên ngoài lạnh lắm.”

“thiếu gia, đây là tiền dư, xà phòng, dầu ô liu tổng cộng là 1450 văn, ô liu muối, ô liu ngào đường, măng khô, và họ ngâm tổng cộng là 650 văn, than củi mua mất 520 văn.”

“được, ta đã biết.” Đỗ vĩ minh thu tiền về đồng thời còn có một phong thư, cảnh nguyên không trở về nhưng vẫn gửi thư tới. Một năm nay đều đặn một tháng một phong, phần lớn là hỏi thăm tình hình và nói chuyện của mình gần đây. Đỗ vĩ minh biết cảnh nguyên vì nguyên nhân trong nhà mà đã đến biên quan. Thế cục biên quan hiện nay rất khẩn trương, ngô quốc và người tát ma cầu kết, đối với khối thịt béo thân quốc như hổ rình mồi, tình hình rất nguy hiểm.

Mấy tin tức này đỗ vĩ minh nghe được từ trong quán trà trấn trên, tin tức trong thôn có vẻ bế tắc, thi thoảng lên trấn trên mới biết chút tình huống bên ngoài, như là hoàng thượng ốm chết, tân hoàng chấp chính giảm miễn thuế má v.v. Từ khi đỗ vĩ minh biết cảnh nguyên ở biên quan, đối với mấy tin tức thế này liền phá lệ chú ý, không biết cảnh nguyên hiện tại thế nào.

Tình huống của cảnh nguyên hiện tại thật không tốt, phụ hoàng ốm chết, hoàng huynh đăng cơ, nhưng căn cơ còn chưa vững. Nhị hoàng huynh khắp nơi ngáng chân, ý tứ của các đại thần trong triều không rõ, người ngô quốc cùng tát ma cầu kết, phía đối diện biên quan tiến hành tập kích phạm vi nhỏ, làm mình sốt đầu mẻ trán.

Người tát ma là dân tộc du mục biên ngoại, trên thảo nguyên vừa có thiên tai sẽ tiến vào trung nguyên cướp đoạt, lần này cùng ngô quốc cầu kết, lại càng không cần phải nói. Mình chỉ có thể đem hết toàn lực ra ứng phó.

Đỗ vĩ minh đương nhiên không biết chuyện này, cuộc sống trôi qua rất náo nhiệt. Ngoại trừ mặt trước, đỗ vĩ minh còn làm ra bài lá, đương nhiên chỉ để ở nhà mình tùy tiện chơi đùa. Bởi vì chơi tiểu bài ở đây mình luôn thua. Mặt trước thì sau khi mọi người quen với quy tắc, ưu thế của mình cũng không còn. Cho nên mới làm ra lá bài, chắc sau khi mọi người quen rồi thì ưu thế cũng không còn. Bài kĩ đỗ vĩ minh bởi vậy có thể thấy được.

“ca ca, tối nay ăn lẩu đi.”

“người đồ con mèo tham ăn, hai ngày trước không phải vừa ăn sao, lại muốn ăn rồi?”

“ca ca, ca ca tốt, người xem thúc thúc cũng muốn ăn, chúng ta buổi tối ăn lẩu đi mà.”

Liên đại nhìn thấy mình cũng bị kéo vào, bất đắc dĩ cười cười. Biến hóa một năm nay của oa nhi mình đều để vào mắt, lý nhị thật sự coi oa nhi thành đệ đệ ruột, yêu thương có thừa, oa nhi cũng đã sáng sủa hơn trước. Trước kia điều kiện kém, được ăn no đã là không tệ rồi, sao có thể như bây giờ, còn điểm danh ăn muốn cái gì. Xem đi, tối nay khẳng định là ăn lẩu.

Oa nhi xuất mã, không muốn làm cũng không được, cơm chiều đương nhiên là ăn lẩu. Thứ này hiện tại trong thôn có vài nhà cũng đã biết, ví dụ như nhà trưởng thôn ở bên cạnh. Cách làm rất là tiện, chuẩn bị chút rau dưa, thịt thà, muốn ăn gì thì tự gấp, cũng không cần nấu cơm trước. Mùa đông ăn món này đúng là nóng hôi hổi. Năm nay đỗ vĩ minh ngoài làm thịt viên, cá viên, còn làm thêm mấy món mới như đậu phụ đông, thịt gà xé phay, tăng thêm độ phong phú cho món lẩu.

Ở biên quan xa xôi có người vẫn tâm tâm niệm niệm nồi lẩu, chỉ không biết khi nào mới có thể ăn.

52. Chương 52: Chuẩn Bị

Đỗ vĩ minh gửi thư hồi âm cho cảnh nguyên, cảm thấy như trở lại thời sơ trung, khi đó mình cũng có bạn tri thư, mọi người không thấy mặt liền thường xuyên viết thư trao đổi. Nhưng theo sự phát triển của xã hội, mạng thông tin dần dần thông dụng, viết thư bị xã hội quên đi, đến đây lại một lần nữa thể hội một phen.

Kỳ thật khi viết thư cũng rất có cảm giác, mình giống như có thể từ một vài lời không nhiều của cảnh nguyên đoán được nỗi khổ của hắn, tuy hắn không hề nói. Có điều sao cảnh nguyên lại luôn hứng thú với đồ ăn như vậy, kêu gào trở về nhất định phải ăn lẩu, năm trước lập xưởng đưa cho hắn hắn cũng ăn rất ngon.

Bởi vì năm sau muốn đưa oa nhi lên trấn trên học bài, đỗ vĩ minh đã quyết định nếu điều kiện cho phép sẽ mở cửa hàng ngay tại trấn trên. Có điều cửa hàng này còn phải khảo sát một phen, cũng phải xem trấn trên có nhà ở thích hợp ha không. Kỳ thật đỗ vĩ minh muốn thuê cửa tiệm có hậu viện phía sau, nếu có như vậy là tốt nhất.

Năm ngoái đã nhờ phòng chưởng quầy giúp tìm người môi giới ở trấn trên, giúp tìm xem có cửa hàng và người làm thích hợp không. Bằng không với số người hiện tại vừa muốn mở cửa hàng, vừa muốn làm ruộng khẳng định là không được. Đỗ vĩ minh cả năm tổng cộng buôn bán lời khoảng 40 đồng tiền, loại trừ các hạng chi tiêu trong nhà, thu vào chủ yếu vẫn là xà phòng, dầu ô liu, và thu hoạch trong ruộng. Số tiền này ở trong thôn xem như thu nhập cao, nhưng so với chi tiêu ở trấn trên thật sự khó bì nổi.

Cũng giống như thành thị với nông thôn, dù sao ở trong thôn rau dưa đều là của nhà mình, bình thường nhiều nhất chỉ mua chút thịt, còn lại có thể lên núi bắt gà rừng, thỏ hoang làm một bữa. Cho nên đồ vĩ minh tạm thời cũng không muốn rời khỏi thôn, đây xem như là một đường lui, nếu ở trên không được thì còn có thể về thôn.

Tiết nguyên tiêu qua đi, đám thôn dân đều bắt đầu chuẩn bị cày bừa vụ xuân, đồ vĩ minh thừa dịp còn chưa bắt đầu cày bừa làm vài chuyện. Từ giờ đến lúc cày cấy còn ít nhất một hai tháng, đến lúc đó thì chẳng còn tâm tư làm cái gì. Phòng chưởng quầy giới thiệu cho đồ vĩ minh một vị môi giới họ lâm có vẻ thành thật, đồ vĩ minh cùng phòng chưởng quầy tiếp xúc đã lâu, thấy hắn đáng tin cậy, hợp tác bán xà phòng, dầu ô liu chưa từng cắt xén.

Lâm môi giới cùng đám người đồ vĩ minh tìm 1 gian trà lâu ngồi xuống bàn bạc.

“lý thiếu gia, cửa hàng thì có mấy gian, ngài muốn đặt mua ở đâu? Cửa hàng về sau đại khái buôn bán cái gì?”

“ta muốn bán chút đồ ăn, cửa hàng không cần quá lớn, nhưng tốt nhất là trước có cửa hàng sau có hậu viện, như vậy mới tiện chiếu khán.”

“cửa hàng có hậu viện sẽ hơi đắt một chút, có ba gian phù hợp yêu cầu của ngài, để ta mang ngài đi xem thử nhé?”

Đám người đồ vĩ minh đi theo lâm môi giới nhìn ba gian cửa hàng, sau đó nói phải trở về thương lượng, hai ngày sau sẽ cho hắn câu trả lời thuyết phục.

“còn có chuyện muốn làm phiền, người xem thử có người làm phù hợp không, thiếu gia chúng ta muốn mua vài người sai vặt và nha đầu, làm người phải thành thật an phận.” Chu văn ở một bên nói.

“được, lần sau ngài tới ta sẽ dẫn đi xem.”

sau khi đồ vĩ minh từ biệt lâm môi giới lại mang theo đám chu văn đi xem ba gian cửa hàng kia một lần nữa, không vào cửa mà chỉ đứng nhìn ở một bên rất xa. Mọi người đoán không ra thiếu gia đây là để làm chi. Đồ vĩ minh cứ như vậy mỗi cửa hàng nhìn gần hai nén hương, cũng không nói thêm gì, lại đi mua chút đồ cần dùng rồi trở về thôn.

Sau bữa chiều, mọi người ngồi quanh bàn bàn bạc.

“thiếu gia, ngài thấy thế nào?”

“chu văn, người có suy nghĩ gì cứ nói?”

“thiếu gia, ta cảm thấy ba cửa hàng hôm nay đều được. Cửa hàng thứ nhất ở phố đông, đồ ở đó so với phố tây đắt hơn, cửa hàng nhìn cũng sạch sẽ, lại vốn là cửa hàng đồ ăn, tiện cho việc buôn bán của chúng ta. Sân sau thì hơi nhỏ, nhưng giá đắt. Cửa hàng thứ hai mặt tiền cửa hiệu nhỏ, cũng vốn là hàng ăn, sân sau rất lớn. Ta cảm thấy cửa hàng thứ ba là được nhất, mặt tiền cửa hiệu rất lớn, sân cũng rất tốt, ban đầu là tiệm tạp hóa.”

Đồ vĩ minh gật đầu, “liên đại, người thấy sao?”

“ cửa hàng thứ nhất tốt thì tốt, nhưng giá hơi đắt. Chúng ta vốn chỉ lên kế hoạch làm ăn nhỏ bán chút đồ ăn, chỗ đó hình như không thích hợp lắm. Cửa hàng thứ hai và thứ ba đều ở phố tây, bên đó người nhiều, chúng ta mở ở phố tây sẽ làm ăn tốt hơn.”

Đồ vĩ minh lại hỏi vương vũ, ý kiến của mọi người nghiêng về cửa hàng thứ hai và thứ ba, vẫn chưa quyết định chắc chắn. Vừa rồi đồ vĩ minh ở trên đường nhìn lâu như vậy chính là muốn xem lưu lượng người tiêu tiền của hai cửa hàng này, và tình huống của cửa hiệu bên cạnh. Dù sao lời của người môi giới chỉ có thể tham khảo, chính mình thực địa khảo sát vẫn tốt hơn.

“ cửa hàng thứ hai, mặt tiền hơi nhỏ nhưng sân lớn, dòng người qua lại nhiều hơn gian thứ ba, nhưng nếu về sau muốn mua lại cửa hiệu bên cạnh phỏng chừng không dễ. Hai bên trái phải đều là cửa hàng lâu đời mở hơn hai mươi năm, sinh ý tự nhiên là không tệ. Gian cửa hàng thứ ba mặt tiền cửa hiệu lớn nhỏ vừa đủ, dòng người cũng không tệ, sân sau rất lớn, giá cũng rẻ hơn gian thứ hai 15 điều tiền.”

“vậy ý thiếu gia là muốn mua gian thứ ba?”

“Ừ, gian thứ ba tuy vốn là tiệm tạp hóa, nhưng cải tạo một chút chắc cũng không có vấn đề gì lớn. Gian thứ hai phải 60 điều, gian này là 45 điều, hơn nữa nghe người môi giới nói là bởi vì chủ tiệm cũ muốn tới cho con mình ở kinh đô đường lão mới bán ra. Về sau chắc sẽ không có chuyện gì lớn.”

Mọi người đều gật đầu, thiếu gia đúng là lo lắng chu toàn.

“hơn nữa ta đã hỏi thăm, từ cửa hàng kia đến trường tư thực của oa nhi, đi đường mất một nén nhang, khoảng cách khá gần.”

Về điều này, oa nhi cũng rất cao hứng, la hét đòi mua nhà kia. Mọi người bàn bạc thêm một chút rồi mới, trở về phòng ngủ.

Hai ngày sau đồ vĩ minh mang theo chu văn, vương vô lên trấn trên, liên đại hôm nay xới đất, thuận tiện chăm nom oa nhi. Nói với lâm môi giới mình muốn mua gian cửa hàng thứ ba nhưng muốn giá thấp hơn một chút. Cuối cùng qua một phen cò kè mặc cả, lấy 43 điều thành giao, gia cụ ở hậu viện đều lưu lại. Bởi vì tôn tử của chủ tiệm sắp ra đời cho nên hẳn vội vã muốn đi kinh đô, đương nhiên sẽ dãn chuyện hơn.

Đồ vĩ minh lần này dùng ngân phiếu cảnh nguyên lưu lại, mình tuy đủ tiền, nhưng về sau còn muốn trang hoàng và mua người sai vặt, sợ là không đủ.

“lý thiếu gia, ngài lần trước bảo ta tìm người sai vặt và nha hoàn ta đã tìm vài người, chúng ta đi xem thử chứ?”

Lâm môi giới tổng cộng tìm được 7 người, đồ vĩ minh và chu văn vương vô thương lượng một chút, để lại 5 người trong đó, và một người biết nấu ăn. Ba người sai vặt và hai nha đầu tổng cộng mất 12 điều tiền, ký tử khế. Nghe lâm môi giới nói bọn họ phần lớn là trong nhà có chuyện hoặc là quá nghèo, cam đoan không có vấn đề gì. Đi nha môn làm thủ tục tặng ra 300 văn để giải quyết mọi chuyện cho nhanh gọn. Chủ tiệm cũ hôm sau mới khởi hành đi kinh đô nên hai ngày nay vẫn ở lại, đồ vĩ minh đã đồng ý chuyện này. Đồ vĩ minh hẹn sáng hôm sau đi qua lấy chìa khóa rồi mới cáo từ rời đi.

Đồ vĩ minh nhìn quần áo năm người mặc, lắc lắc đầu. Hắn biết được đám nha hoàn biết thêu thùa nên bảo chu văn đi mua chút vải thô và bông về làm quần áo và chăn bông. Những người này thấy đồ vĩ minh đều rất khẩn trương, đồ vĩ minh cũng không nói nhiều, chờ trở về rồi nói sau. Có điều mang nhiều người về thôn thế này, trong thôn lại bàn tán một trận cho xem.

Khi xe bò về đến nhà, đã hơi muộn. Hôm nay trên đường không gặp thôn dân, cũng đỡ cho đồ vĩ minh phải giải thích. Đồ vĩ minh bảo chu văn mang thanh niên biết nấu ăn đi làm cơm để xem tay nghề của hắn. Lại bảo hai nha hoàn lấy số đo làm quần áo, trời lạnh như thế bọn họ đều mặc áo bông cũ nát, còn có không có quần bông mà là đan khổ, giấy cũng thủng lỗ. Hai nha hoàn tạ ơn lui xuống làm việc.

“vương vô, đi sửa sang lại kho chứa, nhiều người thế này, tối nay biết ngủ làm sao bây giờ?”

Đồ vĩ minh vốn không định mua nhiều người như vậy, nhưng chu văn cứ khuyên là vừa mở cửa hàng vừa trồng trọt, có nhiều người mới tốt, để thiếu gia không cần rất mệt nhọc nhưng về sau trong nhà có thêm 5 người, phòng ở không đủ dùng.

Trong kho chứa có một nửa là để lương thực, chuyển một nửa đến nhà chính, còn có một ít chuyển vào trong phòng đồ vĩ minh vì phòng của hắn vốn là lớn nhất.

May là phòng trong thôn khi xây đều làm lớn, tối nay chỉ cần ghép giường thì vẫn có chỗ ngủ. Khi xưa trong nhà làm thêm hai cái giường, một cái đã cho liên đại, giờ chỉ còn một cái. Hôm nay để hai nha đầu ngủ giường, ba thanh niên đành chen chúc cùng đám vương vô, liên đại. Nam nữ có khác, không thể để bọn họ ngủ cùng phòng.

Trước bữa chiều, đồ vĩ minh gọi tất cả mọi người vào dặn dò.

“về sau người gọi là tích xuân, người gọi là liên thu.” Đồ vĩ minh chỉ chỉ hai nha đầu.

“tạ ơn thiếu gia thưởng tên.”

“người về sau gọi là nhân bình, người gọi là nhân an, người gọi là nhân kang.” Đỗ vĩ minh theo thứ tự chỉ ba thanh niên.

“tạ ơn thiếu gia thưởng tên.”

Đỗ vĩ minh bản thân không giỏi đặt tên, chỉ nhớ lại mấy cái tên thường thấy của người làm trong tv trước kia rồi hù họa đặt tên.

Tích xuân năm nay mười ba, liên thu mười bốn, nhân bình bằng nhân an mười bốn tuổi, nhân kang mười ba. Đỗ vĩ minh nói qua tình huống trong nhà cho bọn họ, bảo bọn họ nhớ lấy.

Người biết nấu ăn là nhân kang, nghe nói là từng đi theo thúc phụ hắn học một thời gian, nhìn đồ ăn trên bàn cũng coi như là được. Trong nhà có hai cái bàn, phòng bếp một cái nhà chính một cái. Đỗ vĩ minh vốn định để mọi người cùng ăn nhưng chu văn vụng trộm nhắc nhở hắn, cuối cùng để 5 người kia ở phòng bếp ăn cơm, mình thì giống như ban đầu ăn cơm ở nhà chính.

Theo quy củ thì đám chu văn kỳ thật cũng không thể ngồi bàn ăn cơm, chỉ là đỗ vĩ minh làm sao có thể để chu văn, vương vũ và liên đại cũng đến phòng bếp ăn. Vừa rồi giới khi thiệu cũng không nói bọn họ cũng là người hầu, bởi vì ở trong lòng hắn đã đem bọn họ coi như người nhà.

Hai bàn đồ ăn đều không khác nhau, cải trắng chua cay, rau xào, củ cải kho tàu, thịt khô chưng măng, canh đậu hũ, cơm gạo lứt. Trên bàn của nhóm đỗ vĩ minh chỉ hơn một món gà và khoai tây nướng, oa nhi ăn là cơm tẻ. Đỗ vĩ minh lại không biết là 5 người cách vách đang vừa chảy nước mắt vừa ăn cơm, bọn họ đã từ lâu không được ăn một bữa no, càng đừng nói là có thịt ăn.

53. Chương 53: Mở Cửa Hàng

Người mới tới tay chân đều rất chịu khó, sau bữa chiều tranh việc rửa chén, cuối cùng là nhân bình cướp được công việc này. Đỗ vĩ minh thấy vậy thì rất vừa lòng, có ai mà không thích người chịu khó chứ? Tích xuân và liên thu đang gấp gấp làm chăn và quần áo, chăn trong nhà hiện tại miễn cưỡng đủ dùng, bây giờ còn là mùa đông, áo bông cũng phải mau làm.

Đỗ vĩ minh bảo bọn họ nghỉ ngơi sớm, bảo chu văn gọi những người còn lại vào trong phòng thương lượng. Cái bàn nhỏ lại cho thấy tác dụng, đỗ vĩ minh pha một bình trà bạc hà, người một nhà ngồi xuống triển khai kế hoạch cửa hàng ăn. Việc kinh doanh sau này của cửa hàng, phân phối nhân viên, tất cả đều phải nhất nhất an bài cho tốt.

“chúng ta trước hết xem nên an bài nhân thủ thế nào, người nào lên cửa hàng trấn trên, người nào ở lại trong thôn.”

“nhân kang khẳng định phải đưa lên trấn trên, hắn biết nấu ăn. Tích xuân và liên thu cũng mang qua, ở lại trong thôn thì không yên tâm.”

“ta thấy trong thôn lưu 2 người là đủ rồi, còn lại đến cửa hàng hỗ trợ, chờ cửa hàng ổn định rồi nói sau.”

“lập tức sẽ cày bừa vụ xuân, 2 người sao có thể trồng nhiều như vậy.”

“nếu không lưu vài người ở lại trong thôn trước, vừa lúc cửa hàng cũng phải sửa sang lại. Đến chuẩn bị tốt thì cày bừa vụ xuân cũng đã gần xong, đến lúc đó lưu 2 người ở lại trong thôn là được.”

...

Thảo luận một phen, cuối cùng quyết định hôm sau đỗ vĩ minh mang theo oa nhi, chu văn và nhân kang lên trấn trên trước, những người còn lại thì ở lại trong thôn làm việc, chờ cửa hàng sửa chữa xong lại lên trấn trên. Trấn trên cái gì cũng đắt, giờ có nhiều người đến ở cũng không được việc gì.

Trong nhà nhiều người hơn có hai chỗ không tốt, thứ nhất là việc trong nhà đỗ vĩ minh không cần động tay, hắn vừa mới chuẩn bị nấu cơm nhân kang đã nhận việc, quét rác nhân bình đã sớm làm xong, nước rửa mặt cũng được tích xuân chuẩn bị. Đỗ vĩ minh biết mình là thiếu gia việc gì cũng không cần làm, nhưng mà thấy không quen. Thứ hai chính là, lương thực dự trữ trong nhà kịch liệt giảm xuống.

Trong nhà có thêm 5 người, còn đều là thân thể cao to, lượng cơm ăn người này so với người kia càng kinh người, một bát cháo không đủ uống, một bát cơm khẳng định ăn sạch sẽ. Đồ vĩ minh sẽ không để bọn họ ăn không đủ no mà chỉ bảo nhân khang nấu thêm cơm. May là sắp mở cửa hàng, bằng không nhiều người thể này thật đúng là không nuôi nổi.

Sáng sớm ngày thứ ba, đoàn người của đồ vĩ minh liền xuất phát lên trấn trên. Giấy nhập học đã đưa đến tư thực, hai ngày nữa oa nhi phải đi đọc sách.

Hôm nay trước hết phải đến cửa hàng cùng chủ cũ của cửa hàng bàn giao đồ đạc. Vương vô đánh xe bò đưa bọn họ đi, thuận tiện mang một ít rau dưa và thịt khô trong nhà qua. Cải trắng, củ cải, khoai tây trong nhà đều ăn không hết, mà lên trấn cũng phải mua. Đường nhiên còn có 1 bình dầu ô liu, hiện tại đã quen ăn dầu ô liu đồ vĩ minh thật đúng là không quen ăn đồ xào mỡ heo.

Nghe phòng chương quây nói trấn trên cũng có bán dầu nguyên bảo, đồ vĩ minh đặc biệt nhìn một chút. Dầu nguyên bảo chính là dầu hạt cải, nghe nói là từ ngô quốc truyền đến, rất đắt tiền.

Nếu cây ô liu có thể thu hoạch nhiều, chắc cũng có thể làm dầu ô liu bán ra nhiều tiền. Nơi này sao không có dầu nành, nếu có dầu nành thì chắc sẽ rất rẻ. Quên đi, chờ có thời gian nói sau.

Đồ vĩ minh cẩn thận cân nhắc, chu văn dẫn oa nhi đi chơi. Oa nhi kỳ thật luyến tiếc rời xa thúc thúc, nhưng ca ca nói về sau muốn có tiền đồ thì nhất định phải đi học, không có tri thức không có văn hóa thì cả đời chỉ có thể làm ruộng. Đây hình như là quan niệm truyền thống mấy ngàn năm, trong tất cả các giai cấp chỉ có đọc sách là cao nhất.

Đồ vĩ minh kỳ thật không định để oa nhi đọc nhiều sách, chỉ là nếu ngay cả tri thức cơ bản nhất cũng không có, vậy về sau rất khó có được tiền đồ rất lớn. Làm quan thì đồ vĩ minh không nghĩ tới, ít nhất đọc sách vài năm, nếu có công danh là tốt nhất. Niên đại này nếu có cái danh tú tài thì so với dân chúng tóc húi cua mạnh hơn mấy lần. Đồ vĩ minh thật sự không có tâm tư đi học, mình vốn học khoa học, thích nhất vật lý, học văn lại không được. Vất vả lắm mới học xong đại học, giờ lại bảo hắn đến tư thực là không thể, mình đã học đủ rồi.

Wang vô đưa bọn họ đến cửa hàng rồi mới về thôn, hẹn năm ngày sau lại đến đón bọn họ. Lâm môi giới dẫn đồ vĩ minh đến cửa hàng, chủ tiệm vốn đã dọn xong mọi thứ, gia cụ, nồi bát đều giữ lại, đồ vĩ minh chỉ cần mang theo quần áo, chăn gối là có thể vào ở. Như thế rất tốt, đồ phiền toái. Đồ vĩ minh ủy thác lâm môi giới tìm vài công tượng, ngày mai bắt đầu sửa lại cửa hàng, lâm môi giới đối với việc làm ăn lâu dài này vẫn rất dễ bụng, sáng sớm hôm nay cũng đến cửa hàng đồ vĩ minh giúp đỡ.

Cửa hàng vốn có hai tầng, mỗi tầng ước chừng năm sáu mươi m2. Dưới lầu vốn bán hàng tạp hoá như quả khô hạt bí vân vân, trên lầu thì bán một ít da lông, hoa quả khô tương đối cao cấp. Đồ vĩ minh định đem tầng một biến thành chỗ ăn bình dân, còn trên lầu chuyển thành nơi tương tự như nhà gian.

Cửa hàng ở đây bình thường sẽ bán đến buổi chiều, buổi tối đóng cửa nghỉ ngơi. Có hai phòng bếp, một phòng 10m2 ở dưới lầu, còn có một phòng ở trong sân. Trong viện khá lớn, nếu bận rộn thì có thể cùng dùng cả hai phòng bếp.

Kế hoạch của đồ vĩ minh là buổi sáng bán đồ ăn sáng, giữa trưa có hai loại cặp lồng đựng cơm hoặc gói nhỏ. Đây là mượn ý tưởng hiện đại, đồ vĩ minh từng đến thiên hương lâu ăn cơm, nếu vào giữa trưa thường sẽ có vài món ăn phải đợi rất lâu, nếu như đang vội thì sẽ không kịp ăn.

Đồ vĩ minh chuẩn bị bán đồ nấu sẵn ở lầu dưới để thực khách tự chọn mình cần cái gì. Như vậy chọn xong trả tiền có thể trực tiếp ăn, không cần đợi. Đồ ăn trên lầu đường nhiên là gọi cái làm ngay, nếu không vội mà lại có tiền thì nhà gian lầu trên đường nhiên chính là lựa chọn tốt.

Chủ quán cũ giới thiệu hết mọi thứ, lại đem cái chìa khóa để lại cho đồ vĩ minh rồi mới cáo từ đi đến kinh đô. Lâm môi giới hứa ngày mai mang công tượng đến làm việc rồi cũng cáo từ rời đi.

Đồ vĩ minh mang theo oa nhi đi mua một ít văn phòng tứ bảo, ngày mai sẽ đến tư thực học, mấy thứ này đường nhiên phải chuẩn bị thật tốt.

“oa nhi, ngày mai đi đọc sách phải để tâm đó.”

“ta đã biết, ca ca, người yên tâm đi.”

Mấy thứ văn về quả nhiên là đắt, giấy bình thường mất 300 văn, giấy tuyên thành lại càng đắt hơn. Từ cửa hàng đi ra, đồ vĩ minh đã tổn thất một lượng bạc.

Lại mua chút đồ ăn vặt cho oa nhi, hai người nhanh chân trở về. Ở nhà còn một đồng việc phải mau về xử lý.

Đồ vĩ minh chọn cửa hàng này còn có một nguyên nhân khác là sân sau đủ lớn, có 6 gian phòng, và hai gian chứa đồ và một phòng bếp.

Sân này thiết kế có hơi giống tứ hợp viện, mặt tiền là cửa hàng, vây quanh đều là phòng, ở giữa là cái sân, còn trồng chút đồ ăn. Tuy diện tích phòng không lớn, mỗi phòng chỉ hơn mười m2, không có cách nào so với trong thôn nhưng đã rất tốt.

Chủ tiệm cũ chỉ dùng 4 phòng trong đó nên chỉ có 4 gian phòng ở là có gia cụ. Hai phòng còn lại đều chất đồng đồ. Lần này chỉ có đồ vĩ minh, chu văn, oa nhi và nhân khang, phòng cũng vừa đủ dùng. Đám người lại đi mua thêm gia cụ hoặc mời trượng thợ mộc làm giúp.

Đồ vĩ minh vốn muốn cho oa nhi một mình một phòng nhưng oa nhi lại không chịu, đồ vĩ minh cũng không miễn cưỡng. Chu văn cùng nhân khang mỗi người một phòng, về sau có nhiều người thì hai người một phòng. Đồ vĩ minh ở phòng của chủ cũ, xem như tốt nhất, có giường, có tủ, có bàn, cũng là phòng lớn nhất. Chu văn cùng nhân khang chỉ đơn giản có 1 giường, 1 tủ, và hai cái ghế. Chờ có thời gian lại đi làm thêm.

Đem đồ mang đến chỉnh lý một phen. Nhân khang đã bắt đầu làm cơm chiều, cơm trưa mỗi người ăn hai cái bánh bột ngô nên cơm chiều phải làm cho thật tốt.

Đồ vĩ minh đưa oa nhi đi tư thực. Tuy tư thực cách cửa hàng rất gần, nhưng đây là ngày đầu tiên nên đồ vĩ minh vẫn đưa hẩn đi.

“oa nhi nghe này, buổi chiều ca ca sẽ mang về bánh đậu đỏ mà đệ thích. Biểu hiện không tốt thì sẽ không có để ăn đâu đấy.”

“ca ca, huynh yên tâm đi.” Nhìn oa nhi hai ba bước tiến vào tư thực, đồ vĩ minh cũng trở về cửa hàng, công tượng một lúc sau thì đến. Lâm môi giới lần này tổng cộng dẫn theo ba công tượng đến, đồ vĩ minh đem yws tướng của mình thuật lại, cuối cùng tiền nguyên liệu và nhân công mất tổng cộng 12 điếu tiền, đồ vĩ minh bao cơm trưa. Lại cho lâm môi giới 100 văn, lâm môi giới cười rời đi, nói về sau có việc gì thì cứ tìm hẩn là được.

Vì chính thể của cửa hàng vẫn dùng được nên chỉ cần tu sửa lại một chút, bởi vì cửa hàng chính thể vẫn có thể, chính là cần may lại một chút, nhả gian trên lầu thì hơi hao chút chút thời gian, một nửa tháng sau, cửa hàng mới hoàn toàn tu sửa xong.

Trong thời gian đó, vương võ ban đầu 5 ngày đến một lần, về sau là 10 ngày đến một lần. Nghĩ đến việc mở hàng đồ ăn, đồ vĩ minh lần này để lại 3 mẫu trồng rau, còn lại trồng lúa. Rau dưa cơ bản có thể tự cấp tự túc, thịt heo cũng đã tìm được nguồn.

Mấy ngày nay đồ vĩ minh đã thăm hỏi qua các cửa hàng bán đồ ăn sáng trên trấn, đồ ăn sáng của bọn họ thật đúng là vô cùng đơn điệu, cháo, bánh bột ngô, bánh bao, dường như không có gì mới mẻ. Đồ vĩ minh cùng chu văn, nhân khang nghiên cứu ra rất nhiều món ăn mới, phần lớn đều là đồ vĩ minh đem đồ ăn sáng hiện đại tới. Sữa đậu nành, đậu hoa, cháo, bánh bao, bánh xức, hủn đồn, nem rán. Mua một cái cối xay đá liền có thể tự mình làm sữa đậu nành, còn có thể làm chút đậu hũ.

Sữa đậu nành cùng đậu hoa đều là 3 văn tiền một chén, cháo 2 văn một chén, bánh bao 5 văn một cái, bánh bao rau 3 văn một cái, bánh xức thì đắt hơn phải 15 văn một lồng, mỗi lồng 8 cái, nem rán một phần 4 cái 10 văn, hủn đồn 5 văn một chén. Ngày khai trương có chiết ưu đãi.

Cơm trưa là cơm gạo lứt một chén 1 văn. Còn có bánh bao, hủn đồn, rau xào đơn giản.

ngoại trừ liên đại và nhân bình lưu tại trong thôn, còn lại đều đến cửa hàng hỗ trợ.

Ngày khai trương đầu tiên cũng không có quá nhiều người, bánh xúng giá có vẻ cao nên không ai chọn, nhưng sủi đậu nành, đậu hoa và hột đồn, bánh bao có không ít người ăn thử. Mọi người muốn thử các món mới, hơn nữa ngày khai trương còn có ăn thử miễn phí. Đồ vĩ minh chuẩn bị một ít bánh xúng và nem rán để mọi người nếm thử trước, rất nhiều người đều bị hấp dẫn tới.

Chờ hết thấy đi vào quỹ đạo đã là chuyện một tháng sau, trong lòng đồ vĩ minh thấy mọi người mệt đến nằm bẹp dí, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã rời giường chuẩn bị, nhân khang còn dậy sớm hơn nữa, phải bận đến sau giờ Ngọ mới có thể nghỉ ngơi. Nhưng một nhọc cũng có cái giá của nó, các hạng thu chi tháng thứ nhất sau khi tính toán thì lời 5 điều tiền, so với dự đoán thì tốt hơn.

Đồ vĩ minh quyết định buổi tối ăn mừng một phen. Ông nhi cũng đã quen cuộc sống học tập ở tư thực, mỗi tháng có một ngày ngày hưu mộc, đồ vĩ minh lúc này quyết định vào ngày hôm đó ăn mừng một chút.

54. Chương 54: Tiếng Gió

Vương vô thường xuyên đánh xe bò chạy hai đầu lên trấn và về thôn, đồ vĩ minh bảo vương vô đi đón liên đại và nhân bình đến, thuận tiện đem rau dưa cần dùng kéo tới.

Biết đồ vĩ minh ở trấn trên mở cửa hàng, trong thôn không ít người khi tập hợp cũng sẽ ghé thăm một chút. 10 văn tiền cơm trưa vẫn rất đắt, đồ vĩ minh có đôi khi thêm cơm canh đều sẽ không lấy thêm tiền, đám thôn dân đương nhiên càng thêm nguyện ý đến đây. Thôn trưởng thấy đồ vĩ minh có tiền đồ như vậy thì rất vui mừng.

Buổi chiều việc làm ăn trong cửa hàng hiu quạnh hơn, đồ vĩ minh liền mang theo nhân khang và chu văn làm chuẩn bị cho bữa tối. Lần này đồ vĩ minh chuẩn bị để mọi người thể hội một chút tư vị đồ nướng. Thịt dê, thịt heo, thịt gà cắt thành khối nhỏ đem ướp, cánh gà thì muối riêng. Còn đặc biệt mua một chân dê, chuẩn bị nướng chân dê ăn.

Nhân an cùng tích xuân và liên thu ba người được giao cho làm xiên trúc. Cải trắng, khoai tây, rau xanh, nấm đều rửa sạch, cắt thành khối, chờ xiên trúc làm xong xuyên vào là được.

Chỉ ăn có thể đương nhiên là không đủ no, đồ vĩ minh chuẩn bị thêm hột đồn và nem rán, bánh bao xúng. Đồ nướng không đủ thì có thể ăn chúng. Khi bọn vương vô tới, mặt trời đã sắp xuống núi, ông nhi nghe nói liên đại đến thì rất vui vẻ, hẳn đã sắp một tháng không nhìn thấy thúc thúc.

“thúc thúc, thúc thúc, ông nhi rất nhớ thúc.”

“ông nhi, để thúc thúc nhìn xem, ừ, cao hơn rồi.”

“đó là đương nhiên, thúc thúc, ta mỗi bữa đều ăn một chén cơm lớn, đương nhiên là cao lên nhiều.”

Liên đại thấy ông nhi như vậy thì rất cao hứng, khi chạy nạn chưa từng nghĩ đến mình cùng ông nhi có thể trải qua cuộc sống như vậy. Ông nhi kéo liên đại tỉ mỉ kể chuyện ở tư thực, hẳn ở tư thực có hai người bạn rất thân.

Đóng cửa hàng phía trước, người một nhà toàn bộ tập trung đến hậu viện. Vì ăn đồ nướng nên phải làm trong sân, thịt dê, thịt heo, thịt gà, chân gà, các loại rau dưa đều đặt chỉnh tề với nhau. Bọn họ dùng than củi đốt 3 ống lửa nhỏ, đồ vĩ minh làm mẫu một chút rồi để mọi người tự động thủ.

Việc này ông nhi đương nhiên không thể tham gia, đồ vĩ minh cũng không dám để hẳn nghịch lửa. Sau khi hẳn nắn nỉ mãi mới cho cầm hai xiên thịt dê, dẫn đi dặn lại hẳn phải cẩn thận.

Ừ, tư vị đồ nướng đã ba năm không nếm qua, đồ vĩ minh đã muốn ăn từ sớm nhưng luôn không có thời gian làm, lần này cuối cùng đã được đền bù mong muốn.

“thiếu gia, thứ này ăn ngon thật.”

“nhân bình, đừng tham ăn thịt, rau dưa cũng phải ăn.”

“vâng thưa thiếu gia.”

Ăn đồ nướng dễ thượng hỏa, đồ vĩ minh nấu trà lạnh để mọi người vừa ăn vừa uống. Ở trước đồng lửa những khuôn mặt tươi cười làm trong lòng đồ vĩ minh thấy phi thường ấm áp, nếu cảnh nguyên ở thì tốt rồi. Chắc hẳn mà biết sẽ lại hô hoán cho xem.

Cuối cùng mọi người còn vây quanh đồng lửa ca hát, khiêu vũ, oa nhi hưng phấn cả tối, về sau gạt gù như gà mổ thóc.

đồ vĩ minh bảo chu văn chú ý dập hết lửa trong sân, rồi mang oa nhi về phòng ngủ. Phòng đã sớm chuẩn bị, đồ vĩ minh cùng oa nhi một gian, chu văn và vương vô một gian, nhân khang cùng nhân an một gian, tích xuân cùng liên thu một gian, liên đại và nhân bình 1 gian.

Bởi vì hôm sau còn phải mở cửa buôn bán nên trời còn chưa sáng đã bận bịu. Đồ vĩ minh bảo liên đại đưa oa nhi đi tư thực, vừa lúc để hắn đi xem nơi oa nhi đọc sách. Đồ vĩ minh vẫn cảm thấy có chút mệt, chịu thôi, từ sau khi đi tới nơi này nghỉ ngơi rất điều độ, mặt trời mọc thì dậy trời tối thì ngủ, căn bản là không thức đêm, khó có được một lần ngủ muộn một chút liền thấy như không muộn dậy nữa.

Đồ vĩ minh chính là chương quây, mỗi ngày đều tính sổ. Cách hắn nhập sổ ngoại trừ chính hắn thì không ai có thể biết, toàn bộ là sổ Á rập cùng chữ giản thể. Hắn viết bút lông vẫn không quen tay, đồ vĩ minh lấy chút than làm thành bút chì giản dị để dùng.

Liên đại và nhân bình ở trấn trên hai ngày thì trở về, việc trong ruộng còn phải có người làm. Cuộc sống cứ như vậy mỗi ngày mặt trời lên mặt trăng mọc mà trôi qua, đã sắp đến mùa hè.

Đồ vĩ minh lại cho ra món mì lạnh. Bởi vì trời nóng, mì lạnh vừa ra đời đã rất được hoan nghênh, đương nhiên đó con có liên quan đến cái giá mà hắn đưa ra. Một chén mì lạnh kèm rau dưa là 5 văn tiền, nếu muốn thêm đồ ăn khác thì lại thêm. Không hề ít hộ nhà giàu thường xuyên phái người tới mua vài phần về. Đồ vĩ minh cũng sẽ pha chút trà lạnh, một văn tiền một chén, nếu mệt mỏi ngồi xuống uống một chén nghỉ chân cũng rất không tệ.

“các người nghe nói không, hiện tại thể cục biên quan rất khẩn trương.”

“ừ, nghe nói nguyên vương đã ở biên quan tọa trấn, không phải tốt hơn nhiều rồi sao.”

“lần này ta nghe nói chu quốc, ngô quốc và tát ma ở tái ngoại đồng loạt rục rịch ở biên quan.”

“được rồi được rồi, cái đó cùng chúng ta có quan hệ gì. Cẩn thận bị nha dịch nghe thấy thì lại chọc phiền toái.”

“sao lại không có vấn đề gì, nghe nói quân đội sắp mộ binh...”

Vào buổi chiều, trong cửa hàng sẽ có một ít thương hành tiểu phiến hoặc cư dân phụ cận tới ngồi uống trà tâm sự, đồ vĩ minh cũng thường xuyên có thể từ trong đàm luận của bọn họ biết một ít tin tức.

Không thể nào, biên quan hiện tại lại không yên ổn, cảnh nguyên đang ở đó, sẽ không có chuyện gì chứ. Cả buổi chiều đồ vĩ minh đều hoảng hốt, vài lần còn tính tiền nhảm, chu văn cảm thấy rất kỳ quái.

“thiếu gia, thiếu gia có phải buổi tối ngủ không ngon không, hay là đi vào trong nghỉ ngơi một chút đi.”

“không có gì, không có gì, chỉ nghĩ đến một chuyện.”

Đồ vĩ minh hai ngày nay cực kì quan tâm tin tức ở biên quan, sau đó lại lục tục có không ít người đàm luận việc này. Nghe nói năm trước khi nguyên vương vừa mới đến biên quan tọa trấn, quả thật thái bình một đoạn thời gian, lần này quốc gia bên cạnh hình như lại có chút rục rịch.

Đồ vĩ minh hai ngày trước đã viết thư cho cảnh nguyên hỏi tình huống, nhưng nghe mọi người nói vậy vẫn không khỏi lo lắng, nếu thật sự đánh giặc thì làm sao bây giờ. Cảnh nguyên ở biên quan còn không biết khi nào thì có thể trở về, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ. Nghĩ đến cảnh nguyên có thể bị thương, đồ vĩ minh liền cảm thấy lo lắng.

Nếu thật sự đánh giặc, vậy nơi này chắc chắn cũng sẽ có ảnh hưởng, trong nhà nhiều người thế này, ít nhất phải có năng lực tự bảo vệ mình. Trong lòng đồ vĩ minh suy đi tính lại một chút.

“chu văn, người đến cửa hàng bên cạnh xem có bán tiêu thạch không.”

“tiêu thạch, thiếu gia, người cần thứ này để làm chi?”

“người dùng quẩn, đi hỏi có hay không, buổi tối sẽ nói cho người.”

“ạ, thiếu gia.”

“thuận tiện mua thêm bột hùng hoàng về.”

“ạ.”

Chu văn mua về những thứ đồ vĩ minh cần, cửa hàng còn chưa đóng cửa đồ vĩ minh đã về hậu viện trước, dặn chu văn đi đón oa nhi về. Hậu viện có 6 gian phòng, đám đồ vĩ minh ở 5 gian, còn có một gian là phòng trống, đồ vĩ minh thấy đã đến lúc dùng căn phòng này.

Nhưng khí cụ còn ở kho chứa trong thôn, ngày mai phải bảo vương võ mang đến cho hắn. Ở đây không có ống nghiệm hay dụng cụ hóa học, đồ vĩ minh tự mình chế tác một ít dụng cụ đơn giản. Hắn muốn thử xem có thể làm hỏa dược hay không.

hôm sau vương võ mang đồ đến, đồ vĩ minh mới bắt đầu cân nhắc. Hắn chỉ nhớ tỉ lệ nguyên thủy nhất là một lưu huỳnh hai tiêu thạch bà than củi. Có thể nhớ rõ như vậy là vì trước kia lão sư chế về cho thuận miệng nên đến giờ vẫn nhớ rất rõ ràng.

Có điều thực nghiệm đương nhiên vẫn có tính nguy hiểm nhất định. Đồ vĩ minh thử nghiệm vài lần, cuối cùng làm ra được loại hỏa dược nguyên thủy nhất. Mấy ngày nay hắn đã dò hỏi, thế giới này hình như còn chưa có hỏa dược, không biết làm ra sẽ mang đến hậu quả gì. Nhưng mà quên đi, đây là để mình dùng phòng thân, chắc là không có vấn đề gì quá lớn.

Hỏa dược đồ vĩ minh chế tác có hai loại, một loại là bao thuốc nổ loại nhỏ, sau khi đốt có nửa phút để trốn. Lực sát thương chỉ là một vòng hình tròn, thuốc nổ bên trong, nếu dùng tên trúc có lửa bắn xuyên qua có thể nổ mạnh.

Đồ vĩ minh vì thế mà phải trả giá đắt, khi làm thí nghiệm tay bị nổ thương, may là mặt đã được bảo hộ. Vết thương trên tay đã nhờ đại phu xem qua, dường như một đoạn thời gian chắc sẽ không có gì đáng ngại.

Khi chế tác hỏa dược có mấy lần bị nổ khiến cho mọi người hoảng sợ, không biết hắn đang làm gì, cuối cùng cũng có thành quả. Đồ vĩ minh bảo vương võ mang thứ này đến nơi có không người trên núi phía sau thôn thí nghiệm thử, hiệu quả thực sự rất không tệ.

“thiếu gia, trong khoảng thời gian này cánh tay trăm ngàn lần không thể đụng vào nước, bằng không về sau sẽ phiền toái.”

“đã biết, vương võ, ta sao lại phát hiện người càng ngày càng lải nhải.”

Wương võ cười khổ một chút, hắn đây là vì ai. Nếu để vương gia biết tay thiếu gia thiếu chút nữa phế đi, chắc đầu mình sẽ không giữ nổi.

Hai thứ thiếu gia mới tạo ra dùng quá tốt, nếu vương gia mà có được thì còn sợ đánh không thắng sao. Chỉ là phải làm sao nói cho thiếu gia đây? Hắn cho tới giờ còn chưa biết thân phận của vương gia. Vương võ vì thế mà buồn rầu vạn phần.

Tay đồ vĩ minh phải dương thương gần một tháng mới trở lại bình thường, trong lúc tắm rửa cái gì cũng phải gọi người khác hỗ trợ làm đồ vĩ minh thấy rất ngượng ngùng. Ôi, chịu thôi, đám chu văn trông hắn rất chặt, tay bị thương nên việc gì cũng không cho làm, ngay cả tính toán sổ sách cũng không được. May là oa nhi gần đây đã học xong con số Ả rập, đồ vĩ minh bảo hắn mỗi tối viết một chút thu chi trong ngày.

Nghĩ đến bộ dáng khốc lóc của mọi người khi mình bị thương, đồ vĩ minh liền cảm thấy một chút an ủi, bọn họ thật sự đã đối với hắn như người nhà.

Cảnh nguyên đã lâu như vậy mà không có hồi âm, liệu có xảy ra chuyện gì không. Bình thường đều là mỗi tháng một phong thư, lần này so với lần trước gửi thư đã hơn nửa tháng mà sao còn chưa có thư. Nghe

đám thực khách nói, thế cục biên quan càng ngày càng rung chuyển, cứ theo tính huống này, đánh giặc là chuyện sớm muộn. Ôi, cảnh nguyên phải làm sao bây giờ.

Vương vô thu được thư nhưng là thư cho hắn, buổi tối vụng trộm cho chu văn nhìn. chu văn trước kia cũng đọc qua một ít sách, thư đơn giản vẫn đọc hiểu được, chỉ là bình thường không nói mà thôi.

“chu văn, trên thư viết gì vậy?”

“vương gia bị thương, còn là rất nghiêm trọng. Đây là nhờ người viết hộ, sợ bị phát hiện cho nên để người nhận. Vương gia không ra lệnh gì, chỉ dặn chúng ta chăm nom thiếu gia cho tốt.”

“không thể nào, vương gia bị thương?”

“người nhỏ giọng một chút, cẩn thận bị người khác nghe thấy.”

“vậy phải làm sao bây giờ, vương gia bị thương, có nên nói cho thiếu gia không?”

“người đừng sốt ruột, chúng ta ngày mai xem kỹ hẵng nói.”

“chu văn, nếu vương gia có thứ thiếu gia mới làm ra có phải sẽ được hỗ trợ rất lớn không?”

“cái này chỉ có thiếu gia biết làm, lần này tổng cộng làm được vài cái, nói là dùng để phòng thân. Người định nói với thiếu gia thế nào?”

“việc này, chúng ta hãy bàn bạc lại một chút.”

55. Chương 55: Được Biết

đỗ vĩ minh thấy mấy ngày nay mí mắt phải cứ nháy suốt, tục ngữ nói trái máy tai phải máy tai, đây không phải là dấu hiệu tốt. Hơn nữa hai ngày nay chu văn và vương vô cũng rất kỳ quái, luôn nhìn hắn như muốn nói gì đó, hỏi bọn hắn có chuyện gì thì lại đều không chịu nói, thật là kì quái.

Mấy ngày nay trời nóng đến khó nhìn, đỗ vĩ minh thường xuyên bảo bọn họ đặt đĩa hẩu vào trong giếng. Hậu viện có một cái giếng, nghe nói là đào sau nạn nạn hạn hắn lần trước. Đây cũng là một nguyên nhân đỗ vĩ minh mua lại cửa hàng này, nhà mình có giếng đương nhiên sẽ tiện hơn.

“thiếu gia, thiếu gia mau đi nghỉ ngơi một chút đi, dù sao trưa nay cũng không có việc gì.”

“ta không phiền, bảo nhân khang đi nghỉ ngơi đi, mỗi ngày đều rời giường từ sáng sớm. Chu văn người cũng đi ngủ một hồi đi.”

“thiếu gia, ta không mệt. Thiếu gia đang nhìn gì thế?”

“ta đang nghĩ trời càng ngày càng nóng, việc làm ăn trong cửa hàng của chúng ta sẽ không tốt như đoạn thời gian trước. Trời nóng nên mọi người không thích ăn thịt cá, tháng này đã sắp hết mà đến giờ cũng chỉ mới lời hơn 2 điều tiền.”

“thiếu gia, thiếu gia đừng lo lắng, mọi chuyện cứ từ từ tính toán là được.”

“ừ, các người nghỉ ngơi một chút đi thôi, lưu một hai người lại là được.”

“ạ vâng, thiếu gia.”

Đỗ vĩ minh ngồi ở trong cửa hàng cân nhắc xem nên làm ra món gì mới, xà phòng và dầu ô liu bán cũng không tệ nhưng so với tiền lời từ cửa hàng vẫn ít hơn. Ngày mai làm thử chút hỗn đồn lạnh xem, đúng rồi, còn có lạnh da, không biết nhân khang có thể làm không, nếu có thể làm thì làm điểm lạnh da hẳn là cũng không tệ.

“người nghe nói chưa, nguyên vương hình như bị thương?”

“nghe nói, nghe nói, không phải là lần này đánh giặc sao? Nghe nói hoàng thượng đã gấp gáp phái vài danh y qua.”

“còn không phải sao, nếu nguyên vương có chút sơ xuất, biên quan sẽ khó có thể giữ được.”

“một năm nay có nguyên vương tọa trấn, biên quan mới thái bình hơn, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, đám người tát ma sẽ gây phiền toái là cái chắc.”

Hai người cứ như vậy nói chuyện với nhau, đồ vĩ minh ở một bên nghe. Theo cách nói của bọn họ, nếu người tát ma tới thì sẽ thảm. Nguyên vương phải mau đường thương đường cho tốt, vạn nhất hấn mất thì đám người này sẽ không kiêng nể gì mà thật sự đánh vào.

Đồ vĩ minh không phát giác, khi hai người kia đang nói chuyện với nhau vương vô cũng nghe được, tay đều phát run. Không thể nào, vương gia chịu thương thật sự nặng như vậy, hoàng thượng phải phái danh y tới nghĩa là vô cùng nghiêm trọng.

Vương vô từ đáy lòng rất bội phục nguyên vương, mình còn chịu ân huệ của ngài mới được sống những ngày không cần ẩn thân, không cần làm ám vệ đến khi chết cũng không có ai hay.

Không được rồi, phải thương lượng lại với chu văn xem có cách nào nói cho thiếu gia chuyện của vương gia, để thiếu gia đến giúp vương gia.

“ca ca, hôm nay lão sư khen đệ.”

“đương nhiên rồi, oa nhi của chúng ta là lợi hại nhất. Ca ca đã ninh canh đậu xanh người thích cho người về uống.”

“đệ thích nhất canh đậu xanh ca ca làm, vừa ngọt vừa mát, ăn ngon nhất.”

“đúng là con sâu tham ăn, chỉ biết có ăn thôi.”

“ca ca sao lại nói đệ như vậy. Đệ giận rồi, hừ, không ăn.”

“được được được, là ca ca không đúng, ca ca xin lỗi. Oa nhi độ lượng, đừng giận ca ca.”

“ca ca, buổi tối phải kể chuyện cho ta nghe mới được tha thứ.”

“được được được, ca ca sẽ kể chuyện.”

Oa nhi thế này mới cao hứng, vui vẻ kể lại chuyện ở tư thực hôm nay. Đồ vĩ minh nhìn oa nhi hoa chân múa tay vui sướng thì cảm thấy rất vui mừng. Oa nhi từ sau khi đến tư thực đi học, tính cách càng sáng sủa lên không ít, có bạn cùng học cùng chơi, cũng có thể biết chữ đọc sách, đồ vĩ minh cảm thấy chỗ tiền học phí đắt đỏ coi như không phí chút nào.

Canh đậu xanh là đồ vĩ minh đã đun từ một ngày trước, đậu xanh bách hợp và đường phèn đun một canh giờ, chờ cho nguội rồi để vào giếng nước cả đêm, ngày hôm sau tiếp tục dùng nước giếng ngâm, uống vào như được cho đá, nhưng mùi vị còn tốt hơn nhiều. Đúng rồi, về sau có thể làm thêm một ít bán trong cửa hàng.

“vương vô, đi múc canh đậu xanh đi, cho mỗi mọi người một chén.”

Vương vô vội vàng đi múc, trong nhà có nhiều người, tám người một người một chén lớn, trong nồi cũng không còn thừa bao nhiêu. Canh đậu xanh vào mùa hè là thứ tốt, thanh nhiệt hàng hóa, đặc biệt là với những người phải ở trong bếp chịu nóng nấu ăn, được uống một ngụm canh đậu xanh lạnh như nước băng là một chuyện rất đáng hưởng thụ.

Trời nóng, mọi người đều không có khẩu vị, cơm chiều chỉ nấu cháo đậu xanh gạo lứt đơn giản, ăn kèm với bánh bao. Sau bữa chiều còn có dưa hấu, mọi người ăn rất ngon.

Bọn vương vô trước nay đều trực tiếp lấy nước ở trong sân tắm, đồ vĩ minh ban đầu không chú ý, về sau mới phát hiện tích xuân và liên thu đều không có cách nào chỉ có thể làm vậy. Vì thế đồ vĩ minh liền đặc biệt mua cho bọn họ một cái chậu gỗ lớn để bọn họ có thể tắm rửa ở trong phòng.

Đỗ vĩ minh không quen tắm nước giếng, nước giếng rất lạnh, tắm không cẩn thận có thể bị cảm, nên chuẩn bị cho mình một cái thùng gỗ lớn. Oa nhi được hắt mưa dầm thấm đất, mùa hè cũng sẽ dùng nước ấm để tắm.. Đỗ vĩ minh phát xà phòng cho mọi người, dặn bọn họ phải chú ý vệ sinh.

Có điều sau khi biết được xà phòng mỗi khối 30 văn thì đám nhân binh không ai nỡ dùng, đỗ vĩ minh phải giải thích một phen, mọi người mới dần dần tiếp nhận. Thực ra thứ hắt làm tiền vốn không đáng là bao, nhưng làm hơi mất công, để nhà mình dùng vẫn được.

“chu văn, ta buổi chiều nghe khách nhân nói vương gia hình như bị trọng thương, hoàng thượng đã phái vài vị ngự y qua.”

“không thể nào, nghiêm trọng như vậy ư.”

“ừ. Bằng không chúng ta đem tình huống của vương gia nói cho thiếu gia đi. Nếu có hỏa được của thiếu gia thì chắc chắn không thành vấn đề.”

“nhưng vương gia không phải vẫn không cho chúng ta nói ra thân phận của ngài ư.”

“hiện tại làm gì có cách nào tốt hơn, nếu vương gia thực sự có chuyện không hay, thiếu gia biết được cũng sẽ không vui vẻ.”

“vậy bằng không chúng ta hiện tại đi nói luôn nhé?”

“để ngày mai đi, hiện giờ oa nhi chắc đã ngủ, hai ta nghĩ lại xem nên nói thế nào, tối mai sẽ đem tình huống nói hết cho thiếu gia.”

“được.”

Đỗ vĩ minh chiều hôm trước trở về liền làm hai nồi canh đậu xanh bách hợp lớn, 1 bát canh ngân nhĩ hạt sen, hai nồi sữa đậu nành lạnh, để hôm nay bán thử trong cửa hàng. Nếu bán tốt thì sẽ làm thêm nước mơ.

Sữa đậu nành vốn để bán buổi sáng, sau khi vào hạ, sữa đậu nành nóng không bán được bao nhiêu. Đỗ vĩ minh hôm nay bảo bọn chu văn cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ sữa đậu nành lạnh, không ngờ lại rất được hoan nghênh, không ít người ăn xong còn mang một chén trở về. Sữa đậu nành lạnh hương vị không hề tệ, thực sự có một một phen phong vị khác.

Lượng bán ra tốt hơn dự đoán, từ sáng sớm canh đậu xanh đã bán hơn phân nửa, xem ra cứ như thế thì đến trưa sẽ không đủ. Đỗ vĩ minh vội bảo bọn tích xuân ở trong phòng bếp trong sân nấu thêm. Giá bốn văn tiền một chén quần chúng phổ thông vẫn có thể chấp nhận

Đến chiều, đỗ vĩ minh kết toán lại, quả nhiên so với ngày hôm qua hơn một trăm văn, trừ đi phí tổn cũng kiếm về được 90 văn. Canh đậu xanh cùng sữa đậu nành bán được tốt hơn, canh ngân nhĩ hạt sen đắt hơn ít người ăn, nên không bằng. Ngày mai làm ít đi một chút, nấu nửa nồi là đủ.

“thiếu gia, buổi tối thiếu gia đến phòng chúng ta một chút được không, chúng ta có một số việc muốn thương lượng.”

“được, chờ ăn cơm xong ta sẽ qua.”

“ạ, thiếu gia.”

Ăn xong cơm chiều, đỗ vĩ minh để oa nhi luyện chữ trong phòng, những người khác đều tự nghỉ ngơi.

“chu văn, vương võ, các người muốn nói gì, thấy các người hai ngày nay như có rất nhiều tâm sự.”

“thiếu gia, có một chuyện chúng ta vẫn muốn nói với thiếu gia, nhưng lại sợ thiếu gia biết được sẽ giận.”

“sao thế, chẳng lẽ là chu văn muốn cưới vợ? Vậy thì có gì đáng giận, hay là vương võ làm chuyện xấu gì?”

“sao có thể, thiếu gia, ta sao dám làm chuyện xấu gì chứ?” vương võ vội vã giải thích.

“thiếu gia, ta cũng không nghĩ tới chuyện cưới vợ, thiếu gia đừng trêu đùa ta.”

“được, các người đừng nóng vội, cứ từ từ nói, ta nghe xong cam đoan không tức giận, được chưa?”

Chu văn liền đem chuyện cảnh nguyên là vương gia nói ra hết. Cảnh nguyên sau khi bị thương được cứu thì ở lại thôn một thời gian, khi đi rất cảm kích đồ vĩ minh nhưng lại sợ hấn một mình sống vất vả, nên đem hai người bọn họ tới làm người hầu cho hấn vân vân.

“cảnh nguyên thực sự là nguyên vương ư?” Đồ vĩ minh vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn hai người.

“đúng vậy, chính là nguyên vương.”

trong lòng đồ vĩ minh thấy phi thường khiếp sợ, cảnh nguyên sao lại là vương gia. Nhất thời có chút không biết làm sao, không thể nào, vương gia, còn một vương gia biết đánh giặc. Không đúng, quan trọng là cảnh nguyên hiện tại đang bị thương.

“vậy cảnh nguyên có phải thật sự bị thương không?”

Chu văn lấy thư ra giao cho đồ vĩ minh, đồ vĩ minh sau khi nhìn thấy thư thì xác nhận cảnh nguyên thật sự bị thương.

“các người sao đến giờ mới nói cho ta biết?”

“thiếu gia, thiếu gia hãy đến giúp vương gia đi.”

“thiếu gia, thiếu gia hãy đem hỏa dược mới làm được dạy cho vương gia, vậy thì chắc chắn có thể giúp đỡ rất nhiều.”

Quả nhiên là vì cái này, đồ vĩ minh lúc trước vẫn không hiểu rõ vì sao chu văn và vương vũ đến giờ mới nói ra chuyện cảnh nguyên chính là nguyên vương. Nghĩ đến cảnh nguyên hiện tại tọa trấn biên quan lại bị thương, chắc hai người chính là muốn mình dạy bọn họ cách làm hỏa dược. Thứ này chính là chiếc hộp pandora, sau khi mở ra thì không giữ lại.

“các người để ta nghĩ kĩ một chút.”

Đêm nay cả ba người đều thức trắng một đêm, đồ vĩ minh còn mãi tiêu hóa chuyện cảnh nguyên chính là nguyên vương. Biết được thân phận của cảnh nguyên rồi thì rất nhiều chuyện cũng liền dần dần rõ ràng.

Ví dụ như vì sao hấn bị thương rồi được mình cứu, vì sao khi đi không từ già, vì sao ra tay hào phóng như vậy,.. Nhưng lại có càng thêm nhiều điểm mơ hồ, mình cứu hấn thì cho lại chút bạc là được, vì sao phải lo lắng an bài chu văn và vương vũ tới làm người hầu cho mình, vì sao lại trở lại thôn thăm mình, vì sao lại dễ bụng với mình như vậy. Thật sự là vì mình là ân nhân cứu mạng của hấn ư? Hay là như cảnh nguyên nói mình là bạn của hấn.

trong lòng đồ vĩ minh thấy rất nghi hoặc, nhưng đối với chuyện dạy cảnh nguyên hỏa dược, đồ vĩ minh đã có quyết định. Chờ sáng mai sẽ nói với chu văn vương vũ.

56. Chương 56: Phó Quan

Đồ vĩ minh mang hai con mắt đen xì rời giường, sau khi thấy bộ dáng của vương vũ và chu văn thì không khỏi bật cười, ôi, ba con gấu trúc.

“nhân khang, sữa đậu nành đã làm xong chưa?”

“thiếu gia, đã chuẩn bị tốt, canh đậu xanh và canh ngân nhĩ cũng đã xong.”

“bánh bao và bánh xức hấp chưa?”

“bánh bao đã hấp, bánh xức sẽ hấp ngay lập tức ạ.”

“tốt. Tích xuân, đợi lát nữa ta đi mua chút vải mịn về, người làm cho mọi người mỗi người một cái áo ngắn.”

“ạ, thiếu gia.”

Từ khi có tích xuân và liên thu, gia vụ vụn vặt trong nhà liền không cần lo. Con gái so với con trai thậm trọng hơn, có các nàng chăm nom oa nhi, đồ vĩ mình rất yên tâm.

Tay nghề nữ hồng của tích xuân và liên thu đều không tệ, quần áo của đồ vĩ mình và oa nhi đều do bọn họ làm. Đồ vĩ mình bình thường không để hai người đến cửa hàng phía trước làm việc, con gái vẫn không nên xuất đầu lộ diện, dễ chọc phải phiền toái. Bộ dạng của hai người đều đoan trang, nghe nói là trong nhà có việc mới bị bán đi.

Bữa sáng của oa nhi rất đơn giản, một lồng bánh xừng, một chén sữa đậu nành, lại thêm một cái bánh bao thịt heo. Trẻ con đang lớn ăn rất khỏe, thịt lại không nhiều thêm là bao. Ở đây không có sữa, đồ vĩ mình liền kiên trì cho hần mỗi ngày uống sữa đậu. Oa nhi ban đầu không quen mùi đậu, nhưng sau khi được đồ vĩ mình cổ vũ thì dường thành thói quen mỗi ngày một chén sữa đậu nành.

Tiến oa nhi đến tư thực, buôn bán buổi sáng lại bắt đầu bận rộn. Bánh bao, sữa đậu nành, hần đồn, bên này gọi tới bên kia kêu, bận rộn chân không chạm đất. Chờ đến khi sắp hết hàng thì đã gần đến trưa. Phải qua trưa người khách mọi người mới rảnh hơn. Đồ vĩ mình bảo mọi người thay phiên ra sân sau ăn cơm. Thừa dịp buổi chiều không có việc gì, đồ vĩ mình dọn nhân khang và nhân an trông cửa hàng, mang chu vắn và vương vô vào trong phòng.

“chu vắn, vương vô, ta đã nghĩ xong, hỏa được ta có thể dạy cho cảnh nguyên.”

“thật vậy chẳng?! Vậy thật quá tốt.”

“nhưng có một điều kiện.”

“điều kiện gì a?”

“ta muốn tự mình đi biên quan, dạy bọn họ cách làm. Còn có một ít chuyện cụ thể ta sẽ nói cùng cảnh nguyên.”

“việc này...”

“không được ư?”

“thiếu gia, hiện tại thế cục biên quan rung chuyển, ngài vẫn không nên đi thì hơn. Ngài đem phối phương nói cho vương gia, bảo bọn họ đi làm là được.”

“không được, thứ này bọn họ chắc chắn không làm được, ta nhất định phải tự mình đi.”

Vương vô và chu vắn không biết nên làm gì mới tốt. Bọn họ tự tiện nói cho thiếu gia thân phận của vương gia chắc chắn sẽ bị vương gia phạt. Nếu mang thiếu gia đến biên quan, vậy vương gia còn không làm thịt bọn họ sao. Nhưng thấy thiếu gia thế này thì không mang hần đi chắc chắn sẽ không chịu bỏ quả, vậy phải làm sao bây giờ.

“thiếu gia, thiếu gia chắc còn chưa biết nếu muốn đi sẽ mất rất nhiều ngày, cửa hàng thì phải làm sao?”

“việc này các người không cần lo lắng, ta sẽ an bài tốt.”

“bằng không chúng ta viết thư hỏi vương gia đã?”

“không cần, bây giờ viết thì không biết đến bao giờ mới có tin tức, các người đã nói thế cục biên quan khẩn trương như vậy, chúng ta sắp xếp một chút rồi xuất phát luôn.”

Chu vắn và vương vô ngây ngẩn cả người, ban đầu hai người nghĩ sau khi nói cho thiếu gia thì đem phối phương đưa cho vương gia để ngài ấy từ làm là được, làm sao ngờ được thiếu gia cũng phải đi biên quan. Xem thiếu gia như muốn bay đến luôn thế này, phải làm sao bây giờ.

Đồ vĩ mình mặc kệ, đêm qua hần nghĩ rất kỹ, lần này sẽ đi cùng vương vô, chu vắn ở lại quản cửa hàng. Trong khoảng thời gian này chu vắn thể hiện rất khá, mà những người khác làm việc cũng đều chăm chỉ, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Vấn đề chủ yếu chính là phải nói với oa nhi thế nào, tiểu tử kia càng ngày càng lợi hại, không giải thích tốt thì sẽ rất phiền. Trong lòng lại lo lắng cho thương thế của cảnh nguyên, nghe tình hình thì thương thế của hần chắc chắn không nhẹ.

Cảnh nguyên sao lại luôn bị thương vậy? Phải mau đến xem mới được.

Đỗ vĩ minh hôm nay đi đón oa nhi đặc biệt mua điểm tâm hán thích nhất cho hán, trở về làm canh đậu xanh cho hán uống. Điểm tâm tương đối đắt đỏ, bình thường mua số lần cũng không nhiều. Oa nhi rất hiểu chuyện, không hay đòi ăn, dù sao đồ ngon trong cửa hàng nhà mình cũng nhiều.

vẫn có biết, bình thường cũng không yêu cầu ăn, lý đồ ngon gì đó.

“oa nhi, ca ca hôm nay mua điểm tâm người thích ăn cho người này.”

“cám ơn ca ca” oa nhi hôn cái cái chụt chụt lên mặt đỗ vĩ minh, ca ca thật tốt, mua điểm tâm cho mình.

“ca ca biết hôm nay oa nhi được khen nên thưởng cho oa nhi ư?”

“đúng, ca ca biết oa nhi hôm nay biểu hiện tốt nên cố ý mua cho người.”

“cám ơn ca ca, cám ơn ca ca, ca ca chúng ta mau trở về thôi, oa nhi muốn uống canh đậu xanh.”

Đỗ vĩ minh nhìn hán gấp gáp như thế thì thiếu chút nữa cười ra tiếng, muốn ăn điểm tâm còn nói muốn uống canh đậu xanh.

Đỗ vĩ minh buổi chiều đã bảo vương vô bắt đầu thu thập hành lý, từ đây đến biên quan khá xa. Ngồi xe bò là không cần nghĩ đến, chắc chắn phải cưỡi ngựa hoặc ngồi xe ngựa. Hán liền bảo vương vô buổi chiều đi hỏi thăm có chỗ nào bán ngựa không.

Sau bữa tối, đỗ vĩ minh đến phòng chu văn và vương vô, đem suy nghĩ của mình nói cho bọn họ, chu văn và vương vô thấy hán kiên trì thì đành không khuyên nữa.

“vương vô, người có tìm được có chỗ nào bán ngựa không?”

“thiếu gia, ta đã hỏi thăm, ngựa thì có, nhưng thiếu gia biết cưỡi ngựa ư?”

Đỗ vĩ minh vỗ trán, đúng rồi, mình đâu có biết cưỡi ngựa.

“vậy hay ngày mai ta sẽ học.”

“thiếu gia, cưỡi ngựa không phải hai ba ngày là học được, bằng không chúng ta thuê một cái xe ngựa đi. Từ đây đến biên quan đường xá xa xôi, có xe ngựa chúng ta cũng có thể chứa đồ.”

” tốc độ xe ngựa không phải sẽ chậm hơn ư?”

“thiếu gia, thiếu gia không biết cưỡi ngựa, cho dù học được thì cũng không chịu nổi, nếu vì vậy mà trì hoãn thì còn không bằng ngồi xe ngựa.”

Đỗ vĩ minh có chút không phục, dựa vào cái gì nói mình không được, nhưng nghĩ đến trước kia đọc trong sách, người cưỡi ngựa thời gian quá dài, bước đi sẽ đau. Nếu thật sự như vương vô nói thì đúng là không bằng ngồi xe ngựa. Ngoài ra còn có thể mang theo nguyên liệu làm làm hỏa dược và đồ ăn, cũng coi như một cách hay.

“được rồi, vương vô, ngày mai người hãy đi tìm xe ngựa đi, đây là ngân phiếu một trăm lượng, nếu không đủ thì nói cho ta biết.”

“ạ, thiếu gia.”

“ngày mai lại đi mua thêm tiêu thạch, than củi và hùng hoàng, mau nhiều một chút.”

“được, ngày mai ta sẽ làm luôn.”

“vương vô, người đem hành lý thu dọn, chúng ta hai ngày nữa sẽ xuất phát.”

Đỗ vĩ minh sau khi trở về phòng liền nói cho oa nhi chuyện hai ngày nay có thể sẽ phải xa nhà, ban đầu oa nhi còn mắt húng khóc. Đỗ vĩ minh vừa dỗ vừa khuyên, cuối cùng phải nói là đi tìm cảnh nguyên ca ca mới đỗ được oa nhi. Nhận lời với oa nhi sau khi xong việc sẽ lập tức quay lại, hơn nữa khi trở về sẽ mang đồ ăn ngon và đồ chơi về, oa nhi mới vui vẻ.

Trong hai ngày, đồ vĩ mình đều chuẩn bị cho việc lên đường. Cửa hàng giao cho chu văn, bản thân thì không ra khỏi cửa mà ở sau quan sát. Thấy hần ban đầu có chút luống cuống tay chân nhưng về sau đã dần quen tay hay việc thì rất cực yên lòng.

Vương võ cũng đã tìm được xe ngựa, mất 60 lượng bạc. Xe ngựa nhìn không lớn, nhưng bên trong lại rộng rãi. Đồ vĩ mình chuẩn bị tốt tiêu thạch, than củi và hùng hoàng. Chỗ này sợ là không đủ nên đã viết thư bảo cảnh nguyên chuẩn bị thêm, thuận tiện báo cho hần biết tin tức mình muốn đến biên quan.

Thịt hun khói, bánh bột ngô, thịt khô, gạo, v.v, đồ vĩ mình còn đặc biệt mang theo nhiều than củi. Vương võ có nói về sao sợ sẽ không có nhà trọ, càng đến gần biên quan thì càng hoang vắng, thật sự không có còn phải tự nấu cơm. Ngoài ra còn mang theo bao thuốc nổ và đạn tròn lần trước làm, ngoại trừ lưu lại một phần cho chu văn thì tất cả đều mang theo trên người.

“thiếu gia, các người trên đường nhất định phải cẩn thận.”

“chúng ta biết rồi, chu văn, người phải trông cửa hàng cho tốt, có vấn đề gì thì tìm liên đại thương lượng.”

“yên tâm đi, thiếu gia.”

“oa nhi, người phải ngoan ngoãn, ca ca trở về mới mang cho người đồ ngon.”

“ca ca, oa nhi sẽ nghe lời, người mau trở về nhé.”

Đồ vĩ mình cugf vương võ xuất phát, hần lần này mang theo ngân phiếu năm trăm lượng, còn có một ít bạc vụn và tiền đồng, còn lại đều đặt ở trong nhà. Chỗ này chắc đủ dùng trên đường.

“vương võ, chúng ta khi nào thì có thể đến biên quan?”

“nếu nhanh thì đại khái một tháng có thể đến.”

“ lâu như vậy.”

“cưỡi ngựa sẽ nhanh hơn một chút, nhưng xe ngựa an toàn. Thiếu gia, mau vào trong xe ngựa ngồi đi, nơi này gió lớn.”

nói thật, đồ vĩ mình đúng là không quen ngồi xe ngựa, mỗi ngày đi xuống đều đau lưng đau vai. Bởi vì vội lên đường, cơm trưa của hai người đều là qua loa, buổi tối khi đến nhà trọ đồ vĩ mình thấy cả người đều sắp nát như.

Nghỉ ngơi hồi phục một đêm rồi lại vội lên đường, đúng như vương võ nói, càng ngày càng hoang vắng, về sau phải hai ba ngày mới có thể nhìn thấy một nhà trọ, mỗi lần đều đóng gói rất nhiều đồ ăn, vài ngày đều là ăn ngủ ở bên ngoài.

Đồ vĩ mình ngủ trong xe ngựa, vương võ ngủ ở bên ngoài. đồ vĩ mình bảo vương võ vào trong xe ngựa ngủ, vương võ chết cũng không chịu. Đồ vĩ mình cũng không có cách nào, chỉ có thể cho hần thêm một cái chăn. May là khi xuất môn chuẩn bị đầy đủ, hôm nay tuy nóng nhưng ngủ trong xe ngựa vẫn rất lạnh.

Khi đến gần biên quan, đám đồ vĩ mình hai lần gặp phải người tát ma. May là đối phương không có nhiều người lắm, vương võ dựa vào thuốc nổ đồ vĩ mình chuẩn bị coi như vượt qua nguy cơ. Đến khi bọn họ chân chính đi vào quân doanh đã là hơn một tháng sau.

Hai người bị ngăn cản ở ngoài doanh trường, vương võ lấy ra tín vật vương gia lưu cho hần mới có người chịu đi thông báo.

Đồ vĩ mình đi theo hai binh lính vào quân doanh, nhìn thấy một đám binh lính mới xem như chân chính có ý thức đến doanh trường biên quan.

“người vào đi, vương gia ở ngay bên trong.”

“cám ơn.”

Đồ vĩ mình đi vào doanh trường, nhìn thấy cảnh nguyên vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ. Cảnh nguyên tựa vào trên giường, cau mày lật xem thứ trong tay, thấy đồ vĩ mình tiến vào thì kinh ngạc nhanh chóng cười đón hần tới.

57. Chương 57

vĩ minh, một đường vắt vẻo đi, mau tới đây ngồi.”

Đỗ vĩ minh không nói gì nghe lời đi qua ngồi xuống, trên người lưu cảnh nguyên còn quần đầy vải trắng, xem ra thương thể còn chưa tốt hẳn.

“thương thể ra sao? Đại phu nói thế nào?”

“lần trước ra trận lưng bị bắn một tên, đã tốt hơn nhiều, người đừng lo lắng.”

Đỗ vĩ minh có chút bất đắc dĩ, lần trước cũng là bởi vì hắn bị thương mới cứu hắn, lần này lại bị thương, không biết vì sao trong lòng luôn có cảm giác không thoải mái.

“vĩ minh, ta cho người an bài doanh trưởng cho người, người trước hết nên nghỉ ngơi một chút.”

“người bảo người đem đồ trong xe ngựa của ta chuyển đến doanh trưởng xa nhất, ta có việc cần đến. Ngoài ra những thứ bảo người tìm đã chuẩn bị tốt chưa?”

“đã chuyển đến một phần, ngoài ra có năm người đáng tin giúp người.”

“được, người bảo vương vô dẫn người đi học dùng hỏa dược thế nào trước, ta sẽ mau chóng thu xếp.”

“người đừng vội quan tâm, nghỉ ngơi một chút đã, ăn cơm chúng ta lại nói.”

Doanh trưởng của đỗ vĩ minh dựng ngay tại bên cạnh doanh trưởng của cảnh nguyên, bên trong có một cái giường, bàn và hai cái ghế đơn giản. Ở biên quan như vậy đã là rất xa hoa, dù lưu cảnh nguyên là vương gia cũng chỉ hơn binh lính bình thường một chút.

Đỗ vĩ minh đã vài ngày không tắm rửa, cảnh nguyên biết hắn thích sạch sẽ nên đã cho người đun một chậu nước nóng lớn cho hắn tắm rửa một cái.

Ngâm mình trong mộc dung, đỗ vĩ minh rốt cục cảm thấy như sống lại, mấy ngày nay chạy như bị đuổi, những ngày sau đừng nói là tắm rửa, ngay cả nước uống cũng kiệt nửa không đủ. Ngâm thật lâu, đến khi nước nguội mới đứng dậy mặc quần áo, sang doanh trưởng bên cạnh.

“vĩ minh, tóc người sao không lau khô, ngồi lại đây ta lau giúp người.”

“không cần, đợi lát nữa sẽ tự khô.”

Lưu cảnh nguyên đứng dậy ấn hắn ngồi xuống ghế, cầm lấy khăn của mình lau tóc cho hắn. Đỗ vĩ minh sau khi tới nơi này, chuyện không quen nhất chính là tóc, người ở đây đều để tóc dài, gội đầu liền trở thành một chuyện rất phiền toái. Đầu bàn chải thật tốt, vừa đơn giản vừa mát mẻ. Có điều ở đây có quan niệm, “thân thể tóc tai đều là của cha mẹ ban cho.” cho nên không thể dễ dàng cắt ngắn.

Động tác lau tóc của cảnh nguyên rất vụng về, chịu thôi, hắn chưa từng làm qua việc này.

“vĩ minh, sau khi tắm xong nhất định phải lau khô tóc, bằng không sẽ dễ bị cảm lạnh.”

“đã biết.” Đỗ vĩ minh cảm thấy cảnh nguyên có chút lải nhải.

Sau khi lau xong tóc cho đỗ vĩ minh, tùy tùng cũng đứng lúc bưng lên ngọc thiện, trứng chim bắc đơn giản, rau xào, một chén thịt nướng và hai bát cơm lớn. Đây có vẻ là đồ ăn tốt nhất trong quân đội, đỗ vĩ minh cũng không nói nhiều, cầm đũa ăn cùng cảnh nguyên.

Sau khi ăn xong, đỗ vĩ minh bảo cảnh nguyên kể lại cho hắn một chút thể cục hiện tại. Tình hình thân quốc hiện tại có chút không ổn, chu quốc cùng ngô quốc đối với khối thịt béo thân quốc như hổ rình mồi, hiện tại người tát ma còn đá một chân. Theo tin tức tin cậy người tát ma đã nhận chỗ tốt từ chu quốc và ngô quốc. Lần này sẽ dẫn đầu khởi xướng chiến tranh với thân quốc.

Hiện tại đều là chiến tranh quy mô nhỏ, nhưng các chiến sĩ đã có chút chịu không nổi. Bọn họ cứ mỗi ngày một trăm người quấy rầy, sau khi phá ra quân đội thì bỏ chạy rất nhanh. Chờ một chốc lại lần nữa đến quấy rầy.

Đỗ vĩ minh nghe xong thì hiểu đây chính là du kích chiến, người tát ma bởi vì là dân tộc du mục nên công phu đều rất cao, trốn cũng mau. Nhưng có chỗ không tốt là dễ bị lựu đạn ném trúng.

“cảnh nguyên, người đã xem hỏa dược ta làm cho người chưa?”

“Ừ, uy lực thật là lớn, nếu thật sự có thể sử dụng thì khẳng định sẽ là trợ giúp rất lớn, chỉ lo lắng binh lính không biết dùng sẽ làm thương đến người một nhà thì phiền.”

“cảnh nguyên, ta đề nghị binh lính không cần ai cũng biết dùng, chỉ cần một nhóm người biết dùng là được, như vậy cũng có thể bảo tên, người thấy thế nào?”

“cứ như vậy đi, hỏa dược làm có khó không?”

“phối phương ta đã có, ta sẽ chậm rãi dạy cho 5 người kia của người, có điều người chọn người nhất định phải cẩn thận, không thể cho người khác biết.”

“điều này người yên tâm, 5 người này đều là tinh khiêu tế tuyển, tuyệt đối không có vấn đề.”

“còn có một chuyện, ta không hy vọng sẽ sinh ra thương vong quy mô lớn, dù sao nếu thật sự có chiến tranh, rất nhiều dân chúng sẽ bị liên lụy.”

“vĩ minh, điều này ta không thể cam đoan, ta chỉ có thể nói chiến tranh tuyệt đối không phải do chúng ta khơi mào, nhưng nếu bọn họ vọng tưởng muốn đánh thân quốc của chúng ta thì ta tuyệt đối sẽ không khuất phục.”

Đỗ vĩ minh gật gật đầu, “được rồi, bắt đầu từ ngày mai ta sẽ chế tạo bao thuốc nổ và đạn tròn, đồng thời ta sẽ thử làm một thứ mới, nếu thành công thì về sau sẽ không sợ người tát ma.”

“thật ư?”

“thử xem đã, bây giờ còn không biết có thể thành hay không.”

“nếu thành công là tốt nhất.”

Lựu đạn, đỗ vĩ minh không nắm chắc có thể làm thành, có điều hiện tại có hỏa dược làm trụ cột, nếu có thể làm ra lựu đạn là tốt nhất.

“người nên tìm thêm thợ rèn đến.”

“được, ta đã biết.”

58. Chương 58

Đỗ vĩ minh chiều hôm đó bắt đầu ở trong doanh trường xa nhất làm việc, người cảnh nguyên phái tới ở bên cạnh học tập. Đỗ vĩ minh trước hết kiên nhẫn dạy bọn họ làm thế nào. Minh chỉ có một bộ dụng cụ, phải bảo cảnh nguyên dựa theo mà làm thêm mấy bộ nữa. Hiệu suất của cảnh nguyên rất nhanh, dụng cụ cho mấy người kia rất nhanh làm xong.

Thợ rèn dựa theo bản thiết kế của đỗ vĩ minh làm ra một cái khuôn hình tròn, đương nhiên đây cũng là nhờ người gọi là ngô thành cảnh nguyên phái tới hỗ trợ. Ngô thành nghe nói là chuyên gia ở phương diện này.

lựu đạn trải qua hơn nửa tháng thực nghiệm đã có sơ hình cơ bản, nhưng đỗ vĩ minh bảo cảnh nguyên thử một chút, từ trên lưng ngựa ném đi, chỉ có gần một nửa lựu đạn có phản ứng, một nửa khác chỉ có tiếng nổ, vô dụng. Chỉ có thể vừa thực nghiệm, vừa cải tiến.

Bao thuốc nổ và đạn tròn đã làm ra được vài lô, một nhóm lính 50 người cũng cơ bản học xong cách sử dụng. Hỏa dược nổ không chỉ dọa thương người, quan trọng là người tát ma bình thường đều cưỡi ngựa, ngựa rất dễ chấn kinh. Nếu dùng hơn mười bao thuốc nổ, có lẽ đội ngũ 50 người kia cũng không có nhiều tác dụng, sau khi ngựa chấn kinh, người tát ma cũng sẽ bị sợ hãi.

Sau khi nhóm hỏa được đầu tiên ra đời, đồ vĩ minh bảo cảnh nguyên làm thí nghiệm, đương nhiên đối tượng thực nghiệm chính là trên người tát ma. Đồ vĩ minh quan sát từ phía sau, bao thuốc nổ và đạn tròn rất có tính uy hiếp, sau khi ném mạnh bao thuốc nổ thì ít nhất có thể làm cho năm con ngựa chấn kinh. Đạn được thì yêu cầu kỹ thuật bắn của binh lính, tổng thể mà nói trong thời gian một nén nhang có thể xử lý một cuộc tiến công quy mô nhỏ. Tốc độ kinh người, đối phương có hai ba mươi người bị thương, rất nhanh đều bỏ chạy, nổ chết có ba người, còn có hai mươi mấy con ngựa bị thương giữ lại.

Bên mình có sáu người bị thương nhẹ nhưng kết quả này đã là rất tốt, so với quá khứ là không thể tưởng tượng, bình thường đối phương bị thương bao nhiêu, mình ít nhất cũng thương vong đồng dạng.

Đồ vĩ minh đối với kết quả này coi như vừa lòng, kỹ thuật nơi này chỉ có thế, nhiều nhất là lại cải tiến thêm chút nữa. Còn muốn đạt tới tiêu chuẩn hiện đại căn bản chỉ là ăn si nói mộng, có thể đạt đến một phần mười đã nên cười trộm.

Bởi vì có lần thí nghiệm này, lưu cảnh nguyên đối với hỏa được cũng càng thêm đầu nhập tinh lực. Hiện tại đi theo đồ vĩ minh đã từ năm người biến thành mười người, nhưng đồ vĩ minh không còn tự tay dạy. Hắn chỉ dạy năm người ban đầu, còn lại thì để năm người kia đi dạy. Mình chỉ có thể làm được như vậy, không thể ai ai cũng tưởng tượng chỉ bảo.

Đội ngũ 50 người càng thêm tin tưởng và việc dùng hỏa được, cảnh nguyên lại phái 200 người đến học, nhìn tính hình còn có thể thêm nữa.

Việc thực nghiệm lưu đạn tiếp tục, sau khi trải qua hơn một tháng thí nghiệm,

đồ vĩ minh và ngô thành cuối cùng đem xác xuất thành công tăng đến sáu thành, đây đã là rất không dễ dàng. Đồ vĩ minh bảo lưu cảnh nguyên phái 30 người đến học cách chôn địa lôi, này cũng là một kỹ thuật sống, không thể chôn sau, bằng không dẫm lên cũng không có phản ứng, chôn nông người ta liếc mắt một cái có thể nhìn thấy. Lại huấn luyện hơn mười ngày, nhóm binh lính đầu tiên cuối cùng đã học được. Đồ vĩ minh cuối cùng cũng có thể nghỉ một hơi.

Từ khi đi vào biên quan, đồ vĩ minh tựa như con quay mỗi ngày đều công tác như tăng ca. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã rời giường làm việc, trời tối vẫn khêu đèn thức khuya.

Bởi vì gần đây bùng nổ hai lần công đánh quy mô lớn, tổn thất hơn hai trăm binh lính. Đồ vĩ minh nhìn thấy binh lính bị nâng về thì cảm thấy rất đau thương. Chiến tranh vốn chính là chuyện khùng bố nhất trên thế giới này, thượng vị giả luôn vì lợi ích của mình phát động chiến tranh, nhưng cuối cùng chịu khổ vì chiến tranh đều là dân chúng vô tội. Nếu hàng năm chinh chiến, sưu thuế sẽ càng ngày càng nặng.

Cảnh nguyên nói hoàng huynh hẳn là một vị hoàng đế tốt. Đồ vĩ minh hy vọng vị hoàng đế sẽ không vì chiến tranh mà tăng thêm gánh nặng cho dân chúng, cũng hy vọng binh lính thương vong có thể càng thấp càng tốt.

“cảnh nguyên, người đang bận việc gì?”

“hoàng huynh gửi thư đến, nghe nói hỏa được uy lực vô cùng, chuyên môn tới hỏi ta chuyện này.”

“cảnh nguyên, hy vọng người đừng lạm dụng hỏa được này.”

“yên tâm đi, lần trước người không phải đã nói rồi sao, hiện tại quan trọng là làm sao cho binh lính mau học được các sử dụng. Ta chỉ muốn làm cho đội ngũ của chúng ta có sức chiến đấu, như vậy không cần sợ quốc gia khác đến xâm phạm chứ chúng ta cũng không muốn đi tấn công quốc gia khác. Nhưng nếu quốc gia khác đến xâm phạm, chúng ta cũng tuyệt không làm người nhu nhược.”

Đồ vĩ minh gật gù đầu, khi cảnh nguyên nói về mặt rất nghiêm túc, đồ vĩ minh cũng có thể cảm nhận được cảm xúc trong giọng nói của hắn. Liên tục chiến đấu trong khoảng thời gian này chắc hẳn cũng có chút chịu không nổi.

“cảnh nguyên, đừng lo lắng, nhưng người nhớ kỹ phối phương hỏa được nhất định không thể tiết lộ. Đừng nên sản xuất mấy thứ này quy mô lớn. Tạm thời trước hết để những người này học được là được, hy vọng lực uy hiếp của so hỏa được với lực sát thương của nó càng mạnh hơn.”

Lực uy hiếp? Lực sát thương? Đây là cái gì, cảnh nguyên có chút không hiểu, đồ vĩ minh lại giải thích một phen, cảnh nguyên cũng đồng ý gật đầu. Nói thật ai lại muốn mỗi ngày canh chừng đánh giặc, nếu có cơ hội mình đương nhiên càng mong muốn hai người cùng nhau ở trong thôn trồng trọt, nuôi gà, nhàn nhả như xưa. Thật hy vọng lập tức có thể tiếp tục cuộc sống như vậy.

Thời gian nháong một cái đã đến cuối thu, đồ vĩ minh không ngờ mình sẽ ở biên quan lâu như vậy. Vốn chỉ mang theo quần áo mùa hè mỏng nhẹ chứ không chuẩn bị quần áo dày dặn. May mà cảnh nguyên đúng lúc đưa tới, biên quan so với bình phúc trấn lạnh hơn nhiều, đồ vĩ minh hiện tại đã phải mặc áo bông.

59. Chương 59

Trong khoảng thời gian này chiến tranh to nhỏ xảy ra không ít lần, đặc biệt là hai trận đánh lớn dù có hỏa được hỗ trợ, thân quốc cũng thương vong không nhỏ. Có thể tưởng tượng nếu không có hỏa được, chắc hiện tại chu quốc và ngô quốc đã cùng người tát ma tiến đóng.

Sau khi có hỏa được, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại xung đột quy mô nhỏ vẫn không ngừng, không phát sinh xung đột lớn. Có điều đây cũng không phải kế lâu dài, nếu tiêu hao thời gian dài như vậy, đối với thân quốc nền tảng không vững rất bất lợi. Dù sao cục diện hiện tại là một đầu ba.

“cảnh nguyên, về sau còn chuyển gì tới nữa không?”

“vận đến đây một phần, còn có một phần chưa đến.” Tục ngữ nói [binh mã chưa động, lương thảo đi trước], hiện tại binh mã đều ở biên quan, lương thảo vận chuyển trở thành mấu chốt. Nếu vật tư không đến kịp thì rất phiền toái.

“người mau viết thư cho hoàng thượng, vật tư nhất định phải chuyển đến trước đầu mùa đông, bằng không về sau càng thêm phiền toái.”

“ta đã dùng bò câu đưa tin cho hoàng huynh, chắc là sẽ nhanh.”

Chuyện hỏa được đồ vĩ minh hiện tại đã không còn quan, có chuyên gia vũ khí ngô thành so với mèo ba chân như hẳn tốt hơn nhiều, chắc không bao lâu có thể tạo ra súng. Bởi vì đồ vĩ minh không hiểu súng lắm nên chỉ có thể miêu tả bộ dáng đại khái và hiệu quả mong muốn, thao tác thực tế thì chẳng giúp được gì.

Ngô thành cũng dần dần phụ trách chuyện hỏa được. Năng lực sản xuất hiện tại đại khái có thể cung cấp cho 700 người, đương nhiên nếu trong khoảng thời gian này không phát sinh xung đột quy mô lớn thì hỏa được cung cấp được chắc sẽ càng nhiều.

Chu văn hai ngày trước đã viết thư tới, thu hoạch trong nhà năm nay không tệ, tình huống trong cửa hàng cũng rất ổn định, khoai tây vụ thu đã bắt đầu trồng, hết thấy đều rất tốt, chỉ có oa nhi thường nhắc ca ca khi nào thì có thể trở về. Đồ vĩ minh định mùa xuân sang năm thì về, hiện tại tình hình chỗ cảnh nguyên còn chưa ổn định, đồ vĩ minh muốn đợi mọi chuyện đều ổn định thì mới về. Ngoài ra hẳn cũng muốn bồi cảnh nguyên qua tết âm lịch.

“thiếu gia, nôi lầu ngài muốn đã chuẩn bị.” Vương vũ hiện tại cũng đã đỡ xuống chức vị giáo luyện, không ít binh lính học xong cách dùng hỏa được, cho nên vương vũ bây giờ chỉ hủ yếu phụ trách hầu hạ đồ vĩ minh. Hiện tại rối loạn, đồ vĩ minh lại không có công phu. Tuy có hỏa được, cảnh nguyên vẫn phải vương vũ tới chăm nom đồ vĩ minh. Dù sao hai người ở chung đã lâu, rất quen thuộc.

“vương vũ, đi gọi cảnh nguyên tới, chúng ta cùng nhau ăn đi.” Tuy biết cảnh nguyên là vương gia, nhưng dưới sự kiên trì của cảnh nguyên, đồ vĩ minh vẫn trực tiếp gọi tên hắn, dù sao đồ vĩ minh đối với xưng hô vương gia vẫn thấy gượng, trong khung làm người hiện đại vẫn không quen tư tưởng giai cấp này.

Nguyên liệu ở đây đương nhiên không phong phú như ở nhà, đồ vĩ minh tự mình dựng một cái bếp lò trong doanh trướng, bởi vì hắn không quen ăn cơm tập thể trong quân đội, lại không muốn mỗi ngày đến chỗ cảnh nguyên ăn cơm.

Sau khi tự dựng bếp, cảnh nguyên cứ hai ba ngày lại đến ăn trực, hôm nay ăn lẩu sao có thể thiếu hắn ?

Nguyên liệu nấu lẩu đương nhiên cũng chỉ có thịt dê, thịt heo còn có một ít khoai tây, cải trắng, củ cải. Đồ vĩ minh đã tận lực đem tất cả nguyên liệu nấu ăn đều dùng tới, nhưng cũng chỉ có mấy thứ kia. Thôi, chấp nhận vậy.

Đồ vĩ minh đối với kiếp sống quân lữ trong khoảng thời gian này cũng dần dần có chút thích ứng, trước kia chỉ từng học quân huấn trong trường, không có cách nào so với chiến trường chân chính.

“oa, thơm quá, vĩ minh, mau ăn thôi, ta sắp chết đói rồi.”

Đồ vĩ minh thấy cảnh nguyên khoa trương như thế thì có chút bất đắc dĩ, bộ dáng này bị binh lính phía dưới nhìn thấy thật không hiểu người ta sẽ nghĩ gì. Phải biết bình thường cảnh nguyên luôn một bộ nghiêm túc, làm sao mà biết hắn sẽ tham ăn như vậy.

“người mau ngồi xuống đi, cẩn thận bị người khác nhìn thấy người như vậy, đến lúc đó mất mặt chính là người.”

“yên tâm đi, nơi này không được ta cho phép thì không ai có thể vào.”

Đồ vĩ minh không nói gì thêm, quên đi, tùy hắn. Thịt heo hôm nay trực tiếp là băm nhuyễn, cho thêm gia vị nặn thành viên. Dầu ở đây không giống trong nhà, chỉ dành như vậy. Cảnh nguyên cũng mặc kệ, cầm lấy đũa liên tục gắp vài miếng thịt viên và củ cải, bắt đầu ăn. Đồ vĩ minh đem thịt dê cho vào nồi, thịt dê không thể nấu lâu, bằng không sẽ dễ bị dai, chỉ cần nhúng qua vài cái đến khi màu thay đổi là có thể ăn.

Hôm nay lạnh ăn lẩu thật rất thích, ăn một chút, đồ vĩ minh đã cởi áo ngoài, trên trán đầy mồ hôi. Vương vũ cũng cùng ăn, bà người đánh chén nửa ngày đem tất cả thức ăn tiêu diệt hết. Chỉ có canh lẩu là đồ vĩ minh không cho uống, thứ đó không tốt cho cơ thể, trực tiếp đổ đi.

Wương vũ thu dọn bát chén, đồ vĩ minh cùng cảnh nguyên trò chuyện, tiêu thực.

“gần đây người tát ma hình như không thấy đến.”

“ừ, trời lạnh bọn họ hoạt động cũng ít hơn, bình thường bọn họ đang ở trên thảo nguyên nghỉ ngơi hồi phục.”

“ngô quốc cùng chu quốc nói thế nào?”

“vẫn như cũ, không tính lui binh, nhưng cũng không đến xâm phạm, nhiều nhất chỉ có một ít ma sát, chúng ta cũng nên thừa dịp này nghỉ ngơi hồi phục một chút.”

Cảnh nguyên tự mình dẫn theo hai phó tướng, gần hai năm thời gian, phó tướng cũng trưởng thành không ít, chiến dịch nhỏ vừa đều phải hai người bọn họ mang binh đi đánh, có kinh nghiệm thực chiến hai người đều nhanh chóng trưởng thành.

Lưu cảnh nguyên ko định cả đời đều đứng ở biên quan, khi xưa hoàng huynh kế vị không lâu, không có ai để dùng lưu cảnh nguyên mới không có cách nào chạy đến biên quan. Có đa niên tướng quân tọa trấn kinh đô, còn có hai phó tướng của hắn. Chờ phó tướng thành thực, mình có thể nghỉ ngơi.

Hai người lại hàn huyên chút, nói thật, ở trong quân đội thật đúng là không có gì bất quá có thể nói, chỉ nói đơn giản vài chuyện nhà cửa, hoặc là chuyện chu quốc ngô quốc. Nghỉ ngơi một chút, cảnh nguyên còn phải về doanh trường làm việc, đồ vĩ minh liền không có việc gì làm.

Mấy ngày nay, bởi vì thời tiết dần dần rét lạnh, đồ vĩ minh thấy cảnh nguyên luôn xoa đầu gối và lưng, nghe đại phu nói là đi chứng lưu lại khi bị thương, hơn nữa bởi vì mặc khôi giáp, nên không thể mặc nhiều quần áo, càng dễ bị lạnh.

Đồ vĩ minh bảo vương vũ đi thu thập một ít lông gà lông vịt, chuẩn bị thí nghiệm làm một cái áo lông. Bản thân chưa từng làm áo lông bao giờ, chỉ có thể cố nghĩ ra.

Có lông chim lông gà lông vịt, để đảm bảo tính giữ ấm, đồ vĩ minh chỉ dùng đầu lông phía trên. Trên lông mang theo máu có mùi là, đồ vĩ minh ném lông chim vào trong nồi trần qua. Khi nấu thì cho một chút hương liệu vào, thứ này là đặc biệt hỏi xin đại phu. Nếu không quần áo có mùi hôi thì cũng không ai muốn mặc.

Đồ vĩ minh làm thứ này là gạt cảnh nguyên, coi như là lễ vật năm mới cho hần, trước khi đưa đương nhiên phải giữ bí mật. Vắt vả hơn mười ngày, cuối cùng đồ vĩ minh dùng một túi bông, mời người phụ trách quần áo trong quân đội hai cái cái bao gối và một kiện áo bông.

Thử một chút, độ giữ ấm so với áo bông tốt nhiều lắm. Hơn nữa cũng có vẻ mỏng, có thể mặc bên trong khôi giáp, lại không nặng, đồ vĩ minh đối với điều này cực kì vừa lòng. Tuy mình may có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng hiệu quả giữ ấm rất không tệ. Có thời gian về phải bảo tích xuân và liên thu làm, chắc chắn sẽ càng đẹp mắt.

“cảnh nguyên, thử thứ này xem?”

“đây là cái gì? Di, đây là vĩ minh làm cho ta sao?”

“người thử xem, thời tiết ở đây có vẻ lạnh, ta thấy nó rất ấm áp.”

Quần áo nhỏ còn hơi chật, tay áo hơi ngắn, nhưng thấy cảnh nguyên cao hứng như vậy thì chắc chắn là rất vừa lòng.

“thấy người không thiếu gì, ta cũng không biết đưa người cái gì thì tốt, đây là lễ vật năm mới ta tặng trước cho người.”

Thấy cảnh nguyên mặc vào không nở cởi, đồ vĩ minh cảm thấy rất muốn cười. Tặng quà quan trọng nhất là tâm ý, hiểu được tâm ý của mình là tốt rồi. Hần nhận quà cao hứng như vậy, vắt vả mấy ngày nay coi như là hồi báo.

“vĩ minh, thật ấm áp, ta rất thích, cảm ơn người.”

Lưu cảnh nguyên biết đồ vĩ minh buổi tối đều cặm cụi làm gì đó, không ngờ là làm đồ cho mình, trong lòng so với ăn mật còn ngọt hơn. Thứ vĩ minh tặng vừa nhìn là biết rất có tâm ý mình nên tặng hần cái gì mới tốt đây?

59, ngoại truyện cảnh nguyên (2)

Người gọi là lý nhị cũng thật là hay, mình bị trọng thương ngã vào nhà hần, hần cứu mình về, nhưng cho tới giờ vẫn chưa hỏi nguyên nhân mình bị thương. Cũng không sợ mình là người xấu, gây phiền toái cho hần ư?

Lưu cảnh nguyên thấy có chút tò mò, hần không thích mình gọi hần lý nhị, sau đó lại bảo mình gọi hần là vĩ minh, có vẻ thân cận không ít. Nghe hần giới thiệu mình cho người khác đều nói mình là biểu ca hần, mình ở trong thôn coi như là có thân phận.

Những ngày dưỡng thương đối với lưu cảnh nguyên có chút nhàm chán, mỗi ngày đều nằm ở trên giường trừ ngủ chính là ăn cơm uống thuốc, giống như không có chuyện gì để làm. Nhưng mình chịu thương cũng không nhẹ, nghe đại phu nơi này nói cần tĩnh dưỡng một thời gian.

Xem ra trong nhà này cũng không giàu có, nhưng vĩ minh đối mình thật rất tốt. Trong nhà chỉ có một tấm chăn mới, để cho mình nằm, hần thì dùng cái chăn cũ rách. Mỗi ngày vĩ minh đều là rất bận rộn, một ngày nấu ba bữa cơm, thuốc của mình cũng là một ngày ba bữa. Ban đầu còn phải để hần dứt, hiện tại ít nhất có thể tự mình ăn cơm uống thuốc.

Tay nghề của đồ vĩ minh thật không tệ, một món ăn sáng cũng có thể làm ra mùi vị. Như ô liu muối và ô liu ngào đường ăn kèm với cháo rất không tệ. Ngự trù trong cung làm đồ ăn tuy tinh xảo nhưng ăn không thấy ngon như vậy. Đồ ăn vĩ minh làm tuy vô cùng mộc mạc, nhưng ăn vào lại cảm thấy ấm áp.

Miệng vết thương dần dần khép lại, mình cũng đã liên hệ với hoàng huynh. Nhưng sự tình còn chưa chấm dứt, hiện tại lộ diện không có ưu việt gì, còn không bằng lấy tĩnh xem này động, nhìn xem đám nhị hoàng huynh có thể làm ra chuyện gì. Thương thế của mình cũng chỉ vừa mới có khởi sắc, vẫn nên thêm 1 đoạn thời gian cho vết thương tốt lên rồi nói sau.

Chắc hoàng huynh hiện tại đã thu được tin tức mình đưa đưa, nếu không có vấn đề gì, chỗ nhị hoàng huynh chắc chắn đã đứng ngồi không yên, qua không lâu sẽ giấu đầu lòi đuôi. Hoàng huynh chắc đã chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ bọn họ mắc câu. Mình cứ chờ một đoạn thời gian rồi nói sau.

Miệng vết thương dần dần có khởi sắc, lưu cảnh nguyên cũng có chút không hài lòng với thức ăn của mình. Hắn vài lần muốn mở miệng bảo vĩ minh làm thêm đồ ăn, nhưng thấy bóng dáng bận rộn của hắn thật không biết nên mở miệng thế nào.

Mùa đông ở đây chủng loại rau dưa rất thừa thớt, lẫn qua lộn lại cũng chỉ có khoai tây, cải trắng, cải trắng, khoai tây, cho dù tay nghề của đồ vĩ minh tốt, ăn mấy bữa như vậy, cảnh nguyên cũng có chút chịu không nổi. Không phải hắn không nghĩ đến việc đưa chút bạc cho đồ vĩ minh đi mua đồ ăn tốt hơn trở về, nhưng hiện tại tin tức hắn ở đây dường như không ai biết, nếu đột nhiên đi lấy bạc, chắc chắn sẽ khiến cho người khác chú ý, quên đi, cứ như vậy đi.

Đồ vĩ minh cũng hơi ngại, tới cửa là khách, tuy không quen biết cảnh nguyên, nhưng mấy ngày dường như hai người ở chung rất vui vẻ, đã coi như bạn bè. Đồ vĩ minh biết thân phận của hắn mỗi ngày ăn cải trắng, khoai tây chắc sẽ không chịu nổi, nhưng mình không thường xuyên đi chợ, chỉ có thể thường xuyên thêm chút mộc nhĩ gì đó thay đổi khẩu vị.

Hiện tại mình vừa phải nấu cơm, vừa phải đun thuốc, cũng không có tinh lực làm món ngon gì. Hắn mua đồ ngon vốn tính để lễ mừng năm mới ăn, giờ một ngày lấy ra nấu một ít, coi như không tệ.

Đồ vĩ minh đặc biệt làm một cái bàn nhỏ cho cảnh nguyên có thể ở trên giường ăn cơm, từ khi có cái bàn nhỏ này, cuộc sống buổi tối cũng phong phú hơn, đồ vĩ minh bắt đầu học chữ.

“người xem, đây là mây, đây là bay.” Lưu cảnh nguyên viết hai chữ thật to trên giấy, đồ vĩ minh không nề lảng phí luyện chữ trên giấy, liền dính nước luyện tập ở trên bàn

Lưu cảnh nguyên nhìn hắn viết, chỗ nào không đúng sẽ cẩn thận nhắc nhở hắn. Đồ vĩ minh cảm thấy hắn là một thầy giáo rất đủ tư cách. Chữ này có chút giống chữ phồn thể, nhưng vẫn có rất nhiều chỗ không giống, đồ vĩ minh không đặc biệt giỏi nhận chữ phồn thể, nhưng vẫn có thể nhìn ra vài chỗ không giống nhau.

“vĩ minh, người viết chỗ này không đúng, thiếu nét hoành.”

Đồ vĩ minh thật sự đối chiếu một chút, quả nhiên là thiếu nét hoành, ngẩng đầu lên cười cười với cảnh nguyên, cảm ơn hắn nhắc nhở. Lưu cảnh nguyên hoảng sợ, bình thường không quá chú ý diện mạo của hắn, hiện tại ngẩng đầu cười như vậy, thật có chút hương vị kinh diễm. Lưu cảnh nguyên nhanh chóng cúi đầu, chắc mình nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi. Ở trong lòng mặc niệm mấy lần cũng không quá để ý.

Mỗi buổi tối học được vài chữ, đồ vĩ minh cũng đã học được hơn một trăm chữ. Có điều chữ vẫn có chút kỳ quái, đồ vĩ minh viết luôn có chút không được tự nhiên. Chắc luyện nhiều sẽ tốt hơn.

Tết âm lịch đầu tiên ở đây rất nhanh trôi qua, cuộc sống trôi thật nhanh, đồ vĩ minh đã ở đây gần nửa năm, chắc chị hắn cũng đã không còn đau xót nữa. Mình cũng đã dần dần dung nhập cuộc sống nơi này, mặt trời mọc thì dậy mặt trời lặn thì nghỉ, ban đầu một người có chút tịch mịch, hiện tại có cảnh nguyên làm bạn cũng không tệ. Có lẽ khi vết thương của cảnh nguyên tốt hơn sẽ rời đi. Thôi, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Đồ vĩ minh nhìn con gà trong tay thật đúng là không biết nên xuống tay thế nào, là ai quy định năm mới nhất định phải giết gà. Khi lưu cảnh nguyên đi vào sân chính là nhìn thấy tình thế khô khan như vậy đồ vĩ minh một tay bắt gà một tay cầm dao, xem tư thế là muốn giết gà. Vấn đề là hắn đang nhìn con gà kia, con gà kia cũng nhìn hắn, cứ thế nữa mắt hắn sẽ biến thành mắt gà chọn.

“vĩ minh, người đang làm gì?”

“giết gà.”

“người giết gà sao phải nhìn chăm chăm vào con gà này, không động thủ.”

Đồ vĩ minh mặt đỏ lên, biết nói sao đây, nói mình không dám giết gà ư? Cảnh nguyên thấy đồ vĩ minh muốn nói lại thôi, mặt cũng phấp phồng, chắc là không dám giết gà.

“người đi vào làm việc khác đi, để ta giết gà, dù sao ta cũng không có gì có thể hỗ trợ.”

Đồ vĩ minh như trút được gánh nặng, nhanh nhẹn đưa gà và dao cho lưu cảnh nguyên, bản thân thì vào phòng bếp làm việc. Cảnh nguyên nhìn gà và dao trong tay, ông khẽ nở nụ cười. Nếu hoàng huynh nhìn

thấy mình hiện tại chắc sẽ bị nguyền người. Đường đường một vương gia thế nhưng muốn giết gà. Quên đi, vẫn nên nhanh tay làm việc quan trọng hơn, không cần thương xuân thu buồn.

Lưu cảnh nguyên giết gà rất đơn giản, một dao trực tiếp chém vào cổ gà, sau đó giữ chặt con gà, không bao lâu con gà liền tắt thở, trên người một giọt máu cũng không có, sạch sẽ lưu loát. Đồ vĩ minh đi ra nhìn thấy gà đã giết xong, vui vẻ mang vào bếp. Nước nóng đã đun sôi, vừa hay có thể nhổ lông.

Lưu cảnh nguyên vào nhà rửa sạch tay rồi tự giác ngồi sau bếp trông củi, ở trong bếp mình cũng chỉ có thể giúp thêm củi nhóm lửa. Ngay cả việc nhóm lửa cũng phải học mới biết, ban đầu khi không biết, nhắm mắt nhét củi vào trong, cuối cùng trong nhà biến thành sương khói hôi hối, nhà bên cạnh còn tưởng là cháy nhà. Làm vài lần mới hiểu, hiện tại coi như nửa thuần thực.

Hai người bận việc cả ngày, mới làm ra một bàn đồ ăn. CƠM trưa ăn qua loa hai đĩa rau, một bát bánh mật cho có. Thấy đồ vĩ minh thật cẩn thận đem đồ ăn đã nấu xong cho vào hộp gỗ, lại ở bên ngoài hộp gỗ bao một tầng áo bông cũ, lưu cảnh nguyên nhìn ra là hẳn đang muốn giữ nhiệt. Trong cung có đồ đặc chế, đồ ăn cho dù để nửa canh giờ cũng sẽ không lạnh, ở đây thật khó cho vĩ minh nghĩ ra phương pháp như vậy.

Thịt dê kho tàu, dầu sư tử, thịt bò xào nấm, thịt dê xào, thịt nướng, cá kho tàu, gà nấu đông, đậu hũ chiên, cải trắng xào, còn có 1 chén lớn canh thịt bò nóng hầm hập. Đây chính là bữa CƠM phong phú nhất từ khi cảnh nguyên đến nơi này, vĩ minh nói CƠM tất niên nhất định phải ăn ngon.

“cảnh nguyên, mau, ở đây có nước ấm, về phòng lau qua người, quần áo mới ta để trên giường cho người.”

Lưu cảnh nguyên sững sốt một chút thấy hai ngày trước vĩ minh ôm bông và vải bông sang nhà hàng xóm, tưởng hẳn làm áo bông cho bản thân, hóa ra là làm cho mình.

“đừng thất thần, nhanh đi, người chuẩn bị cho tốt, ta cũng đi đổi.”

Lưu cảnh nguyên bị đồ vĩ minh đẩy vào phòng thay quần áo, đồ vĩ minh đang làm công tác kết thúc. Rửa nôi, đun thêm nước nóng, bếp núc dọn sạch sẽ, đưa bát đều cất gọn, lò than đốt lên... Chờ khi lưu cảnh nguyên mặc bộ đồ mới tìm đến đồ vĩ minh, đồ vĩ minh không khỏi ghen tị. Người so với người thật tức chết, áo bông giống nhau mặc ở trên người cảnh nguyên đẹp mắt như vậy, sao mặc trên người mình không có hiệu quả này. Quên đi, bản thân nên mau đi thay quần áo.

Đồ vĩ minh bưng nước ấm về phòng rửa mặt một phen, chờ đồ vĩ minh mặc đồ mới đi ra, lưu cảnh nguyên đã tự đem đồ ăn trong hộp gỗ bưng lên bàn. Vĩ minh cũng nhanh nhẹn ngồi xuống, hai người nhìn nhau cười.

Đồ vĩ minh không biết là bởi vì bữa CƠM tất niên này, đã khiến lưu cảnh nguyên có suy nghĩ cả đời gần gũi với hẳn. Nếu hẳn biết thì sẽ không hảo hảo làm bữa CƠM này đâu. Chuyện này nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Sau tiết nguyên tiêu không lâu, lưu cảnh nguyên đã liên hệ với hoàng huynh. Hoàng huynh biết hẳn hết thấy mạnh khỏe thì rất cao hứng, nhưng đương nhiên vẫn có chút tức giận hẳn thời gian dài không liên hệ. Nghe nói chuyện nhị hoàng huynh đã giải quyết hơn phân nửa, chắc qua đoạn thời gian nữa có thể giải quyết hoàn mỹ.

Hoàng huynh muốn mình mau trở về, nhưng nói thật, mình đã dần dần quen sinh hoạt ở nơi này. Không có người lừa ta gạt, không có lục đục với nhau, chính cuộc sống nông phu vô cùng đơn giản lại chân chính làm cho lưu cảnh nguyên cảm thấy khoái hoạt.

Tiết nguyên tiêu lần trước mình đoán đồ đèn thắng 10 lượng bạc, vĩ minh cười như là chiếm được nhiều tài phú. Lưu cảnh nguyên liền biết không cần phải có nhiều quyền thế, tiền bạc mới có thể vui vẻ, cuộc sống vô cùng đơn giản như vậy cũng tràn ngập lạc thú.

Nhưng trên người mình còn có sứ mệnh, đây là trách nhiệm mình không có cách nào trốn tránh. Chờ hết thấy yên ổn, mình sẽ cùng vĩ minh ở trong thôn làm nông phu khoái hoạt.

60. Chương 60: Về Nhà

Bắt đầu từ sau mùa đông cọ sát càng ngày càng ít, tranh đấu phạm vi nhỏ một tháng cũng chỉ có hai ba hồi, so với dĩ vãng thật sự thoải mái hơn nhiều, đồ võ minh cũng có thời gian cùng cảnh nguyên ở chung.

Nhờ trước kia thích xem kịch truyền hình, đồ võ minh nói cho cảnh nguyên một ít đề nghị thực tế, tỷ như sa bàn diễn luyện, tỷ như điều tra cùng phản trình sát. Có điều đồ võ minh đối với những thứ này chỉ biết chút da lông, chỉ có thể đưa ra ý tưởng. Nhưng đối với lưu cảnh nguyên thì đã được lợi không ít, thường xuyên sẽ sinh ra vài chỗ thực dụng.

Đồ võ minh cũng thường xuyên cổ vũ cảnh nguyên tiếp xúc nhiều hơn với binh lính tầng dưới chót, binh lính cũng có lòng trung thành, là vì bảo vệ quốc gia mà chiến đấu.

ngoài ra còn có đại phu, đồ võ minh nhìn một chút, hiện tại số lượng đại phu trong quân doanh thật quá ít. Bởi vì đại phu trong quân đội không được hưởng thưởng, đương nhiên cơ hội thăng quan cũng thấp hơn nhiều, có lúc địa vị của đại phu so với binh lính còn kém hơn.

Đồ võ minh đề nghị phải cải tiến địa vị của đại phu, như vậy mới có thể đúng lúc hữu hiệu cứu trị thương tật. Mỗi người đều có tính tích cực, nếu không nhìn thấy tiền đồ của bản thân, sao con thật sự cố gắng công tác.

Vài ý tưởng của đồ võ minh thật làm cho cảnh nguyên rất kinh ngạc, cách hắn suy nghĩ không giống như người thường. Tuy không phải mỗi đề nghị cảnh nguyên đều đồng ý, vì rất nhiều khi cải cách không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, nhưng lưu cảnh nguyên vẫn thích hợp làm ra rất nhiều thay đổi. Binh lính phía dưới đương nhiên là hoan nghênh cải cách như vậy.

Khi đồ võ minh trở lại bình phúc trấn đã là mùa xuân, sau khi mình cùng cảnh nguyên qua tết âm lịch mới xuất phát. Ngẫm lại mình rời đi cũng đã sắp hơn nửa năm, không biết tình huống trong nhà thế nào.

“thiếu gia đã trở lại, thiếu gia đã trở lại.”

“nhân khang, người kêu to cái gì, đừng dọa khách nhân chạy mất.” Chu văn từ sau viện bước nhanh đến.

“chu ca, là thiếu gia đã trở lại.”

“thật là thiếu gia đã trở lại, nhân khang nhanh đi châm trà, nhìn xem có gì ăn không, mau đi làm chút đồ ngon đến.”

Đồ võ minh cuối cùng cũng có cảm giác về nhà, vẫn là nhà mình tốt, lần này người nhà cũng thả lỏng.

“chu văn, bảo bọn họ đun chút nước ấm, ta muốn tắm rửa một cái.”

“dạ, thiếu gia, ngài uống chút trà trước đã, nghỉ ngơi một chút. Vương vô đâu?”

“đi an trí xe ngựa.”

Đồ võ minh tắm rửa sạch sẽ, lại ăn vài thứ, liền trên giường nghỉ ngơi. Hơn một tháng quay về này thật đúng là lụy nhân, mỗi ngày ngồi xe ngựa đến đâu thất lưng bối đau, cuối cùng cũng giải thoát rồi. Chờ đồ võ minh vừa tỉnh lại đã là chạng vạng, chợt nghe thấy vọt vào phòng oa nhi gọi ca ca.

“ca ca, ca ca sao lâu như vậy mới trở về, oa nhi nhớ ca ca muốn chết.”

“ca ca giúp cảnh nguyên ca ca của người làm việc, xong xuôi liền lập tức quay lại. Đến đây, cho ta xem xem, oa nhi của chúng ta có cao lên không?”

“ca ca, oa nhi mỗi ngày đều nghe lời, ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn học bài.”

“ừ, chúng ta oa nhi lại cao lên nữa rồi.”

Oa nhi thích nhất nghe người khác nói hắn cao, đặc biệt nghe được ca ca của mình khen, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu mỹ.

“ca ca, người có mang gì tốt về cho oa nhi không?”

“oa nhi, nhắm mắt lại.” Lễ vật đồ vĩ mình lấy ra cho oa nhi là một thanh chủ thủ nhỏ, mặt trên được khảm bảo thạch xinh đẹp, đây là chiến lợi phẩm thu được từ người tát ma, đồ vĩ mình liếc mắt một cái liền nhìn trúng. Bởi vì chủ thủ nhỏ mà tinh xảo, cảm thấy rất thích hợp với oa nhi, liền hỏi xin cảnh nguyên.

“có thích không?”

“thích, ca ca, chủ thủ này thật đẹp.”

“oa nhi, thứ này rất sắc bén, người phải cẩn thận.”

“ca ca, ta sẽ không nghịch loạn, ca ca yên tâm đi.”

Đồ vĩ mình nói cùng oa nhi một lát, cẩn thận hỏi tình hình của oa nhi nửa năm nay. Oa nhi cũng hưng phấn mà nói với ca ca, mình ở học viện quen vài bạn mới, mỗi ngày đều chăm chỉ học bài v.v. Thẳng đến khi chu văn vào nhà gọi hai người ra ngoài ăn cơm mới thôi. Bởi vì đồ vĩ mình trở về, cơm chiều hôm nay đặc biệt phong phú. Chu văn nghe vương vô nói qua đại khái cuộc sống của bọn họ, biết trong quân đội là không có gì ăn ngon, cho nên dặn dò nhân khang cơm chiều hôm nay nhất định phải làm phong phú.

Thịt nướng, gà cung bảo, thịt thỏ hầm, thịt khô chưng măng, cải trắng chua cay, rau xào nấm hương, thịt viên tể thái, còn có một bát canh dầu cá đậu hủ. Đồ vĩ mình nhìn thấy tràn đầy một bàn đồ ăn thì cảm động không thôi. Mình tới thế giới này, có người nhà, có bằng hữu, cuộc sống như vậy thật sự rất đẹp, bản thân đã thấy đủ.

“mọi người mau ngồi đi. Mau, đừng đứng.”

Bình thường tích xuân và liên thu đều không lên bàn ăn cơm, nhưng hôm nay tất cả mọi người đều ngồi vào bàn ăn cơm, vương vô còn về thôn đón nhân an và nhân bình, một bàn ngồi đầy người. Mọi người trên mặt đều tràn đầy cao hứng, đồ vĩ mình ăn tận hai chén cơm một chén canh, cuối cùng no đến ợ một cái, đồ ăn nhà mình thật là ngon.

Vương vô thì vẫn vui đùa đánh chén, chu văn ở một bên chia thức ăn cho hắn. Một bữa cơm ăn mất nửa canh giờ, trong lúc đó mọi người thỉnh thoảng lại hỏi

Đồ vĩ mình về cuộc sống bên ngoài, lần này đi biên quan, mọi người đều có chút lo lắng, hiện tại thấy thiếu gia bình an trở về đương nhiên là tự đáy lòng cao hứng.

Sau khi ăn xong, oa nhi quần quít lấy đồ vĩ mình, bắt hắn kể chuyện, đồ vĩ mình chỉ đành ngủ cùng oa nhi, kể chuyện cho hắn. Kể cho oa nhi vài chuyện ở biên quan, đương nhiên những chuyện huyết tinh thì không kể. Oa nhi nghe cảnh nguyên ca ca lợi hại có thể lấy một địch mười thì rất hâm mộ, quần quít bắt hắn kể thêm. Đồ vĩ mình dỗ nửa ngày mới dỗ được oa nhi đi ngủ.

Có thể do buổi chiều ngủ quá nhiều, đồ vĩ mình buổi tối lại không thấy mệt. Hắn nhớ mình đã nhận lời sau khi trở về sẽ báo cho cảnh nguyên, đồ vĩ mình bắt đầu viết thư cho hắn.

Bởi vì đoạn thời gian này phải bù vụ xuân, việc trong thôn cũng nhiều. Sáng sớm hôm sau, đồ vĩ mình liền mang theo đám vương vô liên đại trở về thôn. Phải biết hiện tại là mùa bận rộn nhất trong năm. Đồ vĩ mình đã rất lâu không về thôn, từ khi mở cửa hàng trên trấn, cơ hội về thôn liền giảm nhiều, hơn nữa đi biên quan lâu như vậy, tính ra cũng có gần một năm không về thôn.

Vừa về thôn, mọi người liền cầm đầu khẩn trương cày bù vụ xuân. Chu văn thật đúng là biết tính toán, năm trước lại giúp đồ vĩ mình mua thêm 5 mẫu trong thôn. Nhưng lo trong nhà không đủ người, trong 5 mẫu thì 3 mẫu là cho người khác thuê.

Do phải cung cấp đồ ăn trong cửa hàng, năm nay lại mua thêm 2 mẫu, như vậy trong nhà tổng cộng phải trồng 12 mẫu, trong đó 3 mẫu vẫn dùng để trồng rau, còn lại thì trồng lúa, ngô và đậu nành. Sau khi mở cửa hàng, đồ vĩ mình phát hiện đầu trong nhà dần dần không đủ dùng, chỉ dựa vào đầu ô liu một năm chắc chắn không được. Cho nên đồ vĩ mình quyết định thử xem có thể làm ra đầu nành không, nếu có thể thì vấn đề này liền giải quyết.

Khi đồ vĩ mình ở quân doanh có gửi thư về dặn chu văn an bài người hái hết ô liu trên núi về, phơi nắng cất trong hầm. Đồ vĩ mình lần này trở về còn có một nguyên nhân là chuyển ô liu lên trấn trên.

Bởi vì thôn dân đều đang khẩn trương cày bừa, việc đồ vĩ minh về thôn không gây ra động tĩnh lớn. Mọi người đều biết hiện tại lý nhị đã khác trước, có nhiều tiền. Nhân lúc buổi tối rảnh rang, đồ vĩ minh cầm quà tặng thôn trưởng, trưởng thợ mộc và vài trưởng bối, nói tình hình gần đây của mình.

Ở trong thôn hơn mười ngày, chờ cày bừa vụ xuân xong, đồ vĩ minh liền mang theo người trở về trấn trên, trong thôn để lại liên đại, nhân bình, nhân an. Cầm cụ hơn mười ngày, có chu văn và vương vô hổ trợ, đồ vĩ minh cuối cùng cũng làm ra một lô dầu ô liu và xà phòng.

Năm ngoái trước khi đi, mình có để lại một đồng dầu ô liu và xà phòng cho phòng chưởng quầy, không đợi đến khi mình trở về đã bán cháy hàng. Mình về không bao lâu, phòng chưởng quầy liền tới cửa nhắc nhở. Dầu ô liu bởi vì là có sẵn, rất nhanh liền đưa qua, xà phòng thì mấy ngày nay mới làm xong phải vương vô đưa đến cho phòng chưởng quầy. Đây cũng là một khoản thu không nhỏ trong nhà.

Đồ vĩ minh tính toán hiện tại tiền thu vào chủ yếu là tiền lời trong cửa hàng, đương nhiên còn có hoa màu trong ruộng, xà phòng, dầu ô liu vân vân đều vào sổ. Nhưng bởi vì trong nhà hiện tại nhân số nhiều, chi tiêu tự nhiên cũng nhiều. Nếu thật sự có thể làm ra dầu nành, thì đúng là một cách phát tài.

Nghiên cứu làm ra dầu nành so với dầu ô liu chậm hơn, nhưng có dầu ô liu có sẵn từ trước, dầu trong cửa hàng đủ dùng, nên đồ vĩ minh cũng không nóng vội, chờ thật sự vắt ra dầu nành đã trôi qua một tháng.

Đồ vĩ minh để nhân khang dùng thử vài ngày, phát hiện dầu nành thật sự không tệ, tuy so ra kém dầu ô liu, nhưng so với mỡ heo vẫn hơn nhiều. Hơn nữa đồ vĩ minh bảo chu văn đi hỏi thăm một chút, giá đậu nành rất tiện nghi, so với mỡ heo thì giá này vừa đủ. Có điều bởi vì cách của đồ vĩ minh làm ra dầu vẫn hơi thấp, cho nên tạm thời cũng chỉ cung ứng cho cửa hàng. Còn phải ngâm lại biện pháp, xem có thể tăng cao tỉ lệ ra dầu không, bằng không dân chúng bình thường vẫn mua không nổi.

61. Chương 61: Phiên Toái

Cuộc sống cứ như vậy không nhanh không chậm trôi qua, đồ vĩ minh vẫn duy trì mỗi tháng gửi thư một lần. Tin tức trong thư dần dần làm đồ vĩ minh cảm thấy vui mừng, thế cục biên quan đang chậm rãi chuyển biến, ưu thế của thân quốc đã dần dần hiển hiện ra. Tối giờ trong miệng thương nhân cũng chứng thật điều này, đồ vĩ minh cũng dần yên lòng. Xem ra qua một đoạn thời gian nữa thì cảnh nguyên có thể an tâm.

Việc làm ăn trong cửa hàng cũng vững bước tăng lên, mỗi ngày ít nhất đều có hai ba trăm văn vào sổ. Có điều cùng với đó là phiên nào cũng đến theo, nhìn thấy người đang bước vào cửa hàng, trấn đồ vĩ minh không khỏi ra một chữ ‘tĩnh’, không thể nào, sao lại tới nữa?!

“lý lão bản, việc làm ăn được chứ?”

“nhờ phúc của quách thăm, hết thấy đều tốt.”

“lý lão bản, chuyện lần trước ta đề cập, người thấy thế nào. Cô nương vương gia kia thật sự tốt lắm, bộ dáng rất khá không nói, còn có tay nghề thêu thùa tốt, đúng là ở bình phúc trấn đốt đèn lồng cũng không tìm được người thứ hai. Ta không lừa gạt người đâu, người xem chừng nào thì ra sính lễ đây?”

Đồ vĩ minh thấy trên đầu mình có giọt mồ hôi lạnh, đây đến cùng là sao? Mình ngay cả cô nương kia còn chưa gặp qua, sính lễ cái gì? Cái quý gì đây?

“quách thăm, ta tuổi còn nhỏ, bây giờ còn chưa nghĩ đến chuyện này.”

“lý lão bản, người đã bao nhiêu tuổi rồi, a hoàng nhà hàng xóm đã có một đứa con, sao còn nói là nhỏ? Bây giờ đón cô nương về, sang năm người có thể ôm bé con béo mập rồi.”

“quách thăm, thật đa tạ người lo lắng, có điều việc này ta còn phải nghĩ kỹ. Thím cũng biết, cửa hàng của ta vừa mở không lâu, việc trong nhà cũng nhiều, không có tâm tư lo lắng việc này.”

“lý lão bản, người xem nhà người chính là thiếu người đương gia, nếu cưới vợ về, việc này không phải đều giải quyết sao. Việc trong nhà người cũng không cần quan tâm, chắc chắn sẽ giúp người làm thỏa đáng, cô nương thật khó tìm tốt như vậy, qua thôn này không thấy quán nữa.”

Đỗ vĩ minh thấy mình đây đúng là ông nói gà bà nói vịt, rõ ràng đã tới hai lần, nói mình còn chưa có ý định cưới vợ, sao quách thắm này lại không chịu bỏ qua. Đây đã là lần thứ ba đến đây, lý do lý trầu trong bụng đỗ vĩ minh đã sắp dùng sạch.

“thím, thật cảm ơn ý tốt của thím, ta còn phải buôn bán. Nếu muốn cưới vợ, chắc chắn sẽ tới cửa quấy rầy thím. Xin thứ ta không tiễn.”

Quách thắm có chút oán khí, thấy đỗ vĩ minh đây không đi kéo không lại cũng không có cách nào, chỉ đành ồn ào bỏ về. Cứ luôn miệng từ chối, có cái cửa hàng thì rất giỏi sao? Nếu không phải thấy hắn có chút bạc thì ai muốn mai mối cho hắn.

Thấy quách thắm đã đi xa, đỗ vĩ minh cuối cùng thở ra một hơi, quách thắm này thật làm cho người ta đau đầu, cửa ải khó khăn lần này đã vượt qua, hy vọng bà ta đừng có tới nữa.

Mới có vài tuổi đã cưới vợ, ở hiện đại tối thiểu đều hơn 20 tuổi mới kết hôn. Cô nương ở đây mười hai mười ba tuổi đã bắt đầu gả cho người ta, cô nương vương gia này cũng mới chỉ có mười ba tuổi, vẫn là nhi đồng vị thành niên, sao có thể cưới về làm vợ?!

Tuy đỗ vĩ minh đã đến thế giới này một thời gian, nhưng đối với rất nhiều chuyện đỗ vĩ minh vẫn duy trì suy nghĩ vốn có của mình. Tư tưởng hơn hai mươi năm của một người trên cơ bản có thể nói là định hình, người muốn hắn đột nhiên thích ứng thói quen quan niệm ở đây là không thể, đỗ vĩ minh đã tận lực làm bản thân dung nhập nơi này, nhưng đối với rất nhiều vấn đề căn bản, đỗ vĩ minh vẫn duy trì như cũ. Tỷ như đỗ vĩ minh sẽ không coi đám chu văn là hạ nhân, sẽ không cưới nhi đồng vị thành niên làm vợ v.v.

Có điều quách thắm cứ vài ngày lại đến làm ầm ĩ, mấy ngày trước sau khi quách thắm đến, người chung quanh hình như cũng ý thức được đỗ vĩ minh đã nên kết hôn sinh con, đã có không ít người hỏi thăm tình huống của hắn.

Đỗ vĩ minh nghĩ đến đây không khỏi cười khổ, chuyện trời ơi đất hỡi gì vậy nè, mình hiện tại vô không hề nghĩ đến phương diện này. Việc làm ăn của cửa hàng vừa mới khởi sắc, mình còn đang cân nhắc mở thêm một gian hàng nữa, nào có tâm tư dư thừa nghĩ cái này. Phòng ở trong thôn cũng đã hơi nhỏ, muốn làm lại lần nữa, còn muốn dựng một thôn trang, làm tiểu địa chủ. Quên đi, [binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn], sẽ luôn có cách.

“thiếu gia, thiếu gia, chưởng quầy thiên hương lâu sai người đến mời cậu đi một chuyến.”

Đỗ vĩ minh bị chuyện quách thắm hun cho đau đầu liền vào phòng nghỉ ngơi trong chóc lát, chưởng quầy thiên hương lâu tìm mình có việc gì, ô liu muối và ô liu ngào đường đều đúng hạn cung cấp mà.

“chu văn, bọn họ có nói là tìm ta có việc gì không?”

“không biết, người vừa rồi nói chưởng quầy thiên hương lâu có việc muốn thỉnh giáo thiếu gia, muốn thiếu gia qua một lần. Thiếu gia, nếu không cậu cứ nghĩ, ta với bọn họ.”

Ồi, quên đi, vẫn nên đi một lần. Chúng ta từ trước đến nay có hợp tác với thiên hương lâu, chắc có chuyện gì muốn hỏi, vậy đi xem rồi nói sau. Chu văn, đợi lát nữa người đi mua vài thứ, cũng không thể tay không tới cửa.”

“ạ, thiếu gia, cậu nghỉ ngơi trước đã, bọn họ nói là mời cậu đến ăn cơm chiều. Cậu ngủ một giấc, đợi lát nữa mới có tinh thần.”

Đỗ vĩ minh gật gật đầu, mình đang choáng váng đầu, nên nghỉ một lát mới tốt. Khi đỗ vĩ minh tỉnh lại oa nhi đã trở lại, oa nhi đã thích ứng cuộc sống học đường, cũng kết giao với vài người bạn, đối với việc đọc sách cũng không kháng cự như mới đầu, trong lòng đỗ vĩ minh rất cao hứng. Ai không hy vọng đệ đệ của mình học tập tốt chứ. Đỗ vĩ minh không cưỡng cầu cái danh tú tài, cứ để hắn tự nhiên.

“oa nhi, hôm nay có chăm chỉ đọc sách không?”

“đương nhiên là có. Ca ca, người hôm qua đồng ý làm thủy tinh đông lạnh cho ta rồi”

Đỗ vĩ minh hôm nay sau khi bị quách thẩm làm ầm ĩ liền ngủ, đã quên chuyện làm thủy tinh đông lạnh cho oa nhi, nhìn oa nhi vẻ mặt chờ mong, trong lòng đỗ vĩ minh thấy rất ngại.

“oa nhi, ca ca hôm nay có chút việc, không có thời gian làm, ngày mai được không? Ngày mai người tan học về nhất định có thủy tinh đông lạnh để ăn.”

Oa nhi nhu thuận gật gật đầu, kỳ thật là có một chút mất mát, nhưng chuyện ca ca đồng ý bình thường đều có thể làm được, hôm nay hẳn là ngoại lệ. Oa nhi trong lòng tự mình an ủi một phen. Đỗ vĩ minh lại bảo nhân khang bưng cho hắn một chén canh ngân nhĩ hạt sen, oa nhi cười ha ha cúi đầu ăn, vừa ăn vừa kể cho đỗ vĩ minh chuyện trong học đường hôm nay. Đỗ vĩ minh thấy hắn nóng bừng, vội bảo tích xuân bê một chậu nước tới cho hắn lau mặt.

“oa nhi, mấy ngày nữa sinh nhật người, người có thể gọi bạn mình đến chơi không?”

“ca ca, thật vậy chẳng? Thật sự có thể gọi bạn tới? Có phiền không vậy?”

“ha ha, không phiền đâu. Oa nhi cứ mời bạn học tới chơi đi, ca ca mang lên hai bàn ở lầu hai cửa hàng cho các người cùng ăn mừng.”

“ạ, cảm ơn ca ca.”

Đỗ vĩ minh thấy oa nhi cười trong lòng cũng yên lòng, khi mình nhận oa nhi làm đệ đệ, ban đầu rất cẩn thận, chỉ sợ làm sai, qua vài ngày mới chậm rãi thích ứng, hiện tại đỗ vĩ minh cảm thấy oa nhi đã thật coi mình là anh ruột.

Thấy thời gian không còn sớm,

“ca ca, người hãy trở về sớm một chút.”

“ừ, ta làm xong việc sẽ trở lại, nếu chậm thì người cứ ngủ trước, đừng chờ ta.”

Khi hai người tới thiên hương lầu trời đã sắp tối, thiên hương lầu không giống cửa hàng nhỏ của đỗ vĩ minh, buổi tối vẫn đèn đuốc sáng trưng, lầu trên lầu dưới đều ngồi đầy người, tiểu nhị vừa thấy hai người vào cửa liền thông minh tiến lên, dẫn hai người đến sương phòng lầu ba.

“là lý huynh đệ đến ư, mau mời vào bên trong ngồi.”

“tần chương quây, xin lỗi đã tới chậm, để cho ngài đợi lâu.”

“nào có, nào có, ta cũng không đợi bao lâu. Tiểu nhị, mau pha một bình trà ngon.”

Đỗ vĩ minh cùng tần chương quây hai người khách sáo một phen lại ngồi xuống, nhìn tần chương quây có vẻ có việc cầu mình, nhưng mình có thể giúp hắn cái gì? Ngoại trừ chu văn và vương vũ không có ai biết thân phận của cảnh nguyên, chắc không phải vì việc này.

“lý huynh đệ, việc làm ăn của cửa hàng người gần đây rất tốt. Lần trước ta ăn thử, mì lạnh quả nhiên là đặc sắc.”

“tần chương quây đừng chê cười, cửa hàng nhỏ của ta sao có thể so với thiên hương lầu, chỉ là kiếm ngụm cơm ăn mà thôi.”

“lý huynh đệ, người tới nếm thử, đây đều là món chiêu bài của thiên hương lầu chúng ta, thử xem hương vị thế nào.”

Đỗ vĩ minh lần trước tới thiên hương lầu ăn cơm chính là cùng cảnh nguyên, về sau đều không có cơ hội. Đồ ăn của quán lớn so với cửa hàng nhà mình làm tất nhiên là không giống, sắc hương vị câu toàn, đương nhiên giá cũng cao. Xem ra hôm nay tần chương quây chắc chắn có việc muốn cầu, vài món trên bàn đều có giá xa xỉ.

Đỗ vĩ minh rất thích ăn tôm bóc vỏ, có điều cách xa bình phúc trấn, tôm trong sông cũng không nhiều, cho nên tôm bóc vỏ đỗ vĩ minh đã rất lâu chưa ăn qua, tôm nõn hấp trà long tinh thật sự không tệ.

“lý huynh đệ, mấy món này hợp khẩu vị không?”

62. Chương 62

tần chương quây, mấy món này mùi vị thật thơm, quả nhiên là thiên hương lâu, cửa hàng nhỏ của ta có lẽ đời này cũng không làm ra được mùi vị này.”

Là người thì đều thích nghe lời hay, tần chương quây nghe được đồ vĩ minh khen ngợi đồ ăn nhà mình, cũng rất đắc ý. Sau khi cơm no rượu say, uống trà, đồ vĩ minh chờ tần chương quây mở miệng. Có câu bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, bữa cơm này của tần chương quây cũng không phải người ăn không.

“lý huynh đệ, hôm nay mời người lại đây, ta còn có một chuyện muốn hỏi.”

“tần chương quây xin đừng ngại nói ra, nếu có gì có thể giúp, đương nhiên sẽ không chối từ.”

“lần trước đến cửa hàng người ăn món nem rán, món ăn kia rất phí dầu. Hơn nữa mùi vị cũng không phải mùi vị của mỡ heo, cũng không giống dầu cải vàng, không biết người dùng loại dầu gì vậy?”

Đồ vĩ minh sửng sốt, thật không ngờ hẳn là vì việc này mà mời mình đến. Dầu nành và dầu ô liu người ta còn chưa biết đến, đồ vĩ minh cũng không tuyên truyền, biết trả lời sao đây.

“lý huynh đệ, giá nem rán của người nếu dùng mỡ heo thì chắc chắn rất mệt, ta đã mời đầu bếp của chúng ta ăn thử, cũng không nói ra được là loại dầu gì. Cho nên muốn thỉnh giáo một chút, nếu giá thích hợp thì thiên hương lâu chúng ta cũng muốn mua một ít.”

Phải làm sao đây, đồ vĩ minh và chu văn hồ nhìn thoáng qua nhau, đều trầm mặc. Dầu nành coi như là cơ mật buôn bán nhà mình. Vốn đồ vĩ minh muốn bán lấy tiền, có điều quá trình làm ra phiền phức cùng vấn đề phí tổn trì hoãn lại, tạm thời còn chưa định công khai, những phải giải thích với tần chương quây thế nào đây?”

Đồ vĩ minh trầm mặc trong chốc lát vẫn quyết định lấy biểu ca cảnh nguyên đẩy ra chặn chuyện.

“tần chương quây, không dối gạt ngài, dầu trong cửa hàng của ta dùng quả thật không phải mỡ heo, mà là biểu ca ta mang tới. Ta dùng thấy không tệ liền dùng cho cửa hàng.”

“lý huynh đệ, vậy người nhìn xem có thể hỏi biểu ca người mua thêm một ít không, giá cả có thể thương lượng.”

“tần chương quây, không bằng như vậy, ta trở về viết thư hỏi hẳn rồi sẽ báo cho ngài. Chuyện này ta phải hỏi hẳn rồi mới đáp lại được.”

“vậy lý huynh đệ chuyện này xin kính nhờ người, sau khi chuyện thành nhất định sẽ cảm ơn người.”

“tần chương quây, chuyện này ta cũng phải hỏi mới biết được, còn không biết có thể giúp hay không.”

“ha ha, khẳng định không thành vấn đề.”

Đối với biểu ca trong truyền thuyết của lý nhị tần chương quây cũng nghe nói qua, hình như còn từng tới đây, nghe nói lý nhị mở cửa hàng cũng là nhờ biểu ca của hắn giúp, bằng không hẳn tuổi còn trẻ lại không có tiền sao đột nhiên lại có thể mở cửa hàng ở trong trấn. Tần chương quây không hề hoài nghi lý do thoái thác này của đồ vĩ minh, thời gian trước lý nhị không ở cửa hàng, nghe nói chính là đến chỗ biểu ca hắn.

Đồ vĩ minh lại cùng tần chương quây nói vài câu, rồi lấy cớ còn phải về chăm nom đệ đệ liền cáo từ. Trên đường trở về, đồ vĩ minh trầm mặc, chuyện này giải quyết sao đây.

“thiếu gia, cậu sẽ không thật sự muốn bán dầu cho thiên hương lâu chứ?”

“ta cũng chưa nghĩ ra, lần trước không phải cũng định bán dầu sao? Có điều thứ này làm rất phiền, phí tổn cũng cao nên thôi. Nay tần chương quây biết chúng ta có loại dầu mới không đắt, chắc không bao lâu những người khác cũng sẽ biết, đến lúc đó đều tới hỏi thì phiền.”

“vậy thiếu gia có muốn viết thư cho vương gia không, để ngài ấy ra mặt giúp cậu giải quyết.”

“cảnh nguyên bận rộn như vậy, sao có thể vì chút việc nhỏ ấy khiến cho hắn hổ trợ. Đi về trước đã, để ta nghĩ xem nên giải quyết thế nào.”

Khi đồ vĩ minh về nhà oa nhi còn đang chưa ngủ chờ hần, đồ vĩ minh lại nói chuyện cùng hần một lát, kể chuyện cho hần nghe mới đồ được hần đi ngủ. Về chuyện thiên hương lâu, đồ vĩ minh quyết định chối từ trước rồi nói sau, dù sao hiện tại cũng không có tinh lực cùng thời gian làm dầu nành. Đồ vĩ minh bảo chu văn qua vài ngày đến nói cho tần chương quây một tiếng, dầu của biểu ca hần bởi vì sản lượng ít nên tạm thời không thể cung cấp, chờ thêm đoạn thời gian có sẽ lập tức báo cho biết. Tần chương quây cũng không nói thêm gì.

Có điều qua một đoạn thời gian, cửa hàng ăn của đồ vĩ minh lại truyền ra tin tức không tốt, nem rán nhà hần không biết dùng loại dầu gì, ăn vào có hại cho thân thể. Ban đầu mọi người còn chưa tin, nhưng dần dần người nói càng ngày càng nhiều, đồ vĩ minh từ trong miệng thực khách cũ biết được tin tức này. Mấy ngày nay tiền thu vào của cửa hàng thẳng tắp giảm xuống, đồ vĩ minh vốn còn không biết là nguyên nhân gì, hiện tại nghĩ lại chắc là do mình cự tuyệt yêu cầu của tần chương quây mới có thể truyền ra tiếng gió như vậy.

“thiếu gia, vậy phải làm sao bây giờ, hiện tại rất nhiều người không dám tới đây, nói dầu của chúng ta có vấn đề, ăn vào không tốt.”

“chu văn, vương vô, các người đừng vội, để ta suy nghĩ biện pháp.”

“thiếu gia, nếu thật sự không được thì nói cho vương gia, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

“chu văn, không thể chuyện gì cũng làm phiền đến cảnh nguyên, hần đã đủ bận, việc nhỏ như vậy chúng ta có thể tự giải quyết.”

Vương vô thấy thiếu gia như vậy thì gấp đến giờ chân. Lửa đã cháy đến nơi còn là việc nhỏ, trong cửa hàng hiện tại tiểu nhị nhà mình còn nhiều hơn khách nhân. Cứ như vậy nữa, cửa hàng sớm muộn cũng ong đời. Nếu thực sự có người hãm hại, nói không chừng còn có thể làm cho những người này ăn đồ sinh bệnh sau đó đổ lên cửa hàng, đến lúc đó còn bị kiện. Vương vô đem ý nghĩ của mình nói ra làm cho đồ vĩ minh nhũn mày, đúng là không nghĩ tới chỉ bởi vì cự tuyệt cung cấp dầu mà có thể sinh ra vấn đề như vậy. Nếu thật sự giống như lời vương vô thì thật đúng là phiền toái lớn.

“nếu không chúng ta trực tiếp mở cửa hàng bán dầu đậu nành.”

“chúng ta bây giờ còn chưa quen buôn bán, cũng không có nhiều người. Thế này, chu văn người chạy đi mời phòng chương quây đến.”

“thiếu gia là muốn đem dầu đặt ở chỗ phòng chương quây bán ư?”

“chúng ta cùng phòng chương quây cũng hợp tác đã lâu, nhân phẩm của hần không có vấn đề, đặt ở chỗ hần bán ta cũng yên tâm. Ngày mai lại đi mua vài người làm về, chúng ta mở xưởng chế dầu.”

Trong nhà còn hai bình dầu nành lớn, đồ vĩ minh cầm một bình ra đợi đưa cho phòng chương quây xem, nếu có thể thì sẽ bắt đầu làm.

“vương vô, người đi mua chút đậu tương về, mua khoảng hai bao tải.”

Dù sao người trong cửa hàng cũng không nhiều, đồ vĩ minh liền trực tiếp bảo đám vương vô ở phía sau viện bắt đầu chuẩn bị làm dầu. Nếu đàm phán tốt với phòng chương quây thì qua vài ngày có thể bán dầu.

“phòng chương quây, ngại quá, hôm nay mời ngài đến là có chuyện muốn phiền ngài.”

“lý huynh đệ, chúng ta quen biết đã lâu như vậy, có chuyện gì người cứ việc nói thẳng, có phải bởi vì tin đồn mấy ngày nay không?”

Đồ vĩ minh gật gật đầu, may mà mình gửi dầu ô liu trong cửa hàng của phòng chương quây, người biết cũng không nhiều, bằng không lại thêm phiền phức cho phòng chương quây.

“phòng chương quây, không dối gạt ngài, dầu dùng trong cửa hàng chúng ta quả thật là nhà mình tự làm. Có điều làm rất phiền phức, phí tổn lại cao nên không muốn bán. Nhưng giờ dư luận xôn xao, ta nghĩ hôm nay trước hết mời ngài xem qua dầu nành, nếu ngài cảm thấy không thành vấn đề thì có thể bán thử ở trong cửa hàng ngài không?”

Phòng chưởng quầy biết đồ vĩ minh có tay nghề, bằng không lúc trước cũng không lấy ra dầu ô liu và xà phòng. Có điều dầu nành mình cũng là lần đầu tiên nghe nói, cũng không biết được, không biết có thể có vấn đề không.

“chu văn, người đi chuyển một bình dầu nành lại đây.”

Phòng chưởng quầy nhìn thử, dầu này và dầu cải vàng có hơi giống nhau, nhưng không thơm như vậy, màu sắc vàng óng ánh, nhìn không thấy có vấn đề gì.

“lý huynh đệ, không biết có thể nói cho ta biết dầu này dùng gì để làm không?”

“phòng chưởng quầy, đây là dùng đậu tương làm ra.”

“đậu tương còn có thể làm ra dầu ư?”

“đúng vậy, dầu nành ăn tuyệt đối không có nguy hại đến cơ thể, nhà chúng ta đều ăn lâu như vậy ngài xem đâu có bệnh tật gì. Việc này là có người hãm hại.”

Đồ vĩ minh đại khái kể ra tình hình, phòng chưởng quầy liền hiểu vì sao sẽ có tiếng gió như vậy truyền ra.

“lý huynh đệ, dầu này ta có thể bán, có điều giá cả thì...”

Hai người thương nghị một phen, cuối cùng quyết định lấy mỗi cân 30 văn bán ra, phòng chưởng quầy mỗi cân có thể thu 5 văn, tuyên bố với bên ngoài là biểu ca đồ vĩ minh trực tiếp cung hàng. Đồ vĩ minh cũng bắt đầu từ hôm sau tuyên truyền dầu nành ở cửa hàng.

Đồ vĩ minh thấy chuyện cuối cùng cũng giải quyết, trong lòng buông xuống tảng đá lớn, để nhân khang bưng đồ ăn đã chuẩn bị lên, mọi người ăn uống nói cười, khách chủ đều vui vẻ.

Phòng chưởng quầy quả nhiên không nuốt lời, ngày hôm sau bán dầu nành ngay trong cửa hàng, đồ vĩ minh thì viết ở bên ngoài cửa hàng nhà mình “quán chúng tôi dùng dầu nành.”, ban đầu người trấn trên còn chưa biết dầu nành là cái gì, chỉ thấy giá dầu nành rẻ hơn mỡ heo.

Có điều người mua cũng không nhiều, chỉ có vài người muốn thử mua một chút về. Qua một thời gian cũng không thấy người ăn dầu nành có bệnh tật gì, người mua tự nhiên cũng nhiều lên. Cửa hàng ăn của đồ vĩ minh dùng là dầu nành chứ không phải loại dầu không rõ lai lịch, mọi người cũng dần yên tâm đến cửa hàng ăn đồ. Một hồi nguy cơ cứ cuối cùng cũng giải quyết xong, nhưng đầu đầu đồ vĩ minh lại càng ngày càng đau.

Lượng tiêu thụ của dầu nành ở cửa hàng của phòng chưởng quầy nhanh chóng tăng cao mà hậu viện nhà mình thì cung không đủ cầu, nhưng vấn đề mở rộng sản lượng tạm thời còn chưa cách nào giải quyết. Vốn là muốn lại đi mua vài người làm nhưng trong nhà hiện tại cũng không có chỗ ở, trong thôn vốn định sau khi thu hoạch vụ thu sẽ lại xây thêm phòng. Bây giờ mới là mùa hè, cách thu hoạch vụ thu còn hai ba tháng, chuyện phiên nào cứ hết một chuyện lại một chuyện.

Đồ vĩ minh không có cách nào liên bàn với phòng chưởng quầy cung cấp hai bình dầu, chứ nhiều hơn thì không có, chờ hần bên này ổn định rồi sẽ tăng lượng cung cấp hàng. Không ngờ chiêu này lại rất hữu hiệu, phòng chưởng quầy ra hạn mỗi ngày chỉ bán hai cân cho mỗi người, mỗi ngày còn chưa mở cửa đã có người ở cửa xếp hàng. Không bao lâu toàn bộ bình phúc trấn bao gồm các thôn chung quanh đều biết đến, người đến mua cũng càng nhiều, cứ như là làm quảng cáo cho dầu nành.

Đồ vĩ minh thật sự không ngờ sẽ mang đến kết quả này, đúng là vô tâm cảm liễu thành rừng, cũng không phải chuyện xấu. Kỳ thật hai cân dầu có thể dùng tới mười ngày nửa tháng, mỗi ngày lượng cần dùng cũng không nhiều, vừa mới bắt đầu chắc là đa số mọi người vô giúp vui. Chờ một đoạn thời gian sản lượng bên này cao hơn thì sẽ không có chuyện xếp hàng mua dầu này.

Phòng chưởng quầy cười cười toe toét, cửa hàng không chỉ có bán dầu nành, nhưng vì dầu nành cũng kéo theo lương tiêu thụ hàng hóa của hần, hiện tại một ngày tiền lời gần gấp hai.

63. Chương 63: Trở Về

Đỗ vĩ minh nhận được thư của cảnh nguyên, nói không lâu nữa sẽ rời biên quan, có thể sẽ đến thăm hần, nhờ hần giúp quét tước tòa nhà trên trấn một phen.

Cảnh nguyên mua nhà ở trấn trên khi nào, sao mình lại không biết. Chìa khóa ở chỗ chu văn vương võ, đỗ vĩ minh cũng không nghĩ nhiều bảo chu văn dẫn người đi quét tước. Tòa nhà này rất lớn, ít nhất gấp hai cửa hàng của đỗ vĩ minh thêm hậu viện, đỗ vĩ minh không khỏi lú lờ, thế này thì phải bao nhiêu bạc.

Này nhiều lắm thiếu bạc. Tòa nhà này đỗ vĩ minh trước kia đi qua luôn không đóng cửa, hóa ra là cảnh nguyên mua vào. Cảnh nguyên nghĩ sao lại đến trấn nhỏ này mua nhà? Quên đi, chờ hần về rồi hỏi.

Trong nhà chỉ có gia cụ cơ bản, đương nhiên thiếu không ít thứ, ngân phiếu cảnh nguyên lưu lại đỗ vĩ minh đã chuẩn bị tốt, chờ hần về sẽ trả lại cho hần. Thấy trong nhà thiếu không ít đồ đạc, đỗ vĩ minh liền đặt mua giúp hần. Tòa nhà rất lớn, có tiền viện và hậu viện, đỗ vĩ minh đoán cảnh nguyên chắc sẽ muốn ở tiền viện, hậu viện bình thường là để cho người làm ở, phòng ở cũng không tinh xảo như tiền viện. Đỗ vĩ minh làm chủ mua cho cảnh nguyên hai người làm, đương nhiên đều là tin cậy nghe lời, như vậy mình không ở đây cũng có người trông cửa.

Nhoáng một cái đã nửa tháng trôi qua, tòa nhà cũng thu thập ra khuôn ra dạng. Đỗ vĩ minh ban đầu ở trong nhà ở vài ngày, lúc ấy hết thấy đều chưa yên ổn, phải ở lại trông coi, giờ đều ổn định rồi, đỗ vĩ minh cũng phải về cửa hàng nhà mình.

Thấy cảnh nguyên có tòa nhà lớn như vậy, đỗ vĩ minh cảm thấy chịu kích thích. Nhân số trong nhà càng ngày càng nhiều, viện này thoạt nhìn cũng hơi nhỏ. Ôi, sắp sửa trong thôn sẽ xây nhà mới, nào có dư tiền mua thêm, chờ sang năm rồi nói sau.

Khi đến bình phúc trấn đã là chạng vạng, trên đường không thấy ai, lưu cảnh nguyên khó nén tâm tình kích động. Vĩ minh rời đi đã vài tháng, cuối cùng hần cũng giải quyết xong chuyện ở biên quan. Ngày đêm chạy đi cuối cùng cũng về tới nơi này, không biết vĩ minh có kích động như mình không.

Mặt tiền cửa hàng đã đóng, lưu cảnh nguyên trực tiếp đến hậu viện gõ cửa.

“ai vậy? Cửa hàng đóng rồi, muốn mua mời ngày mai lại đến.”

“ta tìm thiếu gia các người.”

Chu văn vừa nghe là tiếng của vương gia vội ra mở cửa.

“vương gia, vừa rồi nô tài không nghe ra là tiếng của ngài.” Mau chóng giải thích, lưu cảnh nguyên phát tay bỏ qua cho hần.

“thiếu gia của các người đâu.”

“thiếu gia đang ở trong phòng nghỉ ngơi, mấy ngày nay lo cho tòa nhà của ngài nên mệt.”

Lưu cảnh nguyên không nói thêm gì, trực tiếp đi đến phòng vĩ minh. Nghênh đón hần là oa nhi vẽ mặt hưng phấn.

“cảnh nguyên ca ca, cảnh nguyên ca ca, người đến khi nào vậy.”

“hừ, nhẹ một chút, ca ca người đang ngủ.”

Oa nhi âm thầm thè lưỡi, ta không phải là nhìn thấy huynh nên vui mừng ư.

“đến đây, để ta xem oa nhi có cao lên không.”

Lưu cảnh nguyên ngồi xuống nhìn kỹ, oa nhi đã cao hơn so với trước khi mình đi không ít, hai người thấp giọng nói chuyện. Lưu cảnh nguyên thấy vĩ minh nằm nghỉ ngơi, phía dưới mắt có hơi thâm, xem ra mấy ngày nay chịu vất vả.

Nhìn chính là ánh chút thanh, thật vất vả hần. Đứa gốc này, mình vốn nghĩ đây là tòa nhà về sau hai người sẽ ở, đương nhiên hy vọng hần sẽ thích, có thể theo hiếu ý hần mà bố cục. Có điều không ngờ lại làm hần bị mệt. Đúng là mình lo lắng không chu toàn.

“biểu thiếu gia, đến uống bát canh đậu xanh đi. Tiểu thiếu gia cũng đến uống.” Chu văn bưng hai chén canh đậu xanh đến, vương gia vừa mới đã dậy, về sau cứ gọi hắn là biểu thiếu gia, không thể gọi vương gia vương gia, bằng không sẽ gây thêm phiền toái cho vĩ minh.

Không cần nói, canh đậu xanh ngâm nước giếng mát lạnh đúng là dễ uống, so với đặt ở trong hầm trong cung cảm giác không giống. Chu văn bưng canh đậu xanh lên liền lui xuống, hắn biết vương gia đến nên đã dặn nhân khang làm thêm vài món ăn, bản thân cũng nên đến hỗ trợ. May là nhà mình mở hàng ăn, nguyên liệu có sẵn, bằng không nửa đêm canh ba thật đúng là không biết đi đâu mua nguyên liệu nấu ăn.

“nhân khang, buổi tối phải trở hết tài năng, làm thêm vài món, biểu thiếu gia đến đây.” Nhân khang gật gật đầu đồng ý. Đồ vĩ minh thấy ngủ thật là thoải mái, vốn có chút nóng nực ngủ không yên, về sau hình như có gió mát thổi thổi, càng ngủ càng ngon, nếu không phải bụng kêu to chắc còn muốn ngủ một hồi nữa.

Đồ vĩ minh mở mắt ra phát hiện cảnh nguyên đang ngồi ở bên giường quạt cho hắn, không phải là mình hoa mắt chứ? Đồ vĩ minh nhắm mắt lại, dụi dụi, lại mở ra nhìn, thật sự là cảnh nguyên.

“cảnh nguyên, ngươi tới khi nào, sao không gọi ta.”

“nhìn ngươi ngủ ngon nên không nỡ gọi. Ta cũng vừa đến không bao lâu, tỉnh rồi thì dậy ăn cơm đi.”

Lưu cảnh nguyên đã dặn chu văn múc nước nước đặt ở trong phòng, lúc này vừa vặn dùng đến, vắt khăn cho vĩ minh lau mặt.

“lau mặt rồi ra ngoài ăn cơm.”

Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, đồ vĩ minh còn hơi trì độn, tự nhiên mà nhận khăn lau mặt, chờ lau xong rồi mới phát hiện đây hình như là cảnh nguyên giúp hắn vắt khăn. Ngẩng đầu thấy cảnh nguyên vẻ mặt tự nhiên, đồ vĩ minh cũng không nói gì.

Vừa rồi khi mình ngủ, có phải cảnh nguyên cũng quạt giúp mình? Đồ vĩ minh có chút giật mình nhưng không nghĩ nhiều, liền cùng cảnh nguyên cùng ra sân. Trong viện đã thấp đèn, trên bàn đã tràn đầy mỹ thực. Đồ vĩ minh bảo mọi người cùng ngồi xuống ăn, đám chu văn ban đầu không chịu, sau lại thấy vương gia phát tay mới chịu an vị.

Tay nghề của nhân khang cũng không tệ, có vài món so với đồ vĩ minh làm càng ngon hơn. Bởi vì là mùa hè, cho nên làm không ít rau trộn, dưa chuột thái lát, rau trộn mộc nhĩ, măng thái sợi, canh cà chua, v.v

Lưu cảnh nguyên không nói nhiều, đồ ăn này phong phú hơn ở biên quan, hương vị cũng ngon, chỉ chốc lát sau đã ăn sạch một chén mì lạnh. Đồ vĩ minh vừa gấp rau cho hắn, vừa bảo hắn từ từ ăn. Dần dần mọi người cũng nói nhiều lên, đương nhiên trong đó không thể thiếu công lao của oa nhi.

Đồ vĩ minh thấy cảnh nguyên ăn hai chén mì lạnh, lại xử lý một bát đây nem rán thì không cho hắn ăn thêm nữa, rượu chè ăn uống quá độ cũng không phải là chuyện tốt. Hắn bảo nhân khang múc cho cảnh nguyên một chén canh vịt nấu bí, để hắn chậm rãi uống.

“ngày mai cũng có thể ăn, ăn nhiều một lúc không tốt, đợi lát nữa đói thì ăn thêm bữa khuya.”

Lưu cảnh nguyên gật gật đầu.

“ca ca, buổi tối ăn khuya có thể uống ăn bánh trôi rượu không?”

“con mèo tham ăn này, chỉ có biết ăn thôi. Chút nữa làm xong bài tập hôm nay rồi nói sau, bằng không có nấu cũng không cho ngươi ăn.”

Oa nhi cười hì hì lắc đầu, ca ca sao có thể không cho hắn ăn chứ, nói chúng yêu cầu của mình đều sẽ được thỏa mãn.

Một bữa cơm ăn nửa ngày mới xong, bởi vì thời tiết nóng bức nên không lo bị ngộp, mọi người vui chơi giải trí rất cao hứng.

“cảnh nguyên, ngươi chút nữa về nhà hay ở đây ngủ?”

Tòa nhà của lưu cảnh nguyên cách cửa hàng của đồ vĩ minh không xa, đi đường cũng chỉ mất một nén nhang, có điều hiện tại sắc trời đã tối muộn, sang bên kia còn phải ép buộc một phen, không biết hẳn có chịu không.

“hôm nay trước hết ở cùng người, chờ ngày mai đi qua. Vĩ minh, người cũng sang ở đi.”

“vậy oa nhi có thể cùng qua không?”

“tòa nhà cách cửa hàng của người gần như vậy, trong hậu viện người càng ngày càng nhiều, đã sắp không đủ chỗ ở. Dù sao một mình ta ở bên kia cũng hiu quạnh, ngay cả người nói chuyện cũng không có.”

Đồ vĩ minh từ chối một phen cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, trong suy nghĩ của hắn, thời gian cảnh nguyên ở lại chắc sẽ không dài, mình coi như qua bồi hắn. Phòng trong viện cứ giữ lại, chờ cảnh nguyên rồi đi liền chuyển về ở. Đồ vĩ minh nghĩ như vậy không sai, có điều về sau cơ hồ không có cơ hội thực hiện, việc này để nói sau.

Bữa khuya ban đêm rốt cuộc như tâm nguyện của oa nhi ăn bánh trôi rượu. Món ngọt này sau khi đưa ra rất được các cô nương trân trên thích, có điều khuê nữ đợi gả bình thường là không thể ra khỏi cửa mua nên có không ít thiên kim tiểu thư cho hạ nhân nhà mình mua về làm điểm tâm ăn buổi chiều. Bánh trôi rượu coi như một món điểm tâm chiều bái của cửa hàng.

Lưu cảnh nguyên tối nay cuối cùng như nguyện cùng vĩ minh ngủ ở trên một cái giường. Đồ vĩ minh vốn định ngủ cùng oa nhi một giường, để cảnh nguyên một mình một giường. Có điều không ngờ khi bọn họ muốn ngủ oa nhi đã chiếm lấy giường chính vì vì ngủ.

Sợ làm tỉnh oa nhi, đồ vĩ minh liền nhận đề nghị của cảnh nguyên hai người ngủ ở trên một cái giường. Hai năm nay, vóc dáng hai người đều dài hơn không ít, đặc biệt là lưu cảnh nguyên cao hơn đồ vĩ minh một cái đầu, làm cho đồ vĩ minh bức mình không thôi.

Cái giường này cũng không lớn, hai người nằm ở giữa chỉ có khoảng cách nửa thước, nếu không cẩn thận lật người sẽ đụng tới đối phương. Đồ vĩ minh không nghĩ nhiều, trước kia khi học đại học, ở trong ký túc xá nếu nhiều người thì cũng có bạn học ngủ chung, hơn nữa cũng không phải chưa từng cùng cảnh nguyên ngủ, sợ cái gì.

Hai người nằm nói chuyện một lát, đồ vĩ minh liền cảm không được triệu hồi của thần ngủ.

“vĩ minh, vĩ minh”, không có đáp lại, lưu cảnh nguyên lật người đối mặt với vĩ minh. Tham lam nhìn khuôn mặt ngủ say sưa ngọt ngào của đồ vĩ minh, cảm thấy thời khắc này thật viên mãn. Khi ở biên quan đau khổ chiến đấu, mình chính là dựa vào tưởng niệm với hoàng huynh và mong muốn không muốn xa rời vĩ minh mới nhịn xuống được, hiện tại cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Nhịn không được đưa tay sờ sờ mặt đồ vĩ minh, khi nào thì mới chân chính có được hắn? Quên đi, mọi chuyện phải từ từ, không nên dọa hắn chạy mất.

Bởi vì là mùa hè, quần áo vải dệt mặc trên người vốn mỏng, lưu cảnh nguyên nhìn đồ vĩ minh phát hiện chính mình lâm vào quần cảnh, không biết là vì thời gian dài không giải quyết hay là nhìn thấy vĩ minh mà kích động, tiểu huynh đệ đã ngẩng đầu.

64. Chương 64: Sinh Bệnh

Lưu cảnh nguyên có chút bi thảm vượt qua buổi tối này, vọt nước lạnh tắm hai hồi, ở ngoài phòng cho đệ cuối cùng mới giải quyết được vấn đề của mình.

Khi về đến phòng lại nhìn thấy mặt vĩ minh, cứ như vậy lặn qua lộn lại một buổi tối, đến sáng mới lim dim đi vào giấc ngủ.

“cảnh nguyên, cảnh nguyên, tỉnh tỉnh, dậy ăn điểm tâm.”

Đỗ vĩ minh nghĩ cảnh nguyên chắc là vài ngày trước chạy trên đường mệt mỏi nên mới có thể ngủ như chết như vậy, nhưng sau đó lại phát hiện hình như không ổn, trên người cảnh nguyên sao lại nóng thế, phát sốt rồi.

“vương võ, nhanh đến y quán mời đại phu tới. Chu văn bưng một chậu nước lạnh vào cho ta.”

Oa nhi chạy vào. “ca ca, sao thế, có phải cảnh nguyên ca ca bệnh rồi không?”

“oa nhi, đợi lát nữa ca ca không thể đưa người đi học, bảo nhân an đưa người đi được không?”

“không cần, ta có thể tự đi. Cảnh nguyên ca ca có phải bệnh rất nặng không? Liệu có giống cha và nương không?”

“oa nhi yên tâm, cảnh nguyên ca ca chỉ phát sốt, uống thuốc vào sẽ không sao. Người mau đi ăn sáng, đợi lát nữa phải đến trường.”

Oa nhi lo lắng nhìn, cảnh nguyên ca ca mặt thật là đỏ.

Chu văn bưng nước vào. “thiếu gia, biểu thiếu gia sao vậy?”

“phát sốt, vương võ đi mời đại phu chưa?”

“dạ, đi rồi.”

“chu văn, lại đi lấy một cái khăn đến.”

Đỗ vĩ minh thay phiên đổi khăn cho cảnh nguyên, đêm qua còn tốt, sao sáng sớm nay lại đột nhiên phát sốt?

Nếu một tổi dội nước lạnh hai lần còn chịu qua gió lạnh, không phát sốt mới kỳ quái.

“oa nhi, đừng nhìn, nói không chừng chờ người tan học về cảnh nguyên ca ca đã tốt rồi, mau, ăn sáng rồi đến trường đi.”

Oa nhi lưu luyến rời đi, trên mặt vẫn lo lắng. Không bao lâu sau vương võ liền mang theo đại phu trở lại. Ưu điểm khi ở trấn trên chính là xem bệnh so với ở trong thôn dễ dàng hơn.

“đại phu, ngài mau nhìn xem, ngày hôm qua còn tốt, sáng nay đột nhiên phát sốt.”

Đại phu kiểm tra một phen sau đó nói là do cảm lạnh, kê thuốc, nói là uống thuốc rồi thì sẽ không có vấn đề gì lớn. Đỗ vĩ minh bảo vương võ đi theo đại phu đi bốc thuốc, bản thân thì tiếp tục trông chừng cảnh nguyên. Hôm nay nóng như vậy sao lại có thể cảm lạnh? Đỗ vĩ minh nghĩ mãi mà không rõ.

“thiếu gia, đây là nước cơm, có nên dứt cho biểu thiếu gia uống một ít trước không?” chu văn bưng nước cơm vào phòng. May là nhà mình mở hàng ăn, cháo là một trong những món bán buổi sáng nên lập tức có ngay.

“cảnh nguyên, cảnh nguyên, tỉnh tỉnh, uống chút nước cơm nào.”

Cảnh nguyên vẫn không có phản ứng gì, cuối cùng hai người phải hợp lực mới khiến hắn uống một chén nước cơm nhỏ. Đỗ vĩ minh lại đổi một chậu nước mới, thay phiên đổi khăn trên trán.

“thiếu gia, người đi ăn cơm trước đã, từ sáng sớm đã vội vàng đến cơm còn chưa ăn.”

“ta không đói bụng, chu văn, người đi ăn trước rồi đến lượt ta.”

Chu văn thấy đỗ vĩ minh như vậy không có cách nào thì đành nhanh chóng ra ngoài hai ba ngụm giải quyết bữa sang, tiến vào đổi cho đỗ vĩ minh đi ăn cơm. Đỗ vĩ minh vào trong cửa hàng ăn cơm vừa lúc cũng có thể nhìn xem buổi sáng có vấn đề gì không, may mắn, trong cửa hàng hết thấy đều bình thường, đã qua giờ cao điểm buổi sáng nên cũng không có nhiều khách nhân.

“thiếu gia, ta đã để lại cho ngài một chén cháo và bánh xức đó.”

“được rồi.”

Đỗ vĩ minh rất nhanh giải quyết bữa sáng của mình, lại dặn nhân khang giữ bữa sáng cho vương võ rồi về hậu viện. Trán cảnh nguyên hình như không con nóng như ban đầu nữa, không biết có phải do tâm lý hay không. Đỗ vĩ minh bảo chu văn ra ngoài cửa hàng hỗ trợ, giờ cơm trưa một chốc nữa sẽ bắt đầu, cần chuẩn bị trước. Vương võ cũng đã bốc thuốc trở lại.

“vương võ, người đi ăn cơm đi, thuốc này đưa cho liên thu đi sắc.”

Vương võ gật gật đầu, cầm gói thuốc đi tìm liên thu. Đỗ vĩ minh cảm thấy mình càng ngày càng có kinh nghiệm chăm nom bệnh nhân. Cùng cảnh nguyên gặp nhau cũng là bởi vì hắn bị thương, sau đó là vương võ bị thương, thu dưỡng oa nhi cũng là bởi vì hắn sinh bệnh. Ngày mai có nên đi bói một quẻ không?

Bởi vì là cảm lạnh, trên người cảnh nguyên đắp một cái chăn mỏng, đỗ vĩ minh nhìn đã thấy nóng. Trời nóng thế mà còn đắp chăn, cảnh nguyên có phải đêm qua không có chăn đắp mới cảm lạnh không? Đỗ vĩ minh thầm đoán.

Nhớ trước kia khi phát sốt vào mùa hè, ăn dưa hấu là tốt nhất, nhưng tình huống hiện tại cho hắn ăn dưa hấu hình như hơi khó. Nếu không thì làm chút nước dưa cho cảnh nguyên uống vậy.

Mấy ngày trước đỗ vĩ minh cầm cùi làm một cái máy ép nước, kỳ thật rất đơn giản, chính là tìm một ống trúc thô, ở dưới đáy chọc vài cái lỗ, ở giữa mài sạch sẽ, sau đó đem hoa quả đặt vào trong ống trúc rồi dùng một cái ống trúc nhỏ ấn xuống là được. Đương nhiên không tiện như hiện đại nhưng đã rất không tệ. Lần trước làm nước ép dưa chuột cà rốt rất được đám oa nhi hoan nghênh.

Đỗ vĩ minh tìm người mang dưa hấu tới ép nước, dưa hấu bởi vì lượng nước nhiều nên so với các loại hoa quả khác làm dễ hơn, chỉ chốc lát sau đỗ vĩ minh đã ép ra một ly nước dưa.

“cảnh nguyên, cảnh nguyên, tỉnh tỉnh, uống nước.”

Cảnh nguyên đã đỡ hơn nhiều, vừa rồi đã tỉnh lại, có điều hơi đau yết hầu, lười nói chuyện. Hắn thấy đỗ vĩ minh bưng chén tới thì phối hợp há mồm ra. Hương vị nước dưa hấu ngọt ngào dần dần tràn vào trong miệng cảnh nguyên.

“vĩ minh, làm sao vậy?”

“không có, không có gì. Cảnh nguyên, huynh đã đỡ hơn chưa? Có phải còn mệt không? Đợi một lát sẽ có thuốc, uống thuốc rồi hãy ngủ tiếp.”

“Ừ, ngại quá, lại làm phiền người.”

Đỗ vĩ minh giả bộ tức giận, “với ta còn khách khí như vậy, có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

Cảnh nguyên lắc đầu, trên mặt tỏ ra không tiện mở miệng, đỗ vĩ minh cảm thấy rất kỳ quái. “làm sao vậy?”

“à, ta muốn xả ra một chút.”

Đỗ vĩ minh lập tức có chút choáng váng, ặc, vậy phải làm sao bây giờ, phòng này cách nhà xí một khoảng, hơn nữa hiện tại cảnh nguyên còn bệnh cũng không thể trúng gió.

“để ta giúp người lấy bỏ tới nhé?”

Cảnh nguyên gật gật đầu. Cái bỏ này là chuẩn bị cho oa nhi dùng buổi tối, là vì tiểu hài tử buổi tối đi nhà xí không tiện.

“cảnh nguyên, người dùng đi.”

Cảnh nguyên lộ ra biểu tình khó xử.

“làm sao vậy?”

“ta không có khí lực.”

Đỗ vĩ minh hiểu được, quên đi, mình vẫn nên ra tay giúp một cái. Đỗ vĩ minh giúp cảnh nguyên giải quyết vấn đề này, có điều không khỏi có chút oán thâm. Người này lớn lên cao hơn mình thì thôi đi, sao ngay cả tiểu đệ đệ cũng lớn hơn mình nhiều như vậy, ông trời thật không công bằng.

Cảnh nguyên đỏ mặt, lần đầu tiên được vĩ minh hầu hạ như vậy thật đúng là... thấy vĩ minh vô cùng trấn định, cảnh nguyên cảm thấy mình đúng là thua kém. Bởi vì phát sốt nên mặt vốn đỏ ửng, vĩ minh không phát hiện ra cảm xúc của hắn. Cảnh nguyên còn không biết vì vĩ minh thường xuyên phải chăm nom oa nhi nên hiện tại chỉ coi hắn thành oa nhi mà chăm nom thôi. Nếu cảnh nguyên biết đồ vĩ minh nghĩ như vậy, chắc sẽ muốn học máu.

Đồ vĩ minh dẫn cảnh nguyên nằm nghỉ ngơi rồi ra ngoài giúp hắn đổ bó, thuận tiện rửa cái tay, xem liên thu sắc thuốc thế nào. Khi đồ vĩ minh không ở trong phòng, lưu cảnh nguyên liền đem tình cảnh lúc trước ghi nhớ vào trong đầu.

“cảnh nguyên, uống thuốc nào.”

Cảnh nguyên nghe theo uống thuốc, thuốc rất đắng. Đồ vĩ minh cầm hai miếng mứt ngọt cho hắn áp đắng.

Cơn sốt của lưu cảnh nguyên qua trưa thì tốt hơn, uống thêm hai đợt thuốc nữa có lẽ thân mình sẽ không có chuyện gì nữa, vào buổi tối trán chỉ còn hơi nóng. Thấy đồ vĩ minh bưng bữa tốt vào, lưu cảnh nguyên xụ mặt, không thể nào, lại là cháo hoa?!

“vĩ minh, ta đã tốt lên rồi, có thể ăn cơm không? Ta không muốn ăn cháo nữa. Thứ này ăn nhanh no nhanh đói.”

“cảnh nguyên, buổi tối phải cố ăn một chút, lát nữa còn phải uống thuốc nữa. Chờ mai người khỏe lại ta sẽ nấu cơm cho người ăn.”

“không thể nào, còn uống thuốc nữa ư?”

“đương nhiên, người còn chưa hoàn toàn hết sốt mà. Đương nhiên là phải uống thuốc.”

“cảnh nguyên ca ca, người sợ uống thuốc ư? Oa nhi so với người lợi hại hơn, oa nhi không sợ uống thuốc.”

Lưu cảnh nguyên nghe thế sao có thể chịu phục, lập tức cầm thìa mà bắt đầu uống cháo, chỉ là uống cháo uống thuốc thôi, có gì phải sợ. Mình cũng không phải lần đầu tiên uống thuốc, nhưng thuốc này đắng ngắt mà. Đồ vĩ minh thật không ngờ cảnh nguyên cũng có một mặt nghịch ngợm như vậy, đây là lộ bản tính ư?

Đến tối lưu cảnh nguyên muốn tắm rửa, bị vĩ minh rất đương nhiên cự tuyệt. Những nhẽo đòi hỏi mãi vĩ minh mới chịu cho phép hắn lau người. Một ngày này mồ hôi đã sắp chảy thành sông, bản thân có thể nghĩ thấy mùi là, nếu không tắm thì đêm nay đừng hòng ngủ nổi.

Thôi, thôi, không thể tắm rửa thì lau người cũng tốt, vẫn hơn là cái gì cũng không được làm.

Vốn đồ vĩ minh muốn giúp cảnh nguyên lau người, nhưng bị cảnh nguyên cường ngạnh cự tuyệt. Cho xin, hôm nay khi dùng bó bản thân còn suýt không khống chế được, nếu để vĩ minh giúp mình lau người, thì không phải trực tiếp chảy máu mũi luôn sao. Mình vì sao mà sốt, còn không phải vì đêm qua đội nước lạnh húng gió ư?

65. Chương 65: Say Rượu

Hai ngày sau khi lưu cảnh nguyên hết sốt thì dọn vào nhà mình mua, cùng chuyển đi còn có đồ vĩ minh và oa nhi, chu văn, vương võ, lý do chính là một người ở tòa nhà lớn như vậy rất tịch tịch... khi đồ vĩ minh nghe cái lý do đó thì khóe miệng liền co rút, tịch tịch, cảnh nguyên người làm vương gia nói thế không khỏi có chút kỳ quái.

Thu hoạch vụ thu đúng hạn, đây đối với nông dân chính là chuyện đáng mừng vui nhất, bận rộn một năm không phải là vì điều này sao? Trong cửa hàng chỉ để lại chu văn, nhân khang, nhân an và tích xuân đồ vĩ minh mang theo đám vương võ về thôn hổ trợ, lưu cảnh nguyên cũng muốn đi theo.

Bởi vì ruộng năm nay so với năm trước nhiều hơn nên việc đương nhiên cũng càng nhiều, may là lần này có đủ nhân thủ.

Đến khi thu hoạch vụ thu kết thúc, mỗi người đều đen đi một vòng, liên thu là con gái cũng không ngoại lệ. Liên thu lần này chủ yếu phụ trách công tác hậu cần như nấu cơm đưa cơm, nhưng nhiều miệng ăn quá nên mỗi bữa phải nấu hai nồi cơm cộng thêm bánh bao bánh ngô. Cảnh nguyên từng làm ruộng, tuy không thuần thục nhưng có thể giúp một tay.

Trong ruộng chủ yếu là trồng ngô, lúa và đậu nành. Sau khi thu hoạch, đồ vĩ minh phát hiện sân trong nhà căn bản là không đủ dùng, xem ra chuyện xây thêm phòng phải lên lịch ngay. Thấy hầm và kho chứa chất từng túi lương thực, đồ vĩ minh cũng không khỏi vui vẻ. Đối với một người nông dân thì không có gì so với lương thực đầy kho có thể làm cho người ta cao hứng hơn.

Thu hoạch vụ thu xong đương nhiên vẫn còn có một đống việc, ngô phải tách hạt ngô, lúa cũng cần đập thóc, đậu nành phải chuẩn bị để ép dầu, những việc này giao cho đám liên đại. Đợi cho ruộng nghỉ một thời gian sẽ bắt đầu trồng khoai tây và khoai lang vụ thu, sẽ còn bận nữa.

Đồ vĩ minh không thể không lên trần trên một chuyện, trong cửa hàng cũng bận không có chỗ để thở. Gần đây có không ít thôn dân đều đến bình phúc trấn bán lương thực, việc làm ăn trong cửa hàng cũng tốt hơn. Đồ vĩ minh nhìn tình huống mà hận không có thuật phân thân.

Cảnh nguyên sai hai người làm của mình đến cửa hàng hỗ trợ mới đỡ khẩn cấp, xem ra hết đợt bận rộn này, trong nhà lại phải điều chỉnh một phen.

Hai tháng này đối với đồ vĩ minh tuyệt đối xem như bận đến chân chống lên trời, vừa phải bận việc đồng áng, vừa không thể bỏ việc trong cửa hàng, may là hết thấy cuối cùng cũng bình yên vượt qua.

Có 5 mẫu trồng khoai tây và khoai lang, còn có hai mẫu trồng cải trắng, củ cải và rau mùa đông, còn lại thì tạm thời cho đất nghỉ, chờ mùa xuân năm sau lại trồng. Việc làm ăn trong cửa hàng cũng đi vào quỹ đạo, đồ vĩ minh cuối cùng cũng có thể đem tâm tư đặt lên nhà mới.

Việc xây nhà mới tốn một phen công phu, vốn một bên nhà đồ vĩ minh là nhà trưởng thôn nên đồ vĩ minh muốn dựng phòng mới ở phía bên kia, như vậy phòng cũ có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ai ngờ xuất hiện một nhà thím lâm phản đối, bởi vì phòng đồ vĩ minh muốn dựng lấn vào một nửa đất trồng rau nhà bọn họ.

Đồ vĩ minh mời thôn trưởng ra mặt, đồng ý bỏ ra một mẫu đất cho nhà họ mới xem như giải quyết xong việc này. Dùng một mẫu đất đổi ba bốn phân đất trồng rau bên cạnh, trong thôn không ít người đều cảm thấy lý nhị lần này thật coi tiền như rác.

Đồ vĩ minh lần này định xây phòng mới theo hình thức tứ hợp viện. Đương nhiên như vậy vừa tốn nguyên vật liệu vừa tốn thời gian, nhưng nghĩ đến tính lâu dài thì vẫn xây lớn một chút cho yên tâm, sau nhà còn chuẩn bị đào một hồ nước.

Phòng cũ được giữ nguyên, phòng mới xây bên cạnh. Bởi vì đúng lúc nông nhàn nên trong thôn có không ít người nhàn rỗi, vài người trong đó chủ động đến hỗ trợ xây phòng. Dựa vào biểu hiện khi xây phòng lần trước của đồ vĩ minh nên mọi người đều rất nhiệt tình.

Mỗi ngày bao cơm trưa cộng thêm tiền công, có chỗ tốt nên ai ai cũng tranh làm. Người nhiều cũng không phải việc tốt, đồ vĩ minh giao cho đại trụ việc chọn người. Đại trụ coi như là người được chọn kế nhiệm thôn trưởng, bình thường làm người cũng phúc hậu, phần lớn thanh niên đều nghe hắn nói.

Việc phụ trách xây phòng thì giao cho liên đại, đồ vĩ minh vẫn rất tín nhiệm năng lực của hắn trên phương diện này.

Bận rộn gần hai tháng cuối cùng cũng hoàn thành phòng mới vào tháng chạp, nhìn thấy thành quả như vậy đồ vĩ minh cực kì hài lòng.

Bởi vì không có bê tông, đồ vĩ minh lần này dùng đất và gạch xanh để xây phòng, mất đến 20 lượng bạc. Gia cụ trong phòng còn chưa có đủ, đặt làm ở chỗ thợ mộc trưởng. Giờ đã làm xong gia cụ cho ba gian phòng, cố gắng đẩy nhanh tốc độ thì có lẽ trước năm mới có thể làm xong hết.

Lần này thu hái ô liu trên núi có không ít người nhìn thấy, mọi người đều tò mò lý nhị muốn nhiều quả trám như vậy làm gì. Có không ít thôn dân vô giúp vui cũng hái chút ô liu xanh về, nhưng đồ vĩ minh vẫn

hái được phần lớn. Có lẽ chuyện hái ô liu không được bao lâu người trong thôn đều sẽ biết đến, đến lúc đó cây ô liu sau nhà cũng đã kết quả.

Ô liu xanh hái về đổ vĩ minh chuyển hết lên cửa hàng, năm nay động tác trong nhà đổ vĩ minh thật có chút lớn, lúc này không thích hợp phơi ô liu trong thôn nên đành mang đến cửa hàng làm.

Đám thôn dân cũng đang hăm hở chuẩn bị cho tết âm lịch. Thừa dịp còn chưa hạ tuyết, đám thanh niên trong thôn tổ chức một lần săn thú, chủ yếu tham gia đều là thanh niên trai tráng. Đổ vĩ minh và lưu cảnh nguyên cũng dẫn theo vương vô và liên đại tham gia cho máu.

Từ khi mở cửa hàng, đổ vĩ minh không ở trong thôn được là bao, cơ hội có thể lên núi liền càng ít. Đối với lần lên núi này, đổ vĩ minh coi như đang đi du ngoạn. Đổ vĩ minh không thạo săn thú nên chỉ đơn giản đi sau những người khác hỗ trợ một tay một chân. Nhưng đã lâu chưa thả lỏng như vậy vẫn khiến đổ vĩ minh cảm thấy hưng phấn. Đã bao lâu rồi không chơi vui thế này.

Đợt đi săn lớn trong thôn đã hai ba năm không tổ chức nên thành quả rất kinh người. Chim trĩ thỏ hoang hoẵng thì không nói, thế nhưng còn bắt được lợn rừng và lộc. Lần này trước khi lên núi đã nói rõ, con mồi bắt được sẽ chia đều, một phần lưu lại làm thịt khô dùng vào ngày phúc trạch, còn phần lớn thì chia đều cho mỗi nhà.

Nhà đổ vĩ minh được phân ba con gà rừng, hai con thỏ hoang, nửa con hoẵng, còn có mấy khối thịt lợn rừng lớn và hai khối thịt lộc nhỏ. Đổ vĩ minh cầm một ít lòng heo về, lạp xưởng đổ vĩ minh tự chế hiện tại trong thôn không ít nhà cũng biết làm, bởi vì ăn ngon mà dễ lâu được nên được đám thôn dân nhiệt liệt hoan nghênh. Phần lớn lượng thịt đem làm thịt khô và thịt muối, chỉ để lại một ít để nấu luôn trong ngày.

có thể do ngày tết đến gần, người trên đường nhiều hơn so với ngày thường, trong cửa hàng cũng bận rộn hơn nhiều.

“thiếu gia, đã có không ít người hỏi chúng ta muốn mua lạp xưởng, người xem có nên làm một ít bán trong cửa hàng không?”

Đổ vĩ minh thật không ngờ lạp xưởng lại có nguồn tiêu thụ như vậy, không ít người nghe nói thứ này có thể để được lâu liền muốn mua về ngày tết nấu. Món lạp xưởng làm có hơi phiền phức, nhưng hẳn thấy cũng được nên đồng ý làm một ít ở bán trong cửa hàng.

Ô liu muối và ô liu ngào đường đổ vĩ minh hiện tại đã không còn cung cấp cho thiên hương lâu nữa. Từ sau chuyện dầu nành, đổ vĩ minh rất ít có tiếp xúc với tần chưởng quầy. Hiện tại làm ô liu muối và ô liu ngào đường chủ yếu là dùng trong cửa hàng nhà mình, hoặc là làm thành dầu ô liu. Lượng tiêu thụ dầu nành sau một thời gian bùng phát quả nhiên ổn định xuống, đổ vĩ minh cũng không cần mỗi tối tăng ca làm dầu.

Phòng mới nhà đổ vĩ minh tuy đã xây xong, gia cụ cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng muốn chuyển vào cũng phải chờ một thời gian. Cổ đại rất chú ý mấy chuyện này, cuối cùng chọn hôm nay hai mươi hai tháng chạp chuyển vào nhà mới.

Vì khi xây phòng có không ít thôn dân đến giúp cho nên hôm nay ở nhà có bày vài bàn cơm mời các hương thân đến uống ly rượu nhạt. Đổ vĩ minh nghỉ ngơi trong cửa hàng một ngày, một ngày trước trở về chuẩn bị. May là nhà mình mở quán ăn, đồ ăn chuẩn bị cũng tiện. Có điều thật không ngờ, ngày đó vẫn có chuyện, nguyên nhân chính là đổ vĩ minh uống quá nhiều.

“lý nhị, chúc mừng chúc mừng.”

“cám ơn thôn trưởng, trong khoảng thời gian này ít nhiều nhờ có ngài chăm nom.”

“nhị cậu tử à, mau cưới tức phụ đi, đại thẩm biết không ít đối tượng tốt, ngày mai sẽ giới thiệu cho người nhé.”

“thím, cám ơn ngài trước. Cái này không vội mà.”

“lý nhị, chúng ta còn chờ uống rượu mừng của người đó.”

“...”

Gần như một nhà đều đến chúc mừng, thôn tu hành vốn cũng không lớn, nhà ai có cái việc hiếu hỉ thì chính là toàn thôn xuất động. Việc này lưu cảnh nguyên cũng không giúp nổi hấn bởi vì đối tượng người ta đến chúc mừng vốn là vĩ minh, nên đương nhiên đối tượng chuốc rượu cũng là hấn. Dưới sự vây công của các bác các chú các cô các dì, đồ vĩ minh bất hạnh uống say.

“không cần đỡ ta, ta rất tỉnh, tiếp tục uống nào.”

“vĩ minh, vĩ minh, lau mặt đi.”

“cảnh nguyên, người đứng cho vững, đừng lắc lư, làm ta hoa cả mắt”

Lưu cảnh nguyên thật dở khóc dở cười, chính người say được không, còn bảo người ta đừng lắc lư. Liếc vương vãi một cái, cuối cùng cũng đem được vĩ minh vào phòng. Chuyện bên ngoài thì giao cho liên đại và chu văn phụ trách.

“cảnh nguyên, ta nói cho người biết, hôm nay ta rất cao hứng.”

“được, ta biết người cao hứng. Uống chút trà nào.”

“ta không uống trà, ta muốn uống rượu.”

“được được được, đây là rượu, người mau uống đi.” Đồ vĩ minh uống xong một ly trà.

“cảnh nguyên, ta hát cho người nghe, ta hát người nghe.”

Muốn giữ lại lại không thể giữ

Lời ôn nhu không thể nói chỉ đành hát lên

Cõi lòng tan nát ôm chặt lấy nhau trong yên lặng, ực...”

Đây là hát loạn thất bát tao gì đây, biết từ lượng của vĩ minh không tốt, có điều tình hình hôm nay chán cũng chán không được. Nhưng từ lượng thể này không khỏi cũng quá...

Đồ vĩ minh hát xong còn than nóng, bắt đầu cởi quần áo. Đây chính là thảng chạp, quần áo càng ngày càng ít đi. Bản thân cởi còn chưa tính, còn bắt buộc cảnh nguyên cũng phải cởi. Đến cuối cùng hai người chỉ còn lại có áo đơn.

“cởi, đều cởi, người xem ta đều cởi hết rồi, người sao còn chưa cởi.”

“vĩ minh, vĩ minh, người yên nào, mau ngủ đi.”

Lưu cảnh nguyên cảm thấy đây là đang khảo nghiệm ý chí của mình. Ai ngờ mình chỉ thất thần một lát, món đồ cuối cùng trên người cũng bị cởi. Thấy đồ vĩ minh cầm cái áo đơn của mình dạt dặc đắc ý, lưu cảnh nguyên thật hết chỗ nói rồi. Đây là thế nào?

“được được được, cởi xong rồi, mau ngủ đi.”

“cảnh nguyên, người nói ông trời sao lại không công bình như vậy, dựa vào cái gì jì của người lớn hơn của ta?”

Đồ vĩ minh một tay nắm cảnh nguyên, một tay nắm chính mình, cẩn thận so sánh một phen, rất không vui nói.

Người cao hơn ta còn chưa tính, khỏe hơn ta còn chưa tính, dựa vào cái gì thứ này cũng lớn hơn ta?”

Lưu cảnh nguyên thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài, thật là loạn thất bát tao. Về sau tuyệt đối không thể để vĩ minh uống rượu nữa, uống thành cái gì đây không biết.

“đúng đúng đúng, ông trời thật không công bình, vĩ minh người về sau phải ăn nhiều một chút, chắc chắn sẽ cao lên, thứ này cũng có thể lớn lên.”

“thật vậy chẳng?” Đồ vĩ minh ngẩng đầu thật lòng hỏi.

“thật, ta có bao giờ lừa người chưa.”

Đồ vĩ minh nghiền ngẫm một lát phát hiện tiểu huynh đệ của cảnh nguyên thể nhưng chậm rãi ngẩng đầu.

“cảnh nguyên, chỗ này của người sao lại cứng lên?”

Lưu cảnh nguyên ngay cả tâm muốn chết cùng có, bị người nắm ở trong tay ngấm nghĩa nửa ngày, tiểu huynh đệ có thể không cứng ư!?

“vĩ minh, đừng động, mau ngủ đi, người đừng động, cẩn thận cảm lạnh.”

“không cần, cái này ta biết, để ta giúp người.” Hai tay đỡ vĩ minh bắt đầu trượt động trên tiểu huynh đệ của cảnh nguyên, tiểu huynh đệ của cảnh nguyên càng ngày càng cứng rắn, hơn mười phút sau cuối cùng tiết ra.

“xem đi, ta đã nói ta có thể giúp người mà.”

“vĩ minh, ta thật cảm ơn người. Tốt rồi, người mau ngủ đi.”

Đỗ vĩ minh ép buộc gần một canh giờ mới ngừng, sau đó thì vù vù ngủ. Lưu cảnh nguyên lau thân đối quần áo cho hắn, may là trong phòng sớm đã đốt than, bằng không thể nào cũng bị lạnh cóng một phen.

Có điều sau khi lau người xong cho đỗ vĩ minh, tiểu huynh đệ của lưu cảnh nguyên lại thành thực ngắc đầu, lần này không có vĩ minh hỗ trợ, lưu cảnh nguyên chỉ có thể tự giải quyết vấn đề. Ôi, khi nào thì mới có thể chân chính giải quyết vấn đề đây?

66. Chương 66: Hồi Kinh

Ngày hôm sau khi đỗ vĩ minh tỉnh lại mặt trời đã lên cao. Cảm thấy hơi đau đầu, ngày hôm qua hình như uống quá nhiều, mình chắc không làm chuyện gì mất mặt chứ. Vừa mới chuẩn bị xuống giường liền thấy cảnh nguyên đẩy cửa mà vào, trong đầu đỗ vĩ minh hiện ra vài đoạn ngắn, chính mình hôm qua hình như vừa ca hát vừa làm gì đó.

“vĩ minh, người tỉnh rồi à, ta đã bảo bọn họ nấu canh già rượu, đợi lát nữa uống một chút đi.”

“cảm ơn cảnh nguyên. Ta... ta đêm qua uống say... không làm chuyện kỳ quái chứ?”

“không có, tốt lắm, mau rời giường đi.”

Lưu cảnh nguyên thật không muốn hồi tưởng cảnh tượng ngày hôm qua, tìm đại một lý do liền lui ra ngoài. Chẳng lẽ mình hôm qua còn làm chuyện gì thái quá, nhìn cảnh nguyên thế này thật khó hiểu.

Đỗ vĩ minh rửa mặt rồi sang nhà chính, chu văn đã bưng canh già rượu ở bên cạnh.

“thiếu gia, uống thứ này vào sẽ đỡ đau đầu.”

“chu văn, ta đêm qua không làm chuyện kỳ quái chứ?”

“ơ, không có gì.”

“người đừng gạt ta, có phải ta đã làm chuyện gì rất mất mặt không?”

“ta biết, ta biết, ca ca đêm qua hát một bài hát rất kỳ quái, ta cho tới giờ chưa từng nghe qua. Hát rất lớn tiếng, ta nghe rõ mồn một.”

Đỗ vĩ minh không khỏi che mặt, thật là mất mặt, ngay cả oa nhi cũng biết.

“được rồi, mau ăn cơm đi, oa nhi, đói bụng rồi hà, ăn cơm rồi nói sau.”

Cảnh nguyên thấy không ổn liền đi ra giải vây cho đỗ vĩ minh. Bữa sáng chỉ đơn giản là cháo gạo ăn kèm với bánh bột ngô. Đỗ vĩ minh bởi vì còn hơi đau đầu nên chỉ uống một chén cháo.

Xem ra về sau vẫn không nên uống rượu thì hơn.

Đến gần cuối năm, đám oa nhi tan học sớm, mấy ngày nay đều chuẩn bị cho dịp tết. Cửa hàng đến hai mươi lăm tháng chạp sẽ đóng cửa, đến lúc đó người ở lại trên trấn cũng ít, cửa hàng cũng không có khách hàng gì.

Đỗ vĩ minh từ khi chuyển vào phòng mới còn chưa về cửa hàng, chỉ còn vài ngày nên cũng lười chạy qua chạy lại, vương vô mang theo vài người đến cửa hàng làm việc vài ngày cuối, còn lại thì lưu lại trong thôn.

Đánh bánh mật, làm món kho, chuẩn bị các loại đồ ăn, mỗi ngày trôi qua rất phong phú. Rất nhanh đã đến hai mươi sáu, đám vương vô cũng đã trở lại, còn mang về không ít thịt, mọi người đều vô cùng cao hứng chuẩn bị cho dịp tết. Người nhiều nên đỗ vĩ minh cũng không cần làm gì, đơn giản chỉ là chơi cờ uống trà cùng cảnh nguyên, bởi oa nhi chơi đùa gì đó.

Đến giữa trưa thì có chuyện đột biến, cảnh nguyên nhận được thư hoàng huynh gửi, yêu cầu hắn lập tức hồi kinh mừng năm mới. Ngoài ra cũng rất hy vọng cảnh nguyên có thể mang theo vĩ minh cùng về kinh.

Lưu cảnh nguyên không ngờ hoàng huynh sẽ gửi một phong thư như vậy, vốn định ở trong thôn cùng đỗ vĩ minh qua tết âm lịch mới về kinh đô tham gia lễ phúc trạch. Có điều hoàng huynh nếu đã gửi thư muốn mình hồi kinh, không quay về thì cũng khó công đạo. Chỉ không biết vĩ minh có mất hứng không, vẫn nên hỏi một chút.

“vĩ minh, ta có chút chuyện muốn tìm người thương lượng một chút.” Đỗ vĩ minh thấy cảnh nguyên như vậy liền cùng hắn trở về phòng.

“cảnh nguyên, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

“vĩ minh, người có muốn đến kinh đô xem thử không?”

Đối với kinh đô, đỗ vĩ minh kỳ thật trước kia từng muốn đi tham quan một chút. Có điều sau khi có cửa hàng thì không rồi đi nổi nữa. Nhưng mà sắp sửa qua năm, hiện tại đi kinh đô để làm chi, muốn đi cũng phải chờ đến xuân hăng đi chứ.

“muốn, có điều phải đợi cày xong vụ xuân mới đi, sắp qua năm rồi không có thời gian.”

“này...”

“cảnh nguyên, người làm sao vậy, hôm nay nói chuyện sao cứ ấp a ấp úng, có phải trong kinh đô xảy ra chuyện gì không? Người muốn đi à?”

Chuyện này nói ra trước vẫn hơn, nếu không đến kinh đô thì không có cách nào giải thích với vĩ minh.

“ta vừa mới nhận được thư hoàng huynh gửi, hắn hy vọng ta có thể hồi kinh qua năm mới, bởi vì đã muốn đã nhiều năm không có cùng hắn đón năm mới.”

“như vậy, vậy người vẫn nên đi đi, đừng để hoàng huynh lo lắng.”

“có điều, hoàng huynh hy vọng người cũng có thể cùng đến kinh đô...”

“ta?! Vì sao ta cũng phải đến kinh đô ? Hoàng thượng có biết ta sao?”

“người lần trước phát minh hỏa dược giúp chúng ta thắng lợi, ta có viết thư nói cho hoàng huynh. Ta biết người không thích để cho người khác biết chuyện này, nhưng hoàng huynh hẳn không phải ngoại nhân. Hơn nữa ta không nói cho hoàng huynh phối phương của hỏa dược, còn không bằng sớm giải thích với huynh ấy.”

Đỗ vĩ minh hiểu được, thiên hạ này không có bức tường nào không lọt gió, chuyện mình đến biên quan đem hỏa dược dạy cho cảnh nguyên rồi cũng sẽ có người biết. Có điều cuộc sống bây giờ của mình rất nhàn nhã, không muốn dính vào chuyện loạn thất bát tao này. Nếu không phải cảnh nguyên bị thương, chu văn và vương vô đến cầu mình thì mình vốn không định đem phương pháp làm hỏa dược dạy cho người khác.

“vĩ minh, người đừng giận. Hoàng huynh không có ý gì đâu. Chỉ hy vọng chúng ta có thể trở về đón năm mới, nhìn anh hùng giúp thân quốc rốt cuộc là ai mà thôi, người yên tâm, chuyện hỏa dược không có người khác biết.”

“có thể không đi không?”

“nếu người thật sự không muốn thì quên đi, để ta nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này.”

Đỗ vĩ minh kỳ thật cũng không phải không muốn đến kinh đô. Có điều gặp hoàng thượng còn phải quỳ xuống dập đầu, phải biết ngoại trừ cha mẹ tổ tiên, mình chưa từng quỳ trước ai khác. Muốn một người hiện đại thích ứng quân thần lễ nghi của cổ đại, thật...

“cảnh nguyên, nếu như đến kinh đô, nhìn thấy hoàng thượng có thể không dập đầu không?”

Cảnh nguyên nghe thế thì ngậy người, hắn vì thế mà không muốn đến kinh đô ư? Minh cũng không thường dập đầu, chỉ có khi tế tổ mới làm. Hoàng huynh đối với mình rất thả lỏng, không cần hành lễ nhiều. Vậy thì dễ rồi, chỉ cần cầu hoàng huynh ban ân điển một chút là không có vấn đề.

“vĩ minh, là vì vậy mà không muốn đi ư? Đừng lo, ta nói với hoàng huynh một chút là được, hoàng huynh ta tốt lắm, khẳng định không thành vấn đề. Huống chi người là người có công với thân quốc nên chắc chắn là được.”

Đỗ vĩ minh kéo kéo khóe miệng, không biết nên nói gì mới tốt. Minh muốn đi kinh đô nhìn một cái, là muốn đi xem phong cảnh khác biệt ở đây, chứ không phải đi thăm hoàng cung. Cổ cung, di hoà viên mình đã đều nhìn qua, chắc cũng không kém hoàng cung kia, còn không cần phải quỳ xuống dập đầu.

Có điều cảnh nguyên như thế, mình nói không đi hình như không nên.

“vậy được rồi, ta đi. Khi nào thì xuất phát?”

“sáng mai đi, phỏng chừng ba mươi có thể đến.”

Bởi vì ngày mai muốn đi, đỗ vĩ minh bàn giao chuyện trong nhà một phen. Vốn muốn mang theo oa nhi cùng đi, nhưng ngẫm lại còn phải đi gặp hoàng thượng, cũng không thích hợp. Chuyện trong nhà đều giao cho liên đại làm chủ, chu văn và vương vô lần này cùng đi theo đến kinh đô, hai người phụ trách đánh xe.

Liên đại hai năm nay cũng đã quen việc, nhân số trong nhà tuy càng ngày càng nhiều, nhưng nên làm sao cũng thành thạo.

“ca ca, người ngày mai muốn đi, khi nào thì trở về. Lần trước đi lâu như vậy, oa nhi sẽ nhớ người.” Oa nhi lộ ra gương mặt như trái mướp đắng.

“oa nhi ngoan, ca ca cùng cảnh nguyên ca ca đi làm vài việc, sẽ tận lực về sớm. Bởi oa nhi đón tiết nguyên tiêu được không? Ca ca sẽ mua một cái đèn lồng xinh đẹp nhất, để nhìn nhất về cho oa nhi.”

“thật vậy chẳng? So với hoa sen đăng và kim ngư đăng lần trước xem còn đẹp hơn ư?”

“ừ, ca ca chắc chắn sẽ tìm một cái còn đẹp hơn về cho oa nhi.” Đỗ vĩ minh đưa ra vài món lễ vật, hơn nữa đồng ý sớm trở về, mới dỗ được oa nhi.

Bởi vì sáng mai phải đi, cho nên bữa tối nay đặc biệt phong phú, coi như là đón tết sớm. Nhân khang chuẩn bị thức ăn để nấu lẩu, mọi người ngồi quay lại thành vòng tròn. Tích xuân và liên thu cũng ngồi trên bàn tròn, đỗ vĩ minh vốn không quá chú ý điểm này. Huống chi đây là ăn cơm đoàn viên, đương nhiên phải càng náo nhiệt càng vui.

Xét tửu lượng của đỗ vĩ minh ngày đó cảnh nguyên không cho bọn họ chuẩn bị rượu, mọi người đều uống trà. Tuy không có rượu nhưng mọi người lấy trà thay rượu, nói cười vui vẻ, một bữa cơm kéo dài cả ngày.

Bụng nhỏ của oa nhi đã nhô cao, đỗ vĩ minh không cho hắn ăn thêm nữa. Ăn uống quá độ cũng không phải là chuyện tốt, cho dù muốn ăn cũng phải có tiết chế.

Đỗ vĩ minh theo đề nghị cảnh nguyên mang theo ô liu muối, ô liu ngào đường, Lạp xưởng, thịt khô tự chế trong nhà. Xà phòng và dầu ô liu cũng mang theo năm mươi bộ. Đỗ vĩ minh ban đầu không biết vì sao muốn mang theo mấy thứ này, cuối cùng cảnh nguyên nói đây là lễ vật chuẩn bị đưa cho hoàng huynh hắn.

Không thể nào, đường đường một hoàng đế sẽ ăn mấy thứ này ư?

“lần trước ta mang theo một ít Lạp xưởng, trùng hợp cho hắn ăn một lần, từ đó về sau hắn luôn nhắc tới. Lần này trở về nếu không mang theo, hắn chắc chắn sẽ giáo huấn ta.”

chút đồ không đáng giá tiền như vậy cũng đáng hoàng thượng nhắc tới, đồ vĩ minh cũng không còn quá sợ vị hoàng thượng chưa gặp mặt này

Bởi vì là mùa đông khắc nghiệt, trong xe ngựa trải chăn bông dày, đồ vĩ minh còn cố ý đặt một cái thảm lên đùi nhưng vẫn lạnh. May là khi xuất môn đã chuẩn bị hai cái lò sưởi tay mới chịu nổi. Chỉ khổ cho vương vô phải đánh xe, trời lạnh như thế đánh xe ngựa không phải là chuyện dễ chịu gì.

“chu văn, người vào đi, bên ngoài rất lạnh.”

“thiếu gia, không cần, ta bồi vương vô trò chuyện.”

“người vào đi, đợi lát nữa người thay vương vô đánh xe một lát.”

Chu văn vẫn nghe theo đồ vĩ minh vào xe ngựa, quả nhiên là hai thế giới, bên trong ấm áp hơn bên ngoài nhiều. Cứ như vậy chu văn và vương vô hai người luân phiên đánh xe, đương nhiên thời gian vương vô đánh xe nhiều hơn, khi bọn họ tới kinh đô đã là buổi chiều.

Khi Đồ Vĩ Minh nhìn thấy Vĩnh Định môn khí thế bàng bạc, cuối cùng mới có cảm giác đến kinh đô. Nhìn cửa thành là biết Bình Phúc trấn không có cách nào sánh bằng.

67. Chương 67: Vào Cung

Bởi vì đã là ngày tết, cho nên trên ngã tư đường lạnh lẽo vắng vẻ, đại đa số cửa hàng đều đóng cửa, có cảm giác hiu quạnh chứ không phồn hoa như trong dự đoán của đồ vĩ minh.

“mấy ngày nay là lễ mừng năm mới, chờ qua sơ ngũ, các cửa hàng sẽ lục tục mở cửa, tới ngày phúc trạch sẽ có hoạt động rất lớn, đến nguyên tiêu cũng sẽ có hội đèn lồng.”

Nghe lưu cảnh nguyên giải thích, đồ vĩ minh gật gật đầu. Đại khái lại qua thời gian một nén nhang liền đến vương phủ.

“vương gia, thiếu gia, xuống xe đi.”

Lưu cảnh nguyên nhảy xuống xe ngựa trước, đưa tay cho vĩ minh, đồ vĩ minh nương tay hắn cũng xuống xe ngựa. Hóa ra đây là vương phủ trong truyền thuyết, quả nhiên là khí phái phi thường. Bởi vì tổng quản trong vương phủ đã sớm nhận được tin tức vương gia hôm nay trở lại, bọn họ vừa mới tới cửa, đại môn đã mở. Tổng quản mang theo một đám người làm đứng ở sau cửa.

“cung nghênh vương gia hồi phủ!” Lưu tổng quản dẫn người hành lễ với cảnh nguyên.

“cung nghênh vương gia hồi phủ!”

“miễn lễ.” Lưu cảnh nguyên phát tay, ý bảo mọi người đứng dậy. Đồ vĩ minh trận này dọa sợ, mùa đông khắc nghiệt mà phải quỳ thẳng xuống như vậy, may là đứng lên luôn chứ không thì đã sớm hồng đầu gối.

Lưu tổng quản đi lên đón, “vương gia, hoàng thượng vừa rồi đã phái người đến truyền chỉ, bảo ngài nghỉ ngơi hồi phục một phen rồi vào trong cung dùng bữa tối.”

Lưu cảnh nguyên gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

“lưu tổng quản, vị này là lý thiếu gia, sẽ tạm ở trong phủ vài ngày, người mau dọn dẹp từng viện cho lý thiếu gia ở đi.”

“bái kiến lý thiếu gia, tại hạ là lưu phúc, có chuyện gì thì cứ phân phó ta là được.” Lưu tổng quản hành lễ với đồ vĩ minh.

“phiền toái lưu tổng quản, có gì cần ta sẽ nói với người.”

Lưu cảnh nguyên tự mình dẫn đồ vĩ minh đến tùng viện, chu văn và vương vô cũng ở gần tùng viện để tiện chiếu cố. Tùng viện, giống như tên của nó, thực vật chủ yếu chính là cây tùng, cách lan uyển của cảnh nguyên gần nhất.

Nha hoàn sai vật trong phủ rất đông, lưu cảnh nguyên lúc trước đã phân phó muốn tắm rửa, giờ đồ nước ấm vào mộc dũng là được. Lưu cảnh nguyên bảo đồ vĩ minh tắm rửa nghỉ ngơi hồi phục một phen rồi vào hoàng cung, bản thân cũng trở về lan uyển.

Đồ vĩ minh cự tuyệt nha hoàn yêu cầu giúp kì lưng, tự mình tắm rửa. ừ, nơi này dùng là xà bông thơm, không giống xà phòng nhà mình làm, có mùi hoa quế.

Vài ngày bốn ba, đồ vĩ minh mệt lả đi, vì gấp gáp đến kinh đô, nên dọc đường đi không nghỉ ngơi tử tế, càng đừng nói đến tắm rửa. Nhưng đồ vĩ minh rất thích sạch sẽ, ngoại trừ vào hạn hán khi xưa không có cách nào tắm rửa thì mỗi ngày đều đi tắm, mùa đông cũng ít nhất là hai ngày một lần.

Trong phòng có đặt chậu than nên không lạnh. Đồ vĩ minh tắm rửa xong, chu văn đã đem quần áo đặt ở bên cạnh. Quần áo là cảnh nguyên vừa cho người đưa tới, giá trị hơn loại vải mình hay mặc nhiều. Quần áo màu lam cũng rất có tinh thần.

Tục ngữ nói rất hay, người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân. Đồ vĩ minh bình thường không quá chú ý tới ăn mặc, giờ mặc vào cảm ý hoa phục cũng rất có tư thái của công tử. Tóc cần thận dùng khăn vải lau khô, chờ khô rồi mới búi lên.

Đồ vĩ minh thừa dịp có thời gian ngắm nghía phòng của mình, trong phòng toàn là đồ bằng hoàng lê mộc thượng đẳng, gia cụ trong nhà mình quả nhiên không có cách nào bì kịp. Đồ vĩ minh oán thầm một phen, quả nhiên là đặc thù giai cấp, đồ dùng khác biệt, cũng khó cho hán chịu ở căn phòng lụn bại nhà mình

Đối với búi tóc ở cổ đại, đồ vĩ minh kỳ thật vẫn không quá quen, ở đây sau khi qua mười lăm tuổi sẽ bắt đầu búi tóc. Khi vừa tới còn nhỏ nên không cần, có điều nhập gia tùy tục, cho dù không thích cũng chỉ có thể như vậy.

Một tiểu nha hoàn tiến vào, nhanh nhẹn giúp đồ vĩ minh chải đầu chuẩn bị, lại cầm một cây trâm ngọc bích búi cho hán. Người bình thường chỉ dùng mộc trâm, đồ vĩ minh cũng vậy. Không phải mua không nổi, mà là cảm thấy không cần thiết. Nhìn chính mình trong gương đồng, đồ vĩ minh thiếu chút nữa không nhận ra. Được rồi, quả nhiên là rất khác.

“lý thiếu gia, ngài tốt chứ? Vương gia bảo ta tới xem có gì phân phó không?”

“lưu tổng quản, cảm ơn. Ta rất tốt, đi tìm cảnh nguyên thôi.”

“lý thiếu gia, ngài trực tiếp xưng hô vương gia tục danh hình như...”

Đồ vĩ minh ban đầu còn chưa phản ứng lại, bởi vì hán đã gọi như vậy thời gian dài chưa bao giờ sửa miệng. Lưu tổng quản nói được một nửa thì dừng, đồ vĩ minh cũng đã hiểu hán có ý gì. Đã biết gọi thẳng tên cảnh nguyên là vi phạm quy củ. Vậy phải xưng hô thế nào đây?

“lưu tổng quản, vậy ta nên gọi thế nào?”

Lưu tổng quản chưa nói gì, chu văn đã lên trước vụng trộm nói bên tai đồ vĩ minh, “thiếu gia, người khác gọi vương gia là nguyên vương.”

Đồ vĩ minh gật gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu. Lưu tổng quản kỳ thật là tới đưa lông cừu, trong kinh đô lạnh hơn so với thôn tu hành. Đồ vĩ minh vốn sợ lạnh cho nên lưu cảnh nguyên bảo quản gia tặng hồ cừu tới, đợi lát nữa xuất môn là có thể mặc. Đồ vĩ minh khoác áo lông đi theo lưu tổng quản đến lan uyển của cảnh nguyên.

bởi vì có đủ loại hoa lan quý báu mà nơi đó được gọi là lan uyển, kỳ thật lưu cảnh nguyên bản thân không thích hoa lan, có điều mẫu phi đã mất đặc biệt yêu thích, cho nên mới trồng ngay trong viện của mình.

Tùng viện cách lan uyển không bao nhiêu, đi một lát liền tới.

“vương gia, lý thiếu gia đến.”

“cho hẩn vào đi.”

“nguyên vương, chúng ta khi nào xuất phát?”

“nguyên vương? Vĩ minh, đang tốt đẹp tự đừng gọi ta như vậy làm gì?”

Đỗ vĩ minh cũng không biết nên nói thế nào, “lẽ không thể phé, đến kinh đô vẫn nên gọi là nguyên vương thì tốt hơn.”

“vĩ minh, người đừng nghe bọn hẩn nói bừa, cứ gọi như trước đi.”

Đỗ vĩ minh không muốn bắt quá lưu cảnh nguyên kiên trì, cuối cùng vẫn gọi hẩn là cảnh nguyên. Lưu cảnh nguyên thấy đỗ vĩ minh ăn mặc thế này đúng là làm cho người ta muốn đui mù. Đỗ vĩ minh vốn có diện mạo thanh tú, chỉ là bình thường ít để ý, giờ ăn mặc tươm tất liền rất ra dáng công tử nhà giàu.

“vương gia, hoàng thượng phái lâm công công đến thúc dục.”

“chuẩn bị kiệu, chúng ta xuất phát.”

“dạ.”

Công việc tổng quản cũng không phải dễ làm, hoàng thượng đã phái người đến thúc dục vài lần mà vương gia nhà mình còn không nhanh không chậm ở đó tắm rửa, mình cũng không dễ công đạo. Đưa bạc cho lâm công công, còn nói không ít lời hay, cuối cùng mới dễ được cho người ta cao hứng.

Hoàng thượng đương nhiên sủng ái hoàng đệ, có điều vương gia hiện tại bình định biên quan, sợ không phải... quên đi quên đi, chắc là mình đa nghi. Hoàng thượng sủng ái vương gia ở thân quốc không ai không biết.

Đây là lần đầu tiên đỗ vĩ minh ngồi kiệu, bình thường đều chỉ ngồi xe bò, xe ngựa. Ngồi kiệu vững vàng hơn so với trong tưởng tượng, có lẽ do kiệu phu đã được huấn luyện. Tốc độ của kiệu không nhanh như xe ngựa, phía trước phía sau đều có sai nha, hướng chỉ còn phải nâng cổ kiệu đi.

Lưu cảnh nguyên thật sự mang theo lap xưởng tiến cung, không phải thật sự muốn tặng cho hoàng thượng chứ?

Mất mặt muốn chết.

Đỗ vĩ minh cùng lưu cảnh nguyên ngồi hai kiệu. Đỗ vĩ minh không biết, bình thường cảnh nguyên tiến cung đều cưỡi ngựa, hôm nay lạnh sợ hẩn ăn không tiêu mới đổi sang ngồi kiệu.

Lảo đảo đến hoàng cung đèn đuốc đã thấp lên rực rỡ, lâm công công ở cửa chờ. Nhìn thấy cổ kiệu của cảnh nguyên ngừng lại thì mau mắn

Nghênh đón.

“tham kiến nguyên vương. Nguyên vương thiên tuế thiên tuế.”

“bình thân.”

“hoàng thượng đang đợi ngài.” Lâm công công muốn nói là hoàng thượng đã đợi cả ngày rồi, ngài nếu không đến phỏng chừng hoàng thượng sẽ phát hỏa, tốc độ hôm nay không khỏi cũng quá chậm đi.

Đỗ vĩ minh đi theo lưu cảnh nguyên sau, bởi vì lưu cảnh nguyên không giới thiệu nên lâm công công muốn hỏi cũng không có gan hỏi. Có lẽ là vương tôn quý tộc nào đó, nhìn áo lông cáo trên người là biết. Có điều hình như mình chưa bao giờ gặp vị công tử này.

Đỗ vĩ minh như alice ở wonderland, cẩn thận quan sát hoàng cung trong truyền thuyết. Không quá phồn hoa, đây vật quý mà là giống như mê cung, đi đi lại lại làm đầu óc choáng váng.

“khởi bẩm hoàng thượng, nguyên vương diện hạ đến.”

“mau cho vào.”

Đỗ vĩ minh nhìn thấy hoàng thượng trong truyền thuyết thực sự chút tròn tròn mắt, so với mình tưởng tượng trẻ hơn nhiều. Có hơi giống cảnh nguyên, đặc biệt nửa phía trên, có điều nhã nhặn hơn mà thôi. Ánh mắt thì giống

Một loại động vật, hồ ly.

“tham kiến hoàng huynh.”

“miễn miễn, hai huynh đệ chúng ta còn khách khí như vậy ư.”

“thảo dân lý vĩ minh tham kiến hoàng thượng.”

“miễn lễ. Hoàng đệ đã nói với ta, người không quen những lễ tiết này, không cần câu thúc.”

Hoàng thượng cũng cẩn thận quan sát đỗ vĩ minh một phen, đây là người nghiên cứu ra hỏa dược, hình như tuổi không lớn, sao lại có bản lĩnh này.

Hoàng thượng gọi cảnh nguyên ngồi xuống một bên, cũng ban ghế ngồi cho đỗ vĩ minh. Hoàng thượng tỉ mỉ nhìn hoàng đệ của mình. Ôi, mình cũng đã lâu không gặp hần, người cao lên không ít, cuộc sống biên quan rất gian khổ, mấy năm nay thật khổ cho hần. Hai người nhàn thoai một chút,

Lưu cảnh nguyên đem lap xưởng mình mang đến hiến cho hoàng huynh.

“hoàng huynh, lần trước huynh nói thích ăn, lần này đặc biệt mang tới cho hoàng huynh. Còn có xà phòng và dầu ô liu, mang đến cho huynh dùng thử. Thần đệ đã dùng qua, không tệ.”

Hai người tán gẫu khí thế ngất trời, đỗ vĩ minh ở bên cạnh ngậm miệng không mở. Có điều mình rất yên phận nhưng bụng lại chằng ra sao, ọt ọt kêu lên. Tiếng vang lên có hơi lớn, ảnh nguyên và hoàng thượng đều nghe được. Hoàng thượng nhìn chăm chăm đỗ vĩ minh hai lượt, làm mặt đỗ vĩ minh đỏ lựng.

Cái bụng này sớm không kêu muộn không kêu, sao lại kêu đúng lúc này, rất dọa người.

“là trăm sơ sót, lâm công công, truyền lệnh!”

68. Chương 68: Phiền Nảo Của Hoàng Thượng

Bởi vì đã là ngày tết, cho nên trên ngã tư đường lạnh lẽo vắng vẻ, đại đa số cửa hàng đều đóng cửa, có cảm giác hiu quạnh chứ không phồn hoa như trong dự đoán của đỗ vĩ minh.

“mấy ngày nay là lễ mừng năm mới, chờ qua sơ ngũ, các cửa hàng sẽ lục tục mở cửa, tới ngày phúc trạch sẽ có hoạt động rất lớn, đến nguyên tiêu cũng sẽ có hội đèn lồng.”

Nghe lưu cảnh nguyên giải thích, đỗ vĩ minh gật gật đầu. Đại khái lại qua thời gian một nén nhang liền đến vương phủ.

“vương gia, thiếu gia, xuống xe đi.”

Lưu cảnh nguyên nhảy xuống xe ngựa trước, đưa tay cho vĩ minh, đỗ vĩ minh nương tay hần cũng xuống xe ngựa. Hóa ra đây là vương phủ trong truyền thuyết, quả nhiên là khí phái phi thường. Bởi vì tổng quản trong vương phủ đã sớm nhận được tin tức vương gia hôm nay trở lại, bọn họ vừa mới tới cửa, đại môn đã mở. Tổng quản mang theo một đám người làm đứng ở sau cửa.

“cung nghênh vương gia hồi phủ!” Lưu tổng quản dẫn người hành lễ với cảnh nguyên.

“cung nghênh vương gia hồi phủ!”

“miễn lễ.” Lưu cảnh nguyên phát tay, ý bảo mọi người đứng dậy. Đỗ vĩ minh trận này dọa sợ, mùa đông khắc nghiệt mà phải quỳ thẳng xuống như vậy, may là đứng lên luôn chứ không thì đã sớm hồng đầu gối.

Lưu tổng quản đi lên đón, “vương gia, hoàng thượng vừa rồi đã phái người đến truyền chỉ, bảo ngài nghỉ ngơi hồi phục một phen rồi vào trong cung dùng bữa tối.”

Lưu cảnh nguyên gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

“Lưu tổng quản, vị này là lý thiếu gia, sẽ tạm ở trong phủ vài ngày, người mau dọn dẹp từng viện cho lý thiếu gia ở đi.”

“bái kiến lý thiếu gia, tại hạ là lưu phúc, có chuyện gì thì cứ phân phó ta là được.” Lưu tổng quản hành lễ với đỡ vĩ minh.

“phiên toái lưu tổng quản, có gì cần ta sẽ nói với người.”

Lưu cảnh nguyên tự mình dẫn đỡ vĩ minh đến từng viện, chu văn và vương vô cũng ở gần từng viện để tiện chiếu cố. Từng viện, giống như tên của nó, thực vật chủ yếu chính là cây tùng, cách lan uyển của cảnh nguyên gần nhất.

Nha hoàn sai vật trong phủ rất đông, lưu cảnh nguyên lúc trước đã phân phó muốn tắm rửa, giờ đỡ nước ấm vào mộc dũng là được. Lưu cảnh nguyên bảo đỡ vĩ minh tắm rửa nghỉ ngơi hồi phục một phen rồi vào hoàng cung, bản thân cũng trở về lan uyển.

Đỗ vĩ minh cự tuyệt nha hoàn yêu cầu giúp kì lưng, tự mình tắm rửa. Ừ, nơi này dùng là xà bông thơm, không giống xà phòng nhà mình làm, có mùi hoa quế.

Vài ngày bên ba, đỡ vĩ minh mệt lả đi, vì gấp gáp đến kinh đô, nên dọc đường đi không nghỉ ngơi tử tế, càng đừng nói đến tắm rửa. Nhưng đỡ vĩ minh rất thích sạch sẽ, ngoại trừ vào hạn hán khi xưa không có cách nào tắm rửa thì mỗi ngày đều đi tắm, mùa đông cũng ít nhất là hai ngày một lần.

Trong phòng có đặt chậu than nên không lạnh. Đỗ vĩ minh tắm rửa xong, chu văn đã đem quần áo đặt ở bên cạnh. Quần áo là cảnh nguyên vừa cho người đưa tới, giá trị hơn loại vải mình hay mặc nhiều. Quần áo màu lam cũng rất có tinh thần.

Tục ngữ nói rất hay, người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân. Đỗ vĩ minh bình thường không quá chú ý tới ăn mặc, giờ mặc vào cảm ý hoa phục cũng rất có tư thái của công tử. Tóc cẩn thận dùng khăn vải lau khô, chờ khô rồi mới búi lên.

Đỗ vĩ minh thừa dịp có thời gian ngắm nghía phòng của mình, trong phòng toàn là đồ bằng hoàng lê mộc thượng đẳng, gia cụ trong nhà mình quả nhiên không có cách nào bì kịp. Đỗ vĩ minh oán thầm một phen, quả nhiên là đặc thù giai cấp, đồ dùng khác biệt, cũng khó cho hắn chịu ở căn phòng lụn bại nhà mình

Đối với búi tóc ở cổ đại, đỡ vĩ minh kỳ thật vẫn không quá quen, ở đây sau khi qua mười lăm tuổi sẽ bắt đầu búi tóc. Khi vừa tới còn nhỏ nên không cần, có điều nhập gia tùy tục, cho dù không thích cũng chỉ có thể như vậy.

Một tiểu nha hoàn tiến vào, nhanh nhẹn giúp đỡ vĩ minh chải đầu chuẩn bị, lại cầm một cây trâm ngọc bích búi cho hắn. Người bình thường chỉ dùng mộc trâm, đỡ vĩ minh cũng vậy. Không phải mua không nổi, mà là cảm thấy không cần thiết. Nhìn chính mình trong gương đồng, đỡ vĩ minh thiếu chút nữa không nhận ra. Được rồi, quả nhiên là rất khác.

“lý thiếu gia, ngài tốt chứ? Vương gia bảo ta tới xem có gì phân phó không?”

“Lưu tổng quản, cảm ơn. Ta rất tốt, đi tìm cảnh nguyên thôi.”

“lý thiếu gia, ngài trực tiếp xưng hô vương gia tục danh hình như...”

Đỗ vĩ minh ban đầu còn chưa phản ứng lại, bởi vì hắn đã gọi như vậy thời gian dài chưa bao giờ sửa miệng. Lưu tổng quản nói được một nửa thì dừng, đỡ vĩ minh cũng đã hiểu hắn có ý gì. Đã biết gọi thẳng tên cảnh nguyên là vi phạm quy củ. Vậy phải xưng hô thế nào đây?

“Lưu tổng quản, vậy ta nên gọi thế nào?”

Lưu tổng quản chưa nói gì, chu văn đã lên trước vụng trộm nói bên tai đỡ vĩ minh, “thiếu gia, người khác gọi vương gia là nguyên vương.”

Đỗ vĩ minh gật gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu. Lưu tổng quản kỳ thật là tới đưa lông cừu, trong kinh đô lạnh hơn so với thôn tu hành. Đỗ vĩ minh vốn sợ lạnh cho nên lưu cảnh nguyên bảo quản gia tặng hồ cừu tới, đợi lát nữa xuất môn là có thể mặc. Đỗ vĩ minh khoác áo lông đi theo lưu tổng quản đến lan uyển của cảnh nguyên.

bởi vì có đủ loại hoa lan quý báu mà nơi đó được gọi là lan uyển, kỳ thật lưu cảnh nguyên bản thân không thích hoa lan, có điều mẫu phi đã mất đặc biệt yêu thích, cho nên mới trồng ngay trong viện của mình.

Tùng viện cách lan uyển không bao nhiêu, đi một lát liền tới.

“vương gia, lý thiếu gia đến.”

“cho hắn vào đi.”

“nguyên vương, chúng ta khi nào xuất phát?”

“nguyên vương? Vĩ minh, đang tốt đẹp tự đừng gọi ta như vậy làm gì?”

Đỗ vĩ minh cũng không biết nên nói thế nào, “lẽ không thể phé, đến kinh đô vẫn nên gọi là nguyên vương thì tốt hơn.”

“vĩ minh, người đừng nghe bọn hắn nói bừa, cứ gọi như trước đi.”

Đỗ vĩ minh không muốn bắt quá lưu cảnh nguyên kiên trì, cuối cùng vẫn gọi hắn là cảnh nguyên. Lưu cảnh nguyên thấy đỗ vĩ minh ăn mặc thế này đúng là làm cho người ta muốn đui mù. Đỗ vĩ minh vốn có diện mạo thanh tú, chỉ là bình thường ít để ý, giờ ăn mặc tươm tất liền rất ra dáng công tử nhà giàu.

“vương gia, hoàng thượng phái lâm công công đến thúc dục.”

“chuẩn bị kiệu, chúng ta xuất phát.”

“dạ.”

Công việc tổng quản cũng không phải dễ làm, hoàng thượng đã phái người đến thúc dục vài lần mà vương gia nhà mình còn không nhanh không chậm ở đó tắm rửa, mình cũng không dễ công đạo. Đưa bạc cho lâm công công, còn nói không ít lời hay, cuối cùng mới dễ được cho người ta cao hứng.

Hoàng thượng đương nhiên sủng ái hoàng đệ, có điều vương gia hiện tại bình định biên quan, sợ không phải... quên đi quên đi, chắc là mình đa nghi. Hoàng thượng sủng ái vương gia ở thân quốc không ai không biết.

Đây là lần đầu tiên đỗ vĩ minh ngồi kiệu, bình thường đều chỉ ngồi xe bò, xe ngựa. Ngồi kiệu vững vàng hơn so với trong tưởng tượng, có lẽ do kiệu phu đã được huấn luyện. Tốc độ của kiệu không nhanh như xe ngựa, phía trước phía sau đều có sai nha, hướng chỉ còn phải nâng cổ kiệu đi.

Lưu cảnh nguyên thật sự mang theo lap xưởng tiến cung, không phải thật sự muốn tặng cho hoàng thượng chứ?

69. Chương 69

Mất mặt muốn chết.

Đỗ vĩ minh cùng lưu cảnh nguyên ngồi hai kiệu. Đỗ vĩ minh không biết, bình thường cảnh nguyên tiến cung đều cưỡi ngựa, hôm nay lạnh sợ hắn ăn không tiêu mới đổi sang ngồi kiệu.

Lảo đảo đến hoàng cung đèn đuốc đã thấp lên rực rỡ, lâm công công ở cửa chờ. Nhìn thấy cổ kiệu của cảnh nguyên ngừng lại thì mau mắn

Nghênh đón.

“tham kiến nguyên vương. Nguyên vương thiên tuế thiên thiên tuế.”

“bình thân.”

“hoàng thượng đang đợi ngài.” Lâm công công muốn nói là hoàng thượng đã đợi cả ngày rồi, ngài nếu không đến phỏng chừng hoàng thượng sẽ phát hỏa, tốc độ hôm nay không khỏi cũng quá chậm đi.

Đỗ vĩ minh đi theo lưu cảnh nguyên sau, bởi vì lưu cảnh nguyên không giới thiệu nên lâm công công muốn hỏi cũng không có gan hỏi. Có lẽ là vương tôn quý tộc nào đó, nhìn áo lông cáo trên người là biết. Có điều hình như mình chưa bao giờ gặp vị công tử này.

Đỗ vĩ minh như alice ở wonderland, cẩn thận quan sát hoàng cung trong truyền thuyết. Không quá phồn hoa, đây vật quý mà là giống như mê cung, đi đi lại lại làm đầu óc choáng váng.

“khởi bẩm hoàng thượng, nguyên vương điện hạ đến.”

“mau cho vào.”

Đỗ vĩ minh nhìn thấy hoàng thượng trong truyền thuyết thực sự chút tròn tròn mắt, so với mình tưởng tượng trẻ hơn nhiều. Có hơi giống cảnh nguyên, đặc biệt nửa phía trên, có điều nhã nhặn hơn mà thôi. Ánh mắt thì giống

Một loại động vật, hồ ly.

“tham kiến hoàng huynh.”

“miễn miễn, hai huynh đệ chúng ta còn khách khí như vậy ư.”

“thảo dân lý vĩ minh tham kiến hoàng thượng.”

“miễn lễ. Hoàng đệ đã nói với ta, ngươi không quen những lễ tiết này, không cần câu thúc.”

Hoàng thượng cũng cẩn thận quan sát đỗ vĩ minh một phen, đây là người nghiên cứu ra hỏa dược, hình như tuổi không lớn, sao lại có bản lĩnh này.

Hoàng thượng gọi cảnh nguyên ngồi xuống một bên, cũng ban ghế ngồi cho đỗ vĩ minh. Hoàng thượng tỉ mỉ nhìn hoàng đệ của mình. Ôi, mình cũng đã lâu không gặp hắn, người cao lên không ít, cuộc sống biên quan rất gian khổ, mấy năm nay thật khổ cho hắn. Hai người nhàn thoại một chút,

Lưu cảnh nguyên đem lap xưởng mình mang đến hiến cho hoàng huynh.

“hoàng huynh, lần trước huynh nói thích ăn, lần này đặc biệt mang tới cho hoàng huynh. Còn có xà phòng và dầu ô liu, mang đến cho huynh dùng thử. Thần đệ đã dùng qua, không tệ.”

Hai người tán gẫu khí thế ngất trời, đỗ vĩ minh ở bên cạnh ngậm miệng không mở. Có điều mình rất yên phận nhưng bụng lại chằng ra sao, ọt ọt kêu lên. Tiếng vang lên có hơi lớn, ảnh nguyên và hoàng thượng đều nghe được. Hoàng thượng nhìn chằm chằm đỗ vĩ minh hai lượt, làm mặt đỗ vĩ minh đỏ lựng.

Cái bụng này sớm không kêu muộn không kêu, sao lại kêu đúng lúc này, rất dọa người.

“là trẫm sơ sót, lâm công công, truyền lệnh!”

68-70, phiên nào của hoàng thượng

Bữa tối thực phong phú, đối với đỗ vĩ minh đúng là mở rộng tầm mắt. Tuy chỉ có ba người ăn cơm nhưng đồ ăn được bày đầy một bàn, nhiều món đỗ vĩ minh ngay cả thấy cũng chưa thấy bao giờ.

Nếm thử vài món, trong lòng đỗ vĩ minh cảm thấy nghi hoặc, đồ ăn trong cung thật không tệ chút nào, rất ngon miệng, vì sao cảnh nguyên lại cố tình thích điểm tâm trong cửa hàng?!

Nhưng mà đồ ăn rất phong phú, đỗ vĩ minh nào có thời gian nghĩ nhiều, qua thôn này thì không còn điểm nữa, nên nắm chặt thời gian mà ăn.

Tướng ăn của đỗ vĩ minh không thể tính là khó coi, nhưng cũng tuyệt đối không đẹp mắt, đề tài hai huynh đệ kia đàm luận, đỗ vĩ minh cũng nghe không hiểu. Cho dù nghe hiểu cũng nên không hiểu, loại chuyện này biết nhiều hơn cũng không có lợi gì. Đỗ vĩ minh hai tại không nghe, chuyển tâm dùng bữa.

Có điều tướng ăn của hai người này thật tao nhã, đồ vĩ minh sau khi ăn năm phần ăn no cũng thả chậm tốc độ. Vừa rồi hình như ăn quá nhanh.

“vĩ minh, người ném thử xem đây là canh gì?” Cảnh nguyên múc cho hắn một chén.

Đồ vĩ minh cầm thìa ăn một ngụm, thật thơm, như là canh gà nhưng thơm ngon hơn canh gà nhiều. Chẳng lẽ là bồ câu, hình như cũng không phải.

“đây là canh gì vậy?”

“canh này tên là tiên tái hạc, ý chính là ngon vô cùng. ở trong dùng một loại chim rất hiếm có, chỉ có ở thâm sơn phía bắc thân quốc mới có. Bởi vì rất khó bắt được, cho nên nhiều khi muốn uống cũng không có.”

Quả nhiên là ngự thiện, thật sự rất dễ tâm. Đề tài của huynh đệ hai người cũng theo đó mà ngừng, hoàng thượng cũng gia nhập vào hàng ngũ nói chuyện phiếm. Bởi vì cảnh nguyên thường xuyên khen ngợi trù nghệ của đồ vĩ minh, hoàng thượng cũng rất hiếu kỳ với những món như nem rán. Đồ vĩ minh đồng ý có cơ hội nhất định sẽ làm thử.

Bởi vì hai người đã đi vài ngày đường, ăn cơm chiều xong không bao lâu đồ vĩ minh liền cảm thấy mệt mỏi. Dù đã rất cố gắng mở to hai mắt của mình, nhưng vẫn không ngăn được cơn mệt rũ rời.

Hoàng thượng nhìn quãng thâm trên mắt đồ vĩ minh và lưu cảnh nguyên, tuy vẫn rất muốn cùng hoàng đệ nói thêm một lát nhưng nghĩ lại mấy ngày sau vẫn có thời gian, nên để hắn về nghỉ ngơi.

Hoàng thượng gật gật đầu ân chuẩn. Đồ vĩ minh và lưu cảnh nguyên bái biệt hoàng thượng liền dẹp đường hồi phủ. Trên đường trở về, cổ kiệu rung lắc làm đồ vĩ minh nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Đến khi về tới phủ, đồ vĩ minh đã ngủ rất say. Lưu cảnh nguyên bắt đầu dĩ cười cười, ôm đồ vĩ minh vào phủ.

Đồ vĩ minh nửa đêm bị tiếng pháo làm bừng tỉnh, tiếng pháo trong kinh đô so với trong thôn vang hơn nhiều. Đồ vĩ minh đứng dậy mặc quần áo, vừa nghe bên trong có động tĩnh, chu văn và vương vô liền đi vào.

70. Chương 70

“thiếu gia, cậu tỉnh rồi à?”

“chu văn, có phải năm mới đến rồi không. Bên ngoài đều là tiếng pháo.”

“đúng vậy, cung chúc thiếu gia phúc thể an khang, tiền tài như nước.”

Cùng nói vài lời cát tường, đồ vĩ minh lấy ra phần thưởng sớm đã sớm chuẩn bị cho hai người. Không biết đám người oa nhi thể nào, lúc này chắc là đã đốt pháo.

Đồ vĩ minh đến cửa sân lưu cảnh nguyên chúc tết, hai người lại ăn chút bánh trôi, chờ tiếng pháo dần dần nhỏ đi, đồ vĩ minh không kìm được cơn buồn ngủ, liền cáo từ trở về nghỉ ngơi.

Cuộc sống trong vương phủ thực nhàn nhã, mỗi ngày đơn giản chính là ăn cơm, nghỉ ngơi, ngủ, đồ vĩ minh thấy quy luật cuộc sống của mình càng ngày càng giống như một con vật.

Lưu cảnh nguyên mấy ngày nay rất bận, đồ vĩ minh cũng khó có thể nhìn thấy hắn. Vương phủ to như vậy, đồ vĩ minh cũng chỉ biết chu văn và vương vô. Có điều vương vô vốn nói không nhiều, mỗi ngày cũng chỉ có thể cùng chu văn nói vài câu. Lưu tổng quản đưa tới một ít sách vở và đồ chơi, đồ vĩ minh vẫn cảm thấy nhàm chán. Hắn muốn ra ngoài đi dạo nhưng chu văn nói mấy ngày nay các cửa hàng có lẽ còn đóng cửa chưa mở.

Mấy ngày nay cảnh nguyên cũng bị một việc làm cho quay cuồng, hoàng huynh muốn hắn cưới vợ. Lưu cảnh nguyên cũng không ngần ngại nói cho hoàng huynh biết mình đã có ý trung nhân, đang theo đuổi. Hoàng huynh nói rất tốt, trực tiếp thành thân là được. Có điều khi hỏi ý trung nhân của hắn là ai, thì hắn chỉ nói có lệ, hoàng thượng có chút sinh khí.

“hoàng đệ, người nói người rút cuộc vừa ý cô nương nào? Là cô nương nhà bình thường cũng không sao, chỉ cần gia thế trong sạch là được.”

“hoàng huynh, ta còn chưa nói với người ta.”

“chỉ cần hạ chỉ, không phải giải quyết vấn đề rồi ư. Chẳng lẽ nàng còn muốn kháng chỉ?”

“hoàng huynh, không phải như thế. Ta, ta.....”

“chẳng lẽ người xem trọng nữ tử chu quốc hoặc ngô quốc?”

“không phải.”

Thân quốc hiện tại cùng chu quốc cùng ngô quốc quan hệ có chút vi diệu, bởi vì xuất hiện hỏa dược đã đánh vỡ cục diện hai đánh một. Hiện tại hai bên đều tung cánh ô liu, cố ý mượn sức thân quốc, muốn cùng thân quốc kết minh.

Kết hôn cũng là một trong những thủ đoạn thường thấy. Năm ngoái còn có đại thần thượng tấu nói hai nước đều có ý cùng thân quốc kết thân, mà nguyên vương lại chưa thành thân, đề nghị nguyên vương nạp một công chúa trong hai nước làm chính phi.

“hoàng đệ, suy nghĩ của các đại thần ta nghĩ người cũng hiểu được. Đợi qua ngày phúc trạch khẳng định sẽ có đại thần thượng tấu nói chuyện này, người rút cuộc nghĩ thế nào?”

“hoàng huynh, thần đệ hiện tại thật sự không định thành thân.”

“người không phải nói có ý trung nhân rồi sao? Sao còn không mau thành thân?”

Lưu cảnh nguyên thật hoàng huynh lại để bụng chuyện này như vậy. Ý trung nhân của mình là đồ vĩ minh, việc này nên làm sao mới tốt đây.

Thân quốc có chuyện nam tử mến nhau, luật pháp quốc gia cũng đồng ý nam tử có thể thành thân, có điều một bên trong đó sau khi thành thân phải đến nha môn đăng ký, thay đổi tính hướng. Nói cách khác hai người thành thân phải có một người tuyên bố với bên ngoài mình nguyện ý làm nữ nhân. Cho nên những năm gần đây tuy luật pháp đồng ý cho nam tử thành hôn, nhưng chân chính thành thân chỉ có số ít. Dù sao người nam tử làm nhà gái coi như không còn mặt mũi, cho nên chỉ cần có nam tử thành hôn, khẳng định sẽ thành đề tài trà dư tửu hậu.

“hoàng đệ, chẳng lẽ người nhìn trúng lý vĩ minh?”

Lưu cảnh nguyên sững sốt, hoàng huynh sao có thể nhìn ra?

“ta không phải nói trúng rồi chứ?”

“sẽ không thật cho ta nói trúng.”

“hoàng huynh, không dối gạt huynh, đúng là hấn, thần đệ tuyệt đối sẽ không thú người khác làm vợ.”

Hoàng thượng thở dài một hơi, kỳ thật mình sớm đã có cảm giác này. Hai năm nay hoàng đệ vừa có thời gian liền chạy tới thôn nhỏ kia. Ban đầu còn tưởng là vì báo đáp ân cứu mạng, nhưng nếu thật là vì báo ân, đưa chút tiền hoặc trực tiếp phong quan là được.

Về sau biên quan báo nguy mình mới bỏ xuống nghi hoặc này, lý vĩ minh đặc biệt đến biên quan dâng hỏa dược, làm cho thân quốc hóa dữ thành lành, bản thân mình cũng rất khâm phục.

Có điều cho dù luật pháp có cho phép, một người nam nhân cũng không thích hợp làm vương phi. Là vương gia, nếu thật sự thú một nam tử làm vương phi, còn không đại loạn ư? Sử quan khẳng định sẽ gián ngôn.

“hoàng đệ, người không hiểu rõ sao? Chu quốc và ngô quốc năm ngoái đều phái sứ thần đến, cố ý cùng chúng ta kết thân.”

“hoàng huynh, ta thật sự không muốn thành thân, ta cũng hy vọng được ở cùng người mình thích, mà không phải công chúa chưa từng gặp mặt nào đó.”

Hoàng thượng thấy lưu cảnh nguyên kiên quyết như vậy, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“người đi về trước, để ta ngẫm lại.”

“thần đệ cáo lui.”

Cảnh nguyên là đệ đệ duy nhất của mình, khi mẫu phi còn sống mình đã đối với đệ đệ duy nhất này trân trọng có thừa, sau khi mẫu phi qua đời, mình cũng đem hết khả năng làm cho hoàng đệ đi làm chuyện hần muốn làm. Trước khi mẫu phi qua đời, mình đã đồng ý với nàng nhất định sẽ không bức cảnh nguyên làm làm chuyện hần không muốn, có điều lần này phải làm sao đây?

Nếu cảnh nguyên thật sự thú một cái nam tử làm phi, tuyệt đối sẽ trở thành một trò cười. Hoàng thượng do dự, về mặt kiên quyết cự tuyệt của cảnh nguyên luôn xuất hiện trước mắt. Buộc hần cưới vợ thì mình không đành lòng, mà cho hần tùy tâm sở dục cũng không được. Thật là khó xử.

Trong khi hoàng thượng đang vì hôn sự của cảnh nguyên mà phiền não không thôi, đồ vĩ minh đang bận việc trong phòng bếp ở vương phủ. Đồ vĩ minh qua vài ngày há mồm cơm đến tận miệng, quyết định không thể tiếp tục như thế, nếu không mình sẽ thành phế vật mất. Nói thật, đồ ăn trong vương phủ ngon hơn, đồ vĩ minh quyết định tự mình xuống bếp.

Lưu tổng quản ban đầu đương nhiên là không muốn, có điều không thể nói lại yêu cầu mãnh liệt của đồ vĩ minh, cuối cùng vẫn dẫn người đến phòng bếp.

“lý thiếu gia, phòng bếp ở đây, ngài có gì cần cứ việc đề nghị, vị này là lương đại nương, phòng bếp này đều do nàng quản.”

Đồ vĩ minh chào hỏi lương đại nương, nguyên liệu nấu ăn trong vương phủ so với trong cửa hàng nhà mình tuyệt đối hơn nhiều, cân nhắc nửa ngày đồ vĩ minh quyết định làm canh thịt heo tran cơm đơn giản.

Món chính đương nhiên là Lạp xưởng đồ vĩ minh thích nhất. Đầu tiên là rửa gạo để sang một bên chờ dùng, món ăn hôm nay nhất định phải để cho gạo nở ra, bằng không nấu ra sẽ không ngon, tốt nhất là để một canh giờ. May là lương đại nương đã chuẩn bị tốt gạo từ trước, bằng không thật đúng là không kịp.

Lạp xưởng đương nhiên chính là nhà mình làm, món này phải chọn lạp xưởng có nhiều phần béo hơn thì mới ngon. Ở đây thịt mỡ dầy hơn thịt nạc vì mọi người đều mua thịt mỡ về chưng lấy mỡ. Đồ vĩ minh không thích ăn thịt mỡ cho nên bình thường ở nhà vẫn hay chọn thịt nạc. Đồ vĩ minh chọn hai khúc lạp xưởng có vẻ mỡ màng, cắt thành lát đợi dùng.

Rau dưa ăn kèm nhất định phải nhiều, thời tiết rét đậm thế này ăn rau xanh đúng là tốt nhất. Đồ vĩ minh bảo chu văn đi rửa rau, đây tuyệt đối là việc rất có tính thử thách, bởi vì ở đây đều dùng nước giếng, đến mùa đông sẽ lạnh hơn.

“thiếu gia, rau này cắt thế nào đây?”

“thái sợi, người nhìn ta cắt rồi làm theo.”

Rau dưa được tỉ mỉ thái sợi, sau khi đồ vĩ minh làm mẫu, chu văn học theo mà làm. Còn lại là đốt bếp và nấu canh ruột heo. Ruột heo cắt thành khối cùng với đậu tương cho vào nồi cùng đun lên, đầu tiên dùng lửa lớn nấu sôi rồi đun liu riu là được.

Lương đại nương vốn tưởng rằng lý thiếu gia này chỉ là tới chơi đùa, thiếu gia làm sao biết nấu cơm. Không ngờ thật sự làm được, món cơm Lạp xưởng chính là lần đầu được thấy.

Trong vương phủ dùng dầu cải, đồ vĩ minh cảm thấy đây cũng là một sinh ý, lần sau nhất định phải mở xưởng chuyên lọc dầu, buôn bán chắc chắn không tệ.

Đợi nồi nóng lên, trước hết cho rau vào xào, sau đó là Lạp xưởng và gạo trắng.

“thiếu gia, vì sao gạo cũng phải cho vào xào?”

“gạo sẽ hút nước và mùi của Lạp xưởng, như vậy cơm nấu ra mới thơm.”

Một nồi xào cũng rất mất sức, lương đại nương tới hỗ trợ. Quả nhiên là lão thủ, xào xào nhanh gọn lẹ. Đợi đến khi gạo đã hơi dính, lại cho nước vào nấu là được.

Trong lúc đợi canh và cơm, đồ vĩ minh quyết định làm một ít điểm tâm. Sau khi vào vương phủ mới phát hiện nơi này thế nhưng có sữa ngựa và sữa dê, nghe nói thỉnh thoảng cũng dùng để nấu ăn.

Có mấy thứ này thì có thể thử làm bơ, thật là nhớ mùi vị của bơ mà. Hôm nay làm bơ chắc chắn là không kịp, đồ vĩ minh quyết định làm một món điểm tâm đơn giản, hương tiêu phiến.

Món này rất phí dầu nhưng vương phủ không thiếu mấy thứ này. Ngoài bếp lớn, bên ngoài còn có vài cái bếp nhỏ, dùng than củi, nhà bình thường chắc chắn kham không nổi. Sữa ngựa lại càng quý hơn nữa.

Lấy sữa ngựa, trứng chim và bột mì trộn thành dạng hồ, hương tiêu cắt thành lát, làm nóng nồi sau đó đem từng lát hương tiêu cho vào nồi chiên, đến khi có màu vàng óng thì lấy ra..

“thiếu gia, thứ này là gì mà thơm thế?”

“hương tiêu phiến, đợi lát nữa cho người ném thử.”

Hương tiêu phiến sau khi lấy ra một nồi phải đợi nguội một chút mới có thể ăn, đồ vĩ minh để lương đại nương và chu văn thử một chút, chu văn thấy bình thường nhưng lương đại nương lập tức yêu thích mùi vị này. Vò ngoài xốp giòn bao lấy hương tiêu ngọt ngào bên trong, đúng là không tệ. Đồ vĩ minh cười cười, đồ ăn vật luôn được phụ nữ và trẻ em hoan nghênh.

Lưu cảnh nguyên vừa trở lại vương phủ liền truyền cơm.

“vương gia, ngài chờ trong chốc lát, lý thiếu gia đang ở phòng bếp nấu cơm, còn cần một chút thời gian.”

“vĩ minh ở phòng bếp? Thật là không chịu ngồi yên. Đi, đến phòng bếp nhìn xem.”

Lưu cảnh nguyên lần đầu tiên bước vào phòng bếp trong phủ mình, mà công việc của đồ vĩ minh đã sắp hoàn thiện.

“cảnh nguyên, người đã về rồi. Trong này đầy khói dầu, người mau đi ra đi, lập tức sẽ có đồ ăn.”

Lưu cảnh nguyên nhìn thấy trong đĩa một mảnh vàng óng, không biết là thứ gì.

“đây là cái gì vậy?”

“hương tiêu phiến, muốn ném thử không?”

Lưu cảnh nguyên gật gật đầu, đồ vĩ minh cầm đĩa gấp một mảnh cho hắn ăn, xốp giòn ngon miệng cũng không tệ lắm, chỉ là có chút ngọt. Đồ vĩ minh đẩy cảnh nguyên đi ra ngoài, mùi đồ ăn đã nhẹ nhàng tỏa ra, gần một nén nhang sau, đồ vĩ minh kiểm tra thấy đã có thể bắc nồi.

Đây có lẽ là bữa cơm đơn giản nhất từ trước tới nay trong vương phủ, trước mặt mỗi người đều chỉ có một chén cơm kèm một chén canh. Lưu cảnh nguyên vừa và miếng cơm thứ nhất vào miệng liền nghe từ cửa truyền đến tiếng “hoàng thượng giá lâm!”

Đùa à, hoàng huynh sớm không đến muộn không đến, sao cố tình đến vào lúc này. Lưu cảnh nguyên cũng không có cách nào, đành phải dẫn mọi người ra ngoài đón.

“hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hành lễ xong, hoàng thượng liền dẫn đầu đi vào trung thất.

“hoàng đệ, người đây là đang dùng bữa à? Sao đồ ăn trong vương phủ mà còn đơn giản so với dân chúng bình thường vậy? Có phải trầm cấp bổng lộc không đủ không?”

Hoàng thượng nhìn thấy đồ ăn trên bàn thiếu chút nữa tức chết, đệ đệ bảo bối nhà mình thế nhưng ngay cả đồ ăn cũng không đủ, chỉ có một chén cơm và một chén canh, có lẽ dân chúng trong kinh đô còn ăn nhiều hơn hắn. Đây là có chuyện gì.

“hoàng huynh, không phải như thế. Đây là vĩ minh đặc biệt làm, hoàng huynh dùng bữa chưa? Nếu chưa thì hãy cùng ăn với đệ, đồ vĩ minh làm đều rất ngon.”

Đây là lý vĩ minh làm? Hoàng thượng nhìn kỹ, hai món này sao tới giờ chưa từng thấy qua, ăn sẽ không có vấn đề gì chứ? Hoàng thượng không khỏi nhú mày lại.

“hoàng huynh, cái này gọi là cơm thập cẩm. Thần đệ vừa nếm qua, thật sự rất vừa miệng. Hoàng huynh nếm thử một chút chứ?”

Hoàng thượng cố gật gật đầu. Bên này lưu quản gia đã nhanh nhẹn chuẩn bị tốt đồ ăn, tỳ nữ cũng rất nhanh bưng lên một phần cơm và canh ruột heo.

Bởi vì có hoàng thượng cùng dùng bữa, bàn này chỉ có hoàng thượng và vương gia ăn cơm, đồ vĩ minh đứng ở một bên. Đây đến tột cùng là thế nào? Minh bận rộn cả ngày, cơm còn chưa vào miệng hoàng thượng đã tới. Tới thì tới nhưng mình lại không được ăn, thật là xã hội cổ đại vạn ác.

“vĩ minh, ngươi cũng ngồi xuống ăn đi.”

“không cần không cần, ta chờ một lát sẽ ăn sau.”

“ban tọa cho lý vĩ minh.”

“tạ hoàng thượng.”

Đồ vĩ minh cũng chỉ đành ngồi xuống. Có điều cơm đã nguội, nhưng mình đói lắm rồi nên cũng không quản, cầm lấy đũa bắt đầu ăn. Đương nhiên là có hoàng thượng ở đây nên không dám ăn buông thả, nhai kỹ rồi nuốt xuống, chú ý lễ nghi dùng cơm.

Cơm hôm nay ngon hơn so với tưởng tượng, cơm có mùi thơm chạn canh ruột heo nấu kỹ, hương vị đương nhiên là không có chỗ nào để chê. Hoàng thượng dẫn đầu ăn xong một chén cơm, lại không biết xấu hổ nói muốn thêm cơm. Lâm công công liếc nhìn hoàng thượng một cái, thức thời lại bưng một chén, hoàng thượng cười cười, bưng bát tiếp tục ăn.

Đồ vĩ minh khẩu vị không lớn, một chén cơm thêm một chén canh liền no. Nhìn tướng ăn tao nhã không tương xứng với sức ăn của hoàng thượng thì không khỏi oán thầm, vừa rồi còn ra vẻ ghé bỏ, giờ lại ăn rõ nhiệt tình, thật...

Hoàng thượng ăn ba bát cơm, một chén canh, lưu cảnh nguyên ăn bốn bát cơm hai chén canh. Đồ vĩ minh đã hoàn toàn hết chỗ nói. Quả nhiên là huynh đệ, đều rất có thể ăn. Phải biết đây là tô lớn chứ không phải chén nhỏ.

Chờ lưu cảnh nguyên buông đũa, tỳ nữ bên cạnh đã thức thời cầm chén đũa dọn xuống, bưng trà và điểm tâm lên, lưu cảnh nguyên còn phân phó lưu tổng quản mang một ít hương tiêu phiến đến.

Lưu cảnh nguyên cũng không hiểu hoàng huynh đến làm gì, hôm nay không phải vừa mới tiến cung ư? Sao hoàng huynh lại theo về đây. Lưu cảnh nguyên không biết là hoàng thượng đặc biệt tới nhìn vĩ minh. Hoàng thượng thật không nghĩ ra, lý vĩ minh này rốt cuộc có sức quyến rũ gì có thể làm cho đệ đệ bảo bối nhà mình vui lòng phục tùng hắn, bảo sao cũng không chịu cưới vợ.

“lý vĩ minh, hiện nay đã có hôn ước chưa?”

“khởi bẩm hoàng thượng, thảo dân còn chưa có hôn phối.”

“vậy có người vừa ý chưa?”

“dạ chưa.”

“nghe nói nữ nhi nhà vương đại nhân cầm kỳ thư họa không gì không biết, là mỹ nữ nổi danh trong kinh đô, không biết ý của người thế nào?”

“hoàng huynh, người rõ ràng biết.....”

“hoàng đệ, ta đang hỏi lý vĩ minh.”

“khởi bẩm hoàng thượng, tạ ý tốt của hoàng thượng, thảo dân chỉ sợ không trèo cao nổi.”

Lưu cảnh nguyên nghe thế thì không khỏi cười cười. Chỉ thấy ca ca nhà mình hung hăng trừng mắt một cái.

“vậy không biết người có yêu cầu gì, nữ tử trong kinh đô rất nhiều tất có người hợp ý người.”

Đỗ vĩ minh không hiểu hoàng thượng đang muốn làm gì, chuyên môn chạy tới làm người mai mối? Ăn no đừng mỡ à.

“khởi bẩm hoàng thượng, thảo dân tuổi còn nhỏ, trong nhà có ấu đệ, không có công danh thành tựu nào dám cưới vợ.”

“không có cách nào, trăm đã xuống chỉ, người xem coi thế nào?”

Rốt cuộc trong hồ lô của hoàng thượng bán thuốc gì. Đỗ vĩ minh đau đầu không biết nên đáp lại thế nào. Cho xin đi, hẳn mới mười mấy sao đã phải cưới vợ, bây giờ còn chưa lớn, vẫn chưa muốn thành nhân được không.

“hoàng huynh, thần đệ có việc gấp bẩm báo, mời hoàng huynh di giá.”

Hoàng thượng không chịu nổi đệ đệ nhà mình, đành theo cảnh nguyên đến thiên thánh, những người khác đều bị giữ lại, chỉ có hai người đi vào. Lưu tổng quản và lâm công công cũng không hiểu hai vị này đang làm gì.

Đỗ vĩ minh thừa cơ về phòng. Cứ ở lại phỏng chừng mình sẽ thật sự bị tứ hôn, đây cũng không phải chuyện gì tốt, phải chuẩn cho lệ.

“hoàng huynh, ngài không phải không biết tâm ý của thần đệ, sao còn nói tứ hôn cho vĩ minh?”

Hoàng thượng có chút căm tức, tục ngữ nói có tức phụ liền quên nường, đệ đệ bảo bối của hắn còn chưa thú tức phụ vào cửa, sao đã quên luôn cả nhà mình. Minh hôm nay muốn đến xem lý vĩ minh này rốt cuộc có ma lực gì.

“hoàng đệ, đỗ vĩ minh này tướng mạo cũng bình thường, cho dù có ân cứu mạng, chẳng lẽ người thật sự chuẩn bị thú hắn làm vương phi của ngươi?”

“hoàng huynh, thần đệ tâm ý đã quyết, thỉnh hoàng huynh thành toàn.”

“hoàng đệ, lý vĩ minh này còn chưa biết tâm tư của ngươi phải không?”

“việc này...”

“nếu không thì như vậy, chúng ta đánh cuộc, nếu người thắng, hoàng huynh sẽ đồng ý với người chuyện này, nếu người thua, người sẽ chọn một cô nương kết hôn sinh con, được chứ?”

Lưu cảnh nguyên cùng nhà mình ca ca cò kè mặc cả một phen, cuối cùng không có cách nào khác chỉ có thể nhận trận đánh cuộc này. Đỗ vĩ minh đương nhiên là hoàn toàn không biết gì cả, hắn đang cân nhắc cũng mở một cửa hàng ăn ở kinh đô.

Nhìn đi, ngay cả hoàng thượng, vương gia đều thích ăn đồ ăn mình làm, việc làm ăn chắc chắn sẽ không tệ. Ừ đúng, có thể nhờ cảnh nguyên giúp đề từ cho cửa hàng, coi như không cần làm quảng cáo nữa.

Đỗ vĩ minh nếu biết mình đã trở thành nội dung đánh cuộc của huynh đệ lưu gia, còn vinh hạnh là phần thưởng cho lưu cảnh nguyên thì có lẽ tâm tư muốn chết cũng có. Việc này tạm thời không nhắc tới.

“hoàng đệ, món cơm lạp xưởng này hương vị thật đúng là không tệ, người đợi lát nữa bảo lý vĩ minh viết lại cách làm để cho ngự trù học theo.”

“ăn ngon phải không, hoàng huynh. Tiểu tử kia có mấy món ăn vặt làm rất không tệ, để cho hoàng huynh biết khả năng của hắn.”

Hoàng thượng buồn cười lắc đầu. Còn chưa thú vào cửa, chỉ khen lý vĩ minh một câu, hoàng đệ đã vui hơn cả chính mình được khen.

Hai huynh đệ thảo luận thế cục trong triều trong chốc lát, hoàng thượng còn có chút nhớ mãi không quên hương vị bữa cơm trưa nay, mắt thấy không bao lâu sẽ dùng bữa tối, liền ám chỉ cảnh nguyên bảo lý vĩ minh đi làm cơm.

Lưu cảnh nguyên gọi quản gia tới, nói vài câu vào tại lưu tổng quản, lưu tổng quản gật gù gật đầu đi xuống. Hoàng thượng thấy đệ đệ thông minh như thế thì rất cao hứng, cũng ôn nhiệt tình thật lớn với bữa tối hôm nay

Đỗ vĩ minh nghe xong lời của quản gia thì nghĩ là mình nghe lầm.

“lưu tổng quản, người lặp lại lần nữa.”

“lý thiếu gia, hoàng thượng tối nay muốn ở trong phủ dùng bữa tối, vương gia muốn nhờ ngài lo liệu bữa tối.”

Hóa ra mình không nghe lầm, trong hồ lô của hoàng thượng muốn làm cái gì. Mình chỉ biết làm chút đồ ăn nhỏ, tay nghề làm sao so với được với ngự trù. Nhưng ai bảo người ta là hoàng thượng, vẫn ngoan ngoãn đi làm cơm, đỡ gây thêm phiền toái cho cảnh nguyên.

Bữa trưa bởi vì không biết hoàng thượng muốn tới nên làm cơm khá đơn giản, giờ hoàng đế lão tử điểm danh muốn mình làm thì nên hảo hảo biểu hiện một phen, nói không chừng cửa hàng nhà mình có thể nhờ hoàng thượng đề từ.

Đỗ vĩ minh không khỏi ở trong đầu y một phen. Lương đại nương trong bếp cũng được lưu tổng quản thông tri, đang chờ đỗ vĩ minh.

“lý thiếu gia, nguyên liệu nấu ăn đều ở đây, người xem xem có muốn dùng gì khác không, thiếu cái gì ta lập tức cho người bổ xung.”

“cám ơn đại nương, để ta nhìn xem.”

“chu văn, người đi nhào bột, một lát nữa ta cần dùng.”

“vâng, thiếu gia.”

“lương đại nương, có canh gà không?”

“lý thiếu gia, trong nồi kia chính là canh gà.”

“được, phiền đại nương giúp ta thái sợi củ cải, rồi tìm một trái tuyết lê đến.”

Nếu hoàng đế lão gia đã lên tiếng, vậy thì phải biểu hiện cho tốt, mình tốt xấu gì cũng là nhân sĩ xuyên qua, không thể bị mất mặt. Món cơm chắc hoàng đế cũng không quá thích, vậy làm su shi đi.

Rong biển không có, nhưng có thể dùng trứng làm vỏ. Bảo người nấu một nồi cơm trắng, đỗ vĩ minh bắt đầu chuẩn bị nấu ăn. Thời gian nấu món này khá lâu, đỗ vĩ minh quyết định làm thịt bò sốt vang, sốt vang đương nhiên dùng rượu nho, rượu nho này nhà bình thường nào có dùng để nấu ăn, nhưng trong vương phủ đương nhiên không thiếu chút này.

Thịt bò trước dùng gia vị ướp trong một nén nhang, đỗ vĩ minh tận dụng thời gian làm thêm một món khác.

“thiếu gia, bột mì này là chuẩn bị làm nem rán ư?”

“hôm nay không kịp rán nem, cũng không có chảo sắt, hôm nay làm thiên tăng cao.”

“người đi cắt thịt gà thành khối rồi tìm ít nấm đến.”

Lưu tổng quản lại phái vài người đến hỗ trợ, trong phòng bếp bận rộn khí thế ngất trời.

“người đi giết cá, cắt thành lát mỏng, nhớ phải lấy hết xương cá ra.”

Đỗ vĩ minh hận chính mình không thể có thêm hai tay, cuối cùng cũng đem thịt bò và canh gà nắm gọn thời gian nấu xong. Sau khi nấu xong, đỗ vĩ minh xúc cơm vào chậu gỗ đánh tới rồi đổ dấm chua vào, đương nhiên không có dấm su shi, đỗ vĩ minh đành dùng dấm nhạt để thay thế.

Sau khi trộn đều cơm, đem trứng trắng trải ra, thêm cơm, dưa chuột, rau ngâm, tôm, v.v, dùng màn trúc cuốn lại rồi lấy ra là được.

Dưa chuột trộn, sợi củ cải trộn, thịt bò sốt vang, canh gà nấm, cá thái lát, thiên tăng cao, sa lát chua ngọt, thịt nướng, tôm non hấp trà, đậu hũ chiên tương kèm với tam tiên canh và cơm cuộn.

Điểm tâm sau bữa ăn, đồ vĩ minh đặc biệt chuẩn bị bánh trôi rượu. Đồ vĩ minh đối với biểu hiện của mình rất vừa lòng, một bữa ăn mà mất cả buổi chuẩn bị thật đúng là mệt. Đương nhiên nếu không có nhiều người hỗ trợ thì căn bản không có cách nào hoàn thành.

“lý thiếu gia, vương gia mời ngài cùng đi dùng bữa.”

“lưu tổng quản, ta ở đây nấu ăn cả buổi, cả người đều là mồ hôi. Người đến mời cảnh nguyên và hoàng thượng cùng ăn đi. Ta đi tắm rửa.”

“lý thiếu gia, này, đây là ý của hoàng thượng.”

Người nói thẳng là thánh chỉ không phải được rồiư? Xã hội phong kiến này thật hại chết người! Ngay cả tắm cũng chưa tắm, nấu ăn cả ngày đã đủ mệt mỏi, còn phải bồi ăn là sao đây? Ôi, mỗi người một số, người ta thì mong ước được cùng hoàng thượng ăn, người thì ngược lại, trốn còn không kịp.

Đồ vĩ minh đến đại sảnh, hoàng thượng và cảnh nguyên đã bắt đầu ăn.

“vĩ minh, người mau tới, cùng nhau ăn.”

“đến đây, đến đây.”

“lý vĩ minh, nhìn không ra tay nghề của người thực không tệ. Đây là cái gì, trăm sao tới giờ chưa từng ăn qua.”

“hồi hoàng thượng, cái này gọi là su shi.”

“su shi? Tên này thật mới mẻ.”

“vĩ minh, sợi củ cải hình như cũng không giống bình thường.”

“ở trong đó có bỏ thêm sợi tuyết lê nên thơm hơn.”

“lý vĩ minh, trăm thấy tay nghề của người không tệ, muốn tiến cung làm ngự trù không?”

“hoàng thượng, thảo dân chỉ biết chút đồ ăn dân dã, thật khó đăng nơi thanh nhã. Ngự trù thì...”

Hoàng đế này có vấn đề à, vừa muốn tứ hôn cho mình, vừa muốn bảo mình tiến cung làm ngự trù, có ý tứ gì.

“hoàng huynh, người đã quên...”

“được được được, coi như trăm hỏi nhiều. Dùng bữa đi.”

Bữa cơm này hoàng thượng ăn rất cao hứng, thỉnh thoảng còn hỏi đồ vĩ minh chút chuyện nấu ăn. Cảnh nguyên ăn không yên, chỉ sợ hoàng huynh sẽ nói vài lời kỳ quái. Đồ vĩ minh buồn bực ăn cơm, rượu ngon cơm ngon nhưng ăn không được ngon, cẩn thận không thể cẩn thận hơn, chỉ sợ mình làm sai, chọc hoàng thượng sinh khí thì đầu khó giữ được.

Bữa cơm cuối cùng kết thúc trong không khí quỷ dị, bên ngoài trăng đã treo cao, hoàng thượng cơm no rượu say mới chịu rời đi.

Đồ vĩ minh cuối cùng cũng được về phòng đi tắm. Vừa tắm xong thì cảnh nguyên đến.

“vĩ minh, vừa rồi ta thấy người cũng chưa ăn được bao nhiêu cơm, có đói bụng không? Có muốn bảo phòng bếp làm cho người chút gì ăn không?”

“không cần, ta hiện tại không đói bụng.”

Bởi vì vừa tắm xong, tóc đồ vĩ minh vẫn ẩm ướt, đuôi tóc nhỏ nước, cảnh nguyên thuận tay cầm khăn lau tóc cho hắn.

“vậy đợi lát nữa người cùng ta uống chút rượu thế nào?”

“hoa quả tửu.”

“được, ta bảo bọn họ đi lấy hoa quả tửu thượng đẳng đến.”

Hai người ở ngay trong phòng uống rượu nói chuyện phiếm.

“cảnh nguyên, người là có phải có tâm sự không?”

“ừ, hoàng huynh vẫn muốn nạp phi cho ta.”

Không biết vì sao đồ vĩ minh nghe cảnh nguyên nói hẳn muốn nạp phi thì ngực có chút rầu rĩ, thật kỳ quái. Lắc đầu, có lẽ là uống nhiều rượu.

“vậy không phải rất tốt ư, người cũng nên thành thân đi.”

“người thật sự nghĩ như vậy sao?” Lưu cảnh nguyên có chút kích động, cầm lấy tay

Đồ vĩ minh hỏi.

“cảnh nguyên, người sao thế, người nắm ta đau.”

Cảnh nguyên chậm rãi buông lỏng tay ra, “người thật sự cảm thấy ta nên cưới vợ sao?”

“người xem người bằng tuổi người đều đã cưới vợ, đại trụ nhà hàng xóm còn nhỏ hơn người mà sắp có con rồi.”

“vậy người chuẩn bị khi nào thì thành thân?”

“ta, ta còn chưa nghĩ tới. Người xem oa nhi còn nhỏ như vậy, nếu ta thành thân, phỏng chừng hẳn sẽ vui. Vạn nhất cưới một người phụ nữ hung hãn về, trong nhà sẽ rất lộn xộn.”

Loại chuyện tẩu tử không tốt với đồ vĩ minh đã không phải loại chuyện mới mẻ, oa nhi vẫn có chút phản cảm với chuyện thành thân của đồ vĩ minh, chỉ sợ ca ca thành thân rồi ẽ không cần mình nữa.

“vậy người cũng không thể cả đời không thành thân chứ?”

“chờ hẳn lớn hơn chút nữa rồi nói sau, dù sao cũng không gấp.”

“vĩ minh, ta muốn hỏi người, người đối với chuyện nam tử mến nhau có ý kiến gì không?”

“nam tử mến nhau? Không có ý kiến gì.”

“người có cảm thấy ghê tởm không?”

“không, cái này có gì ghê tởm. Nam tử mến nhau và nam nữ mến nhau đều giống nhau, chẳng qua là tính hướng bất đồng mà thôi, có gì ghê tởm hay không ghê tởm. Chỉ cần mình cảm thấy cao hứng là được rồi.”

Đối với đồ vĩ minh, nam tử mến nhau đúng là không có gì phản cảm, người hiện đại đã mở rộng quan niệm, đồ vĩ minh trước kia cũng xem qua phim ảnh, có một tập là một đôi nam tử mến nhau hơn hai mươi năm, đồ vĩ minh cực kì cảm động.

Kỳ thật nam nam hay nam nữ đều giống nhau, quan trọng là tìm được người mình yêu. Xã hội hiện đại thường xuyên thấy cảnh ly hôn, xuyên đến đây lại thấy nam nhân có thể có ba vợ bốn nàng hầu. Cho nên đối với đồ vĩ minh có thể tìm được một người chịu một đời một kiếp chỉ yêu mình ở bên mình mới là quan trọng nhất.

Lưu cảnh nguyên nghe thế không khỏi mở to hai mắt nhìn, “người thật sự cảm thấy không có gì?”

“đúng vậy. Hai người nếu thật tình yêu nhau, bất luận là nữ hay nam đều tốt. So với trong nhà có ba vợ bốn nàng hầu rồi còn ra ngoài tầm hoa vấn liễu tốt hơn nhiều. Hai người thiết tình yêu nhau mới là quan trọng nhất.”

“vậy người có nguyện ý ở cùng ta cả đời không?”

71. Chương 71: Thổ Lộ

Đỗ vĩ minh nghe thế thì thật sự ngây người. Ánh mắt trừng thật to, miệng sắp nhét vừa một quả trứng đà điểu

“người nói cái gì?”

“ta nói người có nguyện ý ở cùng ta cả đời không?”

Đỗ vĩ minh lắc lắc đầu, lấy tay sờ sờ trán cảnh nguyên, ừ, hơi nóng, có lẽ là uống hơi nhiều nên nói mê.

“cảnh nguyên, người uống nhiều rồi, nhanh đi ngủ một lát.”

“vĩ minh, ta hiện tại rất thanh tỉnh. Ta đã thích người từ lâu, người có nguyện ý cùng ta làm bạn đến già hay không? Ta cam đoan về sau đều đối tốt với người.”

“cảnh nguyên, người uống nhiều rồi, loại chuyện này không thể nói đùa.”

“ta không nói đùa, ta nói đều là thật. Ta đã nói qua với hoàng huynh, sẽ không cưới vợ sinh con.”

Đỗ vĩ minh nhìn cảnh nguyên rất chân thành thì có chút không thể tin. Hai người không phải là bạn tốt sao? Sao lại biến thành cảnh nguyên thích mình, muốn cùng mình nắm tay đến già, thật là loạn quá.

“vĩ minh, từ lần đó người cứu ta, ta đã thích cảm giác ở cùng người. Cho nên mới năm lần bảy lượt đến đó tìm người, càng ở chung ta lại càng thích người. Người nếu không phản cảm chuyện nam tử mến nhau, vì sao hai chúng ta không thử xem?”

“chúng ta, chúng ta là bạn tốt, sao tự dưng biến thành...”

“vĩ minh, người nói thực đi, người chán ghét ta phải không?”

Đỗ vĩ minh lắc lắc đầu, nói thật mình thật sự không chán ghét

ở chung cùng cảnh nguyên, phải nói là thích ở chung cùng hắn. Nhưng cái đó và thích hắn là hai chuyện khác nhau.

“vậy người cảm thấy tướng mạo ta thế nào?”

Tướng mạo cảnh nguyên không có gì để chê, là một đại soái ca.

“vậy người cảm thấy dáng người ta thế nào?” Lưu cảnh nguyên còn đặc triển lãm bản thân một chút.

Đỗ vĩ minh nhìn, lưu cảnh nguyên hiện tại thân cao ngoài một thước tám, đại khái là vì ở trong quân đội, dáng người của hắn thật sự tốt lắm. Dù sao so với thân thể nhỏ nhoi của đỗ vĩ minh, tuyệt đối là không cùng một cấp bậc.

“điều kiện của ta thế nào?”

Cái đó còn cần nói ư? Người là vương gia, dưới một người trên vạn người, vừa có tài vừa có thế, dựa theo cách nói hiện đại là đốt đèn lồng tìm cũng không được.

“nhân phẩm của ta thế nào?”

Phẩm hạnh của cảnh nguyên, đỗ vĩ minh cảm thấy rất không tệ, làm người chân thành, làm người có đảm đương, nhiệt tình yêu nước, đối xử tử tế với dân chúng, nhân phẩm đương nhiên cũng không thành vấn đề.

“vậy người cảm thấy ta có chỗ nào không tốt sao?”

Tuy nói không người nào toàn vẹn, nhưng nếu để đỗ vĩ minh chấm điểm cho lưu cảnh nguyên, chắc sẽ đạt 9.5 điểm. Muốn hỏi chỗ nào không tốt, chính là đôi khi quá mạnh mẽ.

“vậy vì sao người không thể ở bên ta?”

Chuyện này không giống nhau nha. Người có điều kiện tốt, người thích ta, ta liền nên ở bên người? Đây có phải mua đồ thích thì thanh toán tiền là được đâu.

Đây là chuyện cả đời người, đồ vĩ minh cho tới giờ vốn không nghĩ tới vấn đề này. Không phải không nghĩ tới chuyện kết hôn, đồ vĩ minh vẫn chưa kết hôn là vì dựa theo cách nói hiện đại hẳn còn chưa đến tuổi kết hôn pháp định. Huống chi giới thiệu cho hẳn đều là tiểu cô nương mười ba bốn tuổi, đây không phải là giết hại cây non tổ quốc của sao?

Hơn nữa đồ vĩ minh vẫn cho rằng tính hướng của mình là bình thường, ừ đời trước đến giờ vẫn thích nữ sinh. Tuy đời này còn chưa gặp được cô gái mình thích, nhưng đời trước đã gặp được, sao giờ lại biến thành như vậy ?

“cảnh nguyên, điều kiện của người tốt lắm, nhìn khắp toàn bộ thân quốc có lẽ không ai có điều kiện tốt hơn người, nhưng ta thật sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Chúng ta vẫn là bạn tốt, vì là bạn bè nên đối tốt với nhau, đó là nghĩa khí. Nhưng ta cho rằng ta thích con gái.”

Lưu cảnh nguyên nghe thế, trầm mặt xuống.

“người sao biết người thích con gái? Người thử qua rồi?”

“việc này, việc này đương nhiên không có, nhưng ta chưa từng thích con trai, đương nhiên là thích con gái.”

“người lại chưa thử thích con trai, sao có thể khẳng định mình không thích con trai?”

Đồ vĩ minh thấy mình thật là có miệng khó trả lời, hôm nay lưu cảnh nguyên rất khó chơi, bình thường nói không nhiều lắm, nhưng hôm nay nói đặc biệt nhiều, đến nỗi mình cũng không biết nên trả lời thế nào.

“cảnh nguyên, ta thật sự cảm thấy hai chúng ta vẫn làm bạn bè thì tốt hơn. Chúng ta có thể cả đời làm bạn tốt.”

“vĩ minh, ta rõ ràng nói cho người, ta cho tới giờ không hề muốn làm bạn với người, ta hy vọng chúng ta có thể làm người yêu, cả đời bên nhau. Nếu người thật sự không thể chấp nhận ta, chúng ta là không thể làm bạn.”

Đồ vĩ minh nghe thế thì ngây người, đây là ý gì? Nếu mình không chấp nhận tiếp thụ hẳn, vậy về sau hai người ngay cả bạn bè cũng không thể làm? Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

“người hiện tại không cần trả lời ta, ta cho người thời gian, hãy suy nghĩ kỹ một chút. Chúng ta hai ngày nữa bàn lại.” Nói xong câu đó, lưu cảnh nguyên liền rời đi.

Đồ vĩ minh cả người đều rối loạn, bảo mình suy nghĩ, suy nghĩ cái gì? Cảnh nguyên là người bạn tốt nhất của mình từ khi đến thế giới này, thậm chí có thể nói là thân nhân, đồ vĩ minh cùng hẳn chia sẻ rất nhiều chuyện bình thường sẽ không nói với người khác.

Cho dù nhận oa nhi làm đệ đệ, có chu văn, vương vô, liên đại làm người nhà, nhưng đồ vĩ minh biết mình đối với cảnh nguyên không giống như thế. Đám chu văn có thể là thuộc hạ đắc lực, oa nhi là đệ đệ mình yêu thương, nhưng bọn họ đều không giống với cảnh nguyên. Ở trong lòng đồ vĩ minh, lưu cảnh nguyên tuyệt đối là người bạn tốt nhất của mình, có thể vì hẳn làm bất cứ chuyện gì.

Tựa như lúc trước biết cảnh nguyên ở biên quan gặp nạn, mình có thể mạo hiểm chiến hỏa đi qua giúp hẳn, đây là một loại tình nghĩa. Nhưng hẳn cho tới không thể ngờ cảnh nguyên lại không nghĩ như vậy.

Hóa ra cảnh nguyên có tâm tư như vậy với mình, trong lòng đồ vĩ minh ngũ vị tạp trần, nói không rõ là cảm giác gì, giống như bị phản bội, nhưng trong lòng lại có chút thoải mái.

Điều này cũng giải thích vì sao cảnh nguyên sau khi khỏi thương vẫn năm lần bảy lượt chạy đến thôn nhỏ của mình, phải biết kinh đô cách thôn tu hành không gần.

Nếu là lễ mừng năm mới, hẳn cũng sẽ tận lực tới trải qua cùng mình, nếu biết mình có gì phiền toái hẳn cũng sẽ giúp đỡ xử lý. Đồ vĩ minh vốn không biết, biết rồi cũng vẫn cho rằng đó là tình nghĩa, hóa ra mình nghĩ lầm rồi.

Tối nay cả đồ vĩ minh và lưu cảnh nguyên đều ngủ không ngon, buổi sáng đồ vĩ minh cũng không đến tiền thính ăn sáng, lưu cảnh nguyên sau khi biết cũng gật gật đầu. Có lẽ trong một chốc hẳn còn không tiêu hóa được tin tức này, vẫn nên cho hẳn chút thời gian.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh đồ vị mình ăn không ngon ngủ không yên, đôi mắt nhanh chóng thâm quầng. Lưu cảnh nguyên cũng không tốt hơn, cho nên ngày thứ ba khi hai người bọn họ gặp mặt, chính là cảnh hai quốc bảo gặp mặt.

Kỳ thật đồ vị mình vẫn chưa nghĩ thông, tuy đời trước cộng với đời này đã sống hơn ba mươi năm, nhưng hẳn đúng là chưa yêu bao giờ. Đời trước là vì không gặp được ai thích hợp, đời này lại vì bận việc sinh kế, nhưng đồ vị mình vẫn cho rằng mình thích con gái chứ không phải đồng tính, sao cảnh nguyên lại thích mình. Thật không nghĩ ra.

“vị mình, trước hết lại đây ăn một chút đã. Điểm tâm này là hoàng huynh thưởng cho ta, bên ngoài không có mà ăn đâu, người mau tới nếm thử.”

Đồ vị mình không đành lòng cự tuyệt, thuận theo ngồi xuống, cảnh nguyên đã đem đĩa đưa cho hắn. Gắp một khối, mềm mại trơn trượt, vừa vào miệng đã tan ra, còn có một mùi thơm ngát thần nhiên, quả nhiên là không giống với điểm tâm bán bên ngoài.

“thế nào, hương vị cũng không tệ lắm chứ.”

“người đừng chỉ nhìn ta ăn, người cũng ăn đi.” Đồ vị mình bị tầm mắt trắng trợn của cảnh nguyên làm cho đỏ mặt, trước kia cũng không phải chưa từng bốn mắt nhìn nhau, nhưng giờ cảm thấy đặc biệt mãnh liệt.

“ta đã ăn rồi, đây là cố ý mang về cho người ăn.”

Đồ vị mình ăn điểm tâm uống nước trà, lưu cảnh nguyên liền nhìn hắn, trong lúc nhất thời đôi bên an tĩnh lại. Kỳ thật điểm tâm vốn không lớn, chỉ có mấy khối, nhưng đồ vị mình thận trọng nhắm nháp đến nửa ngày mới xong. Đồ vị mình vẫn chưa nghĩ ra cự tuyệt lưu cảnh nguyên thế nào.

“vị mình, ngày đó chuyện ta hỏi người, người nghĩ kỹ chưa?”

“cảnh nguyên, nói thật, ta vẫn cho chúng ta tốt nhất nên là bạn, có thể cả đời như vậy. Về việc người nói, ta thật chưa từng nghĩ tới.”

“vậy người hai ngày nay nghĩ thế nào? Người không phải nói không bài xích nam tử miễn nhau sao? Người hiện tại cũng không có ý trung nhân, vì sao chúng ta không thử xem?”

“cảnh nguyên, ta cảm thấy chúng ta vẫn không quá thích hợp. Người là vương gia, về sau còn phải cưới vợ, mà ta cũng thế, ta hy vọng có thể tìm một người cùng ta bên nhau cả đời. Ta về sau cưới vợ tuyệt đối sẽ không nạp thiếp...”

“vị mình, nếu người có thể đồng ý cùng bên ta, ta ngày mai liền tấu với hoàng huynh, nạp người làm chính phi được không? Ta cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không nạp thiếp.”

“nào có chuyện thú nam phi.”

“nếu người không thích, ta xin hoàng huynh từ chức cùng người về thôn sống được không?”

Lời lưu cảnh nguyên thật ngoài dự kiến của đồ vị mình, hẳn thật không ngờ cảnh nguyên có thể vì hắn làm đến như vậy. Kỳ thật mình không phải đối với hắn không hề có cảm giác, nhưng nếu nói đó là tình yêu thì đồ vị mình thấy không phải. Mình còn chưa nghĩ kỹ, sao có thể đồng ý với cảnh nguyên.

“cảnh nguyên, người hãy nghe ta nói. Hiện tại thế cục còn chưa ổn định, tình hình biên quan người cũng biết, nói không chừng ngày nào đó sẽ lại có đột biến, người hiện tại từ chức sao có thể không làm hoàng thượng thất vọng. Ta đối với người không phải hoàn toàn không có cảm giác...”

“thật ư?, vậy người cứ nhìn xem biểu hiện của ta. Ta thật sự sẽ tuân thủ lời hứa toàn tâm toàn ý với người.”

“cảnh nguyên, người hãy nghe ta nói hết, ta thừa nhận đối với người không phải không có cảm giác, nhưng ta cảm thấy đó không phải cảm giác miễn nhau, ta thật sự nói không rõ. Ta đã đi một đoạn thời gian, ta muốn về trấn trước. Người đừng đi theo, ta nghĩ tạm thời rời xa một chút, để ta có thể cẩn thận suy nghĩ rõ ràng. Chờ người hết bận rồi hãy đến tìm ta, ta khẳng định cho người một câu trả lời thuyết phục được không?”

Kỳ thật tình huống như vậy cảnh nguyên đã đoán được trước, tuy không có kinh hỉ nhưng cũng không phải không có thu hoạch. Tính cách của đồ vĩ minh mình rất rõ, hẳn nói còn muốn suy nghĩ thêm chính là thật lòng nghĩ vậy. Không thể làm căng quá, nên cho hẳn một chút thời gian.

“được rồi, người về trấn trước, ta quá vài ngày lại đến thăm người. Nhưng người phải đồng ý với ta, suy nghĩ cho kỹ, hy vọng lần sau đáp án của người là đáp án ta muốn.”

Đồ vĩ minh gật gật đầu liền chuẩn bị rời đi. Không ngờ cảnh nguyên từ sau lưng ôm lấy hẳn, “vĩ minh, lần sau ta người phải đồng ý với ta nhé.” Đồ vĩ minh bị tư thế này làm cho mặt mày đỏ bừng, tư thế này thật quá thân mật.

“nói với ta, người sẽ nghĩ thật kỹ.”

“ừ.”

“tốt lắm, lần sau ta đến đừng làm ta thất vọng.”

Cảnh nguyên lúc trước còn nói để mình suy nghĩ, sao giờ lại biến thành đừng làm hẳn thất vọng, đồ vĩ minh trong đầu cảm thấy như tương hồ. Cảnh nguyên thấy hiệu quả tốt, mới buông ra hôn hai má hẳn một chút. Đồ vĩ minh mặt càng đỏ hơn, bối rối chạy đi.

Ha ha, xem ra cách thành công đã không xa.

72. Chương 72: Kết Cục

Đồ vĩ minh lần này rời kinh đô thật có chút uất ức, khi đến là phong quang từ cửa chính đi vào, khi đi là lén lút rời đi từ sau. Tuy cảnh nguyên nói cho mình thời gian suy nghĩ, nhưng mỗi ngày đối mặt với hẳn, đồ vĩ minh cảm thấy đầu mình sắp biến thành tương hồ.

Thừa dịp nguyên tiêu còn chưa tới, vẫn nên mau chóng trở về. Khi đồ vĩ minh vụng trộm ra khỏi vương phủ, ngay cả chu văn và vương vô cũng không dẫn theo, trong lòng đồ vĩ minh biết rõ hai người bọn họ là người của lưu cảnh nguyên.

Đúng lúc là ngày hội nên không có nhiều xe lắm, xa phu lại không có, thật vất vả tìm nửa ngày mới tìm được. Chạy vào trong thành mua xe ngựa, mời xa phu, đồ vĩ minh liền ra đi.

Kỳ thật lưu cảnh nguyên thấy rõ đồ vĩ minh rời đi, chỉ làm bộ như không phát hiện mà thôi. Thấy vĩ minh vẫn chưa thể chấp nhận, mình tốt nhất cho hẳn thêm thời gian, trong lúc đó thuyết phục hoàng huynh rồi đi tìm hẳn.

Bảo chu văn và vương vô ở đi theo sau cùng trở về. Kỳ thật xe ngựa và xa phu cũng là cảnh nguyên an bài, bằng không đồ vĩ minh khẳng định tìm không được.

Khi đồ vĩ minh về nhà đúng là một ngày trước nguyên tiêu, thấy đồ vĩ minh trở về, đám liên đại có chút kinh ngạc. Chu văn và vương vô không thấy đâu, đây là thế nào?

“ca ca, ca ca, kinh đô chơi vui không?”

“kinh đô rất vui. Đệ có ngoan ngoãn nghe lời không?”

“đương nhiên rồi.” Oa nhi kéo tay đồ vĩ minh, lải nhải kể chuyện gần đây, liên đại đi an bài xa phu đi nghỉ ngơi, thu xếp cho hẳn.

“ca ca, đèn lồng của ta đâu?”

Đồ vĩ minh vỗ đầu, hồng rồi, mình đã quên mất chuyện này. Oa nhi nhìn thấy ca ca thế này là biết đèn lồng của mình khẳng định là không có hi vọng. Có chút dỗi chạy ra.

“thiếu gia, cơm tối phải một lúc nữa mới có, người hay là đi nghỉ ngơi trước một chút?”

“liên đại, người giúp ta khuyên nhủ oa nhi đi, ta đã quên mua đèn lồng cho hẳn, hẳn mất hứng.”

“yên tâm đi, hẳn chỉ là tính tình trẻ con. Người quá tốt với hẳn, chiều hẳn thành như hiện tại ...”

“trẻ con nên chiều, về sau sẽ trải qua nhiều chuyện, bây giờ nên vui vẻ mới tốt.”

“thiếu gia đi nghỉ ngơi trước đã. Có cơm tối ta sẽ gọi.”

Đỗ vĩ minh gật gật đầu đi nghỉ ngơi, nói thật mấy ngày nay là thật mệt mỏi. Dọc đường đi không có cửa hàng nào mở, ăn cơm đều là qua loa. Có đêm ngay cả nhà trọ cũng không tìm được, chỉ có thể ở trên xe ngựa ngủ một đêm. Đỗ vĩ minh nằm ở trên giường không bao lâu liền ngủ. Có điều ngủ không tốt, mặt nhẵn mày nhỏ.

Khi tỉnh lại thì trời đã tối, vừa ngủ dậy thấy tinh thần khôi phục không ít. Nhân Khang đã chuẩn bị cơm, bởi vì là tối mùa đông nên nấu lẩu. Mọi người ngồi quanh bếp lò ăn cơm, không khí rất không tệ. Có điều đỗ vĩ minh luôn cảm thấy bên cạnh thiếu một người.

Oa nhi đã hết đổi chuyện không có lẽ vật, khi ăn cơm lại dính lấy đỗ vĩ minh nói chuyện. Muốn hắn gấp đồ ăn cho mình, giúp mình quạt. Đỗ vĩ minh nhất nhất nghe theo, còn cố ý làm trà sữa cho hắn, đây là món mới đỗ vĩ minh vừa thí nghiệm ra. Oa nhi cũng cực kì thích.

Có thể vì vừa ngủ đã, đỗ vĩ minh lúc này cảm thấy không mệt. Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong đầu cứ nghĩ đến chuyện của mình và cảnh nguyên. Kỳ thật, để tay lên ngực tự hỏi, đỗ vĩ minh không chán ghét cảnh nguyên, thậm chí nói là thích.

Nhưng từ đời trước đến giờ đỗ vĩ minh vẫn cảm thấy tính hướng của mình là bình thường, không thấy mình là đồng tính.

Nhớ tới bà mới tìm tới cửa đoạn thời gian trước, đỗ vĩ minh cảm thấy mình thật không tiếp thụ được. Một người ngay cả biết cũng không biết, chỉ bởi vì một bức họa, chỉ bởi vì mấy lời của bà mới là cùng người ta sống cả đời. Đỗ vĩ minh vạn vạn không muốn như thế.

Người là loài có tình cảm, những gì cảnh nguyên bỏ ra, đỗ vĩ minh không phải không thể cảm thụ, đặc biệt là sau khi tầng cửa sổ này bị đâm thủng, rất nhiều chuyện trước kia không chú ý tới lại càng ngày càng rõ ràng hiện ra ở trong đầu.

Kỳ thật đỗ vĩ minh không bài xích cuộc sống ở bên cảnh nguyên, trên thực tế rõ ràng là có thích. Cảnh nguyên là người bạn đầu tiên từ khi mình tới thế giới xa lạ này có thể nói là người nhà. Về sau lại có vương vũ, chu văn, liên đại, còn nhận oa nhi làm đệ đệ. Cảm thấy mình không còn đơn độc.

Đây là tình yêu ư?

Đỗ vĩ minh có chút mê mang, đối với người chưa từng nói chuyện luyện ái như hắn, đỗ vĩ minh không biết giữa hắn và cảnh nguyên ở cùng nhau thời gian qua là cái gì, thân mật còn hơn bạn bè, tri kỷ còn hơn người nhà, đó là gì?

Mỗi khi nghĩ đến những lần thân mật tiếp xúc đó, đỗ vĩ minh vẫn có chút mặt đỏ tim đập. Nằm ở trên giường, trong đầu luôn không ngừng hiện lên gương mặt của cảnh nguyên, âm thanh của cảnh nguyên ...

Đây là tưởng niệm ư? Rời xa không bao lâu mà đã bắt đầu tưởng niệm ư?

Đỗ vĩ minh ở trên giường lăn qua lộn lại suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đỗ vĩ minh dần dần cố định suy nghĩ của bản thân. Đối với tâm ý của mình cũng nghĩ kỹ càng.

Khi ở vương phủ, luôn có một áp lực vô hình, cảm thấy thân phận hai người không như nhau. Hắn là vương gia, dưới một người trên vạn người. Ở trong vương phủ tuy tráng lệ, nhưng đỗ vĩ minh lại cảm thấy không thoải mái như nhà mình. Tuy không cảm thấy ngột ngạt nhưng cũng không thoải mái.

Tục ngữ nói ổ vàng ổ bạc không bằng ổ cỏ của mình, đỗ vĩ minh cảm thấy rất có đạo lý. Để mình ở trong vương phủ nhìn cảnh nguyên thú nữ nhân khác làm thê tử, ổ vĩ minh cảm thấy mình tuyệt đối không làm được. Đây chính là một nguyên nhân khác hắn vội vàng rời khỏi vương phủ.

Ổ đó như một cái lồng sắt, nếu ở bên trong quá lâu sẽ mất đi khả năng bay nhảy. Mình không muốn làm cá chậu chim lồng. Ích kỷ cũng được, vô tình cũng thế. Bảo hắn cứ sống trong vương phủ là tuyệt không thể.

Rốt cục làm rõ suy nghĩ của mình, trong lòng đỗ vĩ minh thấy cực kì cao hứng. Khối đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống. Về phần mình và cảnh nguyên về sau ở chung thế nào thì cứ thuận theo tự nhiên đi. Ngắt

đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã dần dần bừng sáng, đồ vĩ mình cũng mang theo nụ cười an tâm đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau là tiết nguyên tiêu, từ sáng sớm nhân khanh đã bắt đầu chuẩn bị bánh trôi. Nhân bên trong có vài loại, đậu, thịt, gạch cua.

“liên đại, có nên gọi thiếu gia rời giường không, bánh trôi nấu xong rồi.”

“đợi lát nữa, các người ăn trước đi. Thiếu gia ngày hôm qua đến khuya mới tắt đèn, có lẽ chưa ngủ được bao lâu.”

Oa nhi phải đến bóp mũi hắc đồ vĩ mình mới rời giường. Rời giường muộn như vậy, đồ vĩ mình có chút ngượng ngùng. Oa nhi bị liên đại giáo huấn hai câu liền chạy ra ngoài chơi.

Bánh trôi ăn rất ngon, nếu ăn cùng canh nguyên thì tốt biết mấy. Có lẽ hắc sẽ rất thích bánh trôi gạch cua. Đang nghĩ thì liên đại dẫn chu văn và vương vũ vào phòng.

“thiếu gia, chúng ta đã trở lại.”

Đối với hai người bọn họ trở về, đồ vĩ mình cảm thấy có chút ngoài ý muốn

“ăn cơm chưa? Chưa ăn thì bảo nhân khanh lấy bánh trôi cho các người.”

“còn chưa ạ.”

“các người đi xuống nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa vừa lúc đến ăn bánh trôi.”

Chu văn và vương vũ nhìn nhau, không nói gì lui xuống. Chờ đồ vĩ mình cơm nước xong mới phát hai người bọn họ mang về không ít thứ, đèn hoa sen, đèn kéo quân, điểm tâm đặc sản của kinh thành, một cái bình phong trong vương phủ đồ vĩ mình thích, v.v.

Đồ vĩ mình cười cười, không nói gì. Chỉ bảo bọn họ chuyển vào trong nhà, đèn lồng thì dấu đi, chờ buổi tối cho oa nhi một cái kinh hi.

Tiết nguyên tiêu, oa nhi trở thành tâm điểm của bình phúc trấn, đèn lồng mang về từ trong kinh thành vừa đẹp vừa tinh xảo, hoa văn, đồ án, những đèn lồng ở trong trấn không thể so cùng.

đồ vĩ mình có thể thực hiện lời hứa, mang về cho mình lễ vật đẹp như vậy làm oa nhi cười toe toét. Hội đèn lồng náo nhiệt kết thúc trọng tiếng vui cười.

Cuộc sống trở lại bình thường, sau nguyên tiêu, oa nhi tiếp tục đến tư thực đi học, cửa hàng ở trấn trên của đồ vĩ mình cũng mở cửa buôn bán. Liên đại tiếp tục quản lý chuyện trong thôn, thôn trang mới đang trong tầm ngắm. Hết thấy như không có biến hóa lại như lặng lẽ phát sinh thay đổi. Cảnh nguyên vẫn duy trì viết thư liên hệ, hình lại tới biên quan. Từ trong miệng thương nhân không nghe nói có phát sinh chiến tranh, nhưng đồ vĩ mình vẫn có chút sầu lo.

Cuộc sống không nhanh không chậm trôi qua, có điều thư qua lại giữa hai người dần dần giảm bớt, đến khi đồ vĩ mình ngoài ý muốn nghe được tin tức kia. Nguyên vương chết bất đắc kỳ tử, nghe nói là bị chu quốc cùng ngô quốc ám toán. Nghe vậy chén trong tay đồ vĩ mình rơi xuống, tứ phân ngũ liệt.

“chu văn, vương vũ, mau chuẩn bị xe ngựa chúng ta lên kinh đô.”

“thiếu gia, người đừng vội. Người chờ hai ngày đi.”

“có ý gì, cảnh nguyên hắc, cảnh nguyên hắc...”

“thiếu gia, biểu thiếu gia hắc lập tức sẽ tới tìm người.”

Sau đó lại không ngừng truyền đến tin tức, hoàng thượng bởi vì giận dữ chuyện của nguyên vương, phái binh tấn công vài thành trì của chu quốc và ngô quốc, nhờ có hỏa được, những thành trì này rất nhanh đầu hàng.

Chu quốc và ngô quốc đưa ra thư đầu hàng, sau khi đàm phán, thân quốc chiếm được vài toà thành trì lớn, cục diện thế chân vạc đã biến mất, hiện tại là thân quốc một nhà độc đại.

Đến tận đây, đồ vĩ minh cũng đại khái hiểu ra, tuy không rõ ràng nhưng vẫn hiểu được cách làm của cảnh nguyên. Có lẽ hẳn dùng chính điều này thuyết phục hoàng huynh hẳn. Thấy hết thấy dần dần ổn định, đồ vĩ minh cũng càng ngày càng không nóng lòng.

Cửa hàng vẫn đang ổn định kiếm tiền, đồ vĩ minh đã xem trọng hai trang viên, một chỗ là chuẩn bị về sau nhà mình sử dụng, còn một chỗ dùng để đầu tư. Minh tuy không đủ tiền, nhưng cảnh nguyên còn để lại không ít ngân phiếu, coi như giúp hẳn đầu tư. Đồ vĩ minh cảm thấy từ sau khi đến thế giới này, cứ có tiền là muốn mua đất, cửa hàng, trang viên, v.v, trong khung vẫn là thổ tài chủ.

Sau một thời gian hai người không thư từ qua lại nữa, hiện tại lại dần dần khôi phục. Đồ vĩ minh cũng không còn lo lắng.

Khi cảnh nguyên trở lại bình phúc trấn đã là lúc thu hoạch vụ thu, đi hơn nửa năm mới xử lý hoàn toàn việc quốc sự, mình cũng làm được hứa hẹn với hoàng huynh. Cuối cùng cũng có thể tìm đến vĩ minh. Khi hẳn chạy đến cửa hàng mới phát hiện, vĩ minh không ở đó. Chu văn nói vĩ minh của hẳn đã về thôn tu hành.

Lưu cảnh nguyên nhìn thấy đồ vĩ minh đứng trong ánh chiều tà, cảm thấy hẳn chính là trời ban cho mình. Nắng chiều kim sắc nhạt nhòa chiếu lên trên mặt đồ vĩ minh làm cho hẳn mang theo một tia ấm áp. Đồ vĩ minh ngẩng đầu nhìn hẳn, mở rộng hai tay. Cảnh nguyên đi nhanh về phía trước, ôm lấy.

Sắp đặt mọi chuyện, tổn hao tâm trí, đơn giản là vì giờ khắc này. Mọi trả giá của mình cuối cùng cũng đạt được hồi báo.

“có mệt không? Về nhà đi, ta sẽ làm đồ ngon cho người.”

trong ánh chiều tà bóng dáng hai người dần dần biến mất, mà chuyện xưa của hai người vẫn còn tiếp tục.

— toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-xuyen-viet-khoai-hoat-cua-nong-phu>